

Giới thiệu Cuộc Gặp Gỡ Chí Mạng - Tập 2

Truyện Cuộc Gặp Gỡ Chí Mạng - Tập 2 là một trong những tác phẩm ngôn tình hay nhất của tác giả Lưu Tiểu mị.

Nếu thật sự mất cô rồi, hẳn có thể thấy trước quãng đời còn lại của mình dường như vẫn cứ tiếp tục sáng lạn, nhưng sẽ rất lạnh lẽo.

Sau một tai nạn giao thông thảm khốc, số phận đã gắn kết hai người vốn xa lạ lại với nhau.

Lâm Uyển chứng kiến cái chết của vị hôn phu ngay trong phòng cấp cứu.

Còn Trần Kinh tìm mọi thủ đoạn để xóa dấu vết phạm tội của em trai mình trong lần đụng xe thảm khốc kia.

Anh nói: “Theo tôi, cho dù là thủ đoạn gì cũng đều là để có thể đạt được mục đích, không có gì là tốt hay không tốt cả, chỉ có thích hợp hay không mà thôi. Cô có thể nói tôi máu lạnh không có nhân tính, bởi vì tôi có người tôi phải bảo vệ, chính vì vậy, tôi buộc phải tàn nhẫn với người khác.”

Cô nói: “Thiện có thiện báo, ác có ác báo, không phải không báo mà là chưa đến lúc.”

Về lý, cô hoàn toàn đúng, về tình, anh cũng không hề sai. Cô chiến đấu trong cuộc chiến bảo vệ lẽ phải, anh chiến đấu trong cuộc chiến bảo vệ người thân.

Và rồi như một sức hút mạnh liệt trái chiều, anh cưỡng bức cô về cạnh mình.

Day dứt, thù hận, yêu thương... họ cứ thế làm tổn thương nhau, rồi lại xóa lành những vết thương đó. Đến cuối cùng, lẽ phải liệu có trở về đúng chỗ? Và yêu thương có viên mãn tròn đầy?

Con người trên thế gian này đông như vậy, thái độ đối với tình cảm chắc chắn không giống nhau. Có người nghiêm túc như Lâm Uyển, đương nhiên cũng có người không nghiêm túc như Đàm Hy Triết, còn đại đa số thì 50/50. Dĩ nhiên, có cả số ít như Trần Kinh, bản thân cũng không rõ rốt cuộc mình thuộc kiểu gì. Nếu đem so sánh, chắc đại đa số mọi người sẽ hạnh phúc hơn chút, người như Lâm Uyển là đau khổ nhất, người như Đàm Hy Triết ư? Sẽ không đau khổ nhưng cũng không hạnh phúc. Còn Trần Kinh, chỉ có thể nói, tự tin không bằng tự hiểu.

Xét cho cùng, một người nếu có thể sống hồ đồ thì cả đời hạnh phúc, nếu có thể sống sáng suốt thì cả đời cũng có thể hạnh phúc, nhưng nếu hồ đồ nửa đời rồi chợt sáng suốt, hoặc sáng suốt nửa đời rồi chợt muốn giả hồ đồ, đây đều là sự bất hạnh cực độ.

Cuối cùng, Trần Kinh hồ đồ hay sáng suốt? Lâm Uyển chợt sáng suốt hay giả hồ đồ? Liệu con thuyền tình yêu có cập bến bờ hạnh phúc khi giữa họ đã xảy ra bao sóng gió bão giông như thế?

Chúng ta thường tự nhủ với mình rằng, những gì quá ngọt ngào sẽ khiến bản thân hài lòng nhanh chóng và cũng lãng quên nhanh chóng. Những câu chuyện có kết thúc quá đẹp sẽ khiến người đọc dễ rơi vào ảo tưởng, để rồi mơ mộng và lại thất vọng, cảm thấy hụt hẫng. Thế nhưng, chẳng ai muốn chối bỏ niềm vui, hạnh phúc và những gì mình xứng đáng được nhận. Có thể thấy, Cuộc gặp gỡ chí mạng là một trong số hiếm hoi những tác phẩm có một cái kết đủ làm hài lòng mọi độc giả. Cả câu chuyện, mặc dù có những đoạn tranh đấu gay gắt, mãnh liệt, nhưng bao trùm lên đó là không khí ấm áp, hơi men của tình bạn, tình thân, tình yêu... Tất cả đều được đan lồng khéo léo, có chút cảm động, có chút hóm hỉnh, đáng yêu, như một món súp dễ ăn trong những ngày đông ấm áp. Một câu chuyện bình thường, rất bình thường nhưng chỉ cần để ý một chút thôi, chắc chắn chúng ta sẽ tìm được ý nghĩa riêng cho mình trong đó.

Phần 1: Cuộc Gặp Gỡ Chí Mạng - Tập 1

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Chí Mạng - Tập 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 1: Dịu Dàng

Phụ nữ chịu tổn thương

là bởi họ đã tự tay giao cho người đàn ông quyền làm tổn thương họ.

Đàn ông quá tự tin, đàn bà quá cả tin,

tự tin là ngốc nghếch, cả tin còn ngốc nghếch hơn.

Chương 1: Dịu dàng

Lúc Trần Kinh trở về căn hộ thấy bên trong tối om, bật đèn cúi đầu nhìn đồng hồ, hơn một giờ rồi, phải mau chóng tắm rửa gột sạch mùi thuốc và rượu trên người. Hắn cởi áo khoác, tiện tay vứt trên sofa, đi đến cửa phòng ngủ bỗng dừng lại, chắc cứ nên vào phòng tắm bên ngoài thôi, tránh ồn ào làm Lâm Uyên tỉnh giấc. Hắn quay người lại, đột nhiên nghe thấy tiếng rên rỉ truyền ra từ phía trong, tim hắn thất lại đẩy cửa tiến vào bật đèn.

Chỉ thấy Lâm Uyên sắc mặt tái xanh, đám tóc rối trước trán thấm đẫm mồ hôi, hết như con tôm nhỏ đang cong mình hai tay ôm lấy bụng. Hắn chạy đến ngồi xổm cạnh giường, vội hỏi: “Uyên Uyên, em sao rồi?”

Lâm Uyên nhắm hờ đôi mắt, khó chịu rên rỉ: “Đau...”

Trần Kinh thở phào nhẹ nhõm, hắn còn tưởng cô nuốt thuốc ngủ rồi chứ. Nhưng vừa thấy vị trí mà tay cô ôm lấy trong lòng hắn liền hoảng sợ, chẳng lẽ viêm ruột thừa cấp tính? Ngày trước Trần Tây cũng từng bị thể này, hắn nửa đêm phải lái xe đưa em gái vào viện. Vừa nghĩ vậy, hắn vội vàng đứng dậy, khom lưng bế cô, nói: “Đi, mau đến bệnh viện.”

Lâm Uyên tuy đau đến chết đi sống lại nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo, nghe vậy liền sững người, vội đẩy hắn, nói: “Không đi.”

“Không được, việc này nghe lời tôi, phải đi.”

“Không đi.” Phien chết mắt, tên này sao lại thích chạy đến bệnh viện thế, bệnh viện là sân sau nhà hắn à?

“Nghe lời, không tới bệnh viện làm sao phẫu thuật được?” Trần Kinh khéo léo dẫn dắt, cùng lúc đó đã bế bổng Lâm Uyên lên.

Lâm Uyên luống cuống đẩy ngực hắn, vùng vẫy nói: “Phẫu thuật gì?”

“Đừng sợ, chỉ là tiểu phẫu, cắt đi là ổn.”

Cắt đi? Sắc mặt Lâm Uyên càng trắng bệch, mở to đôi mắt cảnh giác hỏi: “Cắt cái gì?”

Trần Kinh liếc nhìn quần áo đã thấm ướt mồ hôi trên người cô, sợ cô lạnh, hắn tiện tay kéo lấy chiếc ga trải giường quần người cô, buột miệng đáp: “Đương nhiên là ruột thừa rồi.”

Lâm Uyên liền ngẩn ra, bàn tay vẫn dừng trước ngực hắn quên thu lại, cứ nhìn hắn chăm chăm hết như quái vật. Trần Kinh dếm góc ga trải giường xong xuôi, trông thấy ánh mắt kì dị của cô, khó hiểu hỏi: “Sao thế? Không đau nữa?”

“Tôi bị đau bụng kinh, anh muốn cắt tử cung của tôi ư?” Lâm Uyên cắn răng nói.

Trần Kinh cũng ngẩn ra, chính xác mà nói là dần ra, bị... “đau bụng kinh”, từ này đương nhiên hắn biết, nhưng trước nay chưa từng thấy tận mắt, thử hỏi cô gái nào dám phơi bày cảnh tượng thâm hại này cho hắn xem?

Lâm Uyên nhìn bộ dạng ngốc nghếch hiếm thấy kia của hắn, tiếc rằng ngay cả sức cười nhạo cũng chẳng có, yếu ớt nói: “Đặt tôi xuống đi.”

Trần Kinh ngơ ngác đặt cô lên giường, nhìn thấy cô lập tức khôi phục tư thế tôm nhỏ, vội hỏi: “Sao vậy? Ngày trước chưa từng thấy em đau thế này.” Hắn nghĩ một lát lại nói: “Hình như em vẫn chưa đến ngày mà.”

“Cảm lạnh rồi.”

Trần Kinh liền hiểu ra, hôm đó ngâm mình trong hồ lâu như vậy nên bị rối loạn, phản ứng đầu tiên của hắn là muốn nói “đáng đời ai bảo em tìm cái chết”. Nhưng vừa thấy dáng vẻ thâm thương của cô, liền từ tốn: “Uyên Uyên, tôi đưa em đi bệnh viện nhé, rồi xuống nước ấm thêm đó.”

“Không cần.”

“Nghe lời, giờ không phải lúc ngang bướng, mình đi khám Đông y, kê thuốc cho em điều hòa lại.”

Lâm Uyên mở to mắt nhìn hấn nói: “Rót cho tôi cốc nước nóng đi.”

Trần Kinh gạt đầu đứng dậy rời khỏi, lúi húi trong bếp một lúc rồi bê tới, Lâm Uyên liếc nhìn, là canh gừng đường đỏ, cô ngạc nhiên ngược mắt thì thấy Trần Kinh cười nói: “Dù gì tôi cũng có chút thương thức, biết cách chống cảm lạnh, vừa hay trong nhà có, mau uống đi, tôi để vào tủ lạnh cho nguội rồi.”

Lâm Uyên hơi khó xử, bộ mặt khác của con người này chu đáo vô cùng. Cô cầm cốc lên uống một ngụm, nóng nhưng không bỏng, cầm vừa tay. Trần Kinh ngồi bên cạnh nói: “Có phải em thích ăn đồ siêu nóng không? Tôi bảo em này, như vậy dễ bỏng thực quản lắm, sau này phải sửa, biết chưa?”

Thấy Lâm Uyên không lên tiếng, hấn lại gắng hỏi: “Nghe thấy không?”

Lâm Uyên gạt đầu.

Trần Kinh cầm chiếc cốc cô đã uống cạn đặt lên đầu giường, hỏi: “Đã đỡ hơn chưa?”

Lâm Uyên lại gạt đầu lần nữa. Hấn đứng dậy nói: “Bây giờ đi bệnh viện nào.”

“Không đi đâu, tôi đỡ nhiều rồi.” Lâm Uyên nói xong kéo chăn lên nằm xuống, nhắm mắt nói: “Tôi buồn ngủ rồi, không muốn tranh cãi.”

Trần Kinh nhìn đáng vẻ mặt của cô, do dự một lát rồi nói: “Vây cũng được, sáng mai nhé, đây không phải chuyện nhỏ.” Dứt lời hấn vào phòng vệ sinh lấy khăn mặt, ngồi bên giường giúp cô lau mồ hôi, lau trán rồi lau cổ. Lâm Uyên không chịu đựng nổi giữ lấy tay hấn nói: “Anh đừng như vậy.”

“Tôi như thế nào?”

Lâm Uyên cũng không nhìn hấn lạnh lùng nói: “Đừng tốt với tôi.”

Trần Kinh bật cười: “Tốt với em không ổn sao? Cứ phải đánh em, mắng em mới được à?”

Lâm Uyên không lên tiếng, hấn tiếp tục lau mồ hôi cho cô, còn kéo cổ áo ngủ của cô xuống, lau vùng ướt đầm trước ngực, miệng nói: “Tôi cũng không muốn nói nhiều, em cứ tiếp nhận thôi...”

Lâm Uyên lạnh lùng “ừ” một tiếng, nói: “Tôi nhận không nổi.”

Trần Kinh thu lại khăn mặt, lấy tay vén mái bằng của cô: “Giờ không phải lúc cãi nhau, ngủ sớm đi.”

Dứt lời, hấn đứng dậy rời khỏi, Lâm Uyên nghe tiếng nước chảy nhỏ gần như không thể nhận ra truyền qua mấy lớp cửa, nhắm mắt cười khổ, hấn là Trần Kinh đã đổi chiến lược, hấn muốn dùng nước ấm nấu con ếch[1] này là cô.

[1] “Nước ấm nấu ếch” là truyện ngụ ngôn Trung Quốc, khi bỏ con ếch thẳng vào nước nóng, nó sẽ sợ hãi lập tức nhảy ra, nhưng nếu bỏ vào nước lạnh rồi chậm rãi đun lên, con ếch sẽ ở yên mà chết từ từ.

Trần Kinh tắm vội vàng như đánh vật rồi trở về phòng ngủ, vén chăn lên nằm xuống, ngực hấn áp vào lưng cô, kè sát không kẽ hở. Lâm Uyên liền cảm nhận được nhiệt độ từ người đàn ông, còn cả nhịp tim mạnh mẽ khiến người khác không thể thờ ơ của hấn. Ngay sau đó, một bàn tay lớn di chuyển đến bụng dưới của cô, dôi tay cô ra sau đó đặt lên xoa nhẹ nhàng. Bàn tay hấn vừa khô vừa nóng, nhưng dùng lực vừa phải, rõ ràng đã thật sự giảm bớt cảm giác khó chịu nơi cô. Lâm Uyên mệt mỏi than thở, trong đầu tưởng tượng bàn tay đó là một chiếc túi chườm nóng, túi sưởi điện, thiết bị xoa bóp tự động, là cái gì cũng được.

Trán Trần Kinh ti lên phía sau đầu Lâm Uyên, ngửi mùi thơm tươi mát trên tóc cô, cảm thấy vô cùng yên tâm. Tuy cô rất phiền phức nhưng hấn cam tâm tình nguyện bị làm phiền, nhớ lại những lời giáo huấn nghe suốt hai ngày nay, hấn không kìm nổi thầm cười nhật, cảm giác này ai chưa trải qua thì không hiểu được. Tuy hấn cũng chưa rõ Lâm Uyên và mình rốt cuộc là gì với nhau, nhưng hấn có thể từ từ suy nghĩ, nếu buông tha cô rồi, đến lúc hấn nghĩ rõ ràng lại hối hận thì làm sao? Vậy nên ai nói gì cũng không lay chuyển được hấn, dù có kẻ dao lên cổ hấn cũng sẽ không buông tay. Dù sao hấn cũng đã khinh suất, đã ích kỉ, đã bị gắn mác kẻ xấu rồi, chút vất vả này có đáng là gì.

Cả đêm cứ trôi qua như vậy, buổi sáng lúc Lâm Uyên tỉnh dậy phát hiện mình đã quay người lại, vùi đầu trong ngực người đàn ông bên cạnh, bên trên là hơi thở đều đặn của hấn, phía dưới là nhịp tim ổn định của hấn. Cô lập tức ngẩng ra rồi xót xa nhắm chặt mắt lại. Cô vẫn là ếch xanh, là một con ếch xanh ngủ quên dưới đáy giếng, bên cạnh chỉ có một con rắn đang khè lưỡi lượn quanh. Ếch sợ rắn, rắn cũng đã hơn một lần cắn ếch, nhưng khi giồng tổ ập đến không ngờ con ếch đó vẫn bắt giắc dựa dẫm vào tên hàng xóm độc ác của mình.

Đây không phải lỗi của nó, chỉ là một thứ bản năng mà thôi.

Lâm Uyên ổn định tâm trạng xong xuôi lại mở mắt, hơi ngửa đầu ra sau lạng lẽ quan sát hấn. Ánh nắng yếu ớt sớm mai khiến gương mặt hấn bớt đi chút lạnh lùng, thoát nhìn giống như người tốt. Trần Kinh có tính cảnh giác rất cao, bị cô nhìn chăm chú chưa đến hai giây đã mở mắt, nhưng đôi mắt vẫn còn lim dim buồn ngủ, nhếch mép hỏi cô: “Đã đỡ hơn chưa?”

Lâm Uyên ngẩn người, ừ một tiếng.

Trần Kinh giờ tay véo má cô rồi quay đầu nhìn đồng hồ treo tường, lúc quay lại đôi mắt đã hoàn toàn tỉnh táo, lập tức ngồi dậy nói với cô: “Mặc quần áo

vào, tôi đưa em đi khám”

“Hà? Không cần mà?” Chính cô dường như cũng quên mất việc này.

Trần Kinh tung chăn rồi xuống giường, tiện thể tung cả nửa phần chăn bên cô ra, dùng ngữ khí ra lệnh trước sau như một: “Không bàn cãi, mau lên!”

Cuối cùng, Lâm Uyên bị Trần Kinh nửa dụ dỗ nửa cưỡng ép đưa đến phòng khám Đông y lần trước, châm mấy kim tại huyệt Tam m Giao gì đó. Lúc ra ngoài, Lâm Uyên đi phía trước, Trần Kinh bỗng “ơ” một tiếng, ngập ngừng nói: “Uyển Uyên, quần em bẩn rồi.”

Gương mặt Lâm Uyên liền đỏ bừng, đứng nguyên tại chỗ không biết phải làm sao. Cho dù cô có ghét người đàn ông này bao nhiêu thì hắn vẫn là người khác giới, chẳng cô gái nào có thể thân nhiên đối mặt với việc này. Trần Kinh coi áo choàng lên người cô, không nói gì thêm, đi trước dẫn đường, Lâm Uyên hận không thể tìm cái hồ nào mà chui xuống.

Lúc lên xe, Lâm Uyên có chút do dự, Trần Kinh lách qua ngồi vào ghế lái, quay đầu nói với cô: “Không sao, lên đi, không sợ bị người khác nhìn thấy à?” Lâm Uyên vừa nghe thấy vội vàng khom lưng chui vào xe.

Trần Kinh đưa Lâm Uyên về đến tầng trệt căn hộ, tới nơi còn sợ cô chưa đủ khôn cùng liền nhắc nhở: “Mau lên thay quần đi.”

Lâm Uyên chẳng thêm để ý hắn, đỏ mặt xuống xe, vào cửa rồi đi thẳng đến phòng vệ sinh, vội kiểm tra nhưng không sao hết, tên khốn Trần Kinh này lại trêu cô! Tức chết mất. Lúc này di động reo, là hắn gọi đến, cô giật máy gào lên: “Trần Kinh! Anh điên à? Rồi hơi chắc?”

Bên kia cười ha ha nói: “Người có bệnh là em chứ? Ở nhà nghỉ ngơi đừng đi làm, vừa nãy tôi xin phép giúp em rồi.” Dứt lời hắn cúp máy.

Lâm Uyên tức đến bốc khói, tên này luôn tự ý quyết định như vậy, coi cô là con rối giật dây, thật đáng ghét.

Mấy mũi châm kia quả công hiệu, mấy ngày sau Lâm Uyên đã không còn khó chịu. Thật ra cô cũng lo toát mồ hôi, không nói trước đó bị ngâm trong nước, tự mình còn liều lĩnh ăn kem, đúng là thêm sương vào tuyết, sợ mình chết chưa đủ nhanh. Có lúc cô cảm thấy mình không sợ chết, nhưng sợ đau bụng kinh, cảm giác đau đó tưởng như sống không bằng chết, khiến bản thân hận không thể đập đầu chết ngay, haiz, suy cho cùng có lẽ cô vẫn sợ chết.

Có người nói thời gian chỉ là thuyết tương đối, ngày trước Trần Kinh không đồng tình, bởi khi đó lòng hắn vững vàng, không chịu ảnh hưởng từ bên ngoài. Bây giờ hắn không thể không thừa nhận quan điểm này, vì trong cuộc sống của hắn đã nhiều thêm một hệ quy chiếu, đó chính là Lâm Uyên. Lúc cô ồn ào hắn thấy thời gian trôi rất chậm, cô vừa yên tĩnh hắn lại thấy hóa ra thời gian trôi thật nhanh. Không phải chứ, thời gian trôi, năm tháng trôi đi, thấm thoát đã lại hơn một tháng trôi qua.

Trong khoảng thời gian này Lâm Uyên không gây rối vì cô đã có thêm bạn, không biết nhặt từ đâu về một con cún ngọc xám ngoét. Lần đầu tiên hắn nhìn thấy liền giật mình, đúng là giống một mớ giẻ lau, hắn theo bản năng cầm lên, vứt ra ngoài. Nhưng Lâm Uyên ôm mớ giẻ lau kia, thái độ ngang bướng, nhìn lại mớ giẻ trong lòng rồi mở to đôi mắt đen lay lay nhìn hắn, hắn bỗng nở nụ cười: “Chắc đây là họ hàng của em, trông giống lắm”

Hắn nghĩ một lúc, nói tiếp: “Giữ nó lại cũng được, có điều phải tìm cái lồng nhốt, tôi sợ lỡ chân đạp chết nó.”

Chú cún nghe thấy tiếng lẩm bẩm cuối cùng, đôi mắt long lanh như sắp nhỏ nước, hắn cảm thấy càng giống Lâm Uyên.

Thế là giẻ lau nhỏ được giữ lại như vậy, Lâm Uyên gọi nó là Ni Ni, nhưng hắn vô tình phát hiện ra nó là con đực, liền gọi là Ni Ba[2]. Lâm Uyên đã có bạn, không buồn phiền nữa, lúc hắn không nhìn thấy cô vẫn có thể tươi cười, Trần Kinh cảm thấy rất tốt. Nhưng dần dần, hắn lại khó chịu, lúc ở nhà Lâm Uyên với Ni Ba như hình với bóng, chỉ thiếu nước ôm nó ngủ mà thôi.

[2] Chú thích: “Ni Ba” trong tiếng Trung có nghĩa là “bùn”.

Trần Kinh ghen rồi, việc làm hắn tức nhất là con chó đó được cưng chiều nên không coi ai ra gì, mỗi lần hắn xách nó từ trong lòng Lâm Uyên vứt ra đất, nó liền sủa “gâu gâu”, còn nhe răng với hắn. Hắn nghiến răng nghĩ, không biết ai mới là boss lớn của mày à, từ thức ăn mày ăn đến ban công mày ở đều là của tao, ngay cả chủ nhân trong mắt mày cũng là của tao nốt.

Có lần nhân lúc Lâm Uyên không chú ý, hắn liền dùng đế dép đập cho mớ giẻ Ni Ba kia một trận. Con cún không cam chịu oan ức lập tức sủa “gâu gâu” loạn lên. Lâm Uyên thấy thế liền vội vã xông tới hỏi, “Sao thế sao thế?” Hắn thản nhiên nói, “Ai biết nó lại động kinh gì? Chả sao mà cũng sủa vớ vẩn, chắc không phải em đã nhặt con chó điên chứ?”

Có vài lần lúc về nhà, nhìn thấy Lâm Uyên ngồi trên sofa xem ti vi, Ni Ba dán chặt trong lòng cô, trên bàn bày đầy vò đồ ăn của cả hai, hắn liền tức giận. Nhìn xem, căn hộ yên lành của hắn bị một người một chó ấy chà đạp trở thành cái quái gì rồi? Mỗi lần như vậy, hắn đều tự hỏi mình sao lại có thể tha thứ cho tất cả những việc này chứ?

Đáp án có ngay khi đó, là vì Lâm Uyên để bảo vệ con chó này đã miễn cưỡng đồng ý chiều theo hắn. Ví dụ như hắn nói tới nay tôi muốn thử tư thế yêu vòng tròn, Lâm Uyên không hiểu, hắn giải thích, cô không làm, hắn bảo vậy tôi sẽ mang con chó kia vứt ra ngoài cửa sổ. Lâm Uyên mặt mày liền trắng bệch, hắn nghĩ bụng, mình đúng là phải ghi lại mấy thứ xấu xa này, dọa vợ vẩn mà cô đã cho là thật.

Ông bà có câu “tránh vô dưa gập vô dứa”, phía Lâm Uyên yên ổn thì phía nhà hắn lại ầm lên. Mẹ hắn ngày nào cũng gọi điện thoại bịa đặt đủ kiểu lí do bảo hắn về nhà, hôm nay đau đầu ngày mai đau bụng, bịa xong mình thì bịa sang cha hắn, chắc chắn hắn là đứa con hiếu thuận, kết quả mỗi lần về nhà đều vừa hay có một cô gái ngồi đó.

Phía ông ngoại hẳn thì vẫn tỏ ra cương quyết, trước sau như một, hẳn không chịu thua thì không nhận hẳn làm cháu ngoại. Hai cậu ở giữa mĩa mai ba phải, quan hệ cậu cháu căng thẳng cuối cùng đã dịu xuống trong ngày đại thọ chín mươi của ông cụ. Ở tiệc mừng thọ, cậu cả giới thiệu một người cho hẳn, Trương Vận Nghi, là thiên kim nhà bộ trưởng từng nhắc đến trước đó. Cậu cả nhẹ nhàng nói với hẳn, cứ ăn uống trò chuyện cũng không chết người được, hà tất phải cố chấp với ông cụ chứ, tuổi cao sức yếu liệu còn sống được mấy năm? Thấy hẳn không tỏ thái độ lại nói, ông cụ đã biết cô gái cháu giấu kia là ai rồi, cháu còn nhất định bắt ông ra tay với cô ta sao?

Trần Kinh liền cân nhắc một lúc, nói thật lòng hẳn cũng không muốn vì một người con gái mà làm căng với gia đình, đồng thời cũng không muốn Lâm Uyên phải chịu thêm bất cứ quấy rầy nào. Hẳn quan sát cô gái tên Trương Vận Nghi kia, tự nhiên thoải mái, cử chỉ chừng mực, quả là được lòng người, hơn nữa vừa nhìn đã thấy là người khí chất cao ngạo, chắc sẽ không bám riết lấy mình. Đúng như lời cậu cả hẳn, dù sao cũng chỉ là ăn bữa cơm, không gây chết người, càng không sinh ra người. Chỉ cần không làm nấy việc đính hôn gì đó là được, hẳn luôn có cách lùi bước toàn thắng.

Đến khi Trần Kinh dẹp yên nội loạn, sinh nhật hẳn cũng sắp tới. Ngày trước hẳn đều tụ tập ăn uống với đám bạn bè rồi chơi bời lung tung, vui đùa xong chỉ còn là hư không, nhớ lại thấy chẳng có chút ý nghĩa. Năm nay hẳn đổi cách thức, hẳn phải đón sinh nhật cùng Lâm Uyên.

Trước sinh nhật một tuần, Trần Kinh phải đi Mỹ tham gia hội nghị cấp cao chuyên ngành. Lúc ra sân bay, hẳn lúi Lâm Uyên lên xe, ép cô đi tiễn mình, cả quãng đường đều nắm chặt tay cô, đến bãi đỗ xe ở sân bay, hẳn nói: “Cho em một tuần để nghĩ xem tặng tôi quà gì.”

Lâm Uyên quay đầu nhìn cửa sổ mặc kệ hẳn, Trần Kinh vừa muốn nói gì đó, bỗng thấy lão Lý phía trước liền xua tay đuổi ông ta xuống xe, hẳn nói những lời sên súa trước mặt Lâm Uyên là đã đến giới hạn rồi, tuyệt đối không thể để người thứ ba nghe được. Lão Lý đi khỏi, hẳn liền xoay mặt Lâm Uyên lại, nhìn vào mắt cô hỏi: “Nói chuyện với em này, đã nghe thấy chưa?”

Lâm Uyên tròn tròn mắt, chẳng thiện cảm nói: “Không nghĩ ra.”

“Tôi thấy em lười nghĩ thì có, thôi, tôi chọn một cái.” Hẳn nghĩ một lát rồi nói: “Nấu cho tôi một bát mì nhé.”

“Không biết làm.”

Trần Kinh “hừ” một tiếng, xem thường nói: “Khỏi phải lừa tôi, không biết nấu cơm còn gọi là phụ nữ sao?”

Lâm Uyên không trả lời, hẳn đảo mắt, sắp lại gần nói: “Được rồi, tôi cũng không muốn mì nữa, tôi muốn nhận quà trước.” Dứt lời, hẳn giơ tay nhìn đồng hồ, lẩm bẩm: “Còn bốn mươi phút, cũng đủ làm chuyện đó trên xe.”

Lâm Uyên nghe thấy mắt càng tròn to hơn, giống như chưa nghe rõ, nhưng thật ra đã nghe hiểu. Trần Kinh chặn tay ép cô lên cửa xe, hỏi bằng giọng mờ ám: “Mì hay chuyện đó, chọn A hay B?”

Nói rồi hẳn định cởi cúc áo cô, Lâm Uyên vội giữ chặt tay hẳn, nhắm mắt nói: “A.”

Trần Kinh cười thành tiếng, hôn một cái lên mặt cô, nói: “Tôi phải đi rồi, lên máy bay bây giờ đây.” Dứt lời, hẳn liền đẩy cửa xe bên mình ra, Lâm Uyên lại bị hẳn trêu đùa, không nhịn nổi nữa: “Anh còn có thể vô liêm sỉ hơn nữa không?”

Trần Kinh quay đầu nháy mắt, đắc ý đáp: “Em biết mà, tôi có thể.”

Ôn thần đi rồi, Lâm Uyên coi như đã thờ phào nhẹ nhõm, cả ngày bị loạt đạn bọc đường lớn nhỏ của hẳn thay phiên oanh tạc, thật lòng mà nói cô quá không chịu nổi, không ngờ mấy ngày vốn phải yên bình trôi qua giờ lại không hề bình yên. Ngày thứ nhất lúc tan làm, cô ở cửa cơ quan nhìn thấy Đàm Hy Triết đã lâu không gặp, sau lưng là chiếc Maserati đỏ rực.

Sau khi lên xe, Đàm Hy Triết nói: “Tôi đã nghe chuyện của hai người ở Tây Sơn lần trước, chắc không phải cô tuyệt vọng rồi nghĩ quẩn đấy chứ?”

Lâm Uyên day day thái dương, đáp: “Không phải, chỉ là một lần ngoài ý muốn.”

“Vậy thì tốt. Người ta thường nói “giữ được núi non, lo gì thiếu củ”, cơ thể là vốn liếng cơ bản, có vốn mới có khả năng sinh lời.” Một lát sau anh ta lại nói: “Có lẽ bình minh của cô sắp đến rồi.”

Lâm Uyên nghe thấy không khỏi kinh ngạc nhìn anh ta.

“Bên nhà Trần Kinh đang xếp đặt hôn sự cho hẳn, ông ngoại hẳn đã chấm một cô cháu dâu rồi, cũng là người có địa vị, cả gia đình nhất trí thông qua, Trần Kinh cũng không phản đối.” Anh ta nghĩ rồi lại nói: “Có điều nhìn cách hẳn đối với cô bây giờ, e rằng kết hôn rồi cũng sẽ không tha cô đi, suy cho cùng kết hôn xong vẫn nuôi phụ nữ bên ngoài cũng chẳng phải chuyện hiếm lạ.”

Lâm Uyên nghe rồi im lặng một lúc, mỉm cười nói: “Vậy tôi đành mang bình xăng đến chúc phúc trong hôn lễ của hẳn thôi.”

Đàm Hy Triết cười rồi nói tiếp: “Vậy tôi đành không tham gia hôn lễ của hẳn, tránh bị tai bay vạ gió.”

Lâm Uyên hướng ánh mắt ra ngoài cửa sổ, bên đường từng hàng cây ngô đồng Pháp chỉ còn lại phần thân trơ trọi, trên cành sót lại vài chiếc lá đông đưa sắp rụng, âm ảm, thê lương hết như cuộc đời cô vậy. Cô thờ dãi trong lòng, hỏi: “Anh tìm tôi vì chuyện này sao?”

“Đương nhiên không phải.” Anh ta dứt lời nhìn về phía cô, nghiêm túc nói: “Lâm Uyên, tôi nghĩ tôi biết sự băn khoăn của cô.”

“Anh biết?” Lâm Uyên quay đầu lại, hơi sững sốt hỏi.

“Lần trước lúc tán gẫu với người khác có nhắc đến chuyện mười sáu năm trước, tôi mới phát hiện ra mối liên hệ trong chuyện này, rồi tôi đoán liệu có phải Trần Kinh dùng nó để ép buộc phía cô dàn xếp ổn thỏa hay không, tôi đã tìm người xác minh, cô đoán kết quả ra sao?”

“Ra sao?” Lâm Uyên căng thẳng hỏi.

“Báo cáo thẩm tra đó bị người khác lấy đi rồi.”

“Cái gì?” Lâm Uyên sửng sốt, cô nhớ bác Vương gái nói thứ Trần Kinh cho họ xem khi đó là bản phô tô, “Hắn làm ư?”

“Việc này hẳn không phải ai cũng làm nổi, một người tạm coi là tôi, người thứ tư tôi chưa nghĩ ra, hiện nay chỉ ít chẳng có mấy người hứng thú với chuyện cũ rích vặt vãnh này.”

Lâm Uyên mệt mỏi dựa vào ghế, tâm trạng cô còn âm ỉ hơn mấy phần so với cảnh vật ngoài cửa sổ, nghĩ một lát rồi nói: “Vậy người thứ ba là ai?”

Đàm Hy Triết bật cười, nói: “Là em họ tôi, cậu ta gần đây cứ can dự vào chuyện này, xem ra cũng muốn cứu cô ra khỏi nước sôi lửa bỏng đây.”

Thấy Lâm Uyên nghe xong ngẩn ra một lúc, anh ta giờ tay sờ lên phía sau đầu, đoán rồi nói: “Lâm Uyên, chắc cô vẫn không biết, cô gái giống như cô lại rất có sức hấp dẫn với những người như chúng tôi.” Thấy Lâm Uyên biến sắc, anh ta cười nói: “Cô đừng vội, nghe tôi nói hết đã. Điều này rất hiển nhiên, con người ta đều thường này sinh hứng thú với những người không giống mình, càng là người không ưa mình thì lại càng muốn chinh phục. Tôi nghĩ chắc ban đầu Trần Kinh có cảm giác này với cô, nhưng trải qua sự việc ở Tây Sơn đó, quả là tôi đã có chút nhầm lẫn, hình như hẳn càng lún càng sâu rồi.”

Lâm Uyên cười nhạt, nói: “Chẳng qua dục vọng chiếm hữu của hắn làm loạn lên mà thôi.”

Đàm Hy Triết cũng cười: “Lâm Uyên, người ngoài cuộc sáng suốt hơn người trong cuộc, hơn nữa hai người đều thuộc tuýp mạnh mẽ, quan niệm có hữu nên không dễ nhìn thấu chân tướng sự việc. Chẳng giấu gì cô, tôi từng nghĩ có nên theo đuổi cô hay không, có lẽ giành được cô về tay mới là sự đã kích lớn nhất dành cho hắn...”

Lâm Uyên tròn tròn mắt, nhìn anh như nhìn quái vật, Đàm Hy Triết lại cười: “Nhưng trông cô có vẻ không dễ theo đuổi, mà nói thật, tình cảm là trò chơi xa xỉ, tôi chơi không nổi.”

Lâm Uyên nghĩ một lát rồi nói: “Các anh đều coi tình cảm như trò chơi vậy sao?”

“Phải, người trên thế gian này đông như vậy, thái độ đối với tình cảm chắc chắn không giống nhau. Có người nghiêm túc như cô, đương nhiên cũng có người không nghiêm túc như tôi, còn đại đa số thì 50/50, dĩ nhiên, có cả số ít như Trần Kinh, bản thân cũng không rõ rốt cuộc mình thuộc kiểu gì. Nếu đem so sánh, chắc đại đa số mọi người sẽ hạnh phúc hơn chút, người như cô là đau khổ nhất, người như tôi ư, sẽ không đau khổ nhưng cũng không hạnh phúc, còn Trần Kinh, tôi chỉ muốn nói, tự tin không bằng tự hiểu.”

“Trần Kinh đang chơi với lửa, ban đầu tôi muốn chờ đến ngày lửa bén lên người hắn để xem trò vui, nhưng lại không đành lòng thấy cô cùng chung cảnh ngộ nên mới nhắc nhở, phải biết dù là núi băng cũng sẽ có ngày bị lửa làm tan chảy.”

Đêm đó Lâm Uyên mất ngủ, vì vậy sang ngày cuối tuần hôm sau, lúc Mễ Lan hẹn đi dạo khu mua sắm, cô còn nghi ngờ có phải mình bị hoa mắt rồi không. Khi đó hai người dạo qua mấy cửa hàng, mỗi người mua một bộ quần áo, Mễ Lan tới phòng rửa tay còn cô đứng bên ngoài xách đồ đợi bạn. Bỗng trong đám người, cô nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, cô giật thót mình, hai túi trong tay liền rơi xuống đất. Gương mặt đó lập tức lại chìm vào giữa dòng người, cô chẳng cần suy nghĩ vội đuổi theo đi xuống cầu thang cuốn. Lúc tới cửa xoay, người đó bỗng quay đầu lại, Lâm Uyên lập tức ngăn ra. Người đàn ông trẻ tuổi nhuộm tóc màu nâu vàng kia hoàn toàn không phải người cô tưởng, chỉ là gương mặt hơi giống nhau mà thôi.

Lâm Uyên bắt lực giờ tay bịt miệng, không thể tin được, kẻ đó dù hóa thành tro cô cũng nhận ra, sao cô có thể nhầm người chứ, lẽ nào cô lại bị ảo giác rồi. Cô đứng ngẩn ngơ tại chỗ rất lâu, mặc cho dòng người qua lại như thoi đưa bên cạnh, mãi tới khi từ sau lưng truyền tới tiếng gọi của Mễ Lan: “Uyên Uyên?”

Cô quay người lại một cách máy móc, Mễ Lan thở phào cười hỏi: “Sao cậu lại chạy tới đây? Hại mình tìm mãi mất, ấy, đồ đâu?”

Lâm Uyên cúi nhìn, hai tay trống không, trong đầu như bị nhét vào một mớ lộn xộn, thuận miệng bịa lí do: “Vừa nãy... có người ăn trộm ví tiền của mình... mình... liền đuổi theo...”

“Mẹ kiếp, cái khu mua sắm rách nát gì thế này, đúng là ăn cướp trắng trợn...” Mễ Lan hét ầm lên làm vô số ánh nhìn lập tức đổ dồn đến, Lâm Uyên vội ngắt lời: “Nhỏ tiếng thôi, mình mua lại cho cậu một bộ là được.”

“Mua cái gì mà mua, mình phải tới văn phòng khu mua sắm tìm họ nói lí lẽ, đúng rồi, xem camera giám sát...”

Lâm Uyên liền nói: “Bỏ đi bỏ đi, người đã chạy mất rồi, đi đâu tìm được, đồ do mình làm mất, mình đền cậu là đúng rồi.”

“Việc gì cậu phải đền, đây lại không phải lỗi của cậu, hơn nữa cậu còn tổn thất nhiều hơn cả mình.”

“Đừng nói nữa, đi thôi.” Lâm Uyên kéo tay bạn lên thang máy, bước chân lao đảo suýt ngã.

Mễ Lan vội vàng đỡ lấy cô, “Cẩn thận chút, lấy gì mà mua chứ, ví tiền của cậu không phải mất rồi sao?”

“Minh còn thẻ.”

Hai người lên tầng, tới quầy trang phục nữ vừa mua khi nãy, Mễ Lan nhanh chóng đi đến chi bộ quần áo bảo nhân viên lấy size, cô gái đó vẫn nhớ cô, gương mặt lộ vẻ do dự, Mễ Lan nói bừa: “Mua hai bộ thay đổi không được à?”

Lúc tính tiền, Mễ Lan lấy ví ra bị Lâm Uyển chặn lại, cô nổi giận cười mỉa: “Minh nỡ để cậu đền thật sao? Cũng không phải ít tiền...” Nhưng Lâm Uyển đã nhanh tay quẹt thẻ xong, Mễ Lan bật cười nói: “Con nhỏ điên, tiền nhiều nên ngứa tay à.”

Ba chữ này là ngày trước Mễ Lan gọi lúc trêu đùa cô, còn gọi Tư Tư là “con nhỏ ngốc”, chỉ có mình Mễ Lan là người bình thường. Lâm Uyển ngẩn người, rồi nhận lấy hóa đơn kí tên, miệng lại nói: “Có hơi ngứa tay, hay là cậu chọn mấy bộ nữa mình tặng cậu?”

Mễ Lan chỉ coi là cô nói đùa nên kéo cô đi cửa hàng khác, tự bỏ tiền túi bù lại bộ quần áo kia của Lâm Uyển. Lúc trở về, Lâm Uyển bỗng dừng bước, nhìn chiếc áo khoác lông cừu màu đỏ trên manacanh trước mặt, nói: “Tiểu Mễ, cậu mặc bộ này chắc chắn rất đẹp.”

Mễ Lan nhìn về phía đó, ánh mắt sáng ngời, tiến sát đến liếc nhìn giá tiền, kêu tiếng “Mẹ ời”, nói: “Giá tiền còn “đẹp” hơn, năm con số, đủ chi phí sinh hoạt mấy tháng.”

“Hay là mình tặng cậu nhé?”

“Cậu điên à, muốn làm đũa phá gia chi tử đúng không, đi thôi, đi thôi.”

Lâm Uyển nhìn chiếc thẻ nắm chặt trong tay, nghĩ thầm, mình điên thật rồi, thẻ này không phải của cô, là Trần Kinh không biết đã bỏ vào ví cô từ khi nào. Lúc này phát hiện ra đột nhiên nảy sinh một ý nghĩ điên rồ, cô phải quẹt thẻ đã đòi cho hấn phá sản...

Ngày thứ ba, Lâm Uyển lại nhận được một quả bom, nói chính xác hơn là một quả mìn do chính cô đào lên.

Tục ngữ có câu, “Thường dạo bên bờ sông, đâu thẻ không ướt giày”. Tục ngữ còn có câu, “Đi đêm lắm có ngày gặp ma”.

Lâm Uyển mất ngủ ngồi trên nắp bồn cầu, trong tay cầm một vật hình que màu trắng, cũng không biết đã ngồi bao lâu, lâu đến mức ngón trỏ và ngón cái tay phải cô đã cứng đờ. Que thử rơi xuống đất, có liếc nhìn, hai vạch nhỏ xíu kia hiện lên trước mắt quá rõ ràng.

Cô chán nản luôn hai bàn tay vào mái tóc, cau mày hồi tưởng rất lâu, cuối cùng nhớ ra một việc không lâu trước đó. Hôm ấy cô cảm lo thuốc còn chưa đổ ra đã bị người nào đó cướp lấy, không vui hỏi: “Sao lại uống loại thuốc này?”

Cô bực mình nói: “Anh tưởng tôi thích uống chắt?”

Trần Kinh ôm cô vào lòng, chậm rãi nói: “Đừng uống nữa, không phải tôi luôn dùng bao sao? Em đúng là vẽ vòi thêm chuyện, thuốc thang ba phần độc hại, không biết à?”

Sau đó, hấn còn vứt hết thuốc dự phòng của cô trong ngăn kéo, còn cô lại đi tin hấn, chẳng mua thuốc nữa. Bây giờ ư? Bây giờ cô chỉ muốn nói, phụ nữ chịu tổn thương là bởi họ đã tự tay giao cho người đàn ông quyền làm tổn thương họ. Đàn ông quá tự tin, đàn bà quá cả tin, tự tin là ngốc nghếch, cả tin còn ngốc nghếch hơn.

Ngày thứ tư, Lâm Uyển tới bệnh viện đa khoa nào đó, lấy số, xét nghiệm nước tiểu, mang kết quả xét nghiệm đưa cho bác sĩ xem. Vị nữ bác sĩ trung niên kia nhìn tờ giấy nói: “Năm tuần rồi.” Lại lật sổ khám bệnh nhìn lướt thông tin cá nhân của cô, ngừng đầu hỏi: “Giữ không?”

Lâm Uyển ngẩn người, nói: “Không giữ.”

Dứt hai chữ này lòng cô bỗng day dứt, một sinh mạng, vậy mà chỉ trong cuộc đối thoại cực kì đơn giản này đã bị quyết định số phận.

“Cô nên phá thai bằng thuốc, vì cô còn trẻ, hơn nữa là mang thai lần đầu, tuần thai ngắn, dùng thuốc phá thai sẽ đỡ hại đến cơ thể.”

“Trước tiên đi siêu âm, xem kích cỡ và vị trí bào thai, xác định có thích hợp dùng thuốc hay không.”

“Vâng.”

Trong bệnh viện hơi lạnh, lúc ra ngoài nhìn thấy ánh mặt trời Lâm Uyển chưa thể thích ứng ngay, bất giác rung mình một cái, mắt cô cũng không dám mở to, mãi tới khi ra khỏi trụ sở bệnh viện mới cảm thấy khá hơn một chút. Lúc đợi xe bus, bên cạnh có hai cô bé gio điện thoại chụp bầu trời, Lâm Uyển cũng ngược nhìn theo. Trên bầu trời xanh trong có hai đường trắng đan chéo, đó là dấu vết sót lại của hai chiếc máy bay vừa lướt qua. Cô khẽ cười, còn tưởng xuất hiện đĩa bay chứ.

Cô bé bên cạnh cười hi hi nói: “Trông như dấu tích sai ấy!”

Lâm Uyển nghe thấy, tim như ngừng đập, ngừng đầu lần nữa quan sát, quả nhiên là một dấu tích X to đùng, cứ như được vẽ ra bằng bút sáp màu trắng trên nền giấy xanh vậy. Giây phút này nhìn thấy nó cô cảm thấy mĩa mai biết bao. Xe bus đến rồi lại đi, hai cô bé kia đã sớm thu lại điện thoại, cười nói

rời khỏi, Lâm Uyên vẫn đứng nguyên chỗ cũ ngửa mặt nhìn trời cho đến khi đầu vết đan chéo kia tan biến. Cô cúi thấp đầu, gơ tay xoa xoa chiếc gáy mỗi nhứ, thờ dài trong lòng. Phải rồi, một thứ sai lầm cuối cùng cũng chẳng thể tồn tại trên đời.

Chiều tối ngày thứ bảy, Trần Kinh trở về, vừa xuống máy bay đã bảo tài xế lái xe về căn hộ. Hắn bước vào, trong nhà yên tĩnh, rõ ràng hơi lạnh lẽo, trên sofa không có bóng dáng một người một chó kia, không có tiếng ồn ào phát ra từ tivi, hắn lại cảm giác không quen lắm. Lúc cúi đầu nhìn thấy đôi dép nhỏ màu trắng sữa của Lâm Uyên hắn mới yên tâm, thay dép của mình xong, chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào hắn lại khom lưng đôi đầu dép của cô hướng vào trong nhà.

Lúc đứng dậy, hắn không nhịn nổi bật cười. Mấy ngày nay mỗi khi đêm đến, một mình thoải mái nằm trên chiếc giường lớn ở nước ngoài, hắn đều nhớ đến cơ thể ấm áp kia của Lâm Uyên. Thậm chí hắn còn hồi hận không đưa cô đi cùng, như vậy ban ngày cô có thể dạo chơi khắp nơi, ban đêm... Rồi hắn lập tức ngừng lại, một đấng nam nhi mà cả ngày nhớ nhung phụ nữ quả không phải chuyện gì hay ho. Nhưng khi trở mình, hắn vẫn không kìm được nỗi nhớ, chẳng biết Lâm Uyên ngủ một mình liệu có thấy không quen giống như hắn?

Trần Kinh theo bản năng muốn gọi điện thoại cho Lâm Uyên báo cô về, nhưng cảm di động lên ấn được hai cái lại cảm thấy việc này hơi mất mặt. Tại sao lần nào cũng là hắn tìm cô, còn cô trước nay chưa từng gọi một cuộc điện thoại cho hắn? Nhìn thời gian còn sớm, hay trước tiên đi tắm đã. Lúc vào phòng ngủ, thoáng nhìn trên bàn có một tờ giấy, hắn không để ý, đi được vài bước lại cảm thấy tờ giấy đó trông rất kì lạ, bèn quay trở lại.

Trần Kinh cảm bức ảnh siêu âm đen trắng to bằng lòng bàn tay ở phía trên lên, cau mày nhìn một lúc lâu, một hình tròn đen sì trong ảnh, hắn xem không hiểu. Lại cầm tờ giấy kia lên, một dòng tiêu đề dài nổi bật “Hồ sơ ghi chép phương pháp (phá thai nội khoa) dùng thuốc Mifepristone kết hợp Prostaglandin kết thúc giai đoạn đầu mang thai”, cái gì rồi rắm thế. Hắn chửi một câu, lật mặt sau ra xem, lại là một dòng chữ dài “Đơn đồng ý lựa chọn dùng thuốc sau khi hiểu rõ phương pháp (phá thai nội khoa) dùng thuốc Mifepristone kết hợp Prostaglandin kết thúc giai đoạn đầu mang thai”. Ngón tay hắn run run, ánh mắt lướt qua từng ký tự nghèo nàn như giun, dừng lại ở góc dưới bên phải, ở đó có một cái tên viết bằng tay: Lâm Uyên. Lần đầu tiên hắn nhìn thấy chữ viết của cô, thật đẹp.

Và dường như có người đã chôn một quả bom trong cơ thể hắn, ngay sau đó lại có người đốt sợi dây nối với quả bom đó, “bùm” một tiếng rồi nổ tung, kinh hãi đến mức làm cơ thể hắn run rẩy. Hắn nghĩ hắn đã hiểu, hắn cũng chẳng phải mù chữ, càng không phải kẻ ngốc, sao lại không hiểu chữ. Hắn chỉ vô cùng ngạc nhiên, mình mới đi được một tuần, tại sao đã loạn lên thế này.

Tiếng cửa kêu cọt két, Trần Kinh bỗng ngẩng đầu, nhìn chằm chằm cánh cửa, khi ánh mắt dừng trên cơ thể cô gái kia, đồng tử hắn co lại. Cô, trông thật xa lạ.

Nhìn chiếc áo khoác len dày cộp mà cô đang mặc, Trần Kinh không khỏi nghi ngờ, bây giờ thành phố B lạnh đến vậy sao? Trên cổ cô quấn mấy vòng khăn quàng màu đỏ mận làm gương mặt càng nhỏ, càng trắng. Lúc cô đến gần hơn một chút, hắn phát hiện cô quả thực lại gầy thêm, gương mặt không còn hồng hào, ngay cả đôi môi luôn đỏ tươi cũng đã hơi nhợt nhạt. Nhìn Lâm Uyên trong bộ dạng này, hắn cảm thấy trái tim mình co thắt đau đớn, rồi dần chìm xuống.

Lâm Uyên cời dây xích cho Ni Ni, cu cậu vui sướng vào nhà, không ngờ thấy Trần Kinh lại chạy qua, cổ đeo chiếc lục lạc nhỏ tiếng kêu lanh lảnh. Trần Kinh nhìn thái độ hờn hờ kia của nó, hận không thể đập một cái chết tươi. Nhưng chân hắn không thể nhấc nổi, vì lúc này có việc quan trọng hơn so với việc xử lý một con chó. Chú cún có lẽ cảm nhận được luồng khí không hữu hảo trên người nam chủ nhân, kêu gâu gâu hai tiếng rồi chạy về phía nữ chủ nhân.

Lâm Uyên thay dép đi vào, cứ như vừa mới nhìn thấy Trần Kinh, nói: “Anh về rồi à?”

Trần Kinh chẳng nói gì.

Lâm Uyên cũng không để ý, cời khăn quàng treo lên mắc áo trên cửa, rồi bế Ni Ni ra ban công, nhốt nó vào lồng khóa lại. Hằng ngày cu cậu đều được tự do thung thả đến chín mười giờ, đột nhiên bị nhốt lại sớm như vậy, rên rĩ làm nũng rất không cam tâm. Lâm Uyên thấy thế liền đổ ít thức ăn vào đĩa nhỏ của nó rồi đặt vào lồng, nhìn nó thần nhiên biến thành kẻ phàm ăn, cô dịu dàng xoa đầu nó.

Lúc làm những hành động này cô chậm rãi như bà lão bảy mươi, tám mươi tuổi, Trần Kinh chỉ yên lặng ngồi trên sofa, ánh mắt bám theo từng cử động của cô, tay phải nắm chặt bên người.

Lâm Uyên quanh quẩn ở đó một lúc mới quay lại phòng khách, ngồi trên chiếc ghế sofa khác, hai người hình như đều đang đợi đối phương mở lời trước. Trong không gian lớn như vậy chỉ có tiếng ăn uống của con cún, Trần Kinh cảm thấy bây giờ họ hơi giống với cao thủ quyết đấu trong phim võ hiệp. Không phải vậy, cô nàng trước mặt luôn bị hắn xem thường, bị hắn áp chế này, bây giờ cũng thành cao thủ rồi sao?

Độ kiên nhẫn từng là thế mạnh của hắn, nhưng bây giờ Trần Kinh không muốn độ, cũng chẳng độ nổi. Vừa nãy nhẫn nhịn lâu như vậy cũng đã chạm đến giới hạn, nhìn thấy Lâm Uyên ở đó chăm sóc chu đáo cho một con súc sinh, hắn tức phát hỏa, tức sôi sục, suýt thì tự bốc cháy.

“Chuyện này là sao?” Hắn cong ngón tay gõ gõ tờ giấy.

Lâm Uyên thần nhiên đáp: “Chính là những gì anh thấy đấy.”

Trần Kinh nghe xong, hơi thờ như ngừng lại, không hài lòng hỏi: “Em thật sự đã bỏ đứa con rồi?”

“Phải.”

“Tại sao không nói với tôi?” Cuối cùng Trần Kinh không thể nhẫn nhịn nổi, cao giọng. Chuyện lớn như vậy lại dám tự mình quyết định sau lưng hắn, cô

nàng này càng ngày càng chẳng ra sao.

“Không cần thiết, chỉ là ngoài ý muốn...”

Trần Kinh nghiêng răng nói: “Đó là con của tôi.”

Lâm Uyên lạnh nhạt hỏi: “Vậy thì đã làm sao, anh quan tâm không?”

Trần Kinh ngẩn người, quan tâm không? Công bằng mà nói, cho đến nay, “con cái” trước giờ vẫn chưa từng xuất hiện trong kế hoạch cuộc đời hắn. Lâu nay hắn đều kiên trì phòng ngừa nghiêm ngặt, tránh bị người khác gây phiền hà hoặc uy hiếp mình. Thông thường, lần này hắn cũng sẽ không cần suy nghĩ, yêu cầu đối phương bỏ đứa bé. Nhưng khi hắn phát hiện ra tờ giấy đó, cảm giác đầu tiên là tức giận, tức giận không thể kiềm chế nổi, và khi nghe chính miệng Lâm Uyên thừa nhận, hắn lại thấy đau, rất đau. Tại sao lại như vậy?

Lâm Uyên không bỏ lỡ bất kì biểu hiện nào của người đối diện, nhìn hắn cau mày và sự kinh hoàng trong mắt hắn, cô hỏi: “Anh quan tâm đứa bé này hay không hài lòng chuyện tôi tự ý quyết định?”

“Nếu tôi bảo tôi quan tâm thì sao?”

Lâm Uyên nhếch môi, nhẹ nhàng nói ba chữ: “Vậy càng hay.”

Trần Kinh cảm giác trong cơ thể có thứ gì đó gãy “rắc” một cái, trong nháy mắt, huyết mạch toàn thân mất đi độ ấm. Hắn nhìn chăm chăm vào mắt cô, u ám nói: “Em nói lại lần nữa?”

Ánh mắt hắn lạnh lẽo vô cùng, tựa băng đá tam cửu thiên[3], cũng nóng rất cực độ, như ngọn lửa cháy bùng dưới địa ngục. Nhưng Lâm Uyên không giống trước kia, cô dừng cảm nhìn thẳng vào hắn, nhấn mạnh từng chữ, hỏi: “Buồn rồi? Đau rồi? Mùi vị của “mất mát” không dễ chịu thì phải?”

[3] “Tam cửu thiên” là giai đoạn lạnh nhất trong năm kể từ sau Đông Chí.

Trần Kinh sau khi hiểu ra, khó lòng tin nổi, hỏi cô: “Em đang trả thù tôi?”

Hắn hỏi xong liền thấy mình ngu ngốc, điều này chẳng phải sờ sờ như con rắn trên đầu người hỏi sao. Cô đặt tờ biên lai đó ở trên bàn chính vì sợ hắn không nhìn thấy. Cô đang khiêu khích, đang thị uy, đang tuyên chiến với hắn. Cô, chiều nay của cô thật quá tàn nhẫn.

“Không sai, cuối cùng tôi cũng đợi được đến ngày này. Em trai anh cướp đi một mạng bên cạnh tôi, tôi lại cướp đi một mạng từ trong người anh trai hắn, một mạng đổi một mạng...”

Trần Kinh cười nhạt một tiếng, ngắt lời cô, nói: “Khá khen cho câu ‘một mạng đổi một mạng’, nhưng xem ra em vẫn bị lỗ, đó chẳng phải cũng là con em sao?”

Lâm Uyên cười khẩy một tiếng, nhẹ nhàng nói: “Chẳng qua là thứ cặn bã của loại tiểu nhân mà thôi.”

Trần Kinh suýt bị cách gọi đó làm cho phẫn nộ, cô luôn miệng chửi hắn cặn bã là đủ rồi. Quả thực hắn chẳng ra gì, nhưng con của hắn, đứa con còn chưa thể nhìn thấy thế giới này một lần, ngay cả cơ hội trở thành “cặn bã” cũng không có, cũng bị cô chửi. Trần Kinh không thể kiềm chế thêm nữa, hắn như một con báo bị chọc điên lên nhào tới, gờ tay bóp chặt cổ Lâm Uyên, ép cô xuống sofa, đôi mắt đỏ hung dữ hét lên: “Lâm Uyên! Mẹ kiếp, cô không phải người, hồ dữ không ăn thịt con, còn cô đến cả đứa con của chính mình cũng nỡ xuống tay, cô là đao phủ, là kẻ giết người...”

Gương mặt trắng bệch của Lâm Uyên chẳng chút sợ hãi dưới bàn tay sắt của hắn, trái lại, cô còn cười nhạt tiếp lời: “Kẻ giết người? Đó chẳng phải danh hiệu của em trai anh sao?”

Trần Kinh ngừng một lát rồi cắn hận phản bác: “Trần Túy đâm chết vị hôn phu của cô thì nó khôn nạn, nó đáng chết, cô dựa vào đâu lại bắt con tôi đền mạng?”

“Vậy anh dựa vào đâu mà cưỡng bức tôi? Một lần chưa đủ còn ép buộc tôi ở bên cạnh, để tôi phải sống cuộc sống người chẳng ra người, ma chẳng ra ma này?” Lâm Uyên cũng không chịu thua, gào lên đáp trả.

Trần Kinh nghe thấy sững sờ, thả bàn tay đang bóp chặt cổ cô, lùi người về phía sau, giọng run run, hỏi: “Lâm Uyên, cô luôn nghĩ như vậy sao?”

Lâm Uyên không quan tâm câu hỏi của hắn, cuồng loạn tiếp tục hét: “Em trai anh là kẻ giết người, anh là kẻ cưỡng bức, cả nhà anh đều là tội phạm, trong dòng máu của nhà họ Trần các anh đều mang gene thấp kém, thứ nghiệt chủng kia sinh ra cũng là tai họa...”

Trần Kinh gầm lên: “Câm mồm! Cô không được phép lăng mạ đứa bé.”

Hắn lại nắm chặt thành nắm đấm bàn tay sắp sửa vung lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lâm Uyên, mẹ kiếp, cô đừng ép tôi ra tay.”

“Mẹ kiếp, anh đừng có lúc nào cũng uy hiếp tôi.” Lâm Uyên chửi ầm lên, như một con thỏ phát điên nhảy dựng lên, chặn tay đẩy hắn. Trần Kinh không phòng bị, lập tức ngã xuống đất, lưng hắn va vào chiếc bàn bằng thủy tinh công nghiệp, phát ra tiếng “rầm” trầm đục.

Lâm Uyên thờ hồn hèn đứng dậy, cầm lấy tờ biên lai trên bàn gờ lên hướng về phía Trần Kinh, cười lạnh lùng nói: “Trần Kinh, đây là quà sinh nhật tôi

tặng anh, anh thích không?”

Trần Kinh ngồi trên mặt đất, xương sống như bị đập gãy, tê đến mức hần không còn cảm giác, vì vậy hần cũng không biết nên đứng dậy thế nào. Những mệt mỏi trong công việc và trên đường đi tích tụ suốt mấy ngày liền cũng theo đó mà lũ lượt kéo đến, dồn nén lại khiến hần không thở nổi. Hần cứ ngồi đó như vậy, nhìn Lâm Uyên từ trên cao trông xuống mình, tay cầm một tờ giấy thị uy, như một người lính thắng trận đang phát cờ hò reo. Nghe thấy lời cô nói, cảm xúc của hần càng thêm hỗn loạn, còn có chút uất ức mơ hồ. Hần đã sống ba mươi hai năm, ngoài chuyện kia khiến hần như rơi xuống đáy vực ra, xưa nay hần chưa từng bị người khác chà đạp như vậy. Cô gái này, cô gái yếu đuối này lại có thể đánh gục hần, còn giẫm lên lồng ngực hần, ra sức mà giày xéo.

Nhưng hành động tiếp theo của Lâm Uyên càng khiến hần kinh hãi, có xé nát tờ biên lai trong tay, rồi như tiên nữ rắc hoa, tung lên đầu hần. Chẳng đợi hần kịp nổi giận, cô đã lên tiếng trước, mỉm cười ôn tồn nói: “Trần Kinh, sinh nhật vui vẻ!”

Trần Kinh cảm thấy lời chúc đơn giản nhất kia biến thành một lời nguyên rủa ác độc nhất. Lưng hần bỗng khôi phục cảm giác, đau buốt như bị một cú đâm giáng xuống dây thần kinh mỏng manh nhất trong cơ thể, đồng thời đã gọi lên sự đau khổ không thể gọi tên nằm sâu tận đáy lòng hần. Sinh nhật của hần, ngày gỗ của con hần, hần nghĩ cả đời này hần sẽ không thể quên được ngày hôm nay, có lẽ sau này mỗi khi đến sinh nhật cũng sẽ nhớ đến, hần trong ngày sinh nhật ba mươi hai tuổi, đã mất đi một đứa con...

Nghĩ đến đó, Trần Kinh hết như quả bóng hơi bị châm một mũi, ý chí chiến đấu muốn đứng lên liều mạng với cô lúc ban đầu cũng đã cạn. Hần gơ tay chỉ về phía cửa, chẳng thèm nhìn Lâm Uyên, nghiêng răng gầm lên: “Cô đi đi! Mẹ kiếp, cô cút ngay cho tôi, kiếp này tôi không muốn nhìn thấy cô thêm nữa!”

Lâm Uyên vẫn đứng đó thờ hồn hèn, nghe thấy câu nói này hơi sững sốt, sau đó xoay người, không hề do dự đi về phía cửa. Lúc cách cửa gần một bước chân, nghe thấy tiếng động âm âm phía sau, tiếp đó, một trận gió mạnh tàn phá lướt qua, bàn tay như kim sắt nắm chặt lấy cánh tay cô, suýt lời cô ngã xuống. Trần Kinh thở hồng hộc đứng yên trước mặt, chỉ vào cô, nổi khùng lên: “Lâm Uyên, cô nghe cho rõ đây, hôm nay nếu cô dám ra khỏi đây nửa bước, mẹ kiếp, tôi sẽ nhất định sẽ đánh gãy chân cô.”

Dứt lời, Trần Kinh liền đập cửa rồi đi, Lâm Uyên bị tiếng cửa vang lên làm cho sợ hãi run rẩy. Cô chợt cảm thấy hơi lạnh, lúc này mới phát hiện toàn thân đỏ mề hôi đầm đìa. Mấy ngày nay cô sợ lạnh, lúc ra ngoài đều mặc rất nhiều, trải qua một hồi giằng co ban nãy, bây giờ quần áo bên trong đều đã ướt đầm.

Cô chẳng còn tâm trí mà nghĩ có phải mình vừa lỡ mất cơ hội được tự do hay không, cũng chẳng còn tâm trí chúc mừng thắng lợi vừa đạt được. Trên thương trường có lẽ có thắng lợi kếp, nhưng sự tranh đấu giữa nam và nữ thì chỉ có hai bên cùng thua thiệt. Lúc này cô cảm thấy mệt mỏi và buồn bã vô cùng, cô đã lợi dụng đứa con của chính mình, cô bây giờ chẳng khác gì so với loại người như Trần Kinh, không từ mọi thủ đoạn để đạt được mục đích. Những lời ác độc kia cứ như tự chúng mọc chân mà chạy ra khỏi miệng cô. Cô thành công trong việc làm tổn thương hần, cũng đã thành công làm tổn thương sâu sắc chính bản thân mình.

Chẳng đợi Lâm Uyên nghĩ xong nên quay vào trong hay đi ra ngoài, bụng dưới bỗng nhói lên một cơn đau thắt, như có một bàn tay lớn đang dùng sức vắt kiệt bộ phận bên trong bụng như vắt quần áo ướt vậy. Tiếp đó, một dòng nóng bỏng dâng tràn trào ra, cô vội xông vào phòng vệ sinh, cởi quần xem thử, phòng vệ sinh rộng đã bị máu đỏ nhuộm ướt. Cô giống như bệnh nhân bị say máu nhưng lại không thể không nhìn máu, đau khổ lấy chiếc băng vệ sinh nặng trĩu kia ra vứt vào thùng rác bên cạnh, sau đó cúi khom người ngồi lên bồn cầu rất lâu, mãi đến khi cơn đau đầu dứt hần mới yếu ớt đứng thẳng dậy, lấy băng vệ sinh trong chiếc tủ nhỏ bên cạnh ra thay.

Chỉnh đốn mình xong xuôi, cô không xả nước ngay mà dờ dẩn nhìn một mảng đỏ tươi trong bồn cầu. Cảnh tượng này với phụ nữ mà nói không hề hiếm gặp, nhưng lúc này cô nhìn thấy mà giật mình, vậy mà vẫn không kìm nổi nhìn lâu thêm một chút, vì đó là con của cô... Sau đó xảy ra sự việc rất kì lạ, chất dịch màu đỏ kia hơi động đậy, biến đổi, từ từ tự thành một hình dạng. Cô giật mình sợ hãi bởi thứ bỗng nhiên xuất hiện trước mắt, một cơ thể thai nhi đang cuộn lại.

Á! Lâm Uyên hét lên thất thanh, trọng tâm không vững ngồi sụp xuống đất, sự hoảng hốt tột độ bao trùm tất cả. Cô sợ hãi, cô muốn chạy trốn, nhưng cô không có nơi nào để đi, đành cuộn tròn người, hai tay ôm đầu, hi vọng tư thế này có thể mang lại cho mình chút cảm giác an toàn. Một hồi lâu sau cô mới từ trong mơ hồ dần tỉnh táo, cô biết mình lại bị ảo giác. Nghe nói có rất nhiều phụ nữ sau khi phá thai đều vì ám ảnh nên gặp ác mộng, tình trạng của cô còn nghiêm trọng hơn họ, vì cô có bệnh. Không được, cô phải mau đi uống thuốc. Nghĩ đến đó, cô vật vờ đứng dậy, nhưng cơ thể dường như đã phản chủ, nặng nề dính vào mặt đất không chịu nhấc lên.

“Uyên Uyên...”

Một giọng nói quen thuộc mang theo sự hoài nghi vang lên bên tai, Lâm Uyên giật mình, lẽ nào cô lại nghe nhầm. Cô chậm chậm quay đầu lại, nhìn thấy Trần Kinh về mặt kinh hãi đứng trước cửa phòng vệ sinh.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Chí Mạng - Tập 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Xuyên Tim

Trần Kinh xông ra khỏi nhà, đến khi cửa thang máy đóng lại hẳn mới ý thức được một vấn đề, tại sao hẳn phải ra ngoài? Ngược mắt nhìn gã đàn ông ú ớ trong gương, hẳn giật mình, giờ tay vuốt mặt, trong lòng buồn bực, mình mà lại bị một người phụ nữ đánh gục. Hẳn mệt mỏi dựa lên tường thang máy, cảm giác đau trên sống lưng truyền đến đại não lần nữa, cơn đau chết tiệt! Không lâu sau, cửa thang máy bật mở, thì ra ban nãy hẳn theo thói quen ăn xuống tầng hầm, hẳn nghĩ cũng đúng hẳn phải ra ngoài hít thở. Nhưng vừa móc túi quần, còn nhăn nhó hơn cả cái đầu trọc khốn kiếp, chẳng có chìa khóa xe, điện thoại hay ví tiền. Mặc dù nếu đã muốn ra ngoài sẽ luôn có cách, nhưng hẳn đứng nguyên đó một lúc rồi quay trở lại thang máy.

Đứng trước cửa nhà, Trần Kinh nghĩ, chỉ quay lại lấy đồ rồi quay người đi ngay, nhưng sau khi hẳn ẩn mật mã vào nhà, còn chưa kịp tìm đồ đã nghe thấy tiếng khóc nức nở yếu ớt phát ra từ phòng vệ sinh. Hẳn lập tức xông vào, nhìn thấy Lâm Uyên ngồi trên mặt đất. Cô nghe thấy giọng hẳn, chậm chậm ngẩng đầu, vẻ mặt ngạc nhiên, còn có chút bối rối, giọt nước mắt vương trên khóe mi. Nhìn thấy cô trong bộ dạng này khiến hẳn cảm giác trái tim mình như bị ai đó ra sức đập một nhát thật mạnh.

Lúc hẳn bước qua, liếc mắt thoáng thấy màu đỏ tươi trong bồn cầu, trong lòng lo sợ, không dám nhìn tiếp. Sau đó trông xuống cô, hẳn lạnh lùng lên tiếng: “Uyên Uyên, đây là sự trả thù của cô sao? Hại người hại mình...” Hẳn chợt nhớ tới hình ảnh Trần Túy từng nhắc, “đánh bom liều chết”, đúng là hình ảnh liên tưởng chết tiệt. Hẳn vươn tay đỡ cô, cô trốn ra sau, hẳn cương quyết bế cô lên đi ra ngoài.

Lâm Uyên vùng vẫy trong lòng hẳn: “Thả tôi ra, anh định làm gì?”

“Đi bệnh viện.”

“Không đi.”

Trần Kinh sầm mặt chửi: “Khốn kiếp! Đã ra nông nổi này còn không đi, mẹ kiếp, cô muốn chết như vậy?”

“Đó là hiện tượng bình thường.” Lâm Uyên yếu ớt giải thích.

Trần Kinh vừa nghe thấy, tức đến suýt thì vút cô xuống đất, hét đến rách họng: “Bình thường cái đêch gì? Có phải chảy cạn máu rồi cũng bình thường? Lâm Uyên có phải đầu óc cô hỏng nặng rồi? Tôi nói cho cô biết, cô muốn chết cũng phải đợi tôi gật đầu, mẹ kiếp, cô còn nợ tôi một đứa con đấy...” Hẳn vừa bế cô vừa chửi mắng đi ra cửa, bỗng nhớ ra gì đó, quay người trở vào, lấy chìa khóa xe và một chiếc thẻ ngân hàng trong ngăn kéo nhét vào túi.

Trên đường tới bệnh viện, Trần Kinh phóng xe rất nhanh, Lâm Uyên ngồi cạnh nhìn xe cộ vun vút lướt qua ngoài cửa sổ, mấy lần định mở miệng đều bị hẳn găm lên chặn lại: “Mẹ kiếp! Cô im mồm, bây giờ tôi không muốn nghe cô nói.”

Lâm Uyên mệt mỏi nhắm mắt lại, nghĩ thầm, với tốc độ này chưa kịp đến bệnh viện thì họ đã phải đi gặp Diêm Vương rồi. Nhưng nghĩ lại, chết thì chết, sống một đời đau khổ thế này thật chẳng có ý nghĩa gì.

Rất nhanh đã tới bệnh viện, Trần Kinh bế Lâm Uyên hùng hổ xông vào, cô vùng vẫy muốn xuống đất tự mình đi lại bị hẳn gào cho một trận. Một y tá chào đón hỏi: “Có chuyện gì ạ?”

“Xuất huyết nhiều.” Trần Kinh thờ dõng trả lời.

Lâm Uyên vội giải thích: “Tôi vừa mới phá thai bằng thuốc.”

Y tá đưa họ đi khám bác sĩ, bác sĩ hỏi han kỹ càng rồi kê đơn siêu âm, bảo phải xác nhận xem bào thai đã được thải ra hết hay chưa, còn nói nếu như chưa đào thải hoàn toàn sẽ phải làm phẫu thuật nạo thai. Trần Kinh phản ứng lại, hỏi: “Vậy chẳng phải sẽ chịu tội hại lần ư?”

“Đúng vậy.” Bác sĩ trả lời, không lấy làm lạ: “Dùng thuốc phá thai chính là như vậy, gây tổn hại ít với cơ thể nhưng một khi không thành công, trái lại còn phải chịu nhiều hơn. Hơn nữa quá trình uống thuốc rất đau khổ, cho nên rất nhiều người chọn cách phá thai không đau đớn.”

Trần Kinh nghe xong chỉ cảm thấy hít thở khó khăn, bức bối như bị ai đó ghim chặt yết hầu. Nhìn theo bóng dáng gầy yếu của Lâm Uyên lúc rời đi với y tá, hẳn càng xót xa trong lòng. Bác sĩ đứng một bên nói: “Nếu thật sự xót xa cho bạn gái thì bình thường nên chú ý một chút, cơ thể phụ nữ chẳng chịu nổi mấy lần giãy vò như thế này.”

Trần Kinh nghe rồi chỉ muốn cười khẩy, cười nhạt bản thân, xưa nay hẳn luôn tự tin, lần này không cho Lâm Uyên uống thuốc cũng là do hẳn tin tưởng khả năng kìm chế của bản thân mình. Nhưng sự thực chứng minh, tự tin quá mức chính là ngu dại, mà sự ngu dại của hẳn lại phải để người khác gánh hậu quả, thế giới này thật không công bằng.

Rất nhanh đã có kết quả siêu âm, bác sĩ quan sát ảnh nói: “Bào thai không còn, hủy thai rất thành công, cô về nghỉ ngơi dưỡng sức, một tuần sau đến kiểm tra lại.”

Lâm Uyên thờ phào nhẹ nhõm, nhưng Trần Kinh khi nghe thấy hai chữ “thành công”, trái tim lại đau đớn như bị cứa một nhát. “Thành công”, từ khi sinh ra đến nay, lần đầu tiên hẳn cảm thấy từ này thật mỉa mai. Hẳn không nhịn nổi, hỏi Lâm Uyên một câu: “Bào thai đã thải ra từ khi nào?”

Lâm Uyên sững người, khẽ đáp: “Chắc là từ sáng nay.”

Trần Kinh lại bị cứa thêm một nhát dao nữa, đau đến mức hẳn suýt rên lên thành tiếng. Hẳn không khỏi hối hận, tại sao mình không về sớm một ngày, nếu vậy có lẽ đã bảo vệ được con hẳn. Khi này trong lúc chờ đợi, hẳn có hỏi qua bác sĩ một chút về tình trạng phá thai, thì ra đây là quá trình dài đằng đẳng và đau khổ như vậy. Hẳn phát hiện Lâm Uyên còn tàn nhẫn hơn cả hẳn, hẳn tàn nhẫn với người khác, cô lại tàn nhẫn với chính mình. Sáng nay, Lâm

Uyển nói mấy chữ đó vô cùng nhẹ nhàng, nhưng hắn nghe thấy chúng vang dội mạnh mẽ, hắn cảm thấy cuộc đời chết tiệt này đúng là một vở hài kịch. Ngày hôm nay của ba mươi hai năm trước hắn chào đời từ trong bụng mẹ, ba mươi hai năm sau vào cùng một ngày, con của hắn bị vứt bỏ từ trong bụng mẹ, bởi vì cha nó là tên khốn nạn, mẹ nó không thèm sinh ra nó.

Lúc ra khỏi bệnh viện, Trần Kinh vẫn bế Lâm Uyển chẳng nói nửa lời, cô cũng không vùng vẫy nữa, đầu cô dịu dàng áp lên trước ngực hắn, chưa đi được mấy bước, cô đã khẽ gọi: “Trần Kinh.”

Bước chân Trần Kinh bỗng ngừng lại, cúi đầu nhìn cô, Lâm Uyển nhắm mắt nói: “Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau chính tại phòng cấp cứu của bệnh viện.”

Cô nói câu này có chút xúc động, Trần Kinh trong lòng xót xa, đành phải nhìn về phía hàng ghế chờ bên cạnh, người trong lòng hắn đã từng ngồi ở đây, bây giờ nghĩ lại, quả thực hắn đã sinh lòng ham muốn từ khi đó. Có lúc hắn cũng thấy khó hiểu, sao giữa hoàn cảnh đó mình lại có thể nảy sinh hứng thú với một cô gái toàn thân dính máu, trông thảm hại vô cùng? Có lẽ hắn thật sự giống động vật khát máu, ví dụ như cá mập, ngửi thấy mùi máu tanh liền phấn khích, muốn nuốt chửng cô gái đó và cả vết máu trên người cô...

“Chúng ta bắt đầu tại đây, vậy kết thúc tại đây đi.”

Giọng nói của Lâm Uyển nhẹ tựa lông hồng, nhưng lọt màng nhĩ Trần Kinh lại chói tai như tiếng kim khí va quệt. Hắn không chịu nổi nữa, lập tức gầm lên: “Mẹ kiếp! Lâm Uyển cô đừng tưởng tôi không mắng cô đánh cô mà được đằng chân lân đằng đầu.” Hắn nuốt cục tức không biết từ đâu trào lên, nghiến răng nói: “Tôi nói cô biết, bây giờ tôi muốn giết người.”

Lâm Uyển cười khổ, nói khẽ: “Nhất định đừng làm, tôi vừa giết người, cảm giác này không tốt chút nào.”

“Cô im mồm” Trần Kinh cảm thấy mình sắp điên rồi, ngày trước hắn thích nghe giọng nói của cô gái này như vậy, lúc nào cũng không kìm nổi dùng mọi cách thức để cô lên tiếng. Nhưng bây giờ cô vừa mở miệng đã bắn tên ra ngoài, còn toàn là tên tâm độc, vèo vèo xuyên vào tim hắn không lệch một mũi, hắn quả thật đau đớn đến không chịu nổi.

“Anh biết không, số lần tôi tới bệnh viện trong suốt hai mươi năm qua gộp lại cũng chẳng bằng hơn hai năm nay, đến nỗi tôi còn nghĩ, có lẽ đến một ngày nào đó, tôi đã được đưa tới nhà xác rồi...”

“Uyển Uyển, đừng nói nữa.” Trần Kinh cảm thấy mình đã đau đến tê dại.

“Trần Kinh, nếu có một ngày tôi chết đi, anh không được thông báo cho ai hết, đưa tôi tới một sườn núi nở hoa hướng dương đại là được, cũng không cần chôn, rắc tro lên mặt đất, như vậy còn tự do hơn so với chôn xuống lòng đất...”

Trần Kinh không thể chịu đựng thêm, lại khùng lên: “Lâm Uyển, mẹ kiếp, cô im mồm cho tôi, cô đừng tưởng dùng chiêu khích tướng là có tác dụng, tôi nói cho cô biết, tôi vững vàng sắt đá, không rơi vào lòng của cô đâu.”

Lâm Uyển oan ức nói: “Nhưng những gì tôi nói đều là thật...”

Trần Kinh bỗng cúi đầu, dùng miệng của mình bịt miệng cô lại. Việc chết tiệt này tuyệt đối không liên quan gì đến sự lăng mạn, bây giờ hai tay hắn đều bận, chỉ có miệng là có thể dùng được, hắn không muốn nghe thêm bất cứ lời nói nào của cô nữa.

Hắn chẳng hề khéo léo, cũng chẳng chút dục vọng mà lấp kín môi cô như vậy, cho đến lúc Lâm Uyển không nói gì thêm hắn mới rời đi, ngẩng đầu. Nhìn thấy gương mặt Lâm Uyển đã đầy nước mắt, cô hòng hắn lại tắc nghẹn nhưng rồi cô lại cười, dí dỏm nói: “Nhìn anh trông cứ như cũng khóc rồi ấy.”

Trần Kinh ngẩn người, sau đó mới nhận ra trên mặt mình cũng ướt đầm, toàn là dính từ trên mặt cô, gió vừa thổi qua bỗng lạnh giá.

Lâm Uyển vẫn không chịu tha cho hắn, trêu chọc hỏi: “Trần Kinh, nếu tôi chết rồi, anh có rơi nước mắt vì tôi không?”

Trần Kinh thở dài, cười khổ đáp: “Lâm Uyển, cô tin không, mẹ nó chứ, tôi chết trước cô mất!”

Trần Kinh bế Lâm Uyển lên xe, đóng cửa lại ngồi vào ghế lái. Tay hắn cầm vào vô lăng nhưng không thể nắm chặt, hắn thử lại lần nữa, đúng là chẳng có chút sức lực. Lâm Uyển ở bên cạnh nghiêng đầu im lặng không lên tiếng, nhìn màn đêm tối đen như mực bên ngoài, hắn dứt khoát tựa lưng vào ghế nghỉ ngơi. Còn vài tiếng nữa là ngày hôm nay sẽ trôi qua, hắn mới ăn vài miếng từ lúc trưa nên đến bây giờ đã đói, chẳng trách chẳng còn chút sức lực. Hắn lại nhớ tới chủ đề ban nãy, hắn nghĩ nếu hắn chết rồi nhất định phải bắt Lâm Uyển tuần táng [1], như vậy nếu thật sự tồn tại cõi âm chết giả, hắn vẫn có thể ở cùng cô, nếu có kiếp sau chết tiệt, hắn sẽ có thể đầu thai chuyển kiếp cùng cô...

[1] Chôn theo cùng.

Trần Kinh vội lắc đầu, toàn ý nghĩ điên khùng gì thế này, hắn là người theo chủ nghĩa duy vật, chủ nghĩa vô thần, xưa nay không hề tin vào chuyện ma quỷ. Hắn cũng không hề xem nặng tình yêu trai gái sâu đậm, hắn khịt mũi khinh bỉ những gã đàn ông cả ngày tình yêu tình đương, đau khổ vì đàn bà. Nhưng bây giờ hắn lại có thể thường xuyên chơi trò đa sầu đa cảm gì đó như đàn bà, hắn chịu không nổi, nhìn phía sau gáy Lâm Uyển, có phải mình đã bị cô truyền nhiễm rồi không?

Nghĩ đến đó, hắn hạ cửa sổ xe để gió lạnh ủa vào, gió vừa thổi qua người, hắn đã bình tĩnh hơn nhiều, sức lực trong cơ thể hình như cũng hồi phục mấy phần. Cảm thấy người bên cạnh run lên một cái, hắn vội kéo cửa sổ lên rồi khởi động xe, lên đường về nhà.

Trần Kinh nghe nói phụ nữ phá thai xong gọi là Tiểu Nguyệt Từ[2], giống như Đại Nguyệt Từ[3], cũng không thể xem nhẹ. Hắn lên mạng tra những điều cần chú ý, bảo cô giúp việc ngày trước chỉ làm bữa sáng, bây giờ ở lại ban ngày để chăm sóc Lâm Uyển, hằm cho cô các loại canh bổ máu. Hắn còn thường về nhà lấy cây sâm đại mà mẹ mình cất giữ, trước khi ăn còn sợ bỏ quá phải hỏi lại bác sĩ, bác sĩ nói hồng sâm tốt, hắn lại bảo người đi mua hồng sâm. Hắn còn đích thân gọi điện thoại tới chỗ làm của Lâm Uyển xin nghỉ nửa tháng cho cô. Sau khi ở cùng Lâm Uyển, hắn từng bảo người giới thiệu cho công ty cô mấy vụ quảng cáo lớn, cấp trên của cô đương nhiên coi hắn như thần tài, không những vui vẻ đồng ý mà còn hỏi có cần nghỉ thêm mấy ngày nữa không?

[2] Tiểu Nguyệt Từ: Ngày ở cữ của phụ nữ sau khi phá thai.

[3] Đại Nguyệt Từ: Ngày ở cữ của phụ nữ sau khi sinh.

Bỏ điện thoại xuống, Trần Kinh nghĩ, những gì hắn có thể làm cho Lâm Uyển cũng đã nhiều như vậy rồi, mà không hoàn toàn đúng, hắn còn có thể làm một điều vì cô, điều hắn làm dễ như trở bàn tay, cũng là điều mà cô mong muốn nhất. Thật ra mấy ngày nay hắn luôn rất mâu thuẫn, đã sống được ba mươi hai năm mà xưa nay chưa từng mâu thuẫn như vậy, nên buông tha cô hay không?

Thời gian này hắn luôn nghĩ, Lâm Uyển là gì đối với mình. Bây giờ hắn đã biết, cô chính là một con điều, gọi nhớ niềm vui thú thuở nhỏ còn sót lại cùng suy nghĩ cố chấp khó hiểu của hắn. Trong mắt cô, hắn đang chà đạp cô, bòn cọt cô, cô vẫn coi rằng mình đã bị hắn độc chiếm, nhưng chẳng phải hắn đang ngửa lên nhìn cô đó sao. Hắn giống như đứa bé thả điều, ngắm con điều màu sắc sặc sỡ đang nhẹ nhàng bay lượn giữa trời xanh, từ đáy lòng cảm thấy dễ chịu, thoải mái, bỗng tạm thời quên đi phiền muộn trong cuộc đời. Sau cùng hắn là kẻ phàm tục, cả ngày bị trói buộc bởi những thứ tầm thường, vì vậy hắn mới vô cùng khát khao có một cồi Niết Bàn như thế, khát khao một người thuần khiết, chưa từng bị nhiễm bụi như thế.

Hắn biết cách thức của hắn có vấn đề, thứ hắn nắm trong tay không phải dây điều, mà là dây thừng, là xích sắt. Nhưng nếu mối quan hệ của hai người họ không bắt đầu một cách tệ hại, không có những trói buộc vô phương tháo gỡ thì hắn tội gì phải khổ sở thế này? Ông trời biết hắn thích nhìn cô cười biết bao, nhưng trước mặt hắn cô chỉ khóc lóc và cầu kinh, cô giống như một chú chim luôn muốn thoát khỏi chiếc lồng, vung vẩy khiến bộ lông vũ đẹp đẻ của mình rụng rơi là tả...

Nhưng... buông tha cô rồi, hắn không cam tâm, quả thực không cam tâm. Lúc nhỏ người ta có thể bắt một con sâu róm chơi cả sáng, có thể khi sờ hữu một con robot biến hình liền cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên đời, nhưng theo sự tăng dần của tuổi tác những thỏa mãn và niềm vui đơn thuần đó lại càng ngày càng hiếm hoi. Đàm phán thành công một vụ làm ăn lớn, thỏa mãn, có được một cô nàng không tồi, vui mừng, nhưng qua rồi cũng chỉ là hư không. Hắn tưởng cả đời này sẽ như vậy, cho đến cái đêm đó, hình bóng xinh đẹp xuất hiện trước cửa phòng cấp cứu. Rồi hắn nắm chặt lấy, không từ thủ đoạn chiếm làm của riêng, bây giờ bảo hắn buông tay, hắn không cam tâm, hắn vẫn luyến tiếc.

Nhưng không buông tha cô? Đáng vẻ yếu ớt thảm thương ấy của cô lại khiến hắn không đành lòng. Sáng sớm hôm qua, khi tỉnh dậy hắn phát hiện cô đang ngán ngạo nhìn mình, cô nhẹ nhàng hỏi: “Trần Kinh, tại sao anh phải giữ tôi không buông, thứ anh muốn anh đều đạt được rồi, thể xác, danh dự, tôi quả thực không nghĩ ra còn có thứ gì đáng để anh chinh phục.”

Hắn bình tĩnh đáp: “Chắc cô vẫn chưa ngủ đủ rồi.”

“Có phải anh đã yêu tôi?”

Hắn nghe xong liền sững người, lập tức phản bác: “Cô nói mơ đấy à? Mau ngủ thêm một lát đi, tôi phải tới công ty đây.”

Dứt lời, hắn liền vội vàng ngồi dậy xuống giường, còn chưa vào phòng tắm lại nghe thấy tiếng cô: “Anh nhất định đừng yêu, vì yêu là một việc đau khổ còn nhiều hơn hạnh phúc, rất mệt, thật đó.”

Hắn “hừ” một tiếng, quay người lại, khinh thường nói: “Yêu? Đó cũng chính là việc ngốc nghếch mà chỉ những kẻ ngốc nghếch như cô mới làm, Lâm Uyển, tôi không yêu cô, sau này cũng sẽ không yêu cô.”

Nói xong hắn liền quay người bước nhanh vào phòng tắm, mở vòi hoa sen mức mạnh nhất, để nước nóng bao trùm bản thân, dường như chỉ cách thức dữ dội như vậy mới có thể làm lắng xuống những buồn bực trong lòng. Tình yêu, một chủ đề đã bật tâm nhiều năm, giống như một ngọn núi lửa, hắn tưởng nó đã tắt, nhưng gần đây lại bắt đầu sục sôi, rục rịch hoạt động, sắp sửa gây ra một tai họa cực lớn. Còn hắn lúc này, chỉ như động vật nhỏ ở xung quanh, đã bắt đầu cảm thấy bất an.

Trần Kinh đứng dậy đi tới trước cửa sổ, đập vào mắt là tòa nhà cao ngất và tấm kính đang phản chiếu ánh sáng. Phong cảnh cứng nhắc và lạnh lẽo như vậy là thứ hắn thường thấy nhất, cũng là thứ quen thuộc nhất, mỗi khi nhìn thấy nó, hắn liền cảm thấy rất yên tâm. Nhưng mỗi lần trông xuống dòng người trên phố cờ bằng con kiến, một cảm giác lạnh lẽo tự nhiên dâng trào trong hắn. Tuy cùng là loài kiến, nhưng hắn thấy kẻ đứng trên cao sẽ được phép xem thường, thậm chí không thèm đếm xỉa đến kẻ dưới chân, bởi địa vị quyết định tất cả.

Nhưng vấn đề là bây giờ hắn ở trên cao vô cùng lạnh lẽo và cô đơn, bắt một con kiến từ mặt đất lên để chơi đùa, nắm chặt thì sợ bóp chết nó, nói lòng tay thì nó lại chuồn mất, rồi trà trộn vào đạo quân ngàn vạn con kiến bên dưới kia, khiến hắn không thể nào tìm được. Trần Kinh nâng cốc cà phê trong tay uống một hơi, lại mở lòng bàn tay trái ra ngắm nhìn. Hắn bật cười, không ngờ có một ngày hắn lại lúng túng vì một con kiến.

Nghĩ tới đây, hắn cầm di động trên bàn lên, gọi cho cô giúp việc ở nhà: “Hôm nay cô ấy thế nào? Ăn nhiều không? Ừm, tâm tính ra sao...”

Hơn bảy giờ tối Trần Kinh đã về. Lúc vào phòng ngủ, Lâm Uyển đang cầm lọ thuốc dốc ra tay, nhìn thấy hắn, cô sợ hãi đến mức bàn tay run rẩy, rơi mất mấy viên xuống đất. Hắn hơi đau lòng hỏi: “Nhìn thấy tôi làm em sợ đến vậy à? Tôi là hổ chặc?”

Lâm Uyển đổ ra một viên, uống nước nuốt xuống, lạnh lùng nói: “Người còn đáng sợ hơn động vật.”

Hắn bước về phía cô, sau đó ngồi xuống bên cạnh, hỏi: “Hôm nay vẫn chảy máu à?”

Lâm Uyên đang uống nước lập tức ho sặc sụa, hắn vội vỗ lưng cô, quan tâm nói: “Em không sao chứ?”

Lâm Uyên ho đến mức mắt đỏ ngầu, sau khi hết ho, bực tức nói: “Anh cố ý đẩy à?”

“Không phải bác sĩ dặn quan sát tình trạng chảy máu sao, đây là tôi đang quan tâm em mà?”

“Ai cần anh quan tâm?”

“Haiz, khỏi phải nói người muốn tôi quan tâm nhiều đến mức nào, đáng tiếc tôi chẳng cho họ sự quan tâm, chỉ cho em.”

“Tôi không thích.”

“Em không thích cũng vô dụng, tôi cứ muốn cho.”

“Vô liêm sỉ.”

Trần Kinh lập tức nổi giận, mắt tròn lên hỏi: “Em nói cái gì?”

Lâm Uyên thấy tình hình không ổn, liền đứng dậy định rời khỏi phòng ngủ. Trần Kinh giơ tay kéo cô lại, cô mất trọng tâm ngã ngồi lên chân hắn, hắn ôm chặt cô hỏi: “Uyên Uyên, em cảm tính con gì?”

Cô không trả lời, hắn liền cười nói: “Chắc em cảm tính con hồ ly nhỉ?”

Lâm Uyên ở trong phòng khách xem phim truyền hình một lúc, lại cảm thấy vô vị, Ni Ni bị xích ngoài ban công, chìa khóa thì bị Trần Kinh tịch thu, hắn nói hiện tại cơ thể cô yếu ớt cần cách xa nó một chút. Ni Ni ở trong lồng rên ư ừ mãi, cô nghe đến khó chịu lại về phòng đọc sách. Cơ thể đúng là yếu ớt hết sức, chỉ xem vài trang mà đã lơ mơ buồn ngủ. Trần Kinh vẫn đang làm việc trong thư phòng, cô đặt sách lên tủ đầu giường, kéo chăn nằm xuống.

Đang ngủ say, nghe thấy tiếng trẻ con khóc, âm lượng tiếng sau cao hơn tiếng trước, khóc đến xé lòng xé phổi. Lâm Uyên phản ứng lại, lập tức bò dậy xỏ dép lê, bước nhanh sang phòng bên, bật đèn, miệng đồ dảnh: “Con à, sao rồi, mẹ đến đây.”

Cô tới trước giường đứa bé, định khom lưng bế con, nhìn thấy bàn tay nhỏ bụ bẫm đang vẫy của đứa bé, cô lập tức sững người, bàn tay đó lại chỉ có hai ngón. Cô sợ hãi lùi lại một bước, đứa bé khóc mãi khóc mãi, bỗng mở miệng, nôn ra một ngụm máu tươi, máu kia càng chảy càng nhiều, trong nháy mắt đã nhuộm đỏ cả cơ thể nhỏ bé...

Trần Kinh bận rộn trong thư phòng đến hơn mười một giờ, lên giường mơ màng được một lúc thì bị tiếng hét của Lâm Uyên đánh thức. Hắn vội lay cô, gọi to: “Uyên Uyên, em tỉnh lại đi.”

Lâm Uyên bị con ác mộng cuốn lấy, mở mắt rồi vẫn giữ vẻ sợ hãi lảo đảo một mình: “Hai, chỉ có hai...”

Trần Kinh ôm cô, không rõ lý do liền hỏi: “Hai cái gì? Em mơ thấy gì thế?”

Lâm Uyên lác đầu, khóc hu hu trong lòng hắn, nói mơ hồ không rõ: “Nó chỉ có hai ngón tay, là dị dạng... Tôi không nên sinh ra nó, tôi sai rồi...”

Trần Kinh nghe thấy trong lòng kinh hãi, dường như đã hiểu ra chuyện gì, nhưng lại không suy ra được chút manh mối. Lâm Uyên giọng nghẹn ngào vẫn đang tiếp tục: “Nhưng nó vẫn chết, làm thế nào đây...”

Trần Kinh chẳng kịp nghĩ quá nhiều, vỗ lưng cô trầm giọng nói: “Nó chưa chết.”

Lâm Uyên nghe vậy ngẩng đầu, nhờ ánh sáng bên ngoài cửa sổ mà có thể nhìn thấy gương mặt có đầm nước mắt, đôi mắt to long lanh như hai con suối. Trần Kinh đưa tay lau nước mắt của cô, nhẹ nhàng nói: “Nó lên thiên đường rồi.”

Lâm Uyên nửa tin nửa ngờ, nước mắt vẫn long lanh trào ra từ khóe mắt. Trần Kinh tiếp tục dùng ngón tay nhẹ nhàng lau, dịu dàng nói: “Nơi đó là một nơi tốt đẹp, nó ở đó sẽ rất hạnh phúc, Uyên Uyên, hãy tin tôi.”

Lâm Uyên tựa đầu vào ngực hắn, cơ thể vẫn run rẩy, mới một lát mà nước mắt đã thấm ướt áo ngủ. Trần Kinh còn muốn nói gì đó, nhưng cô hòng hắn đã tắc nghẹn, không phát ra nổi chút âm thanh. Hắn đành cúi đầu khẽ hôn lên đỉnh đầu Lâm Uyên, bàn tay nhẹ nhàng vỗ lưng cô.

Không biết đã bao lâu trôi qua, người trong lòng cuối cùng không khóc nữa, hơi thở hỗn loạn cũng trở nên đều đặn. Trần Kinh lúc này mới mở mắt, đặt ngay ngắn lại Lâm Uyên đang ngủ, đắp chăn cẩn thận cho cô, sau đó xuống giường. Hắn đến thư phòng, bật đèn, lấy ra một bao thuốc từ trong ngăn kéo, vội vàng bật lửa châm thuốc, ra sức hít một hơi. Nhãn hiệu thuốc lá bình thường đã hút quen mà lại bị sặc, hắn cố nhịn khẽ ho khan vài tiếng, rồi tiếp tục hút, cho đến khi hút xong một điếu hắn mới cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút, sự náo loạn trong lòng cũng từ từ lắng xuống.

Hai từ “dị hình” ban nãy của Lâm Uyên khiến hắn như trúng sét đánh, trong lúc đó cô ngủ hắn đã hiểu rõ, đa số người Trung Quốc đều tin vào nhân quả báo ứng, càng thích nguyên rủa người khác. Dân gian có một câu chửi rủa nổi tiếng “Sinh con không miệng”, hắn xưa nay không tin vào tà môn dị giáo, cho dù thật sự có báo ứng hắn cũng không sợ, làm người thì khó tránh khỏi cái chết, già y vô đủ, chết rồi cũng bằng hòa. Nhưng có người tin, ví dụ như

Lâm Uyên, hẳn không biết nguyên nhân này chiếm mấy phần lúc cô quyết định phá thai. Có điều hẳn rất khó chịu, trong lòng cô hẳn chính là kẻ tâng tận lương tâm, ngay cả một đứa con khỏe mạnh cũng không xứng đáng có được.

“Đứa con” ư? Nghĩ đến từ này lần nữa, Trần Kinh không khỏi than thở. Trong cuộc sống, hẳn sắm rất nhiều vai, con trai, anh trai, anh em, cấp trên, nhưng chưa từng nghĩ đến vai người cha. Hẳn không biết liệu có phải vì “thứ mất đi là thứ tốt nhất” hay không, nhưng hiện tại hẳn thật sự nhớ đứa con đó. Không hiểu tại sao hẳn luôn cảm thấy đó là con trai, hơn nữa lớn lên sẽ rất giống hẳn, hẳn nghĩ, nếu nó có thể được sinh ra khỏe mạnh, nhất định hẳn sẽ cưng chiều hết mực...

Trần Kinh không dám nghĩ tiếp, bởi tưởng tượng mới là thứ đau khổ nhất, bạn có thể tưởng tượng thành địa ngục, cũng có thể tưởng tượng thành thiên đường. Hẳn châm thêm liều thuốc, rồi nhắm mắt tập trung tinh thần hút, hà hơi, lại hút, lại hà hơi, dường như bản thân đang làm việc quan trọng nhất trên thế gian vậy.

Song, suy cho cùng, trên thế gian này còn có rất nhiều việc quan trọng hơn hút thuốc. Lúc hút đến liều thứ ba, Trần Kinh lại nhớ ra một việc, hẳn dập tắt thuốc, đứng dậy trở về phòng ngủ, tìm thấy túi của Lâm Uyên trong tủ. Ngoảnh đầu liếc nhìn, trông cô ngủ khá ngon giấc, hẳn nhẹ nhàng kéo khóa ra, tìm kiếm từng chút bên trong, lấy ra một lọ thuốc.

Quay lại thư phòng lần nữa, Trần Kinh chỉnh đèn bàn sáng lên, cẩn thận quan sát nhãn hiệu bên trên, tên thuốc là Sulpiride, từng hàng chữ nhỏ nêu rõ các tác dụng của thuốc. Hẳn càng xem càng kính hãi, cuối cùng nắm chặt lọ thuốc, chặt đến mức dường như muốn bóp nát nó.

Hẳn hít sâu một hơi, sau đó bật máy tính, thời gian khởi động ngăn ngủi hôm nay bỗng trở nên dài đằng đẳng. Mọi chương trình chạy xong, hẳn nhập ba chữ vào khung tìm kiếm, sau đó mở thông tin đầu tiên. Hẳn lướt qua những dòng chữ mang tính khái niệm kia, kéo thẳng đến mục triệu chứng.

“Rối loạn giấc ngủ... Bệnh nhân nữ sẽ xuất hiện rối loạn kinh nguyệt... Ăn không ngon, trọng lượng cơ thể giảm rõ rệt... Giảm bớt ham muốn tình dục... Bệnh nhân nghiêm trọng sẽ xuất hiện ảo tưởng và hành vi tự sát.”

Xem đến cuối tin, Trần Kinh bỗng lỏng tay, lọ thuốc đã bị bóp biến dạng rơi xuống đất, phát ra tiếng vang rai rác khiến hẳn giật mình. Hẳn vô thức nhìn về phía cửa, sau đó mới phát hiện mình chẳng hề hít khí vào. Hẳn thở hắt ra, rồi chán nản dựa vào lưng ghế.

Hẳn muốn cười khẩy, nhưng miệng lại cười khổ, xưa nay hẳn khoe khoang mình thông minh, kết quả lại là kẻ đần độn nhất trên thế giới. Lâm Uyên không bình thường, càng ngày càng không bình thường, hẳn biết, nhưng trước giờ hẳn chưa từng nghĩ đến việc này. Hẳn tưởng cô lập dị, tưởng cô yếu đuối, tưởng cô do quá nhung nhớ người tình cũ mà nghĩ không thông. Hẳn thậm chí vì điều đó mà canh cánh trong lòng, lúc nào cũng nghĩ xem nên làm sao để khoét bỏ hình bóng ấy trong trái tim cô. Hẳn nghĩ đủ mọi thứ, nhưng lại chưa từng nghĩ cô mắc phải bệnh trầm cảm.

Hẳn tưởng bệnh trầm cảm chỉ người vô vị thương xuân tiếc thu mới mắc phải, hẳn tưởng ai cũng dừng mãi, bách độc bất xâm giống mình, nói cho cùng vẫn là hẳn chưa hiểu hết Lâm Uyên mà thôi. Chưa hiểu, là bởi chưa đặt mình vào hoàn cảnh người khác để nghĩ, bây giờ hẳn đổi vị trí để suy xét, nghĩ mình thành cô, đem tất cả những chuyện mà cô gặp phải trong suốt chưa đầy hai năm nay lắp vào đầu mình... Sau đó, hẳn cảm thấy hẳn muốn tự sát, cô nàng Lâm Uyên ngốc nghếch này sao chỉ làm một lần chứ, có phải ngày ngày tự sát, đêm đêm tự sát, kiểu gì cũng sẽ có một lần thành công.

Suy cho cùng, vẫn là cô quá lương thiện, cô không thể và cũng không thèm làm những việc đi ngược với đạo đức đó, cô chỉ biết ngốc nghếch dùng cách thức tổn thương chính mình để trả thù hẳn. Cô và hẳn đúng là hai loại người hoàn toàn khác nhau, cô bị những quy định cứng nhắc ràng buộc, còn hẳn coi thường những giới luật ấy, luôn tìm trăm phương ngàn kế lợi dụng sơ hở. Cô gặp phải hẳn đúng là điều bất hạnh vô cùng, xui xẻo đến tám kiếp người.

Hẳn lại tiếp tục nghĩ, nghĩ về những chuyện của Lâm Uyên trước khi gặp hẳn, biến những con chữ mà hẳn có được khi điều tra cô thành hình ảnh sống động. Nghĩ mãi, nghĩ mãi, hẳn lại cười giễu thành tiếng, hẳn chỉ vì một cảnh ngộ gặp phải thuở nhỏ mà căm ghét thế tục, luôn cảm thấy cả thế gian đều có lỗi với mình. Nhưng so với hẳn, Lâm Uyên mới là người mà cả thế gian đều có lỗi. Cô đã chịu đựng nhiều bất công như vậy, nhưng hẳn lại còn thêm sương lên tuyết, đổ dầu vào lửa. Nghĩ đến đây, hẳn phát hiện hai cụm từ này rất quen tai, lập tức nhớ tới lời Phương Chính từng nói, tên đó còn bảo rằng “Cậu sẽ hủy hoại cả đời cô ấy”. Hẳn ôm đầu cười khổ thành tiếng, hẳn thật sự đã hủy hoại Lâm Uyên rồi.

Một tiếng “lách tách” khẽ vang, Trần Kinh cúi đầu nhìn, thì ra là nước mắt của mình rơi xuống đầu gối. Hẳn liền nhớ lại lời Lâm Uyên từng hỏi “Nếu tôi chết rồi, anh có rơi nước mắt vì tôi không?”

Khi nghe xong câu nói ấy, hẳn thấy rất khó chịu. Bây giờ nghĩ lại, mặc dù cô chưa chết, nhưng đã suýt chết, chỉ kém việc chết đôi chút mà thôi. Trong nháy mắt, đầu óc hẳn bị nhồi nhét hai giọng nói, “Cậu sẽ hủy hoại cả đời cô ấy”, “Nếu tôi chết rồi...” Hai câu này cứ tuần hoàn vô tận, giống như hai sợi gai mềm dẻo vện thành một sợi dây thừng ghi chặt yết hầu hẳn, khiến hẳn không thể hít thở. Hẳn trong cơn hoảng loạn, cầm bao thuốc, lấy ra một liều, sau đó run run châm lửa, nicotine không còn là nicotine, mà là đường như đã trở thành đường khí của hẳn.

Trần Kinh hút liền vài hơi thuốc rồi mất tinh thần tựa vào ghế, nhắm mắt lại, bên tai vang vọng một câu cha hẳn từng nói. Ông bảo rằng, một người nếu có thể sống hồ đồ thì cả đời hạnh phúc, nếu có thể sống sáng suốt thì cả đời cũng có thể hạnh phúc, nhưng nếu hồ đồ nửa đời rồi chợt sáng suốt, hoặc là sáng suốt nửa đời rồi chợt muốn giả hồ đồ, đây đều là sự bất hạnh cực độ.

Trần Kinh ngửa đầu nghĩ, đây là báo ứng à? Hẳn sai rồi, trên thế giới này quả nhiên có báo ứng, ai nói ông trời không có mắt. Hẳn rất thông minh, hơn nữa thủ đoạn nham hiểm, hẳn không phải không bị báo ứng, mà là được nuông chiều, dung túng, đợi đến khi tội ác tích đủ, một đòn mất mạng. Mẹ kiếp, lại còn thực hiện trò xử tội liên đới, kéo cả người phụ nữ của hẳn và con hẳn xuống địa ngục.

Hay, quá là hay.

Một mùi khét trôi nổi trong không khí, lúc này Trần Kinh mới trở lại bình thường, lập tức cảm thấy ngón tay đau rát như thiêu như đốt, tay hẳn bỗng run lên, một đoạn tàn thuốc và đầu thuốc lá rơi từ đầu ngón tay xuống. Hẳn gơ tay lên xem, chỗ mép trong ngón trỏ và ngón giữa tay phải, cũng chính là chỗ

kep thuốc đã bị bóng thành hai vệt màu trắng, cảm giác nhói nhói đến giật mình không ngừng truyền tới đại não, nhưng hắn chỉ liếc nhìn chứ không để ý nữa. Rất đau, nhưng hắn nghĩ, thứ này đem so với nỗi đau khổ của Lâm Uyển khi dùng thuốc phá thai quả là chẳng đáng nhắc đến.

Mãi tới khi bên ngoài hùng sáng Trần Kinh mới đứng dậy khỏi ghế, ngồi suốt mấy tiếng nên cơ thể hơi tê cứng, hắn nghiêng đầu căng duỗi tứ chi một lát, sau đó quay về phòng ngủ. Lâm Uyển vẫn chưa tỉnh, hắn nhẹ nhàng ngồi bên giường quan sát cô, trong đầu hiện ra cảnh tượng lần đầu tiên gặp mặt. Khi đó cô cũng rất nhợt nhạt, nhưng còn khá hơn bây giờ rất nhiều, bây giờ là màu trắng yếu ớt, màu trắng tiêu tụy. Tất cả những điều này đều do hắn hại cả, còn hắn lại chỉ quan tâm đến việc hưởng lạc của bản thân, quăng tất cả những cảm nhận của cô, nguyện vọng của cô lên chín tầng mây...

Hắn không kìm nổi lòng, vươn tay chạm vào mặt Lâm Uyển, nhưng lúc cách da cô một centimet, hắn chợt ngừng lại, bây giờ không phải lúc thương cảm, hắn còn việc quan trọng hơn để làm.

Nửa tiếng sau, Trần Kinh xuất hiện trước cửa nhà Lâm Uyển, tay cầm chìa khóa lục tìm từ trong túi cô. Sau đó hắn nghĩ đi nghĩ lại, sờ đi hắn không hề phát hiện ra bệnh trầm cảm ở Lâm Uyển, một mặt là do hắn vô tâm, mặt khác là do Lâm Uyển đang cố sức che giấu, mặc dù cô ở lại chỗ của hắn, nhưng dấu vết của sinh hoạt thường ngày lưu lại vô cùng ít ỏi. Hắn biết ban ngày cô đều ở đây, tuy không hài lòng lắm, nhưng hắn cũng không thể gò ép cô. Hắn biết lòng tham cũng cần có mức độ, nếu không sẽ dồn ép cô phát điên, nhưng hắn không ngờ rằng, chính mình lại bị cô dồn ép đến phát điên lên trước.

Trần Kinh mở cửa tiến vào, đi thẳng tới phòng ngủ. Hắn lục lọi từ tủ đầu giường, ngăn kéo, tủ quần áo gì đó, tất thảy đều không bỏ sót. Hắn cũng chẳng quan tâm xem mình có vi phạm pháp luật hay làm trái đạo đức hay không, những thứ đó trước kia chưa từng trói buộc được hắn, bây giờ càng không thể, nói trắng ra, hành vi cưỡng đoạt này của hắn so với trộm cắp còn tồi tệ hơn gấp bội.

Chỉ một lần tìm kiếm như vậy mà hắn đã có chút thu hoạch “bất ngờ”, đó là thứ mà hắn từng cố sức né tránh. Ví dụ như chiếc hộp nhỏ trong tay, dưới sự thúc giục của lòng hiếu kỳ, hắn đã mở nó ra, và rồi cặp nhãn tình nhân kia như kim châm đâm xuyên đôi mắt khiến hắn đau đớn, đâm xuyên cả trái tim hắn...

Trần Kinh nhìn chằm chằm một lúc, tự cười nhạo bản thân, xem ra vì hành vi xâm phạm chỗ ở công dân bất hợp pháp này mà hắn thật sự đã bị trừng phạt. Hắn cẩn thận đặt chiếc hộp trở lại, một mồi ngồi lên giường, vươn tay vuốt ve ga trải màu hồng bằng vải bông in hoa văn tròn, lại nhìn giấy dán tường màu hồng nhạt, hắn liền thở dài. Đây chính là thể giới của Lâm Uyển, thì ra nó lại khác biệt với thể giới của hắn đến vậy.

Hắn chán nản ngồi một lát, rồi lấy lại tinh thần đứng dậy, còn phải tìm tiếp nữa. Hắn đến không phải để tham quan, cũng không phải để điều tra đời sống riêng tư của cô, mà là để tìm manh mối bệnh tình của cô. Trước kia có việc gì cần điều tra hắn đều trực tiếp sai bảo cấp dưới hoặc bỏ tiền thuê người, vì thời gian của hắn vô cùng quý báu, không thể lãng phí vào mấy việc nhỏ nhặt vô giá trị. Bây giờ hắn chỉ muốn tự mình làm, thứ mà hắn để vuột mất, hắn phải tự tay tìm lại từng chút một, thứ mà hắn đã hủy hoại, hắn cũng sẽ bù đắp từng chút một.

Chỉ có điều, trong lúc tìm kiếm, hắn vẫn không thể cầm lòng tìm hiểu về cuộc sống của Lâm Uyển. Ví dụ như khi nhìn thấy một dãy CD và DVD trên giá sách, hắn không nhịn nổi đành xem thử cô thích những gì. Ô, thì ra cô cũng thích Hứa Ngụy, còn sưu tầm cả phim “Trùng Khánh Sâm Lâm” và “Lam Mộ Chi Dạ”, thì ra cô cũng thích đạo diễn Vương Gia Vệ. Sau đó ánh mắt hắn dừng lại trên chiếc CD dùng giấy bọc một cách tùy ý, hắn rút nó ra, chỉ thấy một dòng chữ tiếng anh được viết ngẫu nhiên: Gloomy Sunday.

Trần Kinh không kìm được, hơi thở như bỗng ngừng lại, bài hát này đã bị xem như “ca khúc tự sát”, cũng đã bị cấm lưu hành tại một số quốc gia. Lúc hắn học đại học, do tò mò mà hắn đã nghe một lần với lũ bạn cùng phòng, không có chút cảm giác, thế là hắn trêu đùa nói rằng: “Có lẽ vì chúng ta dương khí quá thịnh, quỷ thần không dám tới gần.” Bây giờ nhìn chiếc CD đầy vẻ kì dị này trong tay, hắn chợt thấy có sự áp lực và căng thẳng không thể nói thành lời. Lâm Uyển tại sao muốn nghe thứ này? Rốt cuộc cô đã nghe bao lâu? Hành động tự sát của cô có phải liên quan đến nó? Sau đó hắn bỗng nhớ ra một manh mối, lấy di động chuyển xem ngày tháng, quả nhiên, hôm tang lễ của Vương Tiêu chính vào ngày chủ nhật.

Trần Kinh đứng trước giá sách dờ dẫm một lúc lâu rồi mới nghĩ ra mục đích lần này của mình, bệnh của Lâm Uyển đã đến mức nghiêm trọng không thể kéo dài thêm, bằng không hậu quả khó mà tưởng tượng nổi. Hắn hết như phát điên, lục tung lên một hồi, biến căn nhà được Lâm Uyển thu dọn ngăn nắp thành một mớ hỗn loạn, cuối cùng hắn cũng không biết mình đang tìm manh mối hay đang phát tiết một cách đơn thuần. Đúng lúc hắn cảm thấy không thể xoay sở, định gọi điện thoại tìm người điều tra thì một tấm danh thiếp rơi xuống từ trong một quyển tạp chí.

Hắn vốn chẳng để ý, nhưng ánh mắt lướt qua mấy chữ mầu chót trên đó, ngay lập tức, hắn hết như thấy bão bối, liền ngồi xuống, hết sức cẩn thận nhặt nó lên. Sau đó cũng không quan tâm căn phòng này đã bị mình biến thành một đồng hỗn loạn, hắn đẩy cửa xông ra ngoài.

Ngoại truyện Trần Kinh 1

Trần Kinh học đại học ở vùng khác, khi ấy tuổi trẻ nông nổi, chán ngán tất cả những thứ quen thuộc, muốn đổi môi trường để bắt đầu cuộc sống hoàn toàn mới. Mấy anh em hẹn nhau đi Mỹ đi Anh, hắn thì sao, có lẽ do thời niên thiếu chịu ảnh hưởng từ sự giáo dục chủ nghĩa ái quốc của ông ngoại nên hắn không có thiện cảm với các cường quốc. Vì vậy lúc điền nguyện vọng thi đại học, hắn liền múa bút viết một trường đại học nổi tiếng nằm trong một thành phố xa xôi thuộc lãnh thổ tổ quốc.

Thông báo nhập học vừa đến tay, mẹ hắn trông thấy, hai mắt liền đỏ ngầu, cái thằng này, nơi đó lạnh biết bao nhiêu, đến lúc con đóng băng lại thì biết làm sao?

Ông ngoại trợn mắt vênh râu, thằng nhãi con, thà mày biến đến nơi nào xa một chút, đi thẳng sang Mát-xcơ-va còn hơn.

Trần Túy thì cười ha ha nói, “Anh, anh đừng dẫn về cho em một bà chị dâu người Hà Lan vai u thịt bắp là được, em lo không có cách nào giao tiếp với chị ấy.”

Cả nhà chỉ có cha hấn gặt đầu khen ngợi, tốt, cũng nên đi để rèn luyện.

Sau khi Trần Kinh tới trường đại học, quả là một khoảng thời gian yên bình.

Ở đây chẳng ai biết hấn là con trai của người nào đó, cháu ngoại của người nào đó, càng chẳng có ai đặc biệt quan tâm đến hấn, ngay cả cô chia cơm ở nhà ăn cũng sẽ không vì trông hấn đẹp trai mà lấy cho hấn thêm một muôi thức ăn. Nhưng hấn lại thấy tự do vui vẻ, như một chú ngựa non chạy ra khỏi chuồng, tham lam hít thở không khí của tự do. Ban ngày hấn cưỡi chiếc xe đạp mua về từ chợ đồ cũ, đi qua đi lại giữa lớp học, kí túc và nhà ăn; buổi tối chơi điện tử một lúc trước khi đi ngủ, hoặc đánh mấy ván bài với bạn cùng phòng hoặc là làm vài ván cờ tướng với mấy ông anh giường trên.

Bốn chiếc giường tầng lớn bằng sắt trong kí túc, tám anh em sống cùng nhau đến từ khắp nơi trên đất nước, trong đó có một nửa đều từ nông thôn lên, còn có một sinh viên rất nghèo. Họ hoàn toàn không giống với những người hấn từng tiếp xúc trước kia, họ thật thà chất phác, thẳng thắn đáng yêu. Trong không gian bé bằng lòng bàn tay, vang vọng các giọng địa phương, mùi thói chân phảng phất, đến xoay người cũng có thể đụng phải người khác. Lúc mới đầu, Trần Kinh không quen chút nào, nhưng khả năng thích ứng của đàn ông trời sinh mạnh mẽ, nên chưa đến một tháng hấn đã quen với cuộc sống bầy đàn hỗn loạn chật chội này.

Cuối tuần, hấn tới sân vận động chơi bóng, thỉnh thoảng giết thời gian trong thư viện, hoặc là ra ngoài đi dạo. Thành phố lạ lẫm này đối với hấn mà nói lại vô cùng có sức hấp dẫn.

Tuy nhiên, mười tám, mười chín là độ tuổi nóng vội, có thứ gọi là hormone luôn làm loạn trong cơ thể.

Đại học H là một ngôi trường lấy khoa học kĩ thuật làm trọng tâm đào tạo, tỉ lệ nam nữ hơi mất thăng bằng, trong học viện công nghệ thông tin mà Trần Kinh đang theo học, nữ sinh lại càng là bảo vật quý hiếm, cho dù là cấp bậc tâm thư cũng được những nam sinh chưa từng thấy thế giới bên ngoài kia tăng bốc thành công chúa.

Trần Kinh là người từng chứng kiến thế giới bên ngoài, thanh thuần ngọc nữ, cô nàng kêu gọi gì đó đều chưa từng làm hấn động lòng, huống hồ là mấy con bé như màn hình phẳng chẳng rõ trước sau này. Nhưng hấn chơi bóng mấy tháng, đi khắp đi tích văn hóa, non sông gấm vóc của thành phố H, thậm chí cả của thành phố lân cận, phát hiện năng lượng trong cơ thể vẫn dư thừa quá nhiều, vậy là hấn bèn nghĩ cách.

Thật ra cũng khó trách, con trai mới lớn từng trải nghiệm kiểu như hấn, kích thích có thừa không thể bình tĩnh, nội tâm lại không thanh tịnh. May mà tỉ lệ nam nữ của trường đại học H dù có mất cân bằng thêm nữa thì vẫn có nữ sinh, cũng chẳng phải Thiếu Lâm Tự, mà kể cả là Thiếu Lâm Tự vẫn có thể xuống núi ăn một bữa thịnh soạn, nếu không sao biết được “đàn bà là sư tử” chứ. Thêm nữa, cho dù là trường ta không có, vẫn còn có trường bên cơ mà, phụ nữ ư, chỉ sợ ta không muốn, chỉ cần muốn thì chẳng lo không có.

Thượng đế nói “Ta muốn ánh sáng”, ánh sáng liền xuất hiện, Trần Kinh nghĩ, ta muốn phụ nữ, phụ nữ liền xuất hiện... Nói chính xác là nữ sinh xuất hiện.

Cô gái này là hoa khôi khoa lịch sử, tên Hà Lâm, mỹ nữ kiểu cổ điển, mái tóc thẳng dài có thể đi quay quảng cáo Pantene, mặt trái xoan, đôi mắt to, nụ cười đẹp như trăng lưỡi liềm, miệng nhỏ hoa anh đào, trên má còn có hai lúm đồng tiền.

Nói về chuyện quen biết của Trần Kinh với Hà đại mỹ nữ thì cũng có thể miễn cưỡng đánh hơi được mùi lãng mạn.

Lần đầu tiên, vào một ngày nào đó của đợt huấn luyện quân sự, có cô nàng mơ mơ màng màng dậy muộn, không tìm được lớp, liền tùy tiện chen vào lớp Trần Kinh chạy bộ cùng. Khi đó Trần Kinh làm lớp trưởng, lúc điểm danh đã lôi cô nàng ra, hại cô nàng bị sĩ quan mắng, bị sinh viên trong cả sân vận động cười.

Lần thứ hai, vào buổi dạ hội đón sinh viên mới mấy ngày sau đó, một đám con trai thô lỗ trong kí túc của Trần Kinh rảnh rỗi sinh nông nổi, bèn chạy sang khoa lịch sử xem dạ hội. Trần Kinh cũng bị xúi giục đi xem, suốt ngày ở cùng một đám đực rựa, đi rửa mặt cũng tốt.

Hà Lâm ở trên sân khấu múa điệu “Không tước”, dáng múa rất đẹp, động tác mê người, đến mức bạn cùng phòng Trần Kinh không phải thờ dòn dập thì là nuốt nước bọt. Điệu múa kết thúc, Hà Lâm về phía sau sân khấu gỡ trang sức, bị một nam sinh cao ráo chặn đường, vừa nhìn hóa ra “người quen”, nam sinh nói thẳng vấn đề: “Có thể cho tôi số điện thoại của bạn không?”

“Tại sao tôi phải nói với bạn?”

“Vì bạn cùng phòng của tôi muốn biết.”

Sau đó, Hà Lâm đã nói số điện thoại kí túc cho Trần Kinh, điều kiện trao đổi là số điện thoại kí túc và tên gọi của Trần Kinh bọn hấn.

Về sau, câu chuyện liền trở nên khá phổ biến, kí túc nam nữ quan hệ hữu nghị, mấy anh em có ý với Hà mỹ nữ sớm nhất không kiếm được cơ hội, còn Trần Kinh thì nhận được vô số ánh mắt đũa tinh của các em, bao gồm cả Hà mỹ nữ, chỉ tiếc rằng khi ấy hấn sống thanh cao, chẳng vừa mắt ai. Cho đến mấy tháng sau, hấn không thanh cao nữa, thế là Hà mỹ nữ cũng đã có cơ hội.

Trần Kinh và Hà mỹ nữ bắt đầu qua lại, nhưng có hơi khác so với mong đợi của hấn. Hà Lâm trông thì mạnh dạn, kì thực rất bảo thủ, một tuần mới nắm được tay, một tháng mới hôn được môi, với tốc độ này, muốn kéo cô lên giường lẽ nào phải mất một năm?

Trần Kinh có chút buồn bực, không phải chưa từng nghĩ đến việc đổi người, nhưng Hà Lâm có điểm đặc biệt của riêng cô. Tuy cô không thể dễ dàng trao thân, nhưng với việc mang tới phúc lợi nhỏ như hôn hôn sờ sờ thì rất thoải mái. Với lại cô rất biết làm nũng, có thể làm vừa lòng chủ nghĩa đại nam tử trong xương cốt Trần Kinh, hơn nữa, quả là cô rất đẹp, dắt theo bên cạnh cũng có thể thỏa mãn lòng tham hư vinh. Đừng chê hấn nông cạn, làm gì có ai chưa từng trải qua thời niên thiếu nông nổi ngốc nghếch chứ.

Hà Lâm học môn khoa học xã hội, cả người sắc mùi văn chương, cô thuộc tác phẩm của Từ Chí Ma, của Tịch Mộ Dung, còn có cả Thương Ương Gia Thố[1]. Cô dùng nét chữ nhỏ nhắn đẹp để viết lại những câu thơ duy mỹ đó, kẹp vào trong các loại sách của Trần Kinh, làm hắn luôn cảm thấy ngạc nhiên vui mừng, luôn được bạn học ngưỡng mộ.

[1] “Từ Chí Ma”, “Tịch Mộ Dung” đều là những nhà thơ, nhà văn nổi tiếng của Trung Quốc, “Thương Ương Gia Thố” là vị Đạt lai Lạt ma đời thứ sáu của Tây Tạng, thân là cao tăng nhưng lại lưu luyến thế tục hồng trần, sáng tác nhiều thơ và được nhớ đến như một nhà thơ lãng mạn trứ danh.

Trần Kinh đành làm động vật ăn cỏ suốt hơn nửa năm, dựa vào việc ngửi mùi thịt mà làm giảm kích thích thèm ăn thịt, cứ thế dùng những món ăn tinh thần để thỏa mãn dạ dày lừng lừng của mình.

Thật ra, nguyên nhân quan trọng nhất là Hà Lâm nói cô yêu hắn. “Yêu”, một chữ thiêng liêng biết bao, mặc dù hắn không tin lắm vào thứ này, nhưng không tin không có nghĩa là hắn không tò mò.

Là một sinh viên ngành kỹ thuật, Trần Kinh hay ra vào phòng thí nghiệm, hắn cũng có tinh thần nghiên cứu chuyên ngành mãnh liệt, vậy nên hắn cũng muốn biết, thí nghiệm về “yêu” này sẽ thu được kết quả như thế nào.

Năm thứ nhất kết thúc cũng là khi hai người đã qua lại bảy tháng mười lăm ngày, thí nghiệm của Trần Kinh đã thu được kết quả. Hà Lâm mất đồ ngủ tìm gặp hắn, nói “Chúng ta chia tay đi!”

Trần Kinh giật mình, hắn cảm giác mình bị người khác cướp lời thoại, quan trọng là hắn còn chưa định nói.

“Tại sao?”

“Em yêu người khác rồi.”

“Ai thế?”

“Anh không quen.”

Hà Lâm đi rồi, Trần Kinh đã rút ra kết luận, vật chất gọi là “yêu” này, rất không ổn định.

Trần Kinh rơi vào cảnh thất tình, bị một đám anh em trong kí túc kéo đến nhà hàng nhỏ an ủi. Hắn thấy rất khó hiểu, bản thân còn chẳng thể hiện ra đáng vẻ buồn bã thương tâm, tại sao phải được an ủi, sau đó không ngờ Lão Đại nói toạc thiên cơ: “Ngay đến Lão Lục như vậy cũng bị người ta đá rồi, loại như tôi còn có ngày ngốc đầu dây được ư?”

Cả bọn thở dài, rót rượu.

Lão Tam là kẻ căm giận giới trẻ, kịch liệt nói đến phun nước bọt tóe loe: “Mẹ kiếp! Đàn bà đời nay đều quá thực tế, chỉ nhận tiền không nhận người, tình yêu tình đương cái gì đó, thấy nhà thấy xe là mọi thứ phải nhường đường.”

“Đúng thế, cái tên Trương Mỗ Mỗ kia tốt chi chứ, bề ngoài giống hệt con cóc, còn không phải vì có ông bố tài cán sao? Thời đại này, cóc ghè ăn thịt thiên nga, nhưng loại như tôi, thời thanh niên tươi đẹp ngay đến chim sẻ còn không ăn nổi.” Lão Đại lại bắt đầu than ngắn thở dài.

Trần Kinh ngẩng đầu hỏi: “Trương Mỗ Mỗ là ai?”

“Chính là cái thằng khiến cậu bị cấm sừng đó.” Lão Tứ ngọng nghịu nói.

Lão Thất là người khá thông minh, thấy sắc mặt Trần Kinh không vui, vội tiếp lời: “Lục ca, huynh đừng nghe họ nói bừa, họ say rồi, Trương Mỗ Mỗ chính là người tốt với Hà Lâm.”

Lão Tứ vẫn tiếp tục đầu tranh: “Cậu mới say, hôm đó cậu cũng chứng kiến còn gì, hai người họ đều đến nhà nghỉ thuê phòng, không phải cấm sừng thì là gì?”

Trần Kinh đứng bật dậy, khiến cả bọn giật mình.

“Lão Lục, cậu không sao chứ?” Lão Đại lo lắng hỏi.

“Mọi người tiếp tục uống, bữa này để tôi trả, tôi có việc đi trước.”

Trần Kinh quăng ví tiền lên bàn, sải bước ra khỏi nhà hàng nhỏ, còn lại mấy người ngơ ngác nhìn nhau, cảm giác có gì đó bất thường, để lại một người trông chừng con mồi men, những người khác đều đi theo, nhưng ra ngoài nhìn ngó, ngay đến cái bóng cũng chẳng có.

Trần Kinh tới tầng trệt của kí túc nữ, chẳng bao lâu sau đã thấy Hà Lâm và một nam sinh không cao hơn cô là bao, nắm tay nhau từ phía xa bước tới. Dưới ánh đèn đường, gương mặt nam sinh đó gồ ghề trông vô cùng thâm trầm, Trần Kinh cười khẩy, hắn đã thua loại hàng như thế này à?

Hai người đến tầng trệt, không rời xa, ôm nhau hôn hít. Trần Kinh chỉ liếc nhìn liền quay đầu đi, thật buồn nôn, cái miệng hắn từng hôn qua, lúc này đang bị một con cóc gặm, vậy chẳng phải đánh đồng hắn...

Bên đó ôm hôn rất lâu, đi một bước ngoảnh đầu ba lần mà rời khỏi, còn Hà Lâm, nữ sinh luôn miệng nói yêu hấn kia đang đứng nguyên chỗ cũ và mặt si mê nhìn theo bóng hình dần dần đi khuất.

Hà Lâm vừa định quay người, Trần Kinh liền bước ra từ trong bóng tối. Cô thấy hấn, vẻ mặt bỗng cứng đờ, hình như muốn bỏ trốn, đầu ngón chân ngo ngoay mãi, cuối cùng vẫn không nhúc nhích.

Trần Kinh lạnh nhạt nghĩ, coi như cô thức thòi, nếu cô dám chạy thì dù cô có là nữ sinh hay không, dù đây là nơi nào, để tôi dám đánh cô lắm. Sau đó hấn lên tiếng hỏi một câu: “Cô lên giường với hấn rồi?”

Hà Lâm nghe thấy, cơ thể bỗng run lên, dưới ánh đèn đường không đủ sáng rõ vẫn có thể nhìn thấy gương mặt cô tái mét.

“Đừng để tôi hỏi lần thứ hai.” Trần Kinh lạnh lùng nói. Lúc đó, trên người hấn toát ra một cảm giác nghiêm nghị, nếu như kim hãm lại, trông hấn cũng giống với một chàng trai chưa đầy hai mươi tuổi, nhưng một khi đã nổi giận, khí thế kia liền trở dậy không cách nào che giấu.

Hà Lâm chỉ là một cô gái mười tám tuổi, nào đã thấy chuyện này, lập tức bị khí thế của hấn làm cho sợ hãi, có cảm môi, khép nép gật đầu.

“Tôi nhớ sáng nay cô nói chia tay với tôi.” Ngữ khí của hấn khi nói câu này lạnh lẽo tựa băng ngàn năm.

Hà Lâm sợ hãi, cô tưởng Trần Kinh sẽ nắg cô, hoặc là cho cô một cái bạt tai, nhưng Trần Kinh nói xong câu này liền quay người đi.

Ngày hôm sau đã xảy ra chuyện. Nam sinh nào đó của khoa chính trị pháp luật bị đánh, theo lời kể của sinh viên từng tới bệnh viện thăm, tình trạng thương tích không nhẹ, mặt bị thương, gãy xương sống mũi, trên người còn có nhiều chỗ bị bầm tím.

Chủ nhiệm khoa chính trị pháp luật vô cùng giận dữ, hành vi này quá tồi tệ, cần phải nghiêm trị, nhất định phải nghiêm trị. Vì nam sinh bị đánh là con trai vị lãnh đạo nào đó của thành phố H.

Sau đó Trần Kinh bị đình chỉ học. Đối với sự việc cố ý gây thương tích cho người khác lần này, hai khoa kết hợp mở cuộc họp thảo luận biện pháp xử phạt hấn.

Ngày thứ ba, một chiếc xe Jeep quân dụng biến thành phố B đến trường đại học H, chạy thẳng tới trụ sở tầng trệt. Hai người đàn ông quần áo là lượt, khí chất không tầm thường bước xuống xe. Nét mặt họ nghiêm túc, ánh mắt cương nghị, bước thẳng về phía phòng hiệu trưởng.

Chiều cùng ngày, Trần Kinh đang chui trong phòng ngủ chơi điện tử nhận được quyết định xử phạt của trường.

Bồi thường toàn bộ chi phí thuốc men, thiệt hại về tinh thần, ghi nhớ lỗi lầm.

Xử phạt kiểu này không thể coi là nhẹ, nhưng với đại học H nổi tiếng xưa nay bởi kỉ luật nghiêm minh, điều này đã là ngoại lệ.

Trần Kinh theo cách như vậy kết thúc cuộc sống yên bình chưa đầy một năm.

Nửa năm sau, Hà Lâm lại tìm đến cửa nhà hấn.

Lúc này Trần Kinh đã chuyển khỏi kí túc, thuê một căn hộ nhỏ trong khu nhà cao cấp gần trường học. Hấn nhìn bạn gái cũ đứng ngoài cửa, nghĩ bụng, lần này lại đến để nói gì đây, có thể chắc chắn rằng cô tuyệt đối sẽ không nói câu “chúng ta chia tay đi”.

Không hổ danh hoa khôi, nửa năm không gặp càng khiến lòng người rung động. Chẳng biết có phải do được đàn ông bồi dưỡng hay không mà cô đã trút bỏ vẻ ngây thơ, từ khoe mắt chân mày đều mang vẻ quyến rũ, cũng chẳng biết có phải do kiểu quần áo hay không mà dường như dáng người càng thêm nhấp nhô.

Hấn nhếch miệng cười, nghiêng người để cô vào.

Hà Lâm được nụ cười của hấn khích lệ, thậm chí phào nhẹ nhõm.

“Chuyện gì thế?”

“Em tới để xin lỗi, hỏi đó...”

Trần Kinh rất ngạc nhiên, bật cười đáp: “Đã là chuyện xưa mấy trăm năm trước rồi.”

“Em sớm đã muốn đến chỗ anh, nhưng lại không biết đối mặt với anh thế nào.”

“Vậy bây giờ tại sao em đến?”

Hà Lâm cắn môi dưới: “Em... nhớ anh.”

“Trần Kinh, dù anh có tin hay không, em đã luôn yêu anh. Hồi đó chỉ vì nhất thời hồ đồ, Trương Mỗ Mỗ nói cha anh ta có thể giới thiệu cho em công việc tốt, anh biết đó, chuyên ngành này của em rất ít được chú ý.”

Cô cứ nói mãi, đôi mắt đỏ lên, nước mắt trào ra, loáng cái đã về nên bức “hoa lê đẫm mưa”[2].

[2] Hình ảnh miêu tả vẻ đẹp khi khóc của Dương Quý Phi được Bạch Cư Dị dùng trong bài thơ “Trường hận ca”.

Trần Kinh giờ tay vuốt ve mái tóc dài của cô. khẽ nói: “Anh tin.”

“Thật không?” Cô gái ngẩng đầu nhìn hắn, một lớp hơi nước bao phủ trong mắt, yêu kiều đến động lòng người.

Trần Kinh cười dịu dàng: “Ừ.”

Sau đó, Trần Kinh và Hà Lâm coi như đã quay lại. Vào cuộc hẹn lần đầu sau khi quay lại, Trần Kinh đưa Hà Lâm đi ăn tại nhà hàng sang trọng nhất trung tâm thành phố H, dưới ánh đèn thủy tinh rực rỡ, gương mặt Hà Lâm càng thêm xinh đẹp động lòng người. Trong lúc ăn, Trần Kinh lấy ra một chiếc hộp hình chữ nhật, thân nhiên nói: “Đây là quà sinh nhật mà ngày trước anh chuẩn bị cho em”

Biểu cảm của Hà Lâm như ngừng lại, ngón tay run run mở ra, là một chiếc đồng hồ nữ hàng hiệu, mặt đồng hồ nạm một viên kim cương nhỏ, óng ánh chói mắt. Cô nhất thời không nói nên lời, lệ hoa trong mắt lấp lánh rồi tuôn trào.

Lúc ra khỏi nhà hàng, Hà Lâm vẫn đang thất thần, nói lí nhí: “Trần Kinh, cảm ơn anh đã bằng lòng chấp nhận em lần nữa.”

Trần Kinh ôm lấy vai cô, cười hỏi: “Vậy em định cảm ơn anh thế nào?” Rồi cúi đầu nói bên tai cô: “Lấy thân báo đáp thì sao? Em biết đó, đàn ông nhịn quá lâu sẽ bứt rứt sinh bệnh.”

Giọng hắn rất trầm, kèm theo chút ý vị khiến người ta mê muội, hơi thở hắn nóng hổi, gương mặt Hà Lâm bỗng đỏ bừng. Cô im lặng một lát rồi cắn môi gật đầu.

Bên cạnh nhà hàng là một khách sạn năm sao, rất tiện lợi. Trên chiếc giường sang trọng và thoải mái trong khách sạn, Trần Kinh đã có được thứ mà một năm trước hắn từng mong muốn vô số lần. Cô gái dưới người hắn gương mặt đỏ bừng, ngượng ngùng thờ gấp, hắn cười nói: “Anh thích mạnh mẽ một chút, hay là em hét to nữa lên?”

Sắc mặt Hà Lâm càng đỏ, tròng mắt lờm lờm, nhưng một lát sau lại bất giác hét thành tiếng, cơ thể cũng bắt đầu uốn éo như có như không.

Cơ thể thanh niên, cảm xúc lên cao, mạnh mẽ cuồng nhiệt thêm một hồi. Rất lâu sau, hai người vô cùng mệt mỏi xuống giường đi tắm rồi ôm nhau ngủ.

Hà Lâm tỉnh dậy đã là lúc hoàng hôn, đèn chưa bật, ánh sáng trong phòng rất tối, liếc thấy Trần Kinh quần áo chỉnh tề đang ngồi trên sofa cạnh giường, nhìn mình bằng ánh mắt giống như thú dữ rình mồi. Cô ngẩn người, vừa định lên tiếng, ánh mắt đã lướt đến tập tiền giấy bên gối, tiền còn rất mới, rất chường mắt.

“Anh... ý gì đây?” Lòng cô bỗng trầm xuống, có dự cảm không lành, liền cảnh giác ngồi dậy đồng thời lấy ga giường quấn quanh người.

“Cái giường này thoải mái không?” Hỏi một đàng, Trần Kinh đáp một nẻo. Thấy Hà Lâm không trả lời, hắn lại hỏi: “Tôi ra sao? So với Trương Mỗ Mỗ thì thế nào?”

“Trần Kinh, anh...”

Trần Kinh cười mà như không, nói: “Không đếm thứ à? Xem xem mua một lần của cô như thế đã đủ chưa? Tôi cảm thấy cũng chỉ đến giá này thôi, nếu là nửa năm trước chắc sẽ cao hơn chút.”

Hà Lâm đàn ra, há hốc miệng, mãi lâu sau mới hết ảm lên: “Trần Kinh! Sao anh có thể làm vậy?”

“Tôi làm sao?” Trần Kinh lập tức thu lại nụ cười, lạnh lùng nói: “Vốn định tha cho cô, là có tự chuốc lấy nhục mà thôi.”

Lệ hoa trong mắt Hà Lâm liền trào ra, khóc nức nở nói: “Em biết em sai rồi, anh hận em oán em, em hiểu, nhưng em thật sự yêu anh. Trần Kinh, anh hãy tin em.”

“Đáng tiếc, chữ “yêu” từ miệng cô nói ra chỉ khiến tôi cảm thấy rẻ tiền hệt như con người cô.” Trần Kinh nghiêng răng nói dứt lời, cũng chẳng thèm để ý đến cô nữa, đứng dậy quay người bước đi.

“Trần Kinh, anh đừng đi, anh nghe em nói...” Hà Lâm khóc lóc thảm thiết, muốn đuổi theo hắn nhưng cơ thể mềm nhũn không chút sức lực.

Cửa phòng đóng lại, ngăn cách tiếng khóc sùi sùi kia, Trần Kinh thở dài, “ái tình”, hai chữ này cả đời hắn sẽ không tò mò về nó nữa. Có lẽ cô gái kia thật sự từng yêu hắn, có lẽ vẫn đang yêu hắn, nhưng thế thì đã sao, Trần Kinh hắn chẳng thích thú với thứ tình cảm dễ dàng bị hạ gục như vậy.

Thật ra hắn còn rất nhiều lời muốn nói, ví dụ như, trong mắt cô, Trần Kinh tôi nghèo kiết xác như vậy sao? Con mắt nào của cô thấy tôi không có giá trị bằng con trai của lãnh đạo chết tiệt gì đó?

Hay như, Hà Lâm cô hãy hỏi hắn đi, nếu cô cùng với tôi, công việc có là gì, tôi có thể giúp cô đặt chân lên những vị trí cao nhất, dù sau này không thể lấy cô, tôi cũng sẽ cho cô sự đền bù xứng đáng. Vì cô là người con gái đầu tiên khiến tôi sinh lòng khao khát với tình yêu. Nhưng tại sao cô lại ngốc đến

vậy, không kiên nhẫn đến vậy chứ?

Cô biết không, cô không chỉ đá tôi, làm mất thể diện của tôi, cô còn đâm xuyên lòng tự tôn của tôi, làm lung lay niềm tin của tôi. Lẽ nào bỏ đi vàng hào quang danh gia kia, tôi sẽ không thể trở thành người đàn ông đáng để phụ nữ nương tựa?

Nhưng khi nhìn thấy cô gái kia mềm nhũn nằm dưới người hắn, mặc hắn đòi hỏi, thậm chí còn chủ động lấy lòng hắn, hắn lại không muốn nói gì hết, vì không xứng... Cô ta không xứng.

Rồi hắn bỗng chán ngấy, cô nàng này từng lên giường với con cóc kia, trong nửa năm sau đó không biết từng lên giường với bao nhiêu người đấy, hắn mừng thay mình đã đeo bao cao su.

Nhưng hắn không lập tức đứng dậy, diễn kịch phải diễn tới cùng, sau khi xong xuôi, hắn bế cô đi tắm, ôm cô ngủ. Thật ra hắn không hề ngủ, trong đầu hắn nhớ lại những chuyện lớn nhỏ từ khi quen biết cô đến nay.

Hắn phát hiện mình thật ấu trĩ, lại có thể tin tưởng thứ gọi là “yêu” của cô ta, lại có thể cùng cô ta “yêu đương” một cách tử tế lâu như vậy. Điều nhục nhã nhất là sau khi biết cô phản bội hắn, hắn đã chạy đi đánh tên họ Trương kia. Lúc đó trong đầu hắn có một suy nghĩ kì quái, đó chính là dùng việc này để tiết lộ thân phận của mình, khiến cô gái đui mù kia nhìn xem mình lợi hại thế nào. Ha ha, ngốc lắm, may mà lúc ấy còn chút lí trí, nếu không thế nào cũng biến tên tiểu tử kia thành thái giám.

Có người nói, phụ nữ là trường học của đàn ông. Không sai, cô gái Hà Lâm này đã dạy cho hắn vài bài học về tình yêu, về thân phận, khiến hắn có thể áp dụng suốt cuộc đời này.

Vừa vào đại học, hắn nghĩ, thì ra đời người còn có thể trải qua như thế.

Hơn một năm sau, hắn hiểu, thì ra đời người chỉ có thể trôi qua như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Chí Mạng - Tập 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Bệnh Tình

“Trần tiên sinh, xin hỏi anh là thế nào với cô Lâm Uyên?”

Lý Cẩm bình tĩnh hỏi, đồng thời lén quan sát người đàn ông sáng sớm đã xông vào, đang ngồi trên ghế sofa đối diện. Giờ này vốn dĩ có một vị khách hẹn trước, nhưng vừa vào cửa đã bị hắn dùng vài tờ tiền đẩy sang phòng bên uống trà. Hành vi gần như quấy rối này khiến cô không nói nên lời, lại kết hợp với vẻ mặt của hắn, cô thậm chí đoán sơ bộ hắn mắc chứng lo âu, không ngờ hắn trả lời qua loa rồi hỏi tình trạng của Lâm Uyên, thì ra đây mới là mục đích chính.

Nghe thấy câu hỏi, Trần Kinh theo bản năng định trả lời “Người đàn ông của cô ấy”, suy nghĩ thêm một lát lại nói: “Người hại cô ấy thành ra thế này.”

“Xin lỗi, đây là việc riêng của bệnh nhân, chúng tôi không thể tiết lộ.”

Trần Kinh “Hừ” một tiếng: “Đừng nói với tôi quy tắc đó của các cô.” Ý thức được giọng điệu của mình quá tệ, hắn dịu giọng lại đôi chút: “Xin lỗi, tôi quá lo lắng, tình trạng hiện tại của cô ấy rất nghiêm trọng, lần trước từng tự sát, gần đây lại thường xuyên mơ thấy ác mộng...”

“Đó là vì ảo giác.”

“Ảo giác?”

Lý Cẩm im lặng một lúc, hỏi: “Trần tiên sinh, anh yêu cô ấy không?”

Trần Kinh sửng người.

“Tình trạng của Lâm Uyên quả thật rất nghiêm trọng, căn cứ theo hiện nay chỉ dựa vào bản thân cô ấy thì khó thoát ra, nhưng tôi cần xác nhận một chút, anh có phải người có đủ khả năng giúp cô ấy hay không...”

Người phụ nữ đối diện đang nói những gì, Trần Kinh không sao tập trung nghe được, trong đầu hắn như có hai hòn đá đập vào nhau, sinh ra những đốm lửa làm linh hồn hắn sáng rực, lại như một tia chớp lóe lên giữa bầu trời mây đen dày đặc, trong nháy mắt đã chiếu sáng tư duy hỗn loạn của hắn. Vấn đề mà trước nay hắn không hiểu nổi hoặc là không chịu nghĩ sâu xa, trong nháy mắt thôi đã có đáp án.

Phải, hắn yêu cô, hắn yêu Lâm Uyên.

Nếu chỉ vì say đắm cơ thể cô một cách đơn thuần thì sao phải duy trì lâu đến vậy. Nếu chỉ vì muốn chinh phục cô thì cô cũng sớm vứt bỏ sự phản kháng rồi. Hắn đã vì cứu cô mà không màng tính mạng, cô làm mất con hắn, lòng hắn đau như cắt, nhìn cô ngày một sa sút, hắn không biết phải làm sao...

“Phải, tôi yêu cô ấy!” Trần Kinh rất nhanh đã cho Lý Căn đáp án, chỉ nói ra năm chữ này mà như tiêu hao quá nửa thể lực của hắn, đến nỗi giọng hắn hơi run run, còn có chút nghẹn ngào.

Đến nỗi vị bác sĩ tâm lý luôn rất bình tĩnh cũng hơi ngạc nhiên, nhất thời quên nói tiếp. Trần Kinh mở lời trước: “Bây giờ cô có thể nói với tôi bệnh tình của cô ấy rồi chứ?”

Lý Căn cũng nhanh chóng khôi phục sự bình tĩnh, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Lâm Uyển mắc phải bệnh trầm cảm, phân theo mức độ đã thuộc chứng trầm cảm nặng, hơn nữa hiện tượng ảo giác của cô ấy đến dồn dập và kéo dài, là bệnh trầm cảm có triệu chứng tâm thần.”

“Bệnh tâm thần?” Khi Trần Kinh nghe thấy ba chữ này, con ngươi lập tức co lại, vô thức nhấc lại chứng, vẻ mặt cũng trở nên mất tự nhiên.

“Không phải bệnh tâm thần, mà là có một số đặc điểm của bệnh tâm thần. Nhưng nếu không khống chế kịp thời, rất có khả năng sẽ phát triển thành tâm thần phân liệt, tới lúc đó thật sự đã từ trở ngại tâm lý phát triển thành bệnh tâm thần.”

Trần Kinh vẫn đang cuốn vào ba chữ đó, trong đầu hiện ra những hình ảnh đứt quãng của bệnh tâm thần, huyết thái dương bắt đầu đau âm ỉ, bàn tay đặt trên tay vịn sofa bất giác nắm chặt lại.

“Trần tiên sinh, anh vẫn ổn chứ?”

Trần Kinh bị cô thức tỉnh, đưa tay gạt tóc, hỏi: “Vậy bây giờ nên điều trị thế nào?”

Lý Căn thở dài một tiếng, nói: “Bệnh trầm cảm đến giai đoạn quan trọng chủ yếu dựa vào thuốc hoặc vật lý trị liệu. Nhưng tình trạng của Lâm Uyển khá đặc biệt, tâm lý đề phòng của cô ấy rất mạnh mẽ, bây giờ lại tự mình khép kín, không phối hợp điều trị. Điều này quả thật có chút giống với bệnh nhân tâm thần, sợ bị người khác lời ra tiếng vào, thậm chí còn sợ bị người khác bắt lại.”

Trần Kinh xua tay, nói: “Việc này để tôi nghĩ cách.” Hắn nghĩ một lát rồi tiếp: “Nghe nói chỗ của cô đều có ghi âm, tôi có thể nghe chứ?”

“Cái này phải được sự đồng ý của người nhận tư vấn mới có thể ghi âm, khi đó Lâm Uyển chưa đồng ý.”

Trần Kinh nghe xong hơi thất vọng, từ trước đến giờ chưa có bất kì vấn đề nào nan giải như vấn đề hiện tại này, nhất thời trong đầu rối như tơ vò, nhưng lại không tìm ra manh mối nào khả quan.

“Nhưng những lời Lâm Uyển nói với tôi, tôi đều nhớ, cô ấy chủ yếu kể về một số chuyện lúc nhỏ, tôi ấn tượng nhất là cô ấy nói chuyện công việc của cha rất bận, thường quên tới nhà trẻ đón cô, có lúc đi công tác vùng khác còn kiên quyết khóa cô trong nhà, để lại một tủ lạnh toàn thực phẩm khô làm thức ăn cho cô ấy. Lâm Uyển sợ hãi, lại ảo giác trong nhà có một người nữa, khi là cha, lúc là mẹ, hoặc là người bạn nhỏ trong nhà trẻ. Cô ấy nói chuyện với họ, một người sắm hai vai. Tôi nghĩ đây chắc là một trong những nguyên nhân khiến cô ấy dễ sinh ra ảo giác.”

Trần Kinh không trả lời, nhưng nơi yếu ớt nhất trong tim đang bị người khác dùng tay vịn xéo, cổ họng hắn đau xót cứ như uống phải một ngụm giấm đặc, lại như bị đổ vào một hộp axit sunfuric nồng độ thấp, làm bong rộp cả da thịt nơi đó.

Lúc Trần Kinh rời đi, Lý Căn đột nhiên hỏi: “Trần tiên sinh, anh biết yêu không?”

Trần Kinh bị đánh trúng điểm yếu, sững sờ một lát, trầm giọng nói: “Tôi sẽ học.”

“Vậy thì tốt, nói thật lòng, người nào đến chỗ tôi cũng rất đáng thương, nhưng Lâm Uyển là người khiến người khác xót xa nhất.” Lý Căn hơi buồn rầu nói: “Cô ấy chỉ tới hai lần, mỗi lần hầu hết thời gian đều dành cho việc khóc, cô ấy bị áp lực quá rồi...”

Trần Kinh không đợi Lý Căn nói xong, vội ngắt lời: “Cám ơn cô, bác sĩ Lý, phiền cô rồi, tạm biệt.”

Hắn bước nhanh rời khỏi, tâm trạng nặng nề thêm vạn lần, thì ra điều đau khổ nhất trên thế giới không phải là chẳng hay biết gì, mà là quá trình xé toạc chân tướng. Ánh dương bên ngoài rất đẹp, thời tiết tốt khó thấy được vào đầu đông, nhưng trong lòng hắn lại như mưa trút nước, tuyết bay đầy trời. Hắn bước nhanh đến cạnh chiếc xe, ấn khóa rồi ngồi vào trong đóng mạnh cửa lại, sau đó gác cánh tay lên vô lăng, vùi đầu vào đó.

Lời nói cuối cùng của Lý Căn khiến hắn suýt mất kiểm soát, hắn muốn đập đồ, muốn chửi người, muốn đánh nhau, thậm chí muốn giết người. Nhưng chút lí trí ít ỏi còn lại bảo hắn không được, hắn không thể dung túng tính khí tồi tệ của bản thân thêm nữa. Hắn phải nhịn, phải nhẫn nại như người đàn ông chân chính, bị đánh gãy răng rồi cũng phải nuốt vào bụng, sau đó lấy lại tinh thần để chiến thắng trận đánh này.

Nhưng hắn không thể khống chế cảm xúc cuộn trào như triều dâng kia, hắn hận, hận người mẹ vô lương tâm và người cha vô trách nhiệm của cô, hận tất cả những người mắc nợ cô. Nhưng hắn biết, đáng hận nhất chính là bản thân hắn, hắn mới chính là người mang tới tai họa hủy diệt cho cô, hắn là thằng khốn, hắn là ma quỷ, giống như những gì cô mắng hắn, hắn không bằng cảm thú.

Nếu bây giờ bên cạnh tay hắn có một con dao, hắn sẽ không hề do dự cầm nó lên đâm cho mình mấy nhát. Hắn muốn thay Lâm Uyển xả giận, cũng muốn nếm thử mùi vị đau đớn. Nghĩ tới đó hắn ngừng đầu dậy, gơ tay phải lên, ở đó vẫn còn một vết bồng, màu trắng xám ban đầu đã biến thành màu đỏ, vẫn đang đau âm ỉ. Hắn gơ tay trái lên dùng ngón cái và ngón trỏ bấm mạnh vào vết bồng đó, đau đớn như kim châm, hắn ngửa đầu dựa vào lưng

ghế, đôi mắt trống rỗng nhìn về phía trước, vẫn tiếp tục hành động tàn bạo.

Cách thức tự ngược này khiến hắn cảm thấy dễ chịu, những oán hận trong người không thể rút ra kia cuối cùng cũng có đường thoát, bằng không hắn thật sự lo rằng lát nữa mình sẽ phóng xe làm loạn trên đường quốc lộ, như vậy sẽ lại gây nên một vụ đâm xe hậu quả khó lường. Sau đó hắn nhớ đến lần đầu tiên gặp Lâm Uyên, khi đó trong cảm xúc đặc biệt của hắn đối với cô thật ra có kèm chút thương xót, chỉ là lúc đó đã pha lẫn cả dục vọng lạ thường trước cái đẹp cùng các nhân tố khác, hắn không phân biệt nổi, hắn quá ngốc nghếch. Bây giờ nghĩ lại, đau lòng, thương xót, đây chẳng phải chính là hình thái ban đầu của tình yêu sao? Có lẽ, hắn đã trúng tiếng sét ái tình với Lâm Uyên.

Trần Kinh cười nhạo thành tiếng, hắn vừa gặp cô liền trúng tiếng sét ái tình, cô vừa gặp hắn liền trúng đòn chí mạng.

Trần Kinh ngồi gần một tiếng trong xe, trong lúc đó, thư ký gọi điện đến mấy lần, hắn tùy ý dặn dò rồi lái xe về căn hộ. Lúc sắp về đến nhà, hắn lại sinh ra chút cảm giác giống như xúc động khi trở về cô hương. Hắn dừng xe, lấy điện thoại gọi cho Lâm Uyên, rất nhanh đã có người nhắc máy, hắn điều chỉnh cảm xúc một lát, hỏi: “Uyển Uyên, dậy rồi à?”

“Ừ.”

“Ăn sáng chưa?”

“Rồi.”

“Đang làm gì thế?”

“Xem tivi.”

“Cô giúp việc đến chưa?”

“Rồi.”

Trần Kinh khẽ thở dài một tiếng, giả bộ không vui nói: “Em không thể nói thêm vài chữ à?”

“Cô giúp việc đang nấu canh trong bếp.”

Hắn mỉm cười trong hư vô, thận trọng nói: “Uyển Uyên...”

Bên kia truyền tới tiếng hít thở nhẹ, như đang đợi hắn tiếp tục, nhưng hắn chán nản phát hiện mình không nói nổi câu “Tôi xin lỗi”, ba chữ này không có lực, Lâm Uyên nghe rồi có lẽ sẽ cười nhạt, ngay đến hắn cũng cảm thấy nực cười, một người giết một người, sau đó cầm con dao đâm máu nói với xác chết “Tôi xin lỗi”, trên thế gian này còn có chuyện nào nực cười hơn chuyện này không?

Nghĩ đến đó Trần Kinh quay đầu xe, chạy về công ty, chỉ có quay lại nơi đó hắn mới có thể biến thành hắn vốn dĩ. Đương nhiên hắn biết, bản thân đã không thể quay lại nữa rồi, nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục, vấn đề phải được giải quyết từng điều, hắn phải mau chóng lấy lại bình tĩnh mới có thể nghĩ cho kỹ càng những việc tiếp theo.

Sáng sớm ngày hôm sau, Trần Kinh đã gọi Lâm Uyên dậy, thật ra đã không còn sớm nữa, đã sắp tám giờ rồi. Quan sát dáng vẻ buồn ngủ, mí mắt sụp xuống của cô, hắn liền nghĩ, điều này rất cực vì cô lười hay vì căn bệnh kia quá nhiều, thật không thể hiểu nổi. Cô vứt bỏ đứa bé kia là lo sợ tác dụng phụ của thuốc hay là vì trả thù hắn? Có lẽ ngay đến bản thân cô cũng chưa hẳn đã rõ, bây giờ hắn cũng không có tâm trí quan tâm đến đứa bé đó nữa, trong mắt hắn, chữa khỏi bệnh cho cô mới là điều quan trọng.

Trần Kinh giục Lâm Uyên ăn sáng, rồi lại giục cô thay quần áo, thấy động tác của Lâm Uyên chậm chạp, hắn tìm một chiếc áo bông dày nhất trong tủ ra giúp cô khoác vào. Lâm Uyên chê nóng, hắn lại nhai: “Hôm nay nhiệt độ giảm, nên mặc nhiều một chút, không phải em sợ lạnh sao?”

Dứt lời hắn lại giúp cô đeo khăn, hắn không biết những cách quàng khăn rắc rối kia, tùy ý quàng hai vòng thắt thành một cái nút lớn, sau đó nắm tay cô ra khỏi cửa. Lâm Uyên nhìn màu sắc không chút hài hòa, cau mày nói: “Tôi tự đi cũng được.”

“Hôm nay tôi không có việc, ngộ nhỡ có vấn đề gì cũng dễ chủ động.”

“Anh rửa tôi à?”

Trần Kinh cười một cái, nói: “Nào dám chứ, đi thôi, đi muộn lại phải xếp hàng dài đấy.”

Cửa thang máy mở, Lâm Uyên nhắc chân bước vào, khinh thường nói: “Không phải anh có bản lĩnh lắm sao?”

“Có bản lĩnh nữa cũng phải tùy nơi, việc này mà tôi đến đó công bố trắng trợn, gia đình biết được lại ầm lên.”

Trần Kinh ý thức được mình nói hơi nhiều, vội im lặng.

Tới bệnh viện, chụp X quang, bác sĩ nói tử cung không còn vật sót lại, hủy thai thành công. Trần Kinh nghe thấy hai chữ đó lại không bình tĩnh, hắn nghĩ có lẽ từ nay về sau cứ nghe thấy hai chữ “thành công” hắn sẽ bị kích động. Có điều nói đi cũng phải nói lại, nếu thật sự không thành công, hắn thật sự khó chịu, hắn thật không nhẫn tâm thấy Lâm Uyên chịu tội thêm nữa.

Hai người bước ra khỏi phòng khám, gặp phải một đôi nam nữ trước mặt, lúc này ngoài Lâm Uyển ra, ba người còn lại đều sững sờ.

“A Kinh?” Người nói là Phương Mi, cô mặc áo khoác rộng, phần bụng hơi nhô lên, một người đàn ông đeo kính, vóc dáng trung bình bên cạnh đang một tay dắt cô ta, tay còn lại giúp cô ta xách túi. Ý thức được cách xưng hô này không thỏa đáng, cô ta vội nói: “Sao anh lại đến đây?”

Trần Kinh và người đàn ông kia chào hỏi đơn giản rồi dùng tay ôm chặt Lâm Uyển, nói: “Đưa Uyển Uyển đi khám.”

Dứt lời hần liền kéo Lâm Uyển rời khỏi, nhưng Phương Mi vẫn cố chấp đứng đó cản đường, cảm xúc phức tạp hiện lên trong mắt. Chồng cô thấy vậy liền kéo cô sang bên cạnh, giảng hòa nói: “Tôi cũng đưa Tiểu Mi qua kiểm tra, con chúng tôi được bốn tháng rồi.”

Trên gương mặt người đàn ông tràn đầy vẻ vui sướng rõ rệt của người làm cha, Trần Kinh chợt cảm thấy biểu cảm của tên đó rất chướng, nói qua loa với họ: “Chúc mừng, chúng tôi còn có việc, xin phép đi trước.”

Hắn nói xong liền Lâm Uyển bước nhanh đi khỏi, có thể cảm thấy một cặp mắt đang dán vào sau lưng mình, nhưng điều đó chẳng can hệ tới hắn, “Vô tình khiến khách đa tình khổ”[1], câu nói này ngày trước hắn đã đọc thuộc, bây giờ nhớ đến lại thấy phiền lòng.

[1] Câu thơ trích từ bài “Điệp Luyến Hoa – Xuân tình” của Tô Đông Pha, trong đó âm Hán Việt hai câu thơ cuối là: “Tiểu tiệp bất văn thanh tiệp tiệp, đa tình tổng bị vô tình nhiều”, bài thơ có nhiều dị bản khác nhau, nhưng có thể tạm dịch là: “Tiếng cười bỗng bật nghe không rõ. Vô tình khiến khách đa tình khổ”

Nhưng hắn đã quên rằng cuộc sống luôn xảy ra những điều bất ngờ, trùng hợp thay sự việc này không chỉ có trong phim ảnh và tiểu thuyết, lúc hai người đi thang cuốn xuống tầng dưới liền nghe thấy một giọng nữ trong trẻo vang lên phía sau lưng, “Trần Kinh?”

Trần Kinh cau mày, xoay người, tiện thể xoay cả Lâm Uyển lại. Trước mặt là một cô gái trẻ tuổi đáng người cao gầy, trời rét buốt mà mặc chiếc quần ngắn để lộ đôi chân dài thẳng tắp, phía trên khoác chiếc áo choàng len dáng dài màu đỏ rực, nét mặt tuy không quá xuất chúng nhưng cũng là một mỹ nữ khí chất vô cùng.

“Là anh thật sao, em còn tưởng nhìn nhầm cơ.” Cô gái cười ha ha nói.

Trần Kinh thần nhiên: “Trương tiểu thư, chào cô.”

“Nói với anh bao lần rồi, gọi em Vận Nghi là được.”

“Vậy thì không lịch sự lắm.”

Lâm Uyển theo bản năng định tách khỏi Trần Kinh, nhưng nghĩ lại, có lẽ thể hiện thân mật một chút cũng chẳng phải chuyện xấu đối với mình, thế là cô ung dung kề sát vào Trần Kinh. Trần Kinh cũng phối hợp vươn tay ôm lấy eo cô.

Trương Vận Nghi nhìn Lâm Uyển, hỏi: “Vị tiểu thư này là?”

Trần Kinh giới thiệu ngắn gọn: “Cô ấy là Lâm Uyển.”

“Lâm tiểu thư, chào cô, tôi tên Trương Vận Nghi, là...” Cô ta nói rồi liếc nhìn Trần Kinh, nhưng hắn chỉ hướng mắt về phía trước không chút biểu cảm, cô ta lại cười nói: “Là bạn tốt của Trần Kinh.”

Ánh nhìn thoáng qua này đã giải thích rõ vấn đề, Lâm Uyển cười nói: “Chào cô.”

Trần Kinh mắt kiên nhẫn, nói qua qua: “Vậy cô cứ làm việc của cô, chúng tôi đi trước.”

“Đợi chút, bác em vừa làm phẫu thuật dạ dày xong, đang nằm viện ở đây, em qua giúp ông lấy ít thuốc, anh có muốn qua thăm ông cùng em không?”

“Hôm nay không tiện lắm, ngày mai tôi sẽ tới thăm bác.”

“Vậy cũng được, hôm khác gặp.” Trương Vận Nghi cười thông cảm, còn đặc biệt chào tạm biệt Lâm Uyển.

Trần Kinh cứ kéo tay Lâm Uyển hết như đất trẻ nhỏ băng qua đại sảnh, ra khỏi cửa xoay, Lâm Uyển lập tức rút tay lại, Trần Kinh “hừ” một tiếng, nói: “Không diễn kịch nữa? Muốn dính là dính, muốn gỡ là gỡ, em coi tôi như cái áo rỗng[2] đúng không?”

[2] Một loại trang phục đồng bộ trong hí khúc, có vắn hở.

Lâm Uyển mặc kệ hắn, bước nhanh ra ngoài, sượt nữa đâm vào một người béo trước mặt. Trần Kinh giữ lấy cô, cúi đầu nói: “Cẩn thận chút, coi chừng đâm vào em bay mất đó, ầy, nhìn bác thêm chút.”

Lâm Uyển ghét kiểu chuyện bé xé ra to của hắn, cô cảm thấy con ếch xanh là mình đã bị người ta lôi ra từ trong nước ầm, mang vút vào chảo dầu, chắc chắn phải chết, hơn nữa còn chết rất thê thảm. Sau khi lên xe, cô hỏi: “Người vừa rồi là vị hôn thê của anh à?”

Trần Kinh đang đánh tay lái cẩn thận lùi xe, chưa nghe rõ, hỏi: “Hả? Em nói gì?”

Lâm Uyên chỉ xem như hấn nói đùa, khinh thường lắm lắm: “Người mới người cũ, quay như đèn cù.”

Trần Kinh lần này có thể nghe rõ, cười nói: “Sao tôi cảm giác câu này của em có chút ghen tức vậy?”

“Cảm giác của anh sai rồi.” Lâm Uyên đảo mắt, cũng ý thức được câu nói của mình hơi kì quặc.

Trần Kinh phản đối: “Mới cũ gì chứ, tôi chẳng có chút quan hệ nào với hai người họ.”

“Trần Kinh, trước khi kết hôn anh buông tha tôi nhé, tôi không muốn làm người thứ ba.”

“Vậy nếu cả đời này tôi không kết hôn, có phải sẽ không cần buông nữa?”

“...”

Lâm Uyên lại nhìn ra ngoài cửa sổ, cô không muốn nói thêm một lời nào với con người này, nhìn mãi nhìn mãi, bỗng cảm thấy không bình thường, nghi ngờ hỏi: “Đang đi đâu thế?”

“Đến rồi sẽ biết.”

Lâm Uyên quyết định không hỏi nữa, thiên đường địa ngục, đâu cũng được. Nhưng khi xe rẽ mấy khúc ngoặt, dừng tại một tòa nhà văn phòng, cô lại mất bình tĩnh, quay đầu sang cảnh giác quan sát người đàn ông bên cạnh.

Trần Kinh cũng đang nhìn cô, ánh mắt tĩnh lặng như nước, hấn im lặng mỉm cười rồi hỏi: “Uyên Uyên, em muốn rời khỏi tôi không?”

Lâm Uyên không hề do dự gật đầu.

“Được, tôi thả em đi.”

Lâm Uyên nghi ngờ mình nghe nhầm, sao hấn có thể tốt bụng như thế, quả nhiên lại nghe hấn nói: “Có điều không phải bây giờ.” Ngọn lửa vừa cháy lên trong lòng cô lập tức bị dập tắt không thương tiếc.

“Uyên Uyên, khi nào mới có thể tự do bản thân em sẽ là người quyết định.”

“Anh có ý gì?”

“Đợi em khỏi bệnh rồi tôi sẽ thả em đi.”

“Anh... biết rồi?”

Trần Kinh gật đầu nói: “Vậy nên bây giờ tôi không thể buông tay...”

“Tôi không sao.” Lâm Uyên hơi kích động ngắt lời hấn, “Anh chỉ cần buông tha cho tôi, tôi sẽ khỏi.”

Trần Kinh thờ dãi nói: “Uyên Uyên, em cảm thấy có thể sao? Đây không phải là tâm trạng em suy sụp, mà là bệnh trầm cảm, đã đến mức độ nào thì em tự rõ, gần đây em đều không liên lạc với bạn bè nhỉ? Hình như cũng lâu rồi chưa đến nhà họ Vương, vì em sợ người khác biết được bệnh của mình, nhưng em khép kín bản thân thế này chỉ càng ngày càng thêm nghiêm trọng...”

“Đừng nói nữa.” Lâm Uyên gơ tay ôm đầu rồi bịt tai lại, bắt đầu không thể khống chế nổi cảm xúc. Trần Kinh nhìn thấy rất đau lòng, vươn tay muốn an ủi nhưng cô tránh người về phía sau, dán chặt vào cửa xe, đầu rũ xuống, giống như không nghe không thấy thế này có thể an toàn hơn một chút.

Trần Kinh đành mở lời khuyên nhủ: “Uyên Uyên, em đừng sợ, thật ra bệnh trầm cảm cũng không phải bệnh gì nghiêm trọng, chỉ cần em mở lòng mình ra, phối hợp điều trị, những việc khác cứ giao cho tôi, nếu em không muốn nói chuyện với bác sĩ Lý, tôi có thể tìm người khác cho em...”

Lâm Uyên không nghe, với tay mở cửa xe nhưng đã sớm bị Trần Kinh khóa lại, cô không còn cách nào khác liền lấy tay đập mạnh vào cửa sổ. Trần Kinh không thể nhìn tiếp, vươn tay kéo cô ôm vào lòng, lớn tiếng nói: “Uyên Uyên, em bình tĩnh chút đi, nếu em muốn khiến tôi buông tay, trước tiên em phải chứng minh bản thân có thể sống độc lập...”

Lâm Uyên liều mạng vùng vẫy trong lòng hấn, miệng thét: “Nói dối, anh không muốn thả tôi đi, anh là đồ khốn nạn...”

Trần Kinh ôm cô thật chặt, nói: “Không sai, tôi là đồ khốn nạn, thế nên em phải đánh bại tôi, còn cả bệnh trầm cảm của em cũng là đồ khốn nạn, em cũng phải đánh bại nó mới được.”

Người trong lòng vùng vẫy điên cuồng như được lắp thêm động cơ điện, Trần Kinh có chút không chịu nổi liền nhớ đến một câu, “Người điên sức lớn”, rồi càng thêm đau xót. Hấn kéo Lâm Uyên lại, dùng một tay nắm chặt lấy, tay còn lại nâng mặt cô lên để cô nhìn về phía mình, dịu dàng nói: “Uyên Uyên, đừng chạy trốn, như vậy dù tôi thả em, em cũng sẽ không có được tự do thật sự, em phải nhìn thẳng vào nó, giống như bây giờ em đang nhìn thẳng vào tôi.”

Lâm Uyên cuối cùng cũng đã bình tĩnh hơn một chút, nhìn chăm chăm mặt hắn, Trần Kinh lại hỏi: “Bây giờ tôi có đáng sợ không?”

Hắn cũng không biết biểu cảm của mình lúc này như thế nào, nhưng chắc chắn không đáng sợ, vì ý chí sắt đá của hắn sớm đã bị giẫm thành một đồng bùn, một khi đã mềm lòng, gương mặt cũng chẳng thể cứng rắn nổi.

Lâm Uyên méo mào, trong mắt biển nước sóng sánh, giống như sắp khóc nhưng lại bướng bỉnh không chịu khóc. Trần Kinh cảm thấy đồng bùn trong lòng lập tức hóa thành nước, cười khổ nói: “Tôi biết em là một cô gái dũng cảm, cho nên em nhất định có thể chiến thắng nó, đúng không?”

Thấy Lâm Uyên hạ thấp mí mắt, giọng hắn càng thêm dịu dàng, hơn nữa còn mang chút khích lệ: “Bây giờ, chúng ta sẽ bước bước thứ nhất, được không?”

Lâm Uyên không còn cự tuyệt nữa, lúc này Trần Kinh mở cửa xuống xe rồi kéo tay cô đi vào tòa nhà, Lâm Uyên đi theo rất chậm, hắn cũng không giục cô. Đến cửa phòng tư vấn của Lý Cẩm, bước chân cô bỗng ngừng lại, ngẩng đầu hỏi: “Những điều anh nói là thật?”

Trần Kinh thấy cô cuối cùng đã khôi phục sự bình tĩnh, thầm thở phào nhẹ nhõm, giờ tay giúp cô chỉnh lại mái tóc làm rối ban nãy, nghiêm túc nói: “Phải, tôi hiếm khi mở lòng từ bị, em phải nắm chắc cơ hội.”

Lâm Uyên không nói gì, đẩy cửa vào.

Trần Kinh không vào cùng cô mà quay người xuống tầng, hắn hơi mệt, có cảm giác trái tim bị quá tải, hắn vừa chân thành vừa dối lòng thực hiện một loạt hành động khi này. Hắn chân thành hi vọng cô sẽ khá hơn, dối lòng đẩy cô ra từng chút một. Hắn vừa đi vừa cười khổ, đã bao lâu hắn chưa nói chuyện ôn tồn nhỏ nhẹ với người khác thế này, không đúng, hình như trước giờ hắn chưa từng làm thế. Hắn cứ tưởng mình sẽ cứng rắn, sẽ kiên trì diễn xuất đến cuối cùng, không ngờ có ngày lại vì một người phụ nữ mà thay đổi hoàn toàn, có lẽ trong đời một người đều có một lần gặp phải cảnh ngộ ấy.

Hắn không dám nghĩ tiếp, lí trí và tình cảm, bây giờ hắn chỉ có thể nghe theo sự dẫn dắt của một thứ mà thôi. Nếu hai thứ cùng gây rối, hắn sẽ vùng vẫy, sẽ đau khổ, nếu hắn đau khổ rồi, hắn sẽ không nhận được kéo người khác xuống nước.

Trần Kinh mở cửa xe đón làn gió lạnh, hút hai điếu thuốc rồi gọi vài cuộc điện thoại. Sau đó, Lâm Uyên đã ra, hắn lập tức xuống xe đón cô, chỉ thấy mắt cô đỏ hoe, chớp mũi cũng hồng hồng, hắn vừa thấy buồn cười vừa thấy đau lòng, kéo tay cô hỏi: “Sao rồi?”

Lâm Uyên không nói, hắn liền tự tiếp lời: “Cứ từ từ, đừng vội.”

Trần Kinh đưa Lâm Uyên về, trên đường đến công ty, hắn gọi điện thoại cho Lý Cẩm, cô nói: “Băng dày ba thước đâu phải do lạnh một ngày, có điều, khóc cũng là một cách giải tỏa.”

Trần Kinh bỏ điện thoại xuống, nghĩ bụng, Lâm Đại Ngọc còn khóc suốt ngày dài, nhưng vẫn khóc đến chết đó thôi. Hắn biết mình hơi nóng vội quá đáng, nhưng không thể không nóng vội. Chỉ cần nghĩ đến Lâm Uyên có khuynh hướng tự sát là hắn liền sợ hãi, liền tưởng thêm chút nữa còn có thể khiến bản thân thoát khỏi nỗi lạnh.

Trong thời gian rảnh ban ngày xử lí công việc, hắn cũng không kim nổi suy nghĩ, rốt cuộc nên chữa bệnh cho Lâm Uyên như thế nào, bệnh trầm cảm suy cho cùng là tâm bệnh, tâm bệnh phải trị bằng tâm dược, nhưng tâm dược này lại là thứ khó pha chế nhất. Hắn còn dành thời gian nghỉ ngơi về thứ gọi là “tình yêu” này, hắn cảm thấy tình yêu chính là vi rút SARS, nhìn không thấy, sờ không được, đến bất ngờ không kịp phòng bị, lại rất nguy hiểm. Hắn cảm thấy bản thân giống như người chưa từng mua vé số, đột nhiên được thông báo trúng giải đặc biệt, chẳng hề vui thích, chỉ có choáng váng.

Buổi tối về nhà, Lâm Uyên đang ngồi trên sofa đùa nghịch với Ni Ni, Trần Kinh đi tới xách con cún sang một bên rồi ngồi cạnh cô nghiêm túc nói: “Uyển Uyên, có phải em rất hận tôi?”

Lâm Uyên không lên tiếng, hắn hiểu đây chính là ngầm thừa nhận, kéo lấy tay cô nói: “Ngày trước tôi đối xử không tốt với em, còn từng đánh em, bây giờ cho em cơ hội trút giận, đánh lại tôi nhé, em thấy sao?”

Tay cô thật mềm mại, Trần Kinh vừa nắm liền thấy hơi xao lòng, trong đầu nhắm tịt, quả là đã quá lâu hắn chưa động vào cô, ngay lập tức lại tự mắng thầm, đây là lúc nào còn nghĩ chuyện này? Kết quả là trong lúc hắn đấu tranh nội tâm, nghe thấy một tiếng “bốp” vang lên, một giây sau hắn mới phản ứng lại, đó lại cái tát vừa nhắm vào mặt mình. Hắn bỗng trợn mắt, mắng: “Mẹ kiếp, em đánh thật à?”

Lâm Uyên vung cái tát xong bàn tay có chút tê dại, bị hắn gầm lên liền sợ đến mức cơ thể run bắn, Trần Kinh hồi phục ngay nét mặt tươi cười, nói: “Thế nào, hả giận chưa? Đánh đến đau cả tay rồi, để tôi xoa cho.” Nói rồi lại nắm lấy tay Lâm Uyên ra về xoa mấy cái, “Hình như tôi từng đánh em mấy lần, hay là em đòi luôn một thế, sao?”

“Hai lần.”

Trần Kinh vừa nghe thấy liền vui vẻ: “Nhớ rõ thật đấy, phụ nữ đúng là lòng dạ hẹp hòi.”

Lâm Uyên “hừ” lạnh, Trần Kinh kéo tay cô nói: “Vậy hay là em đánh thêm một cái?”

“Không đánh nữa.”

“Không nữa à?”

Lâm Uyên quả quyết giơ tay, “bốp”, khỏe miệng Trần Kinh co giật. Hắn tự an ủi bản thân rằng, đại trượng phu biết co biết duỗi, đàn ông không đấu với đàn bà, ngày trước quả chấp nhặt với cô nên mới hại cô hết lần này đến lần khác, rồi không kìm được suy nghĩ, may là không có người thứ ba ở đây.

Vừa nghĩ đến đó liền nghe thấy tiếng oăng oăng, thì ra còn có một kẻ nằm bò bên cạnh. Trần Kinh cảm thấy hết sức mất mặt, đá nó một cái rồi chửi mát: “Mẹ kiếp, mày còn gây thêm rắc rối gì nữa, thấy tao bị đánh mày vui lắm đúng không? Đồ chó!”

Lâm Uyên hỏi hơi khiêu khích: “Đau rồi?”

“Đau quái gì, như muỗi đốt.” Trần Kinh xoa mặt, nói lập lờ: “Có điều em cũng thâm độc thật đấy, chỉ đánh có một bên, nếu chỗ này sưng lên ngày mai sao tôi gặp người khác được.”

Lâm Uyên chê hắn vô vị, đứng dậy định rời đi, hắn liền giữ lấy cô, cười hì hì nói: “Đừng đi, hôm nay chúng ta đã tính nợ rồi...”

“Có thể tính rõ ràng không?”

“Không thể, nhưng vẫn phải có sức tính.” Trần Kinh kéo cô vào lòng, để cô ngồi lên đùi mình, thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: “Uyên Uyên, khoảng thời gian trước khi em rời khỏi tôi, mỗi ngày đều là ngày thanh toán nợ nần, tôi biết rất nhiều việc không thể sửa chữa, nhưng phạm là việc tôi có thể làm được, tôi sẽ cố gắng hết sức.” Hắn liếc nhìn con dao gọt hoa quả trong chiếc đĩa trên bàn, nói: “Hay là em cứ đâm tôi mấy nhát dao đi? Chỉ cần em vui vẻ là được, nhưng nói trước đừng đâm vào động mạch, cũng đừng đâm vào ngực, còn nữa, trên mặt cũng không được...”

Lâm Uyên bực bội cười lạnh, ném ra bốn chữ: “Giả vờ giả vịt.”

“Ai bảo thế? Tôi thật lòng đó.” Trần Kinh nói rồi vươn tay với lấy con dao gọt hoa quả đặt vào tay cô, “Uyên Uyên, bây giờ tôi giao tấm thân hơn năm mươi cân này của tôi cho em, em xem miếng thịt nào vừa mắt thì cứ đâm vào đó, không cần mềm lòng, ngộ nhờ tôi ngất đi thì em nhớ gọi 120...”

Lâm Uyên nghe những lời lái nhai thật thật giả giả của hắn, tay đang bị hắn giữ, con dao trong tay chuyển động từng chút tới gần cổ hắn, tim cô đột nhiên đập dồn dập. Đây là cảnh tượng cô từng ảo tưởng rất nhiều lần, bây giờ lại hiện ngay trước mắt, cô rất sợ nhất thời mình sẽ bị kích động...

“Uyên Uyên...” Trần Kinh vẫn đang thì thầm từng tiếng bên tai cô, dường như thật sự không để ý lưỡi dao sắc bén kia sẽ cứa nát da thịt hắn, hoặc là hắn đã chắc chắn cô không dám làm. Lâm Uyên trong lòng khó chịu, cô nhắm chặt mắt, thầm nghĩ, giải tỏa, giải tỏa, trước kia không phải cả ngày cô tìm đủ mọi cách để giải tỏa sao, bắt đầu từ khi nào cô đã quên rồi. Nghĩ đến đây, bàn tay cô hơi dùng lực, sau đó cảm giác cơ thể Trần Kinh run lên.

Cô vội mờ mắt, nhìn thấy trên chiếc cổ trơn mịn của hắn xuất hiện một vết máu dài nửa tấc, bàn tay chợt nói lỏng, con dao gọt hoa quả liền rơi xuống ghế sofa.

Trần Kinh không thêm để ý vết thương của mình mà dịu dàng nhìn cô, nhẹ nhàng hỏi: “Hả giận chưa?”

Lâm Uyên không nhìn hắn, trầm giọng mắng: “Điên rồi!”

Trần Kinh thở dài, dựa đầu lên vai cô, lẩm bầm “Phải đó, tôi là kẻ điên, xin lỗi, Uyên Uyên, sao em lại gặp phải tôi chứ.”

Hắn bất đắc dĩ nghĩ rằng, gặp tôi là điều bất hạnh của em, yêu em, là điều bất hạnh của tôi. Từ trên cổ truyền tới cảm giác đau âm ỉ, Trần Kinh than thở trong lòng, quả nhiên vẫn cứ đau. Xưa nay hắn luôn cố gắng tránh bị đau đớn, trên cơ thể và cả trong tâm hồn, vì vậy, trước khi người khác làm tổn thương hắn, hắn sẽ chế ngự họ, hoặc cách thật xa những vật nguy hiểm ấy. Nhưng số phận lại giống như lá bài đã được định sẵn trước đó, cho dù quay vòng thế nào cuối cùng vẫn sẽ có một lá yếu nhất bạn phải tiếp nhận. Tình yêu, chính là lá bài yếu dành cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Chí Mạng - Tập 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Trách Móc

Tục ngữ có câu: “Chuyện tốt chẳng ai hay, chuyện xấu lan ngàn dặm”

Ngay hôm sau, Trần Kinh liền bị ông ngoại hắn gọi tới, còn may hôm nay không phải tam đường hội thẩm, nộ khí của ông lão cũng không lớn bằng lần trước, không gõ gậy, không la lối, nhưng sắc mặt rất tệ, nhũu mày hỏi: “Cháu vẫn nhập nhằng với người phụ nữ ở bên ngoài kia? Nghe nói còn đi khám phụ khoa?”

Trần Kinh không đáp, thẳm chửi rủa, chửi kẻ khéo đưa chuyện hót lẻo kia.

“Mẫu người trẻ tuổi các cháu thật không biết chừng mực, hồi đó trước khi ông nội cháu qua đời đã nói với ông trong thế hệ con cháu nhà họ Trần, chỉ cháu là không chịu an phận thủ thường nhất, bảo ông phải để ý cháu, không ngờ vẫn xảy ra chuyện, cô ta có thai chưa?”

Trần Kinh còn đang chửi thề, nghe thấy câu hỏi liền dừng người, thật thà đáp: “Đã có, nhưng không còn.”

Ông lão cũng dừng người, hỏi: “Sao lại không còn?”

“Tự nhiên xảy thai.”

Ông lão trừng mắt, “Phí lời, đứa trẻ đang khỏe mạnh cứ bảo không còn là không còn ư?”

Trần Kinh lén liếc nhìn ông ngoại, trầm giọng nói: “Gần đây sức khỏe của cô ấy không tốt.”

“Hừ, vô dụng, ngay cả đứa con cũng không giữ nổi.”

Trần Kinh bị mắng đến đau lòng, quả là ông lão đã nói trúng tim đen, hẳn thật vô dụng, chơi với lửa rồi bị bén lên người, mất đi đứa con còn bị tổn thương tình cảm.

“Dù sao người ta cũng đã khổ sở vì cháu, bồi thường nhiều cho người ta chút, sau đó mau kết hôn, ổn định cuộc sống, ngày mai ông sẽ bàn bạc với cha mẹ cháu, việc này gấp rút hoàn thành trong năm.”

Trần Kinh không cam lòng, lập tức cự tuyệt: “Cháu không kết hôn.”

Ông lão “hừ” lạnh lùng, “Cháu không kết hôn? Không kết hôn nữa mà chất trai đã đưa đến tận cửa cho ta rồi, cháu bảo nhà họ Trương nghĩ thế nào? Cháu bảo ta giấu mặt đi đâu?”

“Đội đã, có gì liên quan đến nhà họ?”

“Tiên sư! Đó là bố vợ tương lai của cháu, cháu nói ‘có gì liên quan đến họ’ ư? Quả là con gái thứ hai nhà họ Trương thấu tình đạt lý, nếu là cô gái khác chắc chắn đã âm mưu rồi.”

Trần Kinh cũng “hừ” một tiếng, “Cháu chẳng có liên quan gì với cô ta.”

“Thằng khốn, cháu gặp người ta bao lâu rồi, bây giờ còn nói những lời vô trách nhiệm này, cả thành phố B đều biết cô ấy là vợ tương lai của cháu...”

“Đó cũng là tin nhảm mà mấy người tung ra, cháu trước giờ chưa từng thừa nhận.”

“Cháu... cháu tính làm ta tức chết đúng không?” Ông lão giận đến mặt đỏ tía tai, nếu bàn về độ ngang ngược thì một mình ông địch lại hai người, còn xét về khía cạnh mưu mẹo thì ông còn kém xa, thế là ông lại dùng mảnh khỏe cũ, cầm lấy cốc ném qua.

Trần Kinh thành thạo đón lấy, đặt trở lại, cung kính nói: “Ông ngoại, ông giữ gìn sức khỏe, chút việc nhỏ nhặt này của cháu không dám để ông hao tâm tổn sức. Cháu cũng không biết người khác nói với ông thế nào, cháu từng ăn hai bữa cơm với cô ta, một lần trong đó là vào ngày sinh nhật ông, ngay cả tay cô ta cháu còn chưa động tới, thêm nữa đây là thời buổi nào rồi, không thịnh hành trò ép duyên đâu ạ.”

“Ép duyên thì đã sao? Cha mẹ cháu chính nhờ một tay ta và ông nội cháu ép duyên, bây giờ không phải rất tốt sao? Mấy người trẻ tuổi các cháu tầm mắt hạn hẹp không biết nhìn người, cứ phải dựa vào bề trên chúng ta kiểm định. Ta nói cháu nghe, ta đã xem tướng mạo, con gái thứ hai nhà họ Trương không tồi, còn hiểu đạo lý, biết chăm lo gia đình...”

Trần Kinh nghe xong im lặng, nghĩ bụng, ông vẫn là Đảng viên đấy, sao lại khuyến khích mê tín dị đoan thế. Có điều hẳn không cãi lại nữa, vì hẳn biết tuổi ông đã cao, la mắng lâu sẽ thiếu oxy, đến khi đó tự ông sẽ muốn đi nghỉ. Ôi ông cụ trẻ con thích được dỗ dành, lần trước hẳn phản ứng kịch liệt nên đã hối hận rồi, ngộ nhờ khiến ông nổi giận sinh bệnh, hẳn quả thực không gánh vác nổi. Cho dù ông lão vừa ý với Trương Vận Nghi, hẳn cũng sẽ chặn trước con đường này.

Như hẳn dự tính, ông cụ mắng loạn lên một hồi là thấm mệt, rồi ném ra vài câu tàn nhẫn bảo hẳn rút xéo. Hẳn vừa định biến khỏi tứ hợp viện của ông ngoại liền nhận được cuộc gọi của cậu cả, ngữ khí vô cùng lo lắng: “A Kinh, ông ngoại tìm cháu à?”

“Vâng.”

“Sao rồi? Không việc gì chứ?”

Trần Kinh day day thái dương, uể oải đáp: “Không sao đâu.”

Bên kia chần chờ một lát rồi hỏi: “Cháu với cô gái kia đến mức độ nào rồi?”

“Vẫn vậy thôi.”

“A Kinh này, cậu mới vừa biết cô gái đó là ai...”

“Không phải cậu sớm đã điều tra cô ấy rồi à?”

“Lúc ấy chỉ điều tra họ tên, nơi làm việc và hoàn cảnh gia đình cô ấy thôi, tưởng ai cũng giống cháu, đào bới cả phần mộ tổ tiên nhà người ta như FBI sao?”

“Cậu cả, cậu đừng mĩa mai cháu, rốt cuộc cậu muốn nói gì?”

“Cậu bảo, hay là cháu mau cắt đứt đi, hai đứa chắc chắn không có kết quả, chưa nói việc khác, A Túy đang vướng ngang ở giữa kia kìa...”

Trần Kinh thở dài, hẳn cũng không phải kẻ ngốc, cần đến cả thế giới đều nói cho hẳn sự thật này sao, tuy trong lòng hẳn hiểu rõ, nhưng khi nghe thấy những lời này vẫn không tránh khỏi khó chịu, như bị kim châm vào chóp tim vậy.

“Cậu cả, cậu yên tâm, cháu không phải trẻ con, cháu biết nên làm thế nào.”

“Cậu vẫn muốn nhắc cháu mấy câu, cháu làm về xây dựng, biết tầm quan trọng của nền móng, kết hôn cũng như xây nhà, dựa vào tình cảm làm cơ sở thì chẳng bao giờ đủ, chỉ khi các phương diện đều hoàn toàn phù hợp, tòa nhà hôn nhân này mới có thể vững chắc...”

Cúp máy, Trần Kinh vâng vâng điện thoại trong tay rồi vứt sang ghế phụ, đưa hai tay lên vuốt mặt. “Ái tình là trò chơi, hôn nhân là chính trị.” Đây là quy tắc mà đại đa số những người sống trong thế giới của hắn hoàn toàn tin tưởng hoặc nói rằng không thể không tin. Hắn cũng từng tin, cứ tưởng mình cũng sẽ đi theo con đường ấy, bởi nếu không tìm được người thích hợp thì ai cũng như nhau, nếu đã như nhau, tại sao không chọn lấy một người có điều kiện tốt, có lợi cho cả mình và gia đình.

Nhưng hắn chán chường không chịu kết hôn, ngoài lí do không muốn bị gia đình ràng buộc, có lẽ còn vì tận sâu trong lòng hắn vẫn ẩn chứa chút đợi mong. Hắn cho rằng nếu thật sự tìm thấy người đó, cái gọi là “môn đăng hộ đối” kia đều không thành vấn đề, cho dù bề trên có cương quyết ra sao, chỉ cần hắn kiên trì thì cuối cùng vẫn phải nghe hắn. Thời đại này có mấy người cha người mẹ kiên quyết hơn nỗi con cái đâu, thêm nữa, nếu bản thân lấy ai cũng không thể làm chủ, còn được coi là đàn ông không?

Hắn luôn cảm thấy đàn ông phải nhấc tay là nâng được trời, cúi mình là chém hết bụi gai, nhưng thứ ngăn cách giữa hắn và Lâm Uyển lại là thứ hắn không thể xóa bỏ.

Tám rưỡi tối, Trần Kinh xong việc lại vội đến cuộc hẹn nào đó, vừa vào cửa phòng đã nghe thấy giọng uể oải của Phương Chính: “Ôi, người bận rộn, lâu quá không gặp.”

Trần Kinh chợt nghĩ quả đúng như vậy, từ lần trước vì chuyện của Lâm Uyển mà cãi nhau mất vui thì hai người chưa từng gặp mặt, đến nỗi hắn nghe thấy giọng nói của tên này đã cảm thấy thân thiết.

Hương Dương cũng đang ở một bên đáp lời: “Đúng thế, đúng thế, mấy anh em nhớ cậu chết đi được.”

“Ghê vậy? Không phải cậu với tên đó cùng công ty à, gặp nhau không dễ sao?”

“Ai bảo thế, hẳn bây giờ chính là Na Tra, ngày ngày cười Phong Hỏa Luân, đi đi về về không chút dấu vết, thoát ần thoát hiện.”

Trần Kinh tức cười nghĩ, hẳn chẳng có tài cười Phong Hỏa Luân, nhưng lại hơi bị nhiệt, bận rộn cả ngày trời lúc này cổ họng khô rát đến bốc khói. Hắn ngồi xuống sofa, rót cho mình một ly vang đỏ, uống một ngụm lớn cho thấm giọng rồi nói: “Hai người các cậu đang hát bè à, tìm tôi có chuyện gì?”

Hương Dương cười thành tiếng: “Anh có thể không lên giọng được sao, không có việc thì không được tụ tập à?”

“Tại dạo này thấy cậu hơi bốc hỏa nên bọn tôi hạ hỏa cho cậu.” Phương Chính cười hehe lấy một chai rượu trắng qua, ra vẻ rót đầy cho hắn.

Trần Kinh vội lấy tay che rượu, “Lưỡng sam nhi” [1], hẳn uống say thì làm sao? Ở nhà còn có một người không tinh táo, hẳn phải luôn luôn giữ lí trí, bèn nói: “Khỏi tào lao với tôi, có gì cứ nói thẳng.”

[1] Tên một món ăn nổi tiếng ở Bắc Kinh, là sự kết hợp giữa đậu phụ và cháo cay. Ý nói ở đây uống nhiều loại rượu khác nhau cùng lúc sẽ dễ say.

Hương Dương hỏi: “Nghe nói cậu bị ông ngoại giáo huấn?”

“Các cậu đều tuổi thơ, tai dài thánh vậy?”

“Bây giờ không phải thời đại thông tin sao, thêm nữa bọn tôi không phải đặc biệt quan tâm tới chuyện của cậu à?”

Trần Kinh “hừ” một tiếng, nói: “Tôi thấy bọn cậu đến để cười nhạo tôi thì có.” Rồi hỏi Phương Chính: “Không tìm ông anh họ tuổi bọ chết nhà cậu đến tụ tập luôn đi? Không phải hẳn ngày ngày mong chờ tôi mất mặt ư?”

Phương Chính bật cười, Hương Dương tiếp lời: “Tục ngữ có câu ‘tốt đẹp phô ra, xấu xa đậy lại’, chúng ta là anh em, nỗ lực làm chuyện đó sao?”

“Hừ, anh em, cũng không biết chuyện tôi rơi xuống nước là ai làm lộ ra ngoài?”

Hương Dương cười: “Nam tử hán đại trượng phu dám làm dám chịu, là tôi đó, làm vậy không phải muốn tốt cho cậu sao? Giúp cậu kịp thời tỉnh ngộ, biến khổ mệnh thành may, quay đầu là bờ.”

“Tốt cho tôi? Ít nhất cũng phải để tôi cảm thấy tốt chứ? Sao tôi không có chút cảm giác nào vậy?”

Phuong Chính thân nhiên nói: “Sao tôi thấy câu này phải để Lâm Uyên nói mới thích hợp.”

Trần Kinh phớt lờ, mặt mũi đáp: “Tôi biết rồi, bọn cậu không phải đến cười nhạo tôi, là đến mỉa mai tôi đúng không?”

Phuong Chính lại hỏi: “Còn nhớ câu lần trước tôi hỏi cậu không?”

“Đương nhiên.”

“Bây giờ có đáp án rồi chứ?”

“Ừ.”

Hương Dương không chịu đứng ngoài cuộc liền xen vào: “Hai cậu nói gì thế?”

Không ai thêm đề ý anh ta, Phuong Chính hỏi tiếp: “Có cảm nhận gì?”

Trần Kinh đáp: “Mẹ nó, chẳng có cảm nhận gì, giống như hồi nhỏ tôi ra đường ray chơi, đang chơi say sưa, phía trước bỗng có một chiếc tàu hỏa lao tới...”

Hương Dương tròn mắt hỏi: “Rồi sao?”

“Thì bị cán qua rồi.”

“Hà?” Hương Dương kinh ngạc, rồi cười nhạo nói: “Được rồi, xương cốt sắt thép như cậu có khi còn làm tàu hỏa trật đường ray ấy.”

Trần Kinh ngán người, lẩm bẩm nói: “Phải đó, cả hai đều thiệt, tất cả tử trận.”

“Mẹ! Thật đấm máu.” Hương Dương nhỏ tiếng tổng kết, rồi như đã hiểu chuyện gì, lại nói: “Lâm Uyên cũng thật đáng thương.”

Trần Kinh ngược mắt liếc nhìn anh ta, nói: “Không phải cậu không muốn gặp cô ấy sao?”

“Hừ, đó là vì tôi chưa rõ chân tướng, bây giờ tôi không muốn gặp cậu, quả là cao nha nội[2] thời đại mới. Tôi thấy khó hiểu, cậu muốn có cô nào mà chẳng được, sao phải cưỡng ép dân nữ chứ? Khiến thiên hạ căm ghét, tôi cũng xấu hổ thay cho cậu.”

[2] Con em quan lại.

Phuong Chính tiếp lời: “Không phải có câu như thế này sao, ‘Thê không bằng thiếp, thiếp không bằng vụng trộm’, đây gọi là gì nhỉ, ‘vụng trộm không bằng cướp bóc’ chẳng?”

Dứt lời, hai người bắt đầu cười khúc khích, Trần Kinh chẳng thấy buồn cười chút nào, ngược lại còn thấy hơi phiền. Quan hệ giữa hắn và Lâm Uyên giống như một bao thuốc nổ vùi trong đám cỏ khô, không cần biết là bao lâu, chỉ cần vừa dính lửa là sẽ nổ tung. Nếu bình thường cũng đủ tệ rồi, hắn có gan phóng hỏa thì có bản lĩnh dập lửa, nhưng bây giờ trong hắn toàn là hình bóng Lâm Uyên, ngay cả tâm trí đầu võ mồm với người khác cũng chẳng còn.

Nghĩ đến đó, hắn đứng dậy nói: “Tôi phải đi rồi.”

“Đừng để bụng chứ, từ khi nào da mặt cậu mỏng vậy, mới nói mấy câu đã không nhịn nổi rồi?”

“Không phải, một mình Lâm Uyên ở nhà, tôi không yên tâm.”

Hương Dương cười nhạo, “Không phải chứ, cô ấy cũng chẳng phải trẻ lên ba, vẫn còn va đụng lung tung à?”

“Cô ấy bị bệnh.” Thấy hai người kinh ngạc, Trần Kinh mỉa mai nói: “Chẳng phải các cậu đặc biệt quan tâm tôi sao, ngay đến việc này cũng không biết?”

“Mẹ kiếp! Bọn tôi không phải giun đũa trong bụng cậu, chỉ cần cậu đánh rắm là có thể nghe tiếng kêu.” Hương Dương bĩu môi, không đồng ý nói.

“Lâm Uyên sao rồi?” Phuong Chính lo lắng hỏi.

Trần Kinh thở dài, ngồi lại sofa, nói: “Cô ấy mắc bệnh trầm cảm.”

Hai người nhất thời sững sờ, Hương Dương hỏi: “Nghiêm trọng không?”

Không đợi Trần Kinh trả lời, Phuong Chính lại hỏi: “Lần trước cô ấy tự sát chính là vì nguyên nhân này?”

Trần Kinh gật đầu.

Vậy là đã hiểu, Hường Dương nói: “Cái này phải điều trị cho tốt, nhà tôi có người trong ngành, về rồi tôi hỏi giúp cậu.”

Phương Chính cau mày hỏi: “Vậy cậu định làm thế nào? Người ta đã như vậy rồi...”

Trần Kinh xoa tay nói: “Tôi nghĩ kĩ rồi, chữa khỏi bệnh cho cô ấy, tôi sẽ buông tay.”

Nhất thời, cả ba đều im lặng, Trần Kinh lại đứng dậy, có chút mệt mỏi, nói: “Lần này chắc tôi phải về thật đây.”

Hai người còn lại cũng đứng dậy theo, Hường Dương nghiêm túc: “A Kinh, việc công ty đã có tôi, cậu cứ lo cho sức khỏe Lâm Uyên đi, mau chữa khỏi cho cô ấy.”

Trần Kinh nói cảm ơn rồi quay người đi, Phương Chính gọi hắn: “A Kinh, nhớ lời cậu nói.”

Trần Kinh gượng cười, lưng đối diện với họ, nhắm mắt lại trả lời: “Tuy tôi không phải quân tử, nhưng cũng biết nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy.”

Trần Kinh đẩy cửa rồi khỏi, Hường Dương thu lại tầm mắt, lắc đầu: “A Kinh quả không còn như trước.”

Phương Chính ngồi xuống nâng ly rượu uống một hơi, chậm rãi nói: “Con người luôn phải có quá trình trưởng thành.”

“Mẹ, đã ba mươi tuổi rồi còn ‘trưởng thành’ nổi gì, chín nẫu đến mức muốn rụng xuống đất rồi.”

“Người càng trưởng thành sớm lại càng ấu trĩ.”

“Ô một thánh tình vừa đi, một triết gia lại tới.” Hường Dương tức cười ngồi xuống, uống ngụm rượu, chép miệng hỏi: “Xem ra cậu cũng trưởng thành rồi? Chỉ mình tôi trẻ con vẫn tiếp tục ấu trĩ đúng không?”

Phương Chính không trả lời mà nói bằng giọng đứng đắn: “Biết tại sao tôi không tán thành cậu nhúng tay vào không? Ngoại lực tác động sẽ khiến quan hệ giữa họ càng phức tạp, A Kinh thích mềm không thích cứng, cậu càng bảo hắn buông tay, hắn sẽ càng nắm chặt, nếu bức ép thì có thể hắn sẽ huỷ hoại Lâm Uyên, bây giờ bản thân hắn đã nghĩ thông rồi.”

Hường Dương cười giễu cợt: “Tôi thấy cậu không phải không nhúng tay vào mà sợ mình càng nhúng càng sâu hả? Sợ đến khi mang tiếng bắt nạt bắt nể, Lâm Uyên lại không thể theo cậu, mất cả chì lẫn chài.”

“Ha ha, vẫn là cậu hiểu tôi.”

“Thì đó, quen nhau từ thời ở chuồng tắm mưa mà lại. Cậu quả là thông minh, người khôn giữ mình.”

“Lời lẽ đừng sắc bén vậy chứ?”

“Vậy cũng không được, tôi chính là ‘anh chàng sắc bén’ trong truyền thuyết. Nhưng tôi vẫn không hiểu, cô bé gái mới hai mươi tuổi đầu như Lâm Uyên, ngoài việc có chút nhan sắc, tính cách hơi mạnh mẽ ra thì chẳng thấy có gì đặc sắc. Vậy mà có thể đồn ngã cây đại thụ đã sống hơn ba mươi năm là A Kinh?”

“Đây gọi là quả quyết dày có móng tay nhọn, không sợ võ nghệ cao cường, chỉ sợ thi triển không hết.”

“Thôi, hi vọng tôi đừng gặp phải người như thế, thật đáng sợ.”

“Vậy tôi chúc cậu kiếp này không kiếm nổi tình yêu chân chính.”

“Mẹ kiếp, cậu rửa tôi?”

Trần Kinh vào nhà, Lâm Uyên đang ngồi trên giường xé giấy vụn. Cô cũng muốn thoát khỏi ma ồm, nhưng quá khó khăn, việc phá thai này là đòn đá kích rất lớn đối với cô. Cô mượn điều đó để trả thù Trần Kinh, đã đạt được thành quả rõ rệt, còn cô giống như binh sĩ mang đầy rẫy thương tích trên chiến trường, dùng hết sức lực cuối cùng để tấn công kẻ địch rồi mới ngã xuống.

Mặc dù theo bản năng sinh tồn cô vẫn muốn vùng dậy, nhưng những cơn ác mộng liên tiếp không ngừng và ảo giác thường trực làm hao mòn sinh lực vốn không nhiều của cô, ăn không ngon ngủ không yên, cả ngày dờ dẩn, ngay cả khi nhớ lại những gì Trần Kinh đã cam đoan, cô vẫn cảm thấy có khả năng nghe nhầm. Bởi vì điều đó rất không giống hắn, trừ phi hắn giống cô: Điên rồi, và một chuỗi biểu hiện ngày hôm qua của hắn cũng đủ chứng minh hắn thật sự điên rồi. Đáng tiếc hai người họ ngay cả sau khi điên cũng không cùng đẳng cấp, cô vẫn tâm thương như vậy, đến dao cũng không dám cầm, thấy máu là ngất.

Trần Kinh đứng ở cửa phòng ngủ, nhìn người trên giường lưng đối diện với mình gập cong lại, trái tim bức bối cả ngày trời bỗng trở nên mềm yếu. Tóc Lâm Uyên dài hơn rất nhiều, đuôi tóc xoắn nhẹ bởi trước hay buộc túm lên lộn xộn, trên người mặc bộ đồ ngủ kiểu Hàn Quốc màu hồng phấn, hết như con búp bê vài cỡ lớn. Mặc dù tóc cô hơi lộn xộn quá mức, dường như một ngày chưa hề chải đầu, hơn nữa bộ đồ ngủ vải bông trên người bị ép đến nhăn nhoe... nhưng như vậy lại càng đáng yêu. Trần Kinh đứng ở cửa một lúc, xúc động nghĩ, nếu bạn cảm thấy một cô gái tóc dài vừa mắt, tóc ngắn cũng vừa mắt, ăn mặc lộng lẫy cũng đẹp, mà lòi thoi cũng đẹp, lúc ồn ào thật đáng yêu, khi yên tĩnh cũng dễ thương, vậy thì thật sự bạn đã yêu cô ấy mất rồi.

Rút ra được kết luận này, Trần Kinh có cảm giác như chớp lóe giữa trời quang tháng Năm. Lúc đi về phía cô, hần lảng mạn nhớ tới một câu hát: “Sinh thời oan gia ngõ hẹp, cuối cùng chẳng thể thoát khỏi nhau.” Nhưng khi hần nhìn thấy hành động trong tay Lâm Uyển, lập tức ngã từ trên đám mây lửng mạn xuống hiện thực tàn khốc.

“Em đang làm gì thế?” Trần Kinh giật lấy quyền vớ đã bị xé vụn một nửa từ trong tay Lâm Uyển, bên trên đều là tranh cô vẽ, hần lại đàn hồi từ hiện thực đến không gian ảo mộng, Lâm Đại Ngọc đốt thơ dứt tình rồi chết...

Trần Kinh thờ dài, đặt nửa quyền còn lại lên đầu giường, ngồi cạnh Lâm Uyển, ôm lấy cô dịu dàng nói: “Tốt xấu gì đây cũng là tác phẩm của em, xé rồi tiếc lắm, nếu em muốn trút giận, cứ trút lên tôi là được.”

Lâm Uyển ngơ vờ nhìn, cô bị giật mình bởi từ ngữ của hần. Hai tay hần nắm lấy hai cánh tay cô, đưa đến trước vạt áo sơ mi của mình, dùng lực lôi sang hai bên, chưa xé toạc, hần cười rồi nói: “Dùng sức một chút.”

Tăng lực kéo thêm lần nữa, hai chiếc cúc áo bị bật ra, để lộ vùng ngực rậm nắng. Lâm Uyển rút cuộc cũng có phản ứng, trút giận gì chứ, rõ ràng là đùa ghẹo. Cô thu tay lại mắng một câu: “Vô vị”

Trần Kinh thấy má cô đỏ ửng liền ngửa ngáy trong lòng, bắt đầu suy nghĩ đen tối, dụ dỗ: “Hay là... chúng ta chơi trò SM[3] nhỉ, lấy roi da, sấp nắn, giày cao gót, tuy em chọn, tôi cho em mượn thất lung làm đạo cụ...”

[3] SM là viết tắt của sado-masochism, chỉ việc quan hệ một cách thô bạo.

Lâm Uyển nghĩ bụng, đúng là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, tên này điên rồi cũng là kẻ điên dung tục. Cô vén chăn lên định chui vào trong, Trần Kinh vút chăn ra, mặt dày nói: “Uyển Uyển, nếu em không nở ngược đãi tôi, vậy chúng ta tiếp tục chơi trò xé quần áo nhé.”

Lâm Uyển nghe xong lập tức ngẩng đầu, hỏi: “Thật không?”

Trần Kinh gật đầu quả quyết.

Đôi mắt Lâm Uyển loé sáng đến mức Trần Kinh còn thấy hoa mắt, nhưng người ta lại leo xuống giường đi về phía tủ quần áo. Trần Kinh bỗng ngăn người, còn mong đợi Lâm Uyển sẽ xé quần áo trên người hần, sau đó hần thừa cơ “ây ấy” một chút, kết quả là, người ta có hứng thú với quần áo trong tủ của hần, hay là cứ “ây ấy” trong tủ quần áo nhỉ?

Dù hơi hoang đường, nhưng có vẻ không tồi...

Lâm Uyển mở cửa tủ, thô bạo lôi một chiếc áo sơ mi ra rồi dùng sức xé rách, tiếc rằng chất liệu vải quá tốt không rách nổi, cô theo bản năng đổi sang dùng răng cắn, nhưng vẫn không được. Cô liền ném nó xuống đất, dùng chân giẫm lên vạt áo, tay tay lôi tay áo, dùng sức xé, “xoạt” một tiếng, tay áo rơi xuống...

Nhìn thấy một loạt hành động của Lâm Uyển, chút suy nghĩ phong nhã trong đầu hần lập tức biến thành vô số dấu chấm than, quên luôn cả việc ngăn cô lại. Sau đó nhìn thấy bộ dạng nổi giận đùng đùng của cô, hần lại thấy buồn cười, lâu lắm rồi chưa thấy được một Lâm Uyển nóng nảy, sinh động thế này. Và rồi, hần bỗng ý thức được hành động này có hại cho thể diện của hần, nhưng nghĩ lại thì bản thân hần ngay cả mặt cũng để cô đánh rồi, mấy thứ mặc vào ngoài thân thể thật chẳng đáng nhắc tới.

Lâm Uyển xé tan một chiếc vẫn chưa hả giận, lại định xé chiếc thứ hai, Trần Kinh thấy cô dùng cả tay và chân rất tốn sức, liền đem chiếc dao nghiệp Thụy Sĩ mang bên người cho cô, nói: “Dùng cái này đi.”

Lâm Uyển cầm lấy, mở ra, đưa mũi dao hướng về tà áo trước, tiếng “soạt” vang lên. Trần Kinh có chút khó chịu, cảm giác này giống như mũi dao đang cắt lên ngực mình vậy, cô hận hần đến thế sao, nhưng hần vẫn nhẫn nhịn để không lên tiếng. Lâm Uyển cắt vài chiếc sơ mi xong, dứt khoát vút dao xuống đất, lôi một hàng sơ mi ầu phục của Trần Kinh ra ném xuống cùng, thậm chí còn vừa giẫm vừa đá coi chúng như rác. Trần Kinh chết lặng, một luồng nộ khí dâng lên trong lòng, nháy nhót mấy vòng trong lồng ngực nhưng phụt ra khỏi miệng lại là: “Dù sao em cũng phải để lại cho tôi một chiếc ngày mai mặc chứ, không thể để tôi trần như nhộng được!”

Lời vừa thốt ra, Trần Kinh suýt nữa thì sặc nước bọt, hận không thể dựng thẳng ngón cái lên khen mình, năng lực tùy cơ ứng biến của hần quá giỏi đi. Nhưng thấy Lâm Uyển mặt đỏ bừng do vận động quá mức, hần lại vui mừng vì mình chưa nổi giận, ho hai tiếng, nói: “Chơi đủ rồi chứ? Mau nghỉ chút, em mệt rồi đó.”

Lâm Uyển không thèm ngẩng đầu, đáp: “Chưa đủ.”

Trần Kinh vừa nghe thấy, nhún vai nói: “Ừm, vậy em cứ tiếp tục.”

Lâm Uyển nghe xong định bước ra ngoài, nhưng chân bị vướng vào quần áo nên lao đảo, Trần Kinh đứng dậy đỡ lấy cô, hỏi: “Sao thế? Không tiếp tục à?”

Lâm Uyển đẩy hần ra, chạy khỏi phòng ngủ, sang thẳng thư phòng. Trần Kinh đuổi theo, hần thấy cô nhìn chằm chằm máy tính của mình, mí mắt hần lập tức giật giật, ngập ngừng hỏi: “Chắc không phải em muốn đập máy tính của tôi chứ?”

“Không được sao?” Lâm Uyển thản nhiên.

Trần Kinh tức nghẹn cổ, nghĩ bụng, em bảo được hay không, gây rối cũng phải có mức độ nhé, nhưng suy nghĩ bỗng thay đổi, hấn lại mỉm cười, lời nói nhẹ tựa gió thoảng mây trời: “Được chứ, nhưng tôi phải chuẩn bị trước một chút.”

Lâm Uyển “hừ” một tiếng, quay người tập trung ánh mắt lên giá sách ở phía sau. Chẳng đợi Trần Kinh kịp phản ứng, cô liền lấy hai cuốn sách, ném “bốp” xuống đất, chấn động đến mức Trần Kinh phải cau mày, “bốp bốp”, lại thêm vài cuốn, Trần Kinh lùi về phía sau nửa bước, lần này cũng không cau mày nữa, thôi kệ, để cô ấy gây rối đã đời đi, chỉ có điều sắp xếp lại giá sách này có chút phiền phức.

Ai biết được rằng điều phiền hơn còn ở phía sau, Lâm Uyển vút liền một mạch gần hai mươi cuốn xuống. Nhân lúc hấn không chú ý, cô liền quay người lại, cầm cốc nước trên bàn lên, đập vào màn hình máy tính. Một tiếng “rắc” vang lên, màn hình tinh thể lỏng đã nứt, chiếc cốc sứ rơi xuống đất gương mặt Trần Kinh lập tức sầm lại, giọng gào nói: “Bao nhiêu đó đủ rồi đây.”

Còn chưa dứt lời, ánh mắt hấn đã dán chặt vào một thứ trên sàn nhà. Hấn bước nhanh tới, cúi người nhặt lấy, Lâm Uyển theo bản năng muốn ngăn cản, không kịp dùng tay cướp, cô liền lấy chân giẫm lên. Trần Kinh nhìn đôi dép lê trên mu bàn tay, đốt ngón tay bị tì lên sàn nhà đau nhức, không nhin nổi, hấn chửi: “Mẹ kiếp! Được đằng chân lân đằng đầu, tôi...”

Ngẩng đầu trông thấy tư thế từ trên cao nhìn xuống của Lâm Uyển, còn cả ánh sáng bốc cháy vì căm phẫn trong mắt cô, hấn liền nuốt nửa vế sau xuống, bởi hấn ngạc nhiên phát hiện ra Lâm Uyển trước kia đã trở lại. Sắc mặt hấn thay đổi, hơi khó chịu nói: “Mau nhắc chân lên, không thấy cộm à?”

Lâm Uyển nhắc chân, đồng thời đưa tay ra, Trần Kinh thờ dãi đưa thứ mỏng dính trong tay cho cô, cô cầm lấy xem thử, chột sững người, là ảnh của cô, tấm ảnh cô chụp lúc năm tuổi, tấm ảnh cô luôn để trong ví...

Trần Kinh phui tay, tiện thể ngồi luôn xuống đất, nhìn đồng sách lộn xộn xung quanh nghĩ thầm, đây quả là nữ thổ phi, buột miệng nói: “Vẫn là hồi nhỏ đáng yêu hơn.”

Không ngờ câu nói này lại kích động đến Lâm Uyển, sắc mặt cô bỗng biến đổi, thoát một cái đã xé tấm ảnh đen trắng kia thành hai nửa. Trần Kinh kinh ngạc, nổi giận to tiếng chất vấn: “Em điên rồi à?”

Lâm uyển sững người, đột nhiên bật cười, lẩm bầm một mình: “Phải đó, tôi điên rồi, tôi điên rồi.” Chân cô bỗng mềm nhũn, ngồi phịch xuống sàn, Trần Kinh tự nhủ “thôi chết rồi”, chẳng màng đến tấm ảnh, vội qua ôm chặt cô, xin lỗi chân thành: “Uyển Uyển, tôi nói lung tung, em đừng để bụng nhé.”

Lâm Uyển không khống chế nổi cảm xúc, bắt đầu nghẹn ngào, giống như đứa trẻ phải chịu oan ức không ngừng khóc hu hu. Trần Kinh dỗ dành một lúc không thấy hiệu quả, liền ôm cô vào lòng mặc cho cô khóc, chỉ rút khăn giấy ra, ở bên cạnh lau nước mắt, xì nước mũi cho cô. Đợi cô khóc đã tương đối, hấn mới vén tóc cô, khẽ nói: “Uyển Uyển, tôi biết trong lòng em khó chịu, vậy cứ trút lên tôi, và cả đồ của tôi, đồ trong phòng này tuy em đập bỏ, chỉ cần em vui là được.”

Hấn lại nhặt tấm ảnh đã xé thành hai nửa kia lên, cẩn thận ghép lại nói: “Nhưng em đừng chà đạp đồ vật của mình nhé, em xem, một tấm ảnh đẹp như vậy, xé rồi tiếc biết bao, chẳng thể dán lại nguyên dạng.”

Lâm Uyển bỗng gạt bức ảnh trong tay hấn, tức tối nói: “Không đẹp, tôi cũng không đáng yêu.”

“Ai bảo vậy? Đây là cô bé đáng yêu nhất tôi từng gặp.”

Trần Kinh nói rồi lại nhặt lên, nhưng lại bị Lâm Uyển gạt xuống, cô nghẹn ngào nói: “Nếu tôi đáng yêu, tại sao họ đều không cần tôi?”

Trái tim Trần Kinh như ngừng lại, hít sâu một hơi, dịu dàng nói: “Họ không phải không cần em, chẳng có cha mẹ nào không yêu con mình...”

Nghe thấy tiếng cười lạnh lùng của người trong lòng, hấn tiếp tục: “Tôi tin cha mẹ em cũng yêu thương em, chỉ là khi người ta còn trẻ đều sẽ bị một số thứ hư vô che mắt, coi nhẹ thứ quý báu nhất. Khi đó chắc họ cũng không ngờ sẽ đem lại cho em tổn thương lớn đến vậy, sai cũng đã sai rồi, tôi chỉ mong em có thể tháo được khúc mắc trong lòng, em rất đáng yêu, đáng được yêu, vì vậy người từng làm tổn thương em đều sẽ hối hận...”

Lâm Uyển vẫn thút thít, nghẹn ngào nói: “Mệnh tôi không tốt.”

Trần Kinh nghe thấy, trong lòng xót xa, vờ giận nói: “Ai nói thế? Ai dám nói mệnh em không tốt tôi sẽ diệt kẻ đó luôn.”

“Nếu không, sao tôi lại gặp phải anh?” Lâm Uyển ngẩng mặt nhìn hấn, nước mắt giàn giụa như trách cứ.

Trần Kinh lập tức nghẹn họng, đôi mắt đỏ hoe của cô khiến hấn bức xúc trong lòng, chột dạ không dám nhìn thẳng. Hấn im lặng một lúc, lau nước mắt trên má cô, nói: “Uyển Uyển, em sẽ nhanh thoát khỏi tôi thôi.”

Lâm Uyển tiếp tục khóc nức nở, Trần Kinh áp má lên mặt cô, trầm giọng nói: “Uyển Uyển, em yên tâm, sau này em sẽ không gặp phải kẻ nào khốn nạn như tôi nữa.”

Lâm Uyển nức nở nói: “Ai biết sẽ gặp hay không...”

Trần Kinh nghe thấy, từ mềm lòng rồi lại xót xa, nghiêng răng nói: “Nếu có kẻ dám bắt nạt em, tôi sẽ giết hấn.”

“Vậy anh cứ tự sát đi.”

Trần Kinh cười khổ trong lòng, đồ ngốc, em không biết có sự trừng phạt còn đau khổ hơn tự sát sao? Đó chính là yêu nhưng không thể. Nghĩ đến đó, hân hân lên đỉnh đầu Lâm Uyển, nhẹ nhàng nói: “Uyển Uyển, chỉ cần em khỏe mạnh, điều đó tốt đẹp hơn mọi thứ.”

Đối với Trần Kinh, sự hồi phục của Lâm Uyển chính là điều quan trọng nhất hiện nay. Hân hân cả buổi tối để lập ra một bản kế hoạch, thực hiện sự điều chỉnh lớn trong lịch trình công việc của mình, từ chối tất cả tiệc rượu buổi tối, tập thể dục trong nhà vào buổi sáng đổi thành tập ngoài trời: Cùng Lâm Uyển ra công viên gần nhà tản bộ, leo núi hít thở không khí trong lành, cuối tuần cũng phải dành cho cô, kế hoạch cụ thể tính sau.

Rất nhiều người mắc bệnh trầm cảm đều không có tâm trí làm việc, nhưng Lâm Uyển lại khác, có lẽ do liên quan đến tính chất công việc của cô. Trần Kinh lo lắng cô sẽ mệt mỏi, nhưng cô nói chỉ khi làm việc cô mới có thể quên rằng bản thân đang có bệnh. Hân nghĩ cũng đúng, bệnh nhân trầm cảm cần tiếp xúc nhiều với người khác, sống cuộc sống như người bình thường, vậy nên hân liền đồng ý, nhưng ngầm dặn dò cấp trên của cô một chút, đừng để cô quá vất vả.

Trần Kinh trong lúc bận trăm công nghìn việc thì nhận được một cuộc điện thoại mời gấp từ vị hôn thê trong truyền thuyết của hân. Lúc đến quán trà hên sẵn, Trương Vận Nghi đã đợi ở đó, Trần Kinh nhìn dáng ngồi đoan chính và gương mặt trang điểm khéo léo của cô ta, bỗng phát hiện trên người cô ta mang theo một loại khí chất rõ ràng chỉ có trong thế giới của những người như hân, đó chính là vĩnh vào ngạo mạn. Chỉ là ngày trước hân đã quen với tất cả những điều này nên chưa cảm nhận được.

“Gần đây anh rất bận à?” Nhìn bóng dáng hân trước mắt, Trương Vận Nghi dịu dàng hỏi.

“Không, tôi vẫn thế.”

“Sức khoẻ của Lâm tiểu thư khá lên chưa?”

Trần Kinh mỉm cười nói: “Hình như cô rất để ý đến cô ấy?”

Trương Vận Nghi cũng cười, bẻ cốc trà lên tao nhã nhấp một ngụm, ngữ khí nghiêm túc: “Trần Kinh, chúng ta nói thẳng nhé, chúng ta...”

“Đợi đã.” Trần Kinh giơ tay ngăn cô, “Trước đó tôi hỏi cô một câu, việc tôi và Lâm Uyển tới bệnh viện có phải do cô cho ông ngoại biết?”

“Là tôi.”

Trần Kinh cười khẩy, “Cô quả nhiên rất thành thật.”

“Vậy đó, đây coi như một điểm chung của chúng ta, bây giờ tôi nói được rồi chứ?”

“Cô nói đi.”

“Tôi cảm thấy phải xác nhận trực tiếp mối quan hệ của hai ta.”

Trần Kinh nhếch môi cười, chậm rãi nói: “Không phải cô đã từng nói, chúng ta là bạn bè, à đúng, bạn bè tốt.”

“Đó là vì muốn giữ thể diện cho Lâm tiểu thư của anh, không thể để cô ấy mất mặt giữa nơi đông người nhỉ?”

Tầm mắt Trần Kinh chiếu xuống món điểm tâm đẹp đẽ trên bàn, nghĩ thầm không biết Lâm Uyển có thích ăn không. Nghe thấy lời của Trương Vận Nghi, hân mỉm cười nhìn cô nói: “Cô quả là hiểu biết, vậy cô nói xem mối quan hệ giữa chúng ta là gì?”

Trương Vận Nghi bình tĩnh trả lời: “Quan hệ vợ chồng tương lai.”

Trần Kinh chưa uống trà mà cũng suất sắc, không nhìn được ho mấy tiếng, vội nâng cốc trà lên cho đỡ sợ. Trương Vận Nghi bị xúc phạm bởi cử chỉ của hân, có chút không vui nói: “Anh đừng giả hồ đồ, việc này gia đình chúng ta đều đã nhất trí, không phải anh cũng không phản đối sao, bây giờ lại muốn thay đổi?”

Trần kinh đặt cốc trà xuống, cười nói: “Dù sao cô cũng từng sống ở nước ngoài, người Mỹ không phải coi trọng nhân quyền nhất ư, tại sao về nước lại cam chịu cho gia đình sắp đặt?”

Trương Vận Nghi miễn cưỡng nói: “So với nhân quyền, tôi tin vào bá quyền hơn, thêm nữa, ai bảo anh rằng tôi bị sắp đặt, việc này vẫn do tôi quyết định...”

Trần Kinh bỗng ngừng đầu nhìn cô, Trương Vận Nghi đầy tự tin: “Không sai, là tôi để ý anh trước, nên đã nói với gia đình...”

“Vậy cô cho rằng tôi sẽ ngoan ngoãn làm theo?”

“Ha ha, xem anh nói kia, hợp tác cùng có lợi lẽ nào không phải điều anh mong muốn? Cho dù là nhà họ Trần hay là nhà họ Viên đều cần họ nhà họ Trương làm đồng minh.”

Trần Kinh chửi thầm trong bụng, mẹ kiếp, đúng là chó cắn người không sữa, hân đã nhìn nhầm người rồi. Hân lạnh lùng nói: “Hiện tại tôi chưa có suy nghĩ này, tôi cũng không phải đồng xu đánh bạc dùng để trao đổi lợi ích.”

“Chắc anh không phải vì Lâm tiểu thư kia chứ?”

“Không liên quan đến cô ấy.”

“Tôi thấy cũng đúng, đàn ông mà, luôn phải thưởng thức hết hoa cỏ trên đời rồi mới cam tâm để hôn nhân ràng buộc, nhưng dù gì vẫn không thể quên việc chính.”

Trần Kinh nghe xong cuống họng khô rát, nghĩ thầm, đây chẳng phải phiên bản nữ của mình sao, không, là mình của ngày trước, nên bây giờ trông vô cùng đáng ghét. Thế là hần thờ ơ nói: “Nếu đã nói đến phần này rồi, vậy tôi nhắc lại lần nữa, tôi với cô là không thể.”

Hần nói xong định đi ra ngoài, Trương Vận Nghi ung dung gọi hắn lại: “Trần Kinh, anh nên nghĩ cho kĩ, hai người cậu của anh sắp hết nhiệm kì, lúc này anh đừng hành động theo cảm tính.”

Trần Kinh nghe xong quay người lại, cười mỉa mai hỏi: “Trương tiểu thư, tôi thật khâm phục sự tự tin của cô, sao cô không hỏi lý do tôi không đồng ý?”

“Tại sao?”

Trần Kinh cười lạnh lùng, lấy ra một chiếc phong bì từ trong túi áo khoác đặt lên bàn, đẩy về phía trước, chậm rãi nói: “Cô nói không sai, hai ta hợp thành một đôi quả thực là phương pháp hay, đáng tiếc...”

Trương Vận Nghi mở phong bì cùng lúc hắn nói, lấy ra tấm ảnh bên trong, chỉ lướt qua đã đổi sắc mặt, ngẩng đầu kinh ngạc hỏi: “Thứ này anh kiếm từ đâu ra?”

“Thật ngại quá, tôi là người đàn ông truyền thống, thực sự không thể tiếp nhận người vợ thoắt thế này.”

Sắc mặt Trương Vận Nghi đỏ trắng lẫn lộn, đó là mấy tấm ảnh tương đối nhạy cảm trong bữa tiệc cô từng tham gia hồi đại học. Trong ảnh, trên người cô chỉ mặc một chiếc áo lót, ngồi giữa hai chàng trai, hôn luân phiên họ. Không ngờ tấm ảnh vốn phải được tiêu huỷ này lại bị Trần Kinh tìm được. Cô nên cảm thấy hổ thẹn hay nên khen ngợi thủ đoạn cao siêu của hắn và mắt nhìn người của bản thân?

Rốt cuộc vẫn là người lỗi đời, cô rất nhanh đã khôi phục sự bình tĩnh, cười như không hề gì: “Đã là người trưởng thành cả rồi, ai còn chưa từng trải chứ? Tôi cũng không yêu cầu anh phải thuần khiết lắm.”

Trần Kinh cũng cười, “Xem ra cô đi nước ngoài mấy năm đã quên mất tình hình trong nước ta rồi, đàn ông ấy mà, đều thích cảm sừng kẻ khác, nhưng tuyệt đối không cho phép kẻ khác cảm sừng mình, không tin cô về hỏi cha cô hay anh trai cô thử xem?”

Trương Vận Nghi mặt đỏ bừng, trợn trừng mắt, đang định mở miệng Trần Kinh giơ ngón tay lên “suyt” một tiếng, nói: “Việc tấm ảnh này tôi coi như không biết, cho nên cô cũng khỏi lời việc lựa chọn ra ép buộc tôi, tất cả những gì thật giả giữa chúng ta chấm dứt tại đây.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Chí Mạng - Tập 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Chung Sống

Lâm Uyển không biết có nên tin Trần Kinh hay không, hắn nói muốn chữa khỏi bệnh cho cô, còn nói muốn trả tự do cho cô, cô cảm thấy đây giống như một con hổ thích nói khoác bảo rằng bản thân sẽ đổi sang ăn chay. Nhưng cô vẫn tin, vì như vậy mới có thể hi vọng. Hơn nữa, những hành động tiếp sau đó của Trần Kinh khiến cô tin tưởng, tin rằng hắn là một phần tử chủ nghĩa cực đoan, bởi một khi nghiêm túc thì quả là tỉ mỉ đến chân tơ kẽ tóc, cô thật sự vừa mừng vừa lo.

Trần Kinh trước tiên đưa cô đến khoa nội thần kinh và khoa tâm thần của bệnh viện để kiểm tra toàn diện, xác nhận mức độ trầm cảm của cô, còn kê một ít thuốc. Nhưng hắn lại không muốn để cô uống nhiều vì loại thuốc này có tác dụng phụ, hơn nữa có tính y lại, do vậy hắn lập ra một bản kế hoạch phục hồi cho cô, bắt đầu từ làm việc, nghỉ ngơi, vận động và ăn uống.

Chín giờ tối hằng ngày đã bắt cô lên giường ngủ, đề phòng việc cô mất ngủ, trước khi đi ngủ hắn nhắc cô uống một cốc sữa, có lúc còn dứt khoát hâm nóng giúp rồi nhìn cô uống cạn. Sáu giờ sáng đã dậy, đồng hồ sinh học của hắn rất thần kì, cơ bản không cần dùng báo thức, cứ đến giờ là tự động tỉnh, điểm này Lâm Uyển không thể không khâm phục. Mùa đông rất lạnh, hắn mua cho cô quần thể thao, giày thể thao và áo lông thể thao dày dặn, tất cô đã che kín toàn thân ra ngoài tập luyện. Bản thân hắn mặc rất ít, nhưng bàn tay nắm lấy cô lại ấm nóng. Lâm Uyển không kim được liền oán giận nghĩ, tại sao kẻ khốn nạn có thể sống lâu như vậy? Bởi vì sức khỏe của chúng tốt.

Người dậy sớm ra công viên không hề ít, nhưng 90% đều là người già, phương pháp luyện tập buổi sáng rất đa dạng, khác biệt như tuổi tác của họ. Mỗi ngày đầu, họ đều đi nhanh, thuật ngữ gọi là “đi bộ nhanh”, thể lực của Lâm Uyển không tốt, đi một lúc đã thở hồng hển, buộc phải đứng lại nghỉ, sau đó không muốn hoạt động nữa. Mỗi lần như vậy, Trần Kinh đều lạnh lùng hỏi, có muốn khoẻ lên không? Rồi kéo tay cô dậy dắt đi. Bước chân hắn quá lớn,

phát hiện Lâm Uyên vất vả theo sau, hần liền hơi giảm tốc độ, tuy vậy, Lâm Uyên vẫn vô cùng khổ cực.

Nửa tháng sau, Lâm Uyên khó khăn lắm mới thích ứng với kiểu vận động này, Trần Kinh lại đổi kiểu khác: Đưa cô đi leo núi. Tuy ngọn núi tọa lạc trong khu vực công viên không lớn, đối với đàn ông thân thể cường tráng mà nói, nó chẳng khác gì mô đất nhỏ, nhưng với Lâm Uyên lại là thử thách lớn. Có hai lần cô thực sự không đi nổi, giận dỗi ngồi bệt xuống đất, Trần Kinh cũng không giục, chỉ đứng bên cạnh quan sát, đến khi cô nghỉ ngơi tương đối rồi mới kéo cô dậy tiếp tục lên đường. Cô nhìn gương mặt nghiêng lạnh lùng của hần, nghĩ bụng, đáng vẻ hần bây giờ với đáng vẻ tối qua đun sữa cho cô rõ ràng là hai người khác hẳn nhau, tối qua là giả tạo, bây giờ mới là bản chất.

Bản thân Lâm Uyên cũng có nhiều tật xấu không ảnh hưởng quá lớn, một trong số đó là kén ăn, sau khi mắc bệnh trầm cảm, cảm giác thèm ăn lại càng giảm sút, cô nhìn gì cũng không muốn động đũa. Trần Kinh không thể đích thân giám sát từng bữa cơm của cô nên buổi tối đều tra hỏi một lượt, hỏi cô buổi trưa ăn món gì, ban ngày ăn hoa quả gì. Có lúc cô thuận miệng đáp qua loa vài câu, nhưng hần lạnh lợi như máy phát hiện nội dung, loáng cái đã đem tóm gọn chân tướng. Sau đó kéo cô ra ngoài ăn đêm, bổ sung những dinh dưỡng chưa hấp thu, cô chê hần chuyện bé xé ra to, hần lại nghiêm khắc nói, “Chuyện sức khỏe không được qua loa, bây giờ em đã gầy gò xương rồi, mau béo lên cho tôi nhờ.”

Việc thái quá nhất là hần còn mua cân điện tử về, ngày nào cũng xách cô lên cân đo, nếu nhìn thấy kim chỉ tăng lên, hần sẽ vui như trúng số xổ, cô thì đứng một bên chửi thề, thể giới biến thái, người bất bình thường mới có thể hiểu được.

Bình thường lúc ngồi trên xe đi làm và tan ca, Lâm Uyên đều thích nghe nhạc, có một hôm bỗng phát hiện nội dung trong MP3 bị xóa, thì ra những ca khúc mang chút bi thương hoặc vật vã kia đều bị đổi thành những ca khúc mang phong cách ung dung vui vẻ, xếp đầu là “Ode to Joy”[1]. Cô cảm thấy không còn gì để nói với kiểu hành động tùy tiện này của Trần Kinh, nhưng lại có một nỗi uất ức không nên có.

[1] Một tác phẩm của Beethoven.

Cuối tuần, Trần Kinh đề nghị ra ngoài đi dạo, Lâm Uyên không đồng ý, cô thấy quan hệ giữa họ không hề sáng sủa, có lẽ ẩn núp trong góc tối sẽ tốt hơn. Trần Kinh cũng không miễn cưỡng, đành ở nhà cùng cô, trước tiên xử lý công việc trong thư phòng, mở cuộc họp đường dài gì đó, xong xuôi thì cùng cô xem tivi, chính xác mà nói, cô xem tivi, hần xem cô, cô bị ánh mắt mờ ám của hần nhìn chằm chằm đến mất tự nhiên, muốn bỏ đi nhưng bị hần giữ lại không buông. Sau đó, hai người và chú cún bên cạnh kẻ sát trên sofa tạo thành một bức tranh trông có vẻ hài hoà, chú cún rất thoải mái, người đàn ông cũng rất thoải mái, chỉ có cô gái thấy khó chịu.

Nói đến xem tivi, bất đồng giữa hai người họ rất lớn, Lâm Uyên muốn xem phim Hàn Quốc, Trần Kinh nhìn lướt qua đã thấy không thú vị, phụ nữ bọn cô chính vì xem cái này nên càng ngày càng ngốc. Lâm Uyên bị hần siết trong lòng không thoát nổi, liền chỉnh âm lượng rất to, lén át giọng nói thao thao bất tuyệt của hần, Ni Ni không chịu thua kém cũng sủa gâu gâu theo. Trần Kinh bị âm ỉ đến đau đầu, liền cời dép ném Ni Ni, chú cún kêu ư ừ trốn về cái ổ của nó, Lâm Uyên dở khóc dở cười, Trần Kinh đặc ý: “Đây gọi là vũ khí mọi lúc mọi nơi, lúc nhỏ mẹ tôi đã dùng chiêu này đối phó với tôi, đập phải người thật là đau, có điều khi đó tôi nghịch ngợm, nhặt dép của bà lên rồi ném đi rất xa.”

“Sau đó thì sao?”

“Hả?”

“Mẹ anh về kiểu gì?”

“À, mẹ tôi bị tôi chọc tức đến bất lực đành ngồi xuống đất lau nước mắt, rồi tôi nhặt dép đem về đưa cho bà.”

Lâm Uyên “hừ” lạnh lùng, khinh thường nói: “Anh đúng là chẳng ra gì.”

Trần Kinh ngẩn người, cười cười nói: “Phải đó, ngay cả mẹ ruột mình còn bất nạt, đúng là khôn nạn hết sức, có điều bây giờ tôi hối hận rồi, vì tôi nhận ra sinh vật không thể đắc tội nhất trên thế giới này chính là phụ nữ.”

Ngày thứ hai, Trần Kinh tan làm về nhà mang theo một chiếc DVD, ép Lâm Uyên xem cùng hần, còn cực kì hứng thú giới thiệu: “Phim hài mới ra lò đó, ‘Lost On Journey’, rất hay. Bộ phim có thần tượng của tôi diễn, xem cẩn thận nhé.”

Vương Bảo Cường xuất hiện, Lâm Uyên buồn cười hỏi: “Đây là thần tượng của anh?”

“Hả, không ổn sao? Vừa xem ‘Thiên hạ vô tặc’ là tôi thích anh ta luôn rồi, về ngoài rất hài hước.”

“Chẳng cảm thấy.” Lâm Uyên nhỏ tiếng phản bác.

“Em dám nói anh ta không hài hước?” Trần Kinh vờ giận, rồi nói một câu làm Lâm Uyên không nhịn được cười phá lên. Hần nói rằng: “Các người ai là trộm, đứng ra đây tôi nhìn kĩ coi.” Mô phỏng giống như đúc giọng địa phương của Thăng Ngốc[2], nhưng điều khiến Lâm Uyên thấy buồn cười là một bộ mặt nghiêm túc như hần trái ngược hoàn toàn với bộ mặt hài hước nói giọng địa phương kia.

[2] Tên một nhân vật trong “Thiên hạ vô tặc”.

Trần Kinh nhìn nét mặt tươi cười của Lâm Uyên, lại nói thêm lần nữa, bắt chước ngữ điệu của Cát Ưu: “Ta vốn hướng lòng đến trăng sáng, tại sao trăng sáng lại chiếu rọi kênh mương. Người hiểu ta biết lòng ta sâu muộn, người không hiểu cho rằng ta đứng ở vị trí này còn mưu cầu gì nữa.” Chẳng đợi Lâm Uyên kịp phản ứng lại, hần lại biến đổi, giọng lắp bắp: “Cư...Cư...Cưóp!”

Lâm Uyên lại bật cười lần nữa, Trần Kinh nhìn đôi mắt long lanh của cô, hạ giọng thì thầm: “Suyt, nghiêm túc chút, ăn cướp đấy.” Rồi mặt hần sấp lại gần

cô, phả ra hơi nóng, nói: “Tiểu thư, ta muốn cướp sắc.”

Sắc mặt Lâm Uyển chợt thay đổi, vừa định bỏ đi lại phát hiện cơ thể họ đã nghiêng ngả, thân hình của Trần Kinh ép về phía cô như một ngọn núi sắp sụp đổ. Bàn tay cô bắt giác lùi về sau chống lên ghế sofa, chẳng còn chỗ trống để đẩy hắn. Nhìn thấy môi hắn sắp hạ xuống, cô nhắm chặt mắt lại, thầm nghĩ đây mới là mục đích của hắn, quanh đi quẩn lại đều quay về điểm nhục dục, trong mắt hắn cô từ đầu đến cuối chỉ là món đồ chơi.

Điều khiến cô bất ngờ là, môi Trần Kinh lại hạ xuống chóp mũi cô, còn thè lưỡi ra liếm liếm, khiến chóp mũi ngửa ngửa muốn hất hơi, cô không kìm được liền khịt khịt mũi. Trần Kinh ngẩng đầu lên, tách khỏi cô một chút, nhìn vào mắt cô nói: “Uyển Uyển, tôi đã không còn nhớ từ lần trước em cười đến nay đã bao lâu rồi.”

Trông sắc mặt Lâm Uyển không tốt, hắn lại đổi sang ngữ khí thoải mái, hỏi: “Khả năng bất chúc của tôi có phải rất giỏi không?”

Lâm Uyển không nhìn hắn, khinh thường nói: “Đúng vậy, anh có thể đến Đại Lộ Danh Vọng[3] rồi.”

[3] “Đại Lộ Danh Vọng” nằm ở Hollywood, gần hơn 2000 ngôi sao năm cánh có tên các nhân vật nổi tiếng được vinh danh vì đóng góp của họ trong nền công nghiệp giải trí.

“Ha ha,” Trần Kinh cười, “Tôi chưa khao khát đến vậy, làm trò trước mặt hơn một tỷ người...”

Lâm Uyển xem thường sửa lại: “Đó là nghệ thuật.”

“Phải. Làm trò cũng là một môn nghệ thuật.” Trần Kinh bắt đầu chơi xấu, cười ha ha nói: “Nghệ thuật này của tôi chỉ biểu diễn cho em xem, đến nay em là khán giả duy nhất của tôi, sao, vinh hạnh chứ?”

“...”

“Hay là muốn tôi ký tên cho em, hử?”

“...”

“Tôi không giống với người khác, ký tên không dùng bút, dùng miệng.”

"Vô vị."

Àm ĩ một hồi, lại tiếp tục xem phim, xem hết thì đã đến thời gian nghỉ ngơi của Lâm Uyển. Trần Kinh không quen ngủ quá sớm, cũng không muốn về thư phòng xem xét tài liệu khô khan, đành đi tắm rồi lên giường coi tạp chí. Bên cạnh truyền tới tiếng hít thở đều đặn của Lâm Uyển, hắn nhìn nhìn một lát lại thấy mệt rã rời liền tắt đèn đi ngủ. Chỉ là, hắn không ôm Lâm Uyển như trước kia, vì hắn sợ mình không kiềm chế được.

Lâm Uyển ngủ không yên giấc, chỉ dựa vào sữa không thể cải thiện hoàn toàn tình trạng giấc ngủ của cô, nhưng cô cũng không muốn ỷ lại vào thuốc. Cô mơ hồ ngủ một lát, nghe thấy từ ngoài phòng ngủ truyền đến tiếng ư ừ, lúc đầu tưởng nằm mơ, lại nghĩ là nghe nhầm, mãi một lúc sau mới phân biệt rõ, đó là tiếng của Ni Ni.

Cô xuống giường, ra ban công bật đèn xem thử, Ni Ni nằm bệt trong lồng, trước mặt có một bãi nôn màu đỏ. Cô cực kỳ hoảng sợ, vội mở lồng bế nó ra, nó khê rên rĩ trông rất yếu ớt.

Lâm Uyển vội về phòng ngủ thay quần áo, Trần Kinh bị tiếng xột xoạt làm tỉnh giấc, ngạc nhiên hỏi: "Em định đi đâu?"

"Ni Ni ốm rồi, tôi đưa nó đi bệnh viện."

Trần Kinh "hử" nhạt, "Nó thì có bệnh gì, vừa rồi không phải vẫn nhảy nhót sung sướng à."

Lâm Uyển chán chảng buồn nói, khoác áo bông lên, vội vã rời khỏi phòng ngủ. Trần Kinh xuống giường đuổi theo, đến ban công xem tình trạng của chú cún, lẩm bẩm: "Có vẻ là bị viêm ruột rồi."

"Là sao?" Lâm Uyển nghi ngờ.

"Nhất định phải xì hơi." Trần Kinh bình tĩnh đáp.

Lâm Uyển trừng mắt nhìn hắn rồi bế Ni Ni định ra cửa, Trần Kinh giữ cô lại, nói: "Đợi tôi một lát, tôi đi thay quần áo."

"Không cần, tôi tự đi cũng được."

"Uyển Uyển, em có thể đừng khách sáo với tôi không?"

"Tôi không khách sáo."

"Được, tôi biết em không khách sáo, em đã nhờ tôi, bây giờ không phải lúc cáu gắt, đợi nhé."

Trên đường, Lâm Uyên nhìn chú cún hơi thờ yếu ớt trong tay, lòng như lửa đốt, thỉnh thoảng lại giục: "Có thể nhanh hơn không?"

Họ Trần kia ngáp ngủ nói: "Nhanh nữa là đâm xe, lẽ nào muốn hai ta đang sống sờ sờ lại tuần táng theo một con súc sinh bé nhỏ?"

"Anh có thể đừng chửi rủa nó không?"

"Khôn khiếp! Tôi nói chuyện mà hiệu nghiệm như thế đã tốt."

Trần Kinh giữa đêm khuya phải khỏi rồi giường ấm, chạy trên đường hứng gió lạnh, trong lòng vô cùng không vui, lại không thể trút lên Lâm Uyên nên đành trút tạm lên thứ nhỏ bé trong lòng cô. Hắn thỉnh thoảng liếc nó vài cái, nghĩ bụng, một Lâm Uyên đã đủ làm khổ người khác rồi, nhưng hắn vui vẻ bị làm khổ. Song, tại sao còn bị một con chó hành hạ chứ. Chẳng trách ban đầu hắn đã cảm thấy cô với nó giống nhau, quả nhiên đều gây vô tình thần người ta, đặc biệt gây vô hân.

Đến bệnh viện thú y làm việc 24 giờ, bác sĩ trực ban làm kiểm tra cho chú cún, nói dạ dày xuất huyết, giống như bị thương bởi vật sắc nhọn, hỏi mọi người đã cho nó ăn gì. Lâm Uyên nghĩ một lát rồi nói mấy ngày trước cho nó ăn mấy miếng thịt gà, Trần Kinh ở một bên mắng: "Ngốc thế, không biết xương gà là nguy hiểm nhất với chó con sao?" Thấy đáng sợ hãi của Lâm Uyên, hắn lập tức đổi giọng: "Đừng lo, không phải đã đưa đến bệnh viện rồi sao? Bác sĩ sẽ có cách cứu nó."

Bác sĩ thú y vốn dĩ muốn mượn cơ hội giáo dục một chút cặp vợ chồng cầu thả này, thấy vậy cũng an ủi cùng: "Không sao, tiêm mấy mũi, uống ít thuốc sẽ ổn."

Lúc Ni Ni ở trong truyền dịch, Lâm Uyên đi qua đi lại trong phòng chờ về mặt lo âu. Trần Kinh ngồi trên sofa nghỉ ngơi, bị cô làm cho chóng mặt, hắn bèn ấn cô ngồi xuống bên cạnh nói: "Bác sĩ đã đảm bảo rồi, em còn lo cái gì?"

Lâm Uyên tự trách mình: "Đều tại tôi không tốt..."

Trần Kinh cười, "Lẽ nào không đúng sao, ngay đến bản thân còn chăm sóc chưa tốt lại học đòi người ta nuôi động vật, hại tôi ngủ không ngon giấc." Nhìn bộ dạng đáng thương của cô lại không nhẫn tâm nói nhiều, "Cái này cũng chẳng trách em, chó con vốn đã nhiều bệnh, sau này chú ý chút là được."

Bác sĩ kiến nghị để chú chó lại theo dõi một đêm, Trần Kinh vui mừng, nhả nhừ mấy câu rồi lôi Lâm Uyên đi. Ra khỏi cửa bỗng thấy tuyết rơi hoa tuyết bay là tả giữa không trung được ánh đèn xung quanh chiếu rọi sáng lấp lánh. Hắn như phát hiện được vật gì hiếm có quay sang chỉ Lâm Uyên ngắm, Lâm Uyên còn bận nhớ nhung Ni Ni, miễn cưỡng ngẩng đầu liếc nhìn rồi chẳng thèm để tâm.

Trong lòng Trần Kinh trào dâng một cảm xúc lạ lẫm, đột nhiên không thích lái xe, hắn muốn kéo Lâm Uyên chạy như điên trên đường phố, thậm chí còn muốn bế cô quăng lên mấy vòng. Nhưng hắn lập tức bị suy nghĩ này làm cho giật mình, cho đến khi lên xe, hắn mới hiểu ý nghĩ này có liên quan đến sự lãng mạn. Suy nghĩ vừa nảy của hắn thật ngốc nghếch, buồn cười y như cậu bé mới nếm trải mùi vị tình yêu, may mà hắn chưa hành động, nếu không kiểu gì cũng dọa chết Lâm Uyên.

Nhìn cô gái iu xiú đang ngồi cạnh, Trần Kinh tức cười nghĩ thì ra tất cả mọi người đều như nhau, tưởng rằng bản thân trưởng thành hơn tất cả, chẳng qua là chưa gặp được mà thôi. Nhưng gặp rồi thì sao chứ, vừa mới thấy rõ bóng dáng nó, chạm đến nhiệt độ của nó đã phải buông tay. Tuy hắn chẳng tâm đắc với tình cảm nam nữ nhưng cũng ngầm hiểu được một đạo lý, đó chính là có được rồi mất đi còn đau khổ hơn là chưa hề có được. Nghĩ đến đó hắn không kìm nổi, nắm chặt lấy vô lăng, trong lòng bùi ngùi, "tình yêu", thì ra là một kiểu suy tính thiệt hơn.

Trần Kinh không yên tâm để Lâm Uyên tự ngồi xe đi làm liền bảo tài xế của mình đưa đón cô. Hôm nay Lâm Uyên tan làm, ra khỏi toà nhà không thấy lão Lý và xe, đang bối rối thì một chiếc Audi đỏ ục trước mặt, cửa sổ xe phía trước hạ xuống để lộ gương mặt Trần Kinh, hắn hất cằm nói với cô: "Lên xe đi."

Hắn dứt lời liền mở cửa xe bên sườn, đợi Lâm Uyên ngồi vào, hớn hờ nói: "Vượt ba cái đèn đỏ, coi như chưa đến muộn, công ty em tan tầm sớm thật."

"Không phải luôn như vậy sao."

"Haiz, đi muộn về sớm đúng là hạnh phúc của dân công sở."

Lâm Uyên phản bác: "Người nhận lương cao sao hạnh phúc bằng người phát lương?"

Trần Kinh cười, "Cái miệng em đúng là chẳng buông tha cho ai, không thể cho tôi cần nhần chút sao, cuộc sống này giống như ăn cơm vậy, cả ngày rau dưa cháo nhạt cũng ổn nhưng nếu bữa nào cũng ăn cá ăn thịt thì không chịu nổi."

Lâm Uyên "hừ" nhạt một tiếng, tên này lý sự cùn vậy đó.

Một lát sau, Trần Kinh lại hỏi: "Buổi tối muốn ăn gì?"

"Gì cũng được sao?"

"Chỉ cần không phải món lẩu là được."

Vừa nhắc đến chuyện này Lâm Uyên lại bực mình, có một lần vào buổi trưa cô cùng tiểu Tạ ăn bữa lẩu, buổi tối về nhà chưa kịp tắm rửa đã bị Trần Kinh thỉnh mời người ra, sau đó liền bị hắn thuyết giáo một trận, bảo là ăn lẩu không tốt này, dễ bị nóng này, uống Vương Lão Cát cũng vô dụng này này

này! Lúc đó Lâm Uyển buồn bực nghĩ chắc phải thêm vào một điều trong đặc trưng tính cách của tên này: Lắm chuyện.

Không ngờ "tên lắm chuyện" ấy lại phát huy tác phong thích lo chuyện bao đồng đến tận cùng. Mấy ngày sau cô đề nghị ăn lẩu liền bị tiểu Tạ bác bỏ ngay, thì ra là do Trần Kinh đã dẫn dò. Lúc biết được, cô tức hần gần như phát điên, tên này đúng là cầm tinh con mực, ở đâu cũng chen chân vào. Bây giờ cô đã sống trong khủng bố trắng của hắn, hằng ngày ngoài thời gian tám tiếng làm việc ra, lúc nào cũng nhìn thấy hắn, mà giờ ngay cả trong tám tiếng đó cũng có tai mắt của hắn. Vậy nên mỗi khi hắn lượn qua lượn lại bên cạnh, cô độc ác nghĩ, hi vọng cấp dưới của hắn nhân lúc hắn không ở công ty mà gây chút rắc rối, huỷ hoại luôn công ty của hắn, xem hắn còn có thể càn quấy như thế này nữa không..

"Nghĩ xong chưa?" Trần Kinh thấy cô không lên tiếng, gắng hỏi.

Lâm Uyển lấy lại tinh thần nói: "Ăn bánh chèo đi."

Trần Kinh nghĩ một lát rồi đáp: "Được thôi."

Sau đó họ đến Đại Thanh Hoa ăn bánh chèo, ăn xong còn thừa quá nửa vì Trần Kinh không động vào, chỉ ăn mấy miếng rau, Lâm Uyển ngạc nhiên hỏi: "Anh không ăn bánh chèo?"

"Ừ."

"Tại sao?"

"Chỉ là không thích ăn."

"Vậy đêm giao thừa anh làm thế nào[4]? Nhịn đói?"

[4] Người Trung Quốc có tục lệ ăn bánh chèo vào đêm Giao Thừa.

"Ăn rau chứ, ngốc."

Trần Kinh vẫy tay gọi phục vụ đến thanh toán, Lâm Uyển liếc nhìn mấy đĩa bánh chèo lớn tròn xoe còn thừa trên bàn lại mắc phải tật cũ, buộc miệng: "Gói lại."

Trần Kinh lập tức lườm cô, ghét cô làm mất mặt hắn. Lâm Uyển cố ý làm trái lại hắn, dùng giọng nói đề xung quanh đều nghe thấy: "Gói về để mai ăn sáng." Rồi nhìn hắn khiêu khích, khề nói: "Lãng phí đáng xấu hổ."

Phục vụ cười cười nhận tiền rồi mang đồ ăn ra gói vào hộp, Trần Kinh chỉ vào con cá được Lâm Uyển ăn chỉ còn lại bộ xương, nghiêm nghị nói: "Gói luôn cả cái này cho cô ấy, mang về nhai cho nhiều canxi, không được lãng phí."

Phục vụ bật cười, Lâm Uyển đảo mắt nói: "Cái này thì không cần."

Lâm Uyển vốn dĩ muốn mang bánh chèo về cho Ni Ni ăn, sau đó mới nhớ ra Ni Ni bệnh nặng mới khỏi, chỉ có thể ăn đồ lỏng, tiện tay bỏ bánh chèo vào tủ lạnh. Trần Kinh nửa đêm bị đói nên tỉnh giấc, làm ồn bảo cô đi nấu cho hắn ăn, Lâm Uyển đang ngủ ngon bị hắn gọi dậy, mắt bình tĩnh nói: "Không biết."

"Ồ đâu ra phụ nữ không biết nấu ăn, đừng lừa tôi."

"Không phải anh có thể nhịn à, sao không tự nấu đi?"

"Mẹ kiếp! Nếu tôi biết nấu cơm lại còn biết sinh con, thì cần phụ nữ các cô làm quái gì?"

Lâm Uyển ghét nhất thái độ coi khinh phụ nữ của hắn, tức giận mắng: "Chủ nghĩa Sô-vanh[5]."

[5] Niềm tin vô lý và hung hăng, cho rằng nước mình hơn các nước khác.

Trần Kinh cố tình xuyên tạc ý của cô, cười đùa nói: "Không cần em 'giết heo[6]', cứ nấu ít đồ không quá khó ăn là được."

[6] Trong tiếng Trung, "chủ nghĩa sô-vanh" và "giết heo" có âm đọc giống nhau, đều là "Sha zhu".

Rồi hệt như đứa trẻ coi trời bằng vung, hắn kéo cô xuống giường đẩy vào phòng bếp, thấy cô đứng trước kệ bếp phản kháng tiêu cực chẳng chịu động dậy, hắn dựng chuyện: "Em chưa từng nghe có câu danh ngôn này sao?"

Đội Lâm Uyển ngơ vờ nhìn hắn, hắn mới nói rành mạch: "Đàn ông không thể nhịn đói."

Lâm Uyển khịt mũi khinh bỉ, Trần Kinh dựa vào cô, áp vào sau lưng, cúi đầu nói mờ ám bên tai cô: "Vì đàn ông bị đói rất nguy hiểm."

Cảm thấy cơ thể Lâm Uyển cứng đờ, hắn đắc ý quay người rời khỏi, đi đến cửa còn dặn dò: "Mau lên nhé."

Lâm Uyển đứng ở nơi cô chẳng vào đến mấy lần, đối diện với một dãy dụng cụ làm bếp sáng loáng, cô cực kỳ tức giận, hận không thể cào ít nhọ nôi

trộn vào cơm cho hán ăn. Mười phút sau, Lâm Uyển bê một đĩa đồ ăn ra, Trần Kinh đang ngồi trong phòng ăn nhắm mắt nghỉ ngơi, người thấy hương vị liền mở mắt, nhưng thấy đồ ăn trong đĩa lại cau mày không vui: "Không phải đã bảo em tôi không ăn bánh chèo sao?"

"Đây không phải bánh chèo, đây là bánh chèo rán."

Trần Kinh bực tức, cầm đũa chọc chọc vào chiếc bánh chèo đã rán thành màu vàng, lăm lăm: "Không phải em nói bánh này mang về cho chó ăn sao?"

"Nó không ăn được."

"..."

"Muốn ăn đừng có chê ôi, không ăn thì thôi, tôi phải đi ngủ."

Lâm Uyển nói xong liền quay người về phòng. Trần Kinh nghiêng răng nhìn theo bóng cô, nghĩ thầm, cô gái này quả nhiên quá được nuông chiều, bây giờ còn dám cạnh khoé hán, hừ. Quay đầu nhìn cái bánh chèo rán béo ngậy, trông có vẻ ngon, hán cố ngửi thử, rất thơm, rồi gấp một cái bánh, cắn một miếng nhỏ, nhân bánh nhồi thì là, cũng tạm.

Trần Kinh cẩn thận ăn một cái, ngừng lại một chút, cũng được, chưa có phản ứng không tốt nào, lại gấp cái thứ hai, cái thứ ba, cho đến khi ăn sạch cả đĩa bánh chèo rán, ăn xong còn hơi buồn ngủ, hai mươi mấy năm qua chưa từng động vào bánh chèo. Thật ra hán cũng không phải người sinh ra đã không ăn bánh chèo, muốn trách phải trách mẹ hán cả ngày nghiên cứu nghệ thuật nấu ăn, nhất định phải làm thật ngon bánh chèo đêm giao thừa. Kết quả hán không cẩn thận đã ăn quá nhiều, ăn xong còn chạy đi đốt pháo với bọn Hường Dương, chạy nhảy lăng xăng trong sân rồi bụng dạ không ổn. Đưa hán đi bệnh viện kiểm tra, bác sĩ bảo rất nguy hiểm, ăn nhiều thêm chút nữa sẽ bị rách thành dạ dày...

Lúc Trần Kinh leo lên giường Lâm Uyển đã ngủ rồi, hán không kìm nổi lòng ôm lấy cô. Khi áp sát vào cơ thể mềm mại ấm áp kia, hán cảm thấy thỏa mãn vô cùng, trên cả sự thỏa mãn lại nảy sinh vài phần dục vọng. Bàn tay đặt trên eo nhẹ nhàng sờ áo ngủ của cô, men theo làn da mịn màng trượt lên trên, khi bắt lấy nơi mềm mại của cô, hán không chịu nổi phát ra một tiếng rên rỉ thỏa mãn hưng phấn.

Lâm Uyển chợt tỉnh giấc, lập tức bắt đầu giãy giụa, Trần Kinh ôm chặt lấy cô, dỗ dành bên tai: "Uyển Uyển, đừng động đấy, cho tôi ôm một chút là được."

"Anh bỏ tay ra!" Lâm Uyển nắm lấy bàn tay đang làm loạn của hán qua lớp áo, phần nộ quá mất.

Trần Kinh bị cô làm cho nhip thờ hồn loạn, kích động bùng phát: "Không được rồi, bây giờ nó hoàn toàn không nghe tôi, em yên tâm, nếu em không muốn, tôi sẽ không cưỡng ép em..."

"Súc sinh!" Lâm Uyển nghiêng răng chửi.

"Cứ cho là súc sinh đi, tôi cũng chẳng tin có thằng đàn ông nào nằm cùng giường với người phụ nữ mình yêu mà không nghĩ bậy..."

Trần Kinh đang nói thì cảm thấy cơ thể Lâm Uyển đông cứng, hán lập tức ý thức được mình đã nói điều không nên nói, nhất thời cũng không biết xoay chuyển ra sao. Hai người giằng co một lúc trong tư thế vô cùng thân mật, Lâm Uyển bèn lên tiếng trước, giọng nói có chút lạnh lùng: "Có phải anh xem tôi như gái điếm?"

Trần Kinh liền phản bác: "Đừng nói bậy, xưa nay tôi chưa từng, Uyển Uyển, em đừng nghĩ nhiều..."

Lâm Uyển thờ dài, nói: "Nhưng cảm giác anh mang đến cho tôi là như vậy. Anh còn nói sẽ thả tôi, vậy bây giờ anh đang làm gì? Thừa dịp không ăn thì phí hả?"

Một câu của cô giống như gáo nước lạnh dội lên người Trần Kinh, dục vọng bùng phát kia lập tức bị dập tắt, lúc này mới ý thức được tay mình vẫn phủ lên trước ngực cô, hán liền thu lại. Hán muốn bật đèn kéo cô dậy, nghiêm túc nói với cô rằng hán không thể, thật ra hán... Nhưng hán do dự một lát vẫn không làm vậy, bởi hán phát hiện hành động của mình quả thực rất dễ khiến người ta hiểu nhầm. Hán đã quen làm theo ý thích, mặc dù cũng biết không thể đối xử với Lâm Uyển như với người khác nhưng có lúc vẫn không thể khống chế.

Tay hán nắm chặt bên người, than thở tận đáy lòng, cái gọi là tự chủ chẳng qua chỉ là khái niệm tương đối. Từ sau khi gặp Lâm Uyển, sự tự chủ của hán giống như con đê ngăn chặn bị phá bởi một cái tổ mối, trong lúc hán chưa nhận ra đã bắt đầu ăn mòn từng tấc cho đến khi tan nát tất cả.

Trần Kinh hối lỗi một lát lại nhấc tay đặt lên eo Lâm Uyển, có điều lần này chẳng còn dục vọng mà chỉ mang chút day dứt, thậm chí còn hơi có ý nịnh nọt. Hán thờ dài nói: "Uyển Uyển, xin lỗi."

Lâm Uyển cúi đầu, khịt khịt mũi nói: "Sau này anh không được chạm vào tôi."

"Ừ."

"Bỏ tay anh ra."

"..."

"Bỏ ra."

“Uyển Uyển, em phải cho tôi một bước đệm chứ.”

“Nguy hiểm, anh là đồ ích kỷ, khốn nạn.”

Trần Kinh lặng lẽ tiếp nhận lời chỉ trích của Lâm Uyển nhưng lòng lại nghĩ về mấy câu nói ban nãy của cô. Hắn không phải “không ăn thì phỉ”, chỉ là hắn muốn gần cô một chút, chỉ là hắn... muốn ngừng mà không được.

Suốt một tuần lễ đều là Trần Kinh đích thân đưa đón Lâm Uyển tan tầm. Trần Kinh là người ngang bướng, có lúc bận việc đột xuất liền gọi điện thoại báo Lâm Uyển đợi ở chỗ làm, cũng không cho cô tự về. Lâm Uyển coi như cũng nắm được một số kỹ năng sống chung cùng biển thái, chẳng thêm so đó với hắn. Nói thật lòng, hắn đến muộn cũng có cái hay, đó chính là cô sẽ không phải đụng mặt đồng nghiệp cho dù mọi người sớm đã biết đến sự tồn tại của Trần Kinh, hơn nữa còn từng tận mắt nhìn thấy hắn.

Hôm nay lại như vậy, Trần Kinh muộn đúng một tiếng, Lâm Uyển lên xe, nhẹ nhàng nói: “Bảo tài xế đến là được.”

“Không được, sau này đều do tôi đưa đón em.”

Cô hỏi mỉa mai: “Anh muốn về hưu rồi à? Nhàn rồi vậy?”

“Sự tốt bụng này của tôi bị em coi như lòng lang dạ thú rồi.”

“Anh vốn dĩ đã là lòng lang dạ thú.”

Trần Kinh sớm quen với lời nói châm chọc của cô đành cười cho qua. Có lúc hắn cũng khó hiểu, tính cách này của mình sao lại có thể nhẫn nhịn Lâm Uyển hết lần này đến lần khác? Hắn cũng không cho rằng thứ gọi là “tình yêu” là một kiểu quan hệ nam nữ được xây dựng trên tính dục và thăng hoa mà thành, nhưng dù thăng hoa thế nào cũng sẽ không vượt qua hiện thực.

Sau này, cuối cùng hắn đã hiểu, hai người họ giống như hai hòn đá góc cạnh rõ ràng được xếp trong cùng một hộp, va đập, ma sát vào nhau suốt thời gian dài, dần dần đã bị đối phương mài mòn. Vậy nên hiện tượng này được thời gian, không gian và tình yêu cùng hợp sức thúc đẩy mà thành.

Thật ra không chỉ mình hắn đang dần dần thích ứng với Lâm Uyển, vì cô mà thay đổi, Lâm Uyển cũng vậy, thích ứng với hắn từng chút một. Trong một số chi tiết vụn vặt của đời sống sinh hoạt, thậm chí họ đã hình thành một số thỏa thuận ngầm. Trần Kinh cảm thấy vô cùng đắc ý vì một loạt phát hiện này. Không phải có người từng nói: “Chẳng quan tâm thiên trường địa cửu, chỉ cần biết đã từng có nhau.”

Tuy rằng ngăn ngại vẫn tốt hơn chưa từng có được.

Thế là hắn cười với Lâm Uyển, nói: “Uyển Uyển, không phải tôi đã từng nói, chỉ cần là việc tôi có thể làm được tôi nhất định sẽ gắng sức làm, việc nhỏ nhặt như đưa đón này chẳng bỏ bèn gì, em không cần lo.”

“Tôi không lo.”

“Vậy em còn khó chịu cái gì, cứ nhận lấy là được rồi.”

Lâm Uyển quay đầu về phía cửa sổ nhìn tuyết rơi một lúc, bỗng nói: “Dừng xe.”

Trần Kinh phanh gấp, ngơ ngác hỏi: “Sao thế?”

“Tôi đói rồi.”

Trần Kinh cười thành tiếng, “Không phải đang đi ăn cơm sao? Sắp đến rồi, hôm qua chẳng phải đã nói hôm nay sẽ bỏ lệnh cấm cho em ăn lẩu à, em quên rồi?”

Lâm Uyển bĩu môi, chỉ giải lý sự, rõ ràng là tự anh muốn ăn, hôm qua còn than phiền ăn canh sương nước nhạt với cô lâu quá, mồm miệng nhạt nhẽo...

“Tôi muốn ăn bánh su kem.” Cô lạnh lùng nói.

Trần Kinh không hiểu liền hỏi: “Bây giờ?”

“Ừ.”

Thấy hắn vẫn tròn mắt nhìn cô như kẻ ngơ ngẩn, Lâm Uyển cau mày hất cằm về phía cửa sổ. Trần Kinh liền nhìn theo hướng đó, bên đường có một tiệm bánh kem, hắn gật đầu nói: “Đi thôi.”

Lâm Uyển vẫn không nhúc nhích, hắn như hiểu ra, chỉ vào mũi mình nói: “Bảo tôi đi mua?”

Lâm Uyển không lên tiếng, chỉ chớp đôi mắt to nhìn hắn. Trần Kinh cười nhạo thành tiếng: “Em không có chân à?”

Nghe thấy cô “ừ” một tiếng, nhớ lại lời thề trước đó vài phút của mình, Trần Kinh liền đổi giọng: “Thôi, coi như tôi chưa nói, bánh su kem phải không?”

Nói rồi hắn mở cửa xe đi ra ngoài, đi được vài bước thì Lâm Uyển bỗng hạ cửa sổ xuống gọi hắn, bổ sung thêm: “Và cả một chiếc bánh kem trà xanh.”

Trần Kinh cười, “Còn gì nữa không? Nói luôn một lần.”

Lâm Uyển nghĩ cẩn thận một lúc lâu rồi lắc đầu.

Trần Kinh nghiêng răng, dùng ngón chỉ vào cô, thờ hồn hèn nói: “Chơi tôi à? Em đợi đó.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Chí Mạng - Tập 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Trầm Cảm

Lâm Uyển cảm giác cuộc sống sau khi mắc bệnh như chạy vòng tròn vậy, một ngày một vòng hoặc vài ngày một vòng, xuất phát từ trầm cảm, xoay một vòng lại trở về khởi điểm. Có những sự việc chính là như vậy, khi nhìn thẳng vào mới nhận ra nó đáng sợ thế nào. Ngày trước cô hơi buông thả, thường nảy sinh suy nghĩ tự chà đạp bản thân, cứ dung túng cho trầm cảm bén rễ nảy mầm trong cơ thể, mãi đến khi nó lớn lên thành cây con cô mới ý thức được sự nguy hiểm của nó. Nhưng khi định vùng dao chém cho đứt, nó đã nhanh chóng lớn thành một cây đại thụ che lấp cả bầu trời, không cách nào lay chuyển.

Đứng trong bóng râm của nó cô mới biết được sự nhỏ bé và bất lực của mình. Cô sợ nhất những sớm mai và đêm tối, bởi suy nghĩ đầu tiên mỗi sáng thức dậy là “chết”, không phải muốn chết, mà là chữ đó hết như câu cửa miệng luôn chực thoát ra ngoài, buổi tối trước khi đi ngủ, cô cũng sẽ không nhịn nổi suy nghĩ, mình lại sống thêm một ngày, hoặc là, thời gian còn lại đã mất đi một ngày.

Ban ngày bận rộn thì khá hơn một chút, cô giống như binh sĩ bị thương trên chiến trường, chỉ quan tâm giết địch, giết thêm tên nào hay tên đó mà quên rằng bản thân cũng đang chảy máu. Nhưng bất cứ khi nào nhàn rỗi, những suy nghĩ tiêu cực u ám kia sẽ mọc nhanh như nấm, đến nỗi lúc lên xuống cầu thang cũng lo lắng sẽ sẩy chân rơi ngã, không chết cũng tàn phế. Lúc nghỉ trưa, cô không dám lên sân thượng tán gẫu với đồng nghiệp, sợ rằng hàng rào thấp bé chẳng ngăn nổi dục vọng bay xuống dưới của mình. Đi trên phố, ngắm nhìn dòng xe như nước triều dâng, cô cũng lo mình sẽ xông vào đó...

Cái chết giống như một nữ thần hắc ám luôn vẫy tay gọi cô, mang theo nụ cười mê hoặc, nói những lời cảm dỗ, có lúc thậm chí cô còn nghe thấy, ví dụ như: “Cô sống một đời như vậy, tại sao còn phải khổ cực đấu tranh?”

“Cô xem, bây giờ cô thật cô đơn, chẳng có lấy một người bao bọc cô, cuộc đời như vậy thật bi ai.”

“Thế giới này xấu xa bẩn thỉu như thế, còn có gì đáng để cô lưu luyến?”

“Chỉ cần một hành động đơn giản, cô sẽ được giải thoát hoàn toàn.”

“Đến đây...”

Lâm Uyển biết đây chỉ là ảo giác, hoặc có thể nói, đây vốn là tiếng nói trong lòng cô. Cô bây giờ như đang đứng trước một tấm gương đặc biệt, thứ nhìn thấy là mình, thứ nghe thấy cũng là do mình, cái gọi là “tử thần” kia thật ra chính là bản thân cô, là nhân cách yếu đuối trong cô mà thôi.

“Đấu tranh” có lẽ chính là sự giằng xé của những nhân cách khác nhau trong cùng một bản thể, sở dĩ cô có thể duy trì lí trí vì nhân cách này yếu thế, nhân cách kia lấn át, song từ đầu đến cuối luôn giữ cân bằng. Nhưng hiện tại, “cái tôi” kiên cường kia đã “tan biến” rồi, chỉ còn lại “cái tôi” yếu đuối không thể làm chủ bản thân, Thượng Đế đã làm “cái tôi” đó thất vọng, nó chỉ có thể cầu xin Tử Thần giúp đỡ mà thôi...

Còn cô vẫn đang khổ sở chống đỡ là vì bên tai còn vang lên một giọng nói cực kỳ yếu ớt: Sống cho tốt. Tại sao phải sống? Cô không biết. Nhưng ai ai cũng biết một câu danh ngôn: Chết hay không bằng sống dở. Có lẽ bởi chẳng ai có thể miêu tả cụ thể thế giới sau khi chết, căn cứ vào thứ như báo mộng không đáng tin để ghi lại, dường như nơi đó càng khổ sở, càng đau thương...

Lâm Uyển chỉ biết, người chết rồi không thể sống lại, còn người đang sống lại có thể chết bất cứ lúc nào. Nói cách khác, đang sống, trong tay bạn còn có hai lá bài, chết rồi, chỉ còn lại một lá. Cô hiểu, muốn sống tiếp, nhưng không phải kiểu sống thoi thóp như cái xác không hồn kia, mà nhất định phải tìm thấy con người kiên cường của mình. Trước khi tìm thấy phải dựng lên một con người giả kiên cường, như vậy mới có thể khiến cái tôi yếu đuối kia sợ hãi, ngăn cản cô ngã vào lòng Tử Thần. Vì lẽ đó cô phải giả vờ kiên cường, che đậy bằng vẻ điềm nhiên, thứ dựng nên một loại cân bằng hư ảo.

Nhưng kiểu nguy trang này quả thực rất mệt mỏi. Cô như một người thật thà đang che giấu bí mật kinh thiên động địa, đứng ngồi không yên như đang ôm một bọc lửa, có thể thiêu rụi rồi tan thành mây khói bất cứ lúc nào. Vậy nên cô đành che giấu mình bằng mọi cách, tránh xa mọi người, như thế sẽ không lo nói mơ đập thực, cho dù tan thành mây khói cũng sẽ không ai hay biết.

Có lẽ đây chỉ do lòng tự tôn quái lạ đang hoành hành. Cô sợ những lời bàn tán và sự đồng cảm của người khác, từ nhỏ đã sợ. Bởi “đồng cảm” không phải “yêu thương”, “bỏ thì” cũng không phải sự giúp đỡ thực sự, nó chẳng thể nào khiến bản thân trở nên mạnh mẽ mà ngược lại sẽ càng thêm yếu đuối,

càng thêm đáng thương, càng khiến người khác thương hại. Cứ tuần hoàn như vậy, quả thật còn tệ hơn là chết. Thậm chí cô từng nghĩ, nếu không khỏe lại cô sẽ nhân lúc mình hãy còn chút tỉnh táo mà nhanh chóng kết thúc tính mạng, vì như vậy có thể chọn lựa một cái chết quanh vịnh.

Lâm Uyển cảm thấy mình là một con tằm, nhà tơ rồi tự tạo cho mình một cái kén dày, đó là vỏ bọc của cô khi sống, nếu chết rồi đó lại là huyết mợ của cô. Nhưng cô không ngờ rằng có một ngày người đàn ông đó sẽ xé rách cái kén của mình, bắt mình nhìn lại ánh sáng, đương nhiên cũng là đối mặt với bão giông. Ban đầu cô ra sức chống cự, bởi nếu có một người mà cô muốn che giấu nhất, thì đó chính là Trần Kinh. Thử hỏi có chuyện gì khiến người ta sợ hãi hơn chuyện kẻ địch biết được nhược điểm của bản thân chứ?

Nhưng việc hần cười nhạo và khinh thường cô như trong tưởng tượng lại chẳng hề xảy ra. Xem ra hần rất kinh ngạc, dường như trong mắt còn có chút đau lòng. Chỉ là cô thả coi điều đó như ảo giác, tục ngữ có câu “mèo khóc chuột, giả từ bỏ”. Hoặc nếu mèo khóc thật cũng là do mất đi một món đồ chơi.

Nhưng sau khi lớp bảo vệ của cô bị hần xé toạc, cô lại cảm thấy có chút thoải mái. Cuối cùng không cần phải che giấu từng giờ từng phút nữa rồi, đây cũng coi như một sự giải thoát. Thật buồn cười, cô được giải thoát không phải nhờ vào cứu tinh, cũng không phải nhờ vào cái chết mà là nhờ vào kẻ địch – tên ác quỷ đã cướp đi tự do của cô, khiến cô thương tích đầy mình. Trối buộc và giải thoát đến từ cùng một người, mối quan hệ biện chứng này thật mực cười xiết bao.

Nói thẳng ra đây chính là tâm lý vô đã mề lại sứt. Từ trong ra ngoài, từ đầu đến chân, mặt thâm hại nhất, nhục nhã nhất, bất lực nhất của cô đều đã bị hần nhìn thấy. Trong mắt hần, cô hoàn toàn không có chút tự trọng nào đáng nói. Chính vì vậy mà cô không cần cố sức che giấu nữa. Nói thật, cái thứ gọi là “lòng tự trọng” này cũng rất mệt người. Cô tự an ủi mình, đây có lẽ là tìm đường sống trong góc chết.

Tiếp sau đó, Trần Kinh bắt đầu “thực thi” lời hứa của hần. Không ngờ lại có chuyện như vậy. Cô biết, hần là loại người diễn kịch cũng sẽ tập trung toàn bộ tinh lực, nhưng một trò chơi dùng để tiêu khiển của hần lại có thể quyết định cả đời người khác. Song cô càng biết rõ, ếch ngồi đáy giếng chỉ dựa vào sức mạnh của bản thân vĩnh viễn không thể nhảy ra ngoài, nếu con rắn kia đồng ý trở thành sợi dây thừng, vậy cô đành thử một lần nắm lấy mà leo lên. Là sống hay chết, có lẽ chỉ trong một quyết định.

Giờ đã mấy tháng trôi qua, bác sĩ và hần đều nói tình trạng của cô có cải thiện, cô không rõ nhưng có thể chắc chắn một điều, tình trạng giấc ngủ của cô tốt lên rõ rệt. Xem ra tập luyện phù hợp và nghỉ ngơi làm việc điều độ là yếu tố quan trọng quyết định sức khỏe. Tổ chức cơ thể cô cũng tốt lên nhiều, leo cầu thang không phải thở dốc, cũng không sợ lạnh rồi suốt ngày ho hắng cảm cúm.

Còn một điều nữa khá rõ ràng, cô nói nhiều hơn trước kia, đặc biệt là trước mặt Trần Kinh. Ngày trước cô thấy hần chính là sợi xích sắt buộc quanh chân cô, là đám mây đen trên đỉnh đầu cô, hần làm cô ức chế, cô căm thù hần, cũng hơi sợ hần, cả ngày rụt rè thận trọng.

Bây giờ hần đột nhiên từ con sói hung ác biến thành con dê hiền lành, từ ác quỷ toàn thân mang đầy tội ác biến thành thằng hề làm xiếc pha trò. Sự tương phản lớn lao này khiến cô ngạc nhiên tò mò, cũng khiến cô bất giác muốn nắm chặt cơ hội, ra sức lợi dụng nó vì không chừng ngày nào đó hần thức tỉnh sẽ khôi phục bản tính. Cô bèn dốc sức mĩa mai châm chọc, thỉnh thoảng chơi khăm hần, sau đó cô phát hiện dường như mình thật sự đã quay lại thời gian trước kia, khi đó không phải cô nắm chắc tất cả cơ hội chia mũn nhọn đấu tranh với hần sao?

Có người đề chiến đấu cũng có thể coi là một niềm vui. Cô có được sự thỏa mãn từ trong những trận đấu vận vật, đây cũng là một dấu hiệu tốt. Vì đặc điểm lớn nhất của bệnh nhân trầm cảm là không thấy hứng thú với điều gì, nghiêm trọng hơn là ngay đến hứng thú tồn tại cũng không có. Nhưng dù sao cô vẫn còn hai điều hứng thú, một là Ni Ni, còn lại chính là Trần Kinh.

Vậy nên, mặc dù Lâm Uyển vẫn đang tiếp tục đi vòng tròn, thỉnh thoảng không thể khống chế được cảm xúc, đột nhiên rơi nước mắt hoặc cáu kỉnh không yên, thậm chí thỉnh thoảng còn nảy sinh ý nghĩ liên quan tới cái chết, nhưng cô vẫn xuyên qua tầng mây dày đặc để nhìn thấy một tia sáng mặt trời. “Hy vọng”, cho dù nhỏ bé đến đâu, chỉ cần mất thường có thể trông thấy đã đủ làm người ta phấn chấn.

Cùng lúc Lâm Uyển đeo gọt Trần Kinh, Trần Kinh cũng đang đeo gọt Lâm Uyển. Xưa nay hần đều sò không tới, nhìn không thấu thế giới nội tâm của Lâm Uyển, không phải do cô cao thâm khó lường mà do hần đã dựng nên một tấm bình phong giữa họ, bây giờ hần mới biết tên của tấm bình phong kia gọi là “tình yêu”.

Hần tha thiết muốn hiểu rõ nội tâm cô, hần cảm thấy hiện tại mình như đang công thành, tên của thành lũy này chính là “Lâm Uyển”. Không thể dùng sức, chỉ có thể dùng trí. Hần nhân lúc cô canh phòng trái tim yếu nhất, ví dụ như sáng sớm nửa mơ nửa tỉnh hoặc đêm khuya tỉnh lại sau cơn ác mộng, cô “tán gẫu” với hần, thật ra nói là “thôi miên” thì đúng hơn. Dù nói thế nào, so với hần, Lâm Uyển vẫn ngây thơ hết sức, rất dễ tiêm nhiễm, có điều lời cô nói ra lại khiến hần giật mình, cũng khiến hần đau lòng khôn nguôi.

Ví dụ như, cô nói khó hiểu: “Tôi có bốn cái gai, anh sợ không?”

Cô còn kì quái: “Anh định đem tôi đi hấp hay kho?”

“Thật ra tôi không phải ếch, tôi là cóc, không ăn được, hay anh thả tôi nhé?”

Cô cau mày nói: “Tôi hận anh, hận anh đến chết.”

Cô còn gào khóc: “Tôi đã giết con tôi, tôi là hung thủ.”

Cô nức nở lẩm nhảm: “Có lẽ nó là một đứa bé khỏe mạnh...”

Trần Kinh gọi điện nhờ Lý Cẩm tư vấn, cô nói: “Bệnh nhân mắc chứng hoang tưởng có người sẽ tượng tượng mình thành người khác, có người lại tưởng

tượng là vật nào đó, Lâm Uyên thuộc loại sau. Đa số bệnh nhân trầm cảm sẽ có cảm giác đặt mình vào vực sâu, cho nên cô ấy tưởng tượng mình thành ếch nơi đáy giếng. Cô ấy còn ảo tưởng mình thành hoa hồng trong truyện “Hoàng tử bé” vì quyển sách đó có ý nghĩa sâu sắc với bản thân. Hành vi hoang tưởng của cô ấy có liên quan tới trải nghiệm thuở bé và công việc đang làm hiện nay. Anh không nhận ra sao, thật ra Lâm Uyên là người theo chủ nghĩa lý tưởng nên mới không thể gạt bỏ những thiếu sót hay xấu xa xuất hiện trong cuộc sống. Hơn nữa, cô ấy còn có xu hướng tự ngược ở mức độ nhất định... Anh Trần, quá trình điều trị bệnh trầm cảm sẽ hơi lâu, còn có khả năng phản tác dụng, anh phải có lòng kiên nhẫn.”

Cúp điện thoại, Trần Kinh ngẩng người đứng ngoài ban công trầm nghĩ, lòng kiên nhẫn hẳn đương nhiên có, cho dù cả đời Lâm Uyên không khỏe lại hẳn cũng sẽ tiếp tục chăm sóc cô. Đối với hắn đây lại là một sự ban ơn. Không phải hắn sốt ruột, chỉ là hắn hơi lo lắng.

Tiếng chuông vọng với từ phía dưới chân, Trần Kinh cúi đầu thấy chú cún trong lồng đang ngửa cổ nhìn mình, đôi mắt long lanh. Hắn ngồi xuống, đối mặt với nó hai giây rồi với tay mở cửa lồng. Cu cậu vui sướng lao ra nhưng không chạy đi mà thè lưỡi liếm bàn tay đang buông thõng của hắn mang theo ý tứ nịnh bợ.

Trái tim hắn bỗng mềm ra, chẳng thềm rút tay lại, để mặc nó liếm, cảm giác mềm mại ẩm ướt ấy có chút giống với Lâm Uyên. Hắn rất bối rối muốn biết mình đối với con chó này có thể coi là bạn bè không, nếu không phải Lâm Uyên thích thì hắn sớm đã xách nó vứt ra đường rồi. Hình như từ sau lần nó ốm hẳn mới tốt với nó hơn một chút, nhưng chỉ dừng ở mức không lên lút ngược đãi nó mà thôi. Xem ra cu cậu này không hề thù dai, cũng phải, tốt xấu gì coi như đã sống cùng nhau mấy tháng rồi, ít nhiều phải có chút tình cảm.

Nghĩ đến đó, Trần Kinh xót xa trong lòng, nếu Lâm Uyên cũng có thể mau quên giống nó thì tốt rồi, nhưng hắn biết đây chỉ là mơ mộng hão huyền. Nghĩ đến Lâm Uyên đang ngủ trong phòng, hắn vuốt ve cái đầu xù lông của con cún, trầm giọng: “Ni Ba bé nhỏ, nữ chủ nhân của mày ốm rồi, rất nghiêm trọng, mày biết không?”

Chú cún hưởng thụ cọ cọ vào lòng bàn tay hắn, còn thoải mái ư ừ mấy tiếng. Trần Kinh mỉm cười xoa xoa chiếc lục lạc trên cổ nó, nói chuyện như thật: “Giao cho mày một nhiệm vụ, phụ trách chọc cô ấy vui, biết chưa? Nếu làm không tốt tao vứt mày ra ngoài cho mày nhặt rác ăn.”

Dứt lời, hắn lại cúi Ni Ni xuống bắt nó giả vờ gật đầu, buồn chán nói: “Hứa rồi đấy nhé.”

Trần Kinh vừa buông tay chú cún liền định chạy đi tìm Lâm Uyên, hắn vội giữ nó lại, Lâm Uyên còn chưa tỉnh, ngay đến hắn trước nay thiết diện vô tư cũng không nỡ gọi cô dậy tập thể dục buổi sáng. Ngoài ban công có một chiếc ghế sofa hình quả dâu tây, vì hắn thấy Lâm Uyên toàn ngồi xõm cho cún ăn trông mà mệt thay cho cô nên bảo người đi mua về. Hắn ngồi xuống đặt chú cún lên đùi, cõi chiếc lục lạc trên cổ nó ra. Ánh nắng xuyên qua rơi xuống cửa sổ chiếu lên người hắn, bàn tay Trần Kinh chợt ngừng lại, không khỏi xúc động trong lòng. Nếu con chó dưới tay hắn là một cu cậu có màu lông thuần túy, huyết thống cao quý, nếu Lâm Uyên trong phòng ngủ không mắc căn bệnh ấy, cảnh tượng này quả thật mang lại cảm giác của những năm tháng yên bình.

Nhưng chẳng đợi Trần Kinh tỉnh lại sau ảo tưởng đẹp đẽ, một giai điệu quen thuộc vang lên. Lập tức nhận ra đó là tiếng di động của mình, hắn liền đứng bật dậy sai bước về phòng ngủ. Lâm Uyên trở mình trên giường, Trần Kinh đi vài bước tới đầu giường cầm di động lên, chẳng thềm nhìn đã ấn tắt nhưng vẫn muốn một bước. Lâm Uyên mở mắt, phản ứng hơi chậm chạp hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Trần Kinh dịu dàng nói: “Nếu không đói thì ngủ tiếp đi.”

Lâm Uyên liếc nhìn đồng hồ, ngạc nhiên hỏi: “Hôm nay không đi tập thể dục à?”

“Hôm nay là cuối tuần, cho em nghỉ.”

Cô nghe xong, gương mặt tươi cười có chút lười nhác, lẩm bẩm: “Vậy tôi ngủ tiếp đây.”

Trần Kinh đứng cạnh giường chăm chú nhìn Lâm Uyên đã nhắm mắt một lúc, trong lòng như sóng lúa mùa thu dao động từng đợt mềm mại. Tối qua ngủ hơi muộn, cùng Lâm Uyên xem hoạt hình, xem hết “Công chúa Thung Lũng Gió” cô còn chưa thỏa mãn, lại dò hỏi xem tiếp “Lâu đài trên không trung” được không? Khi đó hắn trông bộ dạng đáng thương của cô bỗng mềm lòng liền đồng ý, kết quả xem xong đã quá mười hai giờ.

Mãi khi điện thoại trong tay rung lên lần nữa Trần Kinh mới hồi tỉnh, hắn cúi đầu nhìn, cau mày theo phản xạ, trên màn hình chỉ hiện một chữ hắn tự “Nhị”. Hắn ấn trả lời, bước nhanh khỏi phòng ngủ đến thư phòng đóng cửa lại, giọng Trần Túy có chút rời rạc truyền tới: “Anh, buổi sáng tốt lành.”

“Không ngủ đi à, gọi đến có việc gì?” Trần Kinh đổi chuyện khác, “Chắc không phải lại gây tai họa rồi chứ?”

Trần Túy vội biện bạch: “Không, tuyệt đối không, gần đây em yên phận lắm, sắp thành sinh viên gương mẫu rồi. Em vừa rời khỏi tiệc sinh nhật của một bạn học, ngắm trăng sáng lại thấy nhớ nhà...”

“Vậy thì tốt, ở trường vẫn ổn chứ?”

“Cũng được, chắc ổn.” Trần Túy đáp qua quýt hai câu, giọng nghiêm túc hỏi: “Anh, nghe nói anh vẫn chưa chấm dứt với cô Lâm Uyên kia?”

Trần Kinh ngược mắt gần tầm nhìn lên cửa phòng, thận trọng đáp: “Trần Túy, có chuyện phải nói với cậu.”

“Vâng, anh cứ nói.”

“Tôi yêu Lâm Uyên rồi.”

Bên kia lập tức vang lên một tiếng hét nhỏ, sau đó im lặng. Trần Kinh đợi một lát thấy hơi lo liền hỏi: “Cậu không sao chứ?”

“Hả? Không sao, vừa có một con mèo hoang nhảy ra từ bên đường, mẹ nó, dọa em thót tim.” Trần Túy thờ chậm lại, hỏi: “Anh, anh không đùa chứ, hôm nay chắc không phải ngày cá tháng tư.”

“Tôi không nói đùa.”

Lại là một hồi lâu im lặng, Trần Túy mới khẽ hỏi: “Anh, anh nói đây không phải báo ứng ư?”

Trần Kinh cười khò: “Nói với cậu chuyện này là để bịt mồm cậu lại, tôi với cô ấy đi được đến đâu là chuyện của chúng tôi, không ai có quyền can thiệp, kể cả cậu. Cậu cứ ngoan ngoãn ở đó học hành tử tế hai năm, sau này về nước cũng đang hoàng lâm việc, đừng chơi bời lêu lổng nữa.”

“Anh...”

“Cứ vậy nhé, tôi cúp đây.”

Cuộc sống giản đơn như nước lọc, không có những tranh cãi ồn ào cứ thế trôi qua, êm đềm thoải mái. Trần Kinh nghĩ, nếu cứ tiếp tục như vậy cũng không tệ. Nhưng hắn biết điều này là không thể, đời người giống như đại dương, luôn có thủy triều lên xuống, dưới mặt nước tưởng chừng bình yên vẫn tiềm ẩn những trái ngư lôi vùi tận đáy sâu.

Loáng một cái đã đến cuối năm, Trần Kinh hỏi Lâm Uyển, cô bảo tới nhà họ Vương đón năm mới, hắn chỉ nói “ừ”. Tuy hắn cảm thấy cô đến nơi đó chỉ tăng thêm thương cảm, còn có khả năng xóa bỏ thành quả suốt mấy tháng nay, nhưng trong vấn đề này hắn không có quyền phát ngôn. Hắn chỉ lên chuẩn bị một số đồ bổ dưỡng thiết yếu và thực dụng, đêm ngày hai chín Tết đưa cho Lâm Uyển.

Lâm Uyển ngăn người một lát rồi nói gì cũng không chịu nhận. Hắn thành khẩn nói: “Uyển Uyển, đừng từ chối, tuổi họ đã cao, những thứ này là cần thiết.”

Lâm Uyển nghe xong, chút châm biếm hiện lên trong mắt, cười khẩy nói: “Thứ họ cần không phải cái này.”

Trần Kinh như bị kim châm một nhát trong lòng, vết thương nhỏ nhưng nỗi đau không hề nhẹ. Hắn biết sự yên bình giả dối vĩnh viễn không phải yên bình thực sự, đây là bãi mìn giữa họ, một khi vượt qua ranh giới sẽ lập tức phát nổ, phá tan những êm đềm mà hắn khổ tâm gây dựng suốt mấy ngày nay. Hắn thờ dài nói: “Uyển Uyển, em nghe tôi nói, tôi không có ý gì khác, đây chỉ là chút thành ý tôi chuẩn bị thay em...”

Lâm Uyển ngẩng đầu nhìn hắn, lạnh lùng đáp: “Có phải anh muốn tôi cảm những thứ đổi bằng thể xác này mang đi biếu họ? Đừng nói họ có nuốt trôi hay không, tôi quả thực chẳng có mặt mũi nào lấy ra.”

Lời lẽ sắc bén bộc phát của Lâm Uyển xuyên qua Trần Kinh khiến hắn sửng sốt, hắn nhanh chóng cân nhắc lại hành động này của mình trong đầu, vội vàng sửa chữa: “Uyển Uyển, là tôi suy nghĩ chưa thấu đáo, không cảm cũng được, coi như tôi chưa đưa em thứ này.”

Nhưng Lâm Uyển đột nhiên cười một cái, trầm giọng nói: “Không, là tôi cãi bướng.” Cô nói xong, cúi đầu lăm bắm một mình: “Đã làm gái điếm còn muốn lập đền thờ trình tiết, trên đời làm gì có chuyện nực cười như vậy?”

Trần Kinh nghe xong nổi cáu, nắm lấy bờ vai gầy của Lâm Uyển, bức tức quát: “Em vớ vẩn gì đấy? Sao lại nói mình quá quắt như thế? Lâm Uyển, em nể tôi ra sao cũng được, nhưng đừng chà đạp bản thân...”

Lâm Uyển ngẩng đầu, trong mắt lấp lánh lệ hoa, cắn răng nói: “Người chà đạp tôi là anh.”

Trần Kinh sửng sốt, như bị hút mất quá nửa sức lực, giọng gào nói: “Không sai, nên tôi muốn bù đắp...”

“Bù đắp không nổi.”

Trần Kinh thờ dài, đưa tay nâng mặt Lâm Uyển, nghiêm túc nói: “Tôi biết, thứ mất đi không thể bù lại, có lẽ tôi và Trần Túy chết ngay lập tức em mới có thể hả giận, mới có thể nhẹ nhõm. Nhưng tôi thấy cái chết không thể giải quyết mọi vấn đề, con người chỉ khi sống mới có được khả năng, chưa nói cái khác, ít nhất hiện tại tôi còn có một khả năng, đó là giúp em bình phục. Tôi không dám nói tôi có bao nhiêu bản lĩnh, nhưng việc tôi muốn làm thì dù trời sập cũng không thể ngăn lại. Tôi thề nhất định sẽ đuổi căn bệnh trầm cảm chết tiệt kia ra khỏi người em.”

Hắn lau nước mắt đang lăn trên má Lâm Uyển, ôm cô vào lòng, dịu dàng nói: “Uyển Uyển, sắp sang năm mới rồi, em gác lại chuyện cũ được không, đợi em khỏe rồi suy nghĩ tiếp, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, đến lúc đó em báo thù tôi thế nào cũng được...”

“Tôi không khỏe nổi rồi.” Lâm Uyển nghẹn ngào.

“Đừng nói ngốc nghếch, con người luôn kiên cường hơn mình nghĩ.”

Vì hoàn cảnh của Lâm Uyển không tốt hơn là bao so với trẻ mồ côi, nên từ khi yêu Vương Tiêu cô đều đón năm mới ở nhà anh. Vương Tiêu qua đời, cha mẹ anh vẫn mời cô cũng đón năm mới như trước, cô cũng muốn chăm lo cho hai người già, tránh việc nhà cửa quá yên tĩnh hai bác sẽ khó chịu trong lòng.

Chiều ba mươi Tết, Lâm Uyển xách hai túi to đựng đồ dinh dưỡng do chính mình mua đến nhà họ Vương. Đã mấy tháng rồi cô chưa tới, bình thường

đều gọi điện thoại hỏi thăm đơn giản, bác gái hơi xúc động nói: “Mang nhiều đồ thế này làm gì? Trong nhà cái gì cũng có.” Nói rồi kéo tay cô, nhìn một lượt từ trên xuống dưới: “Hình như béo lên chút so với lần trước, bóng cái đã nửa năm không gặp rồi.”

Bác trai đứng một bên nói chen vào: “Con nó bận việc, đầu thế giống bà cả ngày chạy khắp nơi.”

“Đó chẳng phải vì ở nhà khó chịu sao...”

Còn chưa nói xong đã bị chồng trừng mắt, bà biết mình sợ ý vội chuyển chủ đề: “Bác vào bếp làm nhân bánh, Uyên Uyên ngồi xem ti vi nhé, ăn cơm trưa? Hay là bác làm một ít cho con.”

“Con ăn rồi, con giúp bác nhé.” Lâm Uyên cởi áo khoác mặc lên rồi đi theo bác gái.

Trong bếp, bác gái cắt nhân bánh chèo, Lâm Uyên đứng một bên nhào bột. Tán gẫu một lát, bác gái nói: “Uyên Uyên, đừng chê bác nói nhiều. Tiêu nó đi đã sắp hai năm, con xem, bây giờ con vẫn còn trẻ, cũng phải nghĩ cho mình chứ, gặp được người đàn ông thích hợp thì yêu đi, con gái kết hôn sớm một chút mới tốt. Con đừng lo cho hai bác, chúng ta từng này tuổi rồi, sống ra sao cũng được, chỉ cần không mắc bệnh gì to tát là yên.”

“Đàn ông ấy à, về ngoài không quan trọng, gia thế bình thường là được, quan trọng là tính cách, nhân phẩm. Mấy ngày trước dì Trương ở tầng trên còn nhắc con với bác, nói nhà cô ấy có đứa cháu trai là nhân viên công vụ, năm nay hai bảy tuổi, cho bác xem ảnh rồi, diện mạo đứng đắn, xem ra không tệ. Bác trai con không cho bác xen vào nhưng chẳng trông mong vào người nhà con, bản thân con lại không để tâm, bác phải giúp con thu xếp...”

Đến khi bác gái gọi mấy tiếng, Lâm Uyên mới khôi phục tâm trí, vội nói: “Không cần đâu, bây giờ con...”

Bác gái chợt hiểu ra: “Có phải con đã có bạn trai rồi?”

Lâm Uyên cắn môi một cách vô thức, không biết nên nói dối hay kể lại, bác gái cười nói: “Con bé ngốc, đừng ngại cảm quá, bác và bác trai đều là người tiến bộ, con có nơi chốn tốt thì chúng ta yên tâm rồi, cả Tiêu nằm dưới đất cũng sẽ được an ủi.”

Lâm Uyên im lặng, chỉ cúi đầu vịn tay, trong lòng rối bời khó mà tiếp tục đứng đây, chỉ muốn lập tức trốn ra ngoài mang theo cả bí mật kinh thiên động địa của mình.

Tám giờ tối đã ăn xong bánh chèo, sau đó là xem chương trình mừng xuân. Lâm Uyên tranh thủ ra ban công gọi điện thoại, đó là dãy số đã thuộc nằm lòng nhưng chẳng gọi được mấy lần. Rất nhanh đã kết nối, người nhận máy là một phụ nữ trung niên giọng địa phương rất nặng hỏi cô tìm ai.

Lâm Uyên ngắt ra một lát rồi nói: “Lâm tiên sinh có nhà không?”

Bên kia hỏi: “Cô là ai vậy?”

“Tôi là Lâm Uyên.”

Bên kia ồ một tiếng đáp: “Lâm tiên sinh không có nhà.”

Lâm Uyên như bị người ta đâm một cái vào sau gáy, có chút choáng váng, sau khi tỉnh lại rất đau, cô chớp chớp mắt hỏi: “Dạo này ông ấy ổn chứ, sức khỏe sao rồi?”

Người bên kia bình tĩnh đáp: “Vẫn tốt.”

“Họ thì sao?”

“Ừm, đều tốt, em trai cô cuối kỳ này thi còn đứng đầu lớp...”

Người phụ nữ đó lúc này hơi nhiệt tình quá mức, đáng tiếc Lâm Uyên lại chẳng hề hứng thú với chủ đề này, cô cười yếu ớt: “Ừm, vậy thì tốt. Phiên cô chuyển lời tới Lâm tiên sinh, tôi chúc ông năm mới vui vẻ, sức khỏe dồi dào.”

Bên kia hình như nói gì đó, Lâm Uyên chưa kịp nghe rõ đã ngắt máy, sống mũi như bị ai đập một nhát, vừa đau vừa tê, thật muốn khóc. Gió thổi qua mặt lạnh ngắt, giờ cô mới kịp nhận ra mình đã khóc rồi. Cô đứng không vững, vội vịn tay vịn vào lan can, rồi cô lại muốn cười, thật tức cười, đêm giao thừa không ở nhà, lừa ai đây? Không muốn gặp cô thì thôi, ngay cả giọng cô cũng không muốn nghe sao? Vừa nhớ đến “em trai” trong lời nói của người phụ nữ kia cô lại càng muốn cười, “em trai” – xưng hô thân thiết biết bao, nhưng trước giờ cô còn chưa gặp nó lấy một lần, cũng hoàn toàn chẳng có tình cảm gì với nó.

Nước mắt càng rơi càng nhiều, Lâm Uyên lấy tay áo lên lau bừa vài cái, di động trong tay đột nhiên reo. Cô giật mình, đến tiếng chuông cũng chưa phân biệt kĩ đã nhận máy áp bên tai, nhưng giọng nói vang lên đã khiến cô thất vọng.

“Uyên Uyên.”

Màn đêm và khoảng cách khiến giọng nói của người đàn ông càng thêm trầm lắng, chỉ hai chữ thôi mà dường như bao hàm rất nhiều nội dung. Hẳn nhẹ nhàng gọi một tiếng xong cũng chẳng nói tiếp gì, Lâm Uyên đợi mãi không thấy đoạn sau, khịt mũi hỏi: “Có việc gì à?”

“Năm mới vui vẻ, em khóc hả?”

“Không.”

“Tôi nghe ra rồi, sao thế?”

Trong thời khắc cả nước vui mừng này chỉ mình Lâm Uyên cô đơn nhất. Cô bỗng có chút thôi thúc muốn thổ lộ hoặc nói là giải tỏa cũng đúng, giọng điệu kèm theo sự châm biếm: “Trần Kinh, tôi biết tại sao anh đối với tôi như vậy rồi.”

Không đợi bên kia tiếp lời, cô liền cười khẩy: “Đến cha mẹ ruột còn không cần tôi, người khác ức hiếp tôi cũng rất bình thường.”

Đầu dây bên kia lo lắng nói: “Uyên Uyên, đừng nói ngốc nghếch, cha em... ông ấy thật ra...”

“Anh đừng nói thay ông ta.” Lâm Uyên hơi kích động rít lên, “Tôi không muốn nghe, tôi sẽ coi mình như trẻ mồ côi, không cha không mẹ cũng có thể sống tốt!”

“Em nghĩ như vậy cũng tốt.”

“Tôi không được chọn.”

“Uyên Uyên, tất cả rồi sẽ ổn thôi, tin tôi.”

“...”

“Thôi, cúp máy nhé, em mau về nhà, bên ngoài lạnh cần thận cảm cúm.”

Điện thoại ngắt, thấy người trên ban công xoay người rời khỏi, Trần Kinh mới đi ra từ trong góc khuất dưới tầng. Vừa rồi tuy không nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt cô nhưng hẳn có thể cảm nhận được cô rất đau khổ, rất bất lực. Hẳn thật sự muốn xông lên đó không màng tất cả, ôm chặt cô vào lòng, nói với cô rằng cho dù thế giới đều rời bỏ cô cũng không sao, vì hẳn có thể cho cô cả thế giới. Nhưng đôi giày của hắn lại như bị đóng đinh lên mặt đất, không thể động đậy. Xưa nay hắn không phải người lãng mạn, suy nghĩ chợt lóe lên kia cuối cùng đã bị đại dương hiện thực dập tắt.

Trần Kinh phát hiện càng quan tâm đến Lâm Uyên hắn càng nhìn thấy rõ trở ngại giữa hai người. Hẳn nghi ngờ có phải ngày trước mình đeo kính râm, hay có phải mình mù rồi không? Cho nên hắn mới có thể bàng quan làm những chuyện không thể tha thứ nổi như vậy. Thật ra, cần thận suy nghĩ sẽ hiểu, đó chẳng qua là vấn đề quan niệm. Trước kia hắn không đề tâm, càng chẳng mong đợi có gì phát triển với Lâm Uyên nên không chút kiêng nể, muốn gì làm nấy. Hiện tại chỉ có thể rập khuôn câu nói kinh điển kia: Gieo gió ắt có ngày gặt bão.

Trần Kinh ngồi trong xe châm một điếu thuốc, mới hút một nửa điện thoại đã reo, là em họ hắn: “Anh họ, không phải đã bảo chơi mạt chược sao, còn bắt bí em làm gì, sao quay người đi một cái đã chẳng thấy bóng dáng rồi?”

Trần Kinh nhìn nửa điếu thuốc trong tay đáp: “Ra ngoài mua thuốc.”

“Ồ, lí do này miễn cưỡng quá, chỗ em đây thuốc gì chẳng có.”

Trần Kinh cười cười: “Chưa chắc, thứ tôi muốn thật sự không có.”

“Vậy sao, em thấy thứ anh muốn không phải là thuốc, là phụ nữ hả?”

Trần Kinh cười thành tiếng: “Cậu quả rất thông minh.”

“Thì đó, đàn ông đang yêu cuồng nhiệt ai mà chẳng làm chút chuyện ngốc nghếch, vừa này em còn tán gẫu với bà xã mãi, một ngày không gặp đã nhớ loạn lên.”

Trần Kinh vừa ngậm điếu thuốc hút một hơi suýt thì sặc, tự nói một mình: “Bà xã, từ ngày nghe hay thật.”

Trên đường về hắn vẫn nghĩ đến câu nói đùa của người em họ: “Đàn ông đang yêu cuồng nhiệt”, hẳn đúng là rất “nhiệt”, đáng tiếc “quang gánh thợ cạo một đầu nóng [1]”, của nước sôi lửa bỏng chứ chẳng chơi.

1. Thời xưa ở Trung Quốc, thợ cắt tóc hè phổ thông gánh quang gánh có hai đầu, một đầu “lạnh” đựng dụng cụ cắt tóc, tiền... một đầu “nóng” đặt một bếp lò nhỏ, bên trên có một nồi đồng chứa nước luôn duy trì nhiệt độ nhất định.

Mấy ngày Tết, tứ hợp viện của ông ngoại Trần Kinh hết sức náo nhiệt, cháu chắt về nước cũng về rồi, nghỉ phép cũng nghỉ rồi, tất cả tụ họp cùng nhau. Ngắm cảnh con đàn cháu đống vui vẻ hòa thuận, Viên lão tướng quân rất vui vẻ, hơn nửa đời hồ phong hoán vũ gì kia đều đã từng trải, điều ông quan tâm nhất hiện nay chính là mở rộng quân số đại gia đình để có thể bế cháu trai. Nhưng bọn trẻ bây giờ không hiểu uống nhầm phải thuốc gì, đứa nào cũng không chịu kết hôn, kết hôn rồi cũng sống chết không chịu sinh con, thế là xoay đi xoay lại hi vọng của ông cụ lại đặt lên người Trần Kinh.

Sau bữa trưa, đại gia đình ngồi trong phòng khách nói chuyện nhà, ông cụ nhắc lại việc cũ, hỏi Trần Kinh: “Chuyện cháu với con gái thứ hai nhà họ Trương là thế nào? Bây giờ bên họ cũng chẳng có động tĩnh, vừa mới bắt đầu thì vui vẻ ồn ào như vậy, sao lại chẳng thấy gì.”

Trần Kinh đáp: “Cháu và cô ấy vốn không có quan hệ.”

Ông cụ tức giận hét lên: “Vậy cháu có quan hệ với ai? Với cô gái cháu đang bao nuôi ngoài kia?”

Trần Kinh hít sâu một hơi, nói với mọi người: “Vừa hay hôm nay mọi người đều có mặt, cháu có chuyện cần giải thích một chút.”

Giọng điệu nghiêm túc của hắn khiến tất cả mọi người đều ngơ ngác, cha và mẹ hắn cũng đưa mắt nhìn nhau không rõ nguyên nhân, cậu cả hắn dường như đã hiểu hắn muốn nói gì, lập tức đuổi mấy đứa nhóc đang ồn ào đợi xem chuyện ra ngoài.

“Có chuyện mau nói, có rắm mau xì, cái gì ghê gớm mà phải úp với chả mồm.” Ông ngoại hắn nói bằng giọng xem thường.

Trần Kinh lại hít sâu, lén nắm chặt tay rồi mới mở miệng: “Cháu muốn nói về chuyện cháu với Lâm Uyên. Phải, cô ấy chính là cô gái ông vừa nói, cũng là vị hôn thê của người đã chết trong vụ tai nạn của Trần Túy lần đó.”

Ông ngoại hắn sững sờ: “Sao cháu lại ở cùng cô ta?”

Trần Kinh cười khỏ nói: “Bởi vì cháu vừa ý với cô ấy.”

Sau đó liền nghe thấy một tiếng “rầm” phát ra từ bên trái, Trần Kinh quay đầu nhìn thấy cha mình đang phẫn nộ, trên bàn xuất hiện một vũng nước, mẹ hắn ở bên vội vàng đặt lại cốc trà đang chao đảo rồi cũng kinh ngạc quay sang.

“Vậy cô ta theo cháu rồi?”

“Không, là cháu cưỡng ép cô ấy.” Vừa dứt lời liền nghe thấy tiếng xì xào phát ra từ các hướng khác nhau.

“Cháu dùng tài liệu có thể khiến cha vị hôn phu đã chết kia lâm vào cảnh ngục tù để uy hiếp cô ấy, cưỡng bức cô ấy ở lại bên cháu...” Trần Kinh chưa nói xong, một cốc trà đã đập xuống chân hắn rồi vỡ vụn, đồng thời tiếng gào thét của cha hắn truyền tới: “Mày là thằng khốn nạn, mày còn chút nhân tính nào không hả?”

Trần Kinh nhìn cha không chút biểu cảm, bình tĩnh nói: “Cha, cha để con nói hết được không?”

Cha hắn tức đến chỉ biết thở dốc, hận không thể tiến đến cho hắn mấy cái bạt tai, sao ông lại sinh ra loại nghiệt chủng này, ông cắn hận hét lên: “Mày nói mau, nói hết cha sẽ tính sổ với mày.”

Trần Kinh vô thức cười một cái nói: “Con tưởng mình chỉ nhất thời hứng thú, nhưng sau đó mới nhận ra con đã yêu cô ấy rồi.”

Xung quanh lại vang lên tiếng xì xào, ngay đến ông ngoại hắn cũng sững người, cứ như lời hắn nói là ngôn ngữ ngoài hành tinh, rồi cha hắn bùng phát trước: “Mẹ kiếp! Mày mà cũng xứng nói ‘yêu’? Hành vi của mày có khác gì bọn ăn cướp không? Mày là thằng thổ phỉ, cả hai anh em mày làm một cặp phá hoại, một thằng đâm chết người ta, một thằng cướp phụ nữ của người ta, lũ chúng mày đúng là...”

Cha hắn tức run lên, dường như không tìm ra ngôn từ thích hợp để miêu tả thủ đoạn vô liêm sỉ của con trai mình.

Trần Kinh nhìn cha, mặt cay cay, hình như có thứ gì đó liệu mạng trào ra, hắn cố gắng chớp chớp mắt ép chúng chảy ngược vào trong, trầm giọng: “Cha, cha nói đúng, con không xứng nói ‘yêu’.”

“Mày vốn không xứng làm người.” Cha hắn nói xong đứng dậy xông tới, lời tay hắn nói: “Đi, về nhà!”

“Đội đã.” Viên lão tướng quân im lặng hồi lâu cuối cùng đã lên tiếng: “Mày nói rõ cho ông trước, chuyện tai nạn xe của Trần Túy rốt cuộc là sao? Có phải chúng mày có chuyện giấu ông không? Coi ông hư lão già hồ đồ rồi ư?”

Trần Kinh gạt mình, chuyện đó hắn xử lý rất kịp thời, nếu không tìm hiểu sâu thì hoàn toàn chẳng ai biết chân tướng sự việc, bây giờ việc con ông cháu cha này nọ đâm chết người liên tiếp xuất hiện, tai nạn của Trần Túy rất nhanh sẽ chìm vào quên lãng. Trong gia đình hắn cũng chỉ có cha mẹ và hai cậu biết được, nhưng cũng không biết đầy đủ, hắn nhất thời có chút phân vân. Ông ngoại và cậu không cùng thế hệ, gặp phải chuyện kiểu này sẽ làm quá lên, hơn nữa tuổi ông đã cao, nhờ có mệnh hệ gì...

Đang đấu tranh tư tưởng, phía trước lại vọng tới giọng nói khỏe mạnh của ông ngoại: “Mày không nói ông cũng biết, ông còn chưa chết đâu, vậy mà chúng bay chẳng đứa nào coi ông ra gì!”

Trần Kinh thở dài, thành thật trả lời: “Là Trần Túy say rượu lái xe đâm chết người, khi ấy để bảo vệ nó cháu đã dùng một số quan hệ để tiêu hủy chứng cứ...”

Ông ngoại hắn im lặng nghe hết, sau đó hét: “Lão Lư!”

Chú Lư trông coi ngoài cửa nghe tiếng liền vào trong, đã thấy ông sai bảo: “Đem roi mây ra đây.”

Chú Lư cũng đã nghe được đôi ba câu, do dự một lát rồi nói: “Năm hết tết đến...”

“Năm hết tết đến, giết người thì không phạm pháp hả? Bảo chú đi chú cứ đi, đừng thừa lời.”

Chương 7: Xử Phạt

Ông ngoại Trần Kinh xuất thân là quân nhân, không nói chuyện văn hóa, trong vấn đề giáo dục chỉ tin tưởng đạo lý “già đồn non nhẽ, đánh khỏe thì chữa”, nghe đâu mấy người cậu và mẹ hắn đều nhờ roi vọt mới nên người. Ông nội tuy từng đọc nhiều sách, nhưng vừa là đồng đội cũ vừa là bạn tốt với ông ngoại, chịu ảnh hưởng sâu sắc tính khí cường đạo của bạn, thế nên nghe đâu cha hắn và mấy người chú bác cũng đã từng no đòn. Bây giờ truyền thống vinh quang này lại được phát huy trên cơ thể anh em hắn.

Hồi nhỏ sức khỏe Trần Túy không tốt, gương mặt nhỏ nhọt nhọt, đánh hai cái đã ho hắng, thế là người lớn mới mềm lòng, giờ nghĩ lại có lẽ hoàn toàn là giả vờ. Hắn thì sao, trời sinh da găm, tát một cái cũng không để lại dấu đỏ, tính khí lại rất bướng bỉnh, sống chết không chịu xin tha, vậy nên người lớn càng đánh khỏe.

Mẹ hắn dùng bàn tay, thỉnh thoảng dùng đế giày, cha hắn thì tiện tay cầm gì đánh nấy, sách, cuộn báo, cán bột, chổi... Đáng sợ nhất vẫn là ông ngoại hắn, bởi ông có “hàng chuyên dụng”: Roi mây. Trần Kinh đến nay vẫn nhớ cảm giác nhánh cây mảnh mai kia vụt lên người, từng nhát từng nhát mang theo tiếng gió vun vút, đau đến mức tim gan hắn run rẩy.

Vậy nên nhiều năm trôi qua, khi hắn nhìn thấy chú Lư bệ một hộp gỗ tử đàn hẹp dài tiến vào trong phòng khách, trái tim đã tu luyện đến mức tưởng chừng có thể kháng cự lại mọi nỗi sợ hãi này lại nhảy dựng lên theo phản xạ có điều kiện.

Chiếc hộp mở ra để lộ dụng cụ tra tấn màu nâu đậm, ánh mắt lạnh lùng của ông ngoại hắn liếc nhìn chiếc hộp, nói với cha hắn: “Thận Hành, đây là con trai con, giao cho con.”

Cha hắn đã xắn tay áo, chỉ đợi câu nói này tiến tới cầm lấy roi mây, gầm lên: “Cởi áo ra, quỳ xuống!”

Trần Kinh thăm thò dài, may mà hôm nay không bắt cởi quần đánh mông như hồi bé, nếu không thì mất mặt lắm, có điều đánh chỗ khác chắc càng đau hơn. Hắn ung dung cởi bỏ áo lên trên người, chỉ còn lại một chiếc áo sơ mi rồi quỳ xuống, dựng thẳng sống lưng. Chẳng đợi hắn chuẩn bị tâm lý, một tiếng “vút” vang lên, roi mây hạ xuống quét mạnh lên lưng, đau đến mức hắn run lên.

Cha hắn “hừ” một tiếng, nói: “Giờ đã biết đau ư, mày đã gây ra chuyện gì rồi?”

Dứt lời lại thêm một đòn, Trần Kinh không lên tiếng, ngầm tính toán, roi mây này mặc dù không phải chiếc roi hồi bé kia nhưng sức mạnh không kém hơn chút nào, hắn còn tưởng lớn rồi khả năng chịu đau sẽ tốt hơn, thì ra tất cả đều chẳng hề thay đổi. Không đúng, Có một thứ thay đổi, đó là trái tim hắn.

Roi mây quét xuống không hề nương tay, từng nhát quét lên sống lưng xen lẫn lời quát tháo của cha hắn: “Thứ khốn nạn! Đúng là giỏi quá rồi, lại dám chạy đi cường ép con gái nhà lành, thể diện của nhà họ Trần vì mày mà tan nát!”

“Lại còn mang giấy tờ đi uy hiếp người ta, chính phủ là cái siêu thị mày mở chắc? Muốn lấy gì thì lấy, trong mắt mày còn có pháp luật hay không, hả?”

“Mày đúng là tự tìm chỗ chết, sớm muộn cũng tự quăng mình vào đó thì mặc xác mày, lại còn phải kéo theo cả nhà chết cùng.”

“Hôm nay đánh chết mày thì thôi, tránh liên lụy người khác.”

Sống lưng Trần Kinh vẫn dựng thẳng như cũ, đầu lông mày siết chặt, bấm môi không để mình bật ra tiếng. Lưng hắn đau như muốn nứt ra, dường như dùng tay kéo cũng có thể bóc lớp da xuống. Hắn phát hiện cha hắn trông thì vẫn nhả dây mình, vậy mà còn có thiên phú làm đồ tể. Rồi hắn lại muốn cười, không phải chứ, hắn cũng tiếp tục kế thừa diêm này, vung đao lên chém tan tành cuộc đời Lâm Uyển, máu tươi đầm đìa.

Nghĩ đến đây lòng hắn bỗng thấy bình yên, tất cả những gì hắn phải chịu lúc này chẳng qua là đang trả nợ. Hắn mắc nợ cô, nợ cô quá nhiều, trận đánh này chẳng qua là số dư, là lợi tức. Hắn cảm thấy mình giống Chúa Giê-su bị đóng đinh lên giá chữ thập, Chúa đền tội cho nhân loại còn hắn lại đền tội cho chính mình, cho bản thân cận kề khổ nạn trước kia còn không bằng loại cảm thú. Thế là từng nhát roi quét xuống hắn lại niệm một tiếng Lâm Uyển trong lòng, Lâm Uyển, Lâm Uyển, Lâm Uyển, Lâm Uyển...

Hắn niệm đến cảm xúc hỗn loạn, có cay đắng, có đau thương, có ân hận, còn có chút ngọt ngào. Nỗi đau càng kéo dài, càng mãnh liệt lại khiến đầu óc hắn càng thêm tỉnh táo, rồi hắn phát hiện tình yêu của mình dành cho Lâm Uyển đã ngấm vào tận xương tủy. Hắn chờ ba mươi năm mới gặp được cô, kiếp này hắn sẽ không này sinh tình cảm đó với bất kì người con gái nào khác, có lẽ khi chết rồi hóa thành tro, đến từng hạt bụi cũng sẽ nhớ Lâm Uyển. Sau đó hắn hơi điên khùng nghĩ rốt cuộc có kiếp sau hay không? Nếu như có, hắn nhất định phải sớm kéo cô ra từ trong biển người...

Trần Kinh chuyên tâm suy tư, chuyên tâm quá đến nỗi chức năng các giác quan đều giảm sút, roi mây quét lên lưng cũng không đau như trước, chỉ có cảm giác xương sống sắp gãy, hai tai ù ù, chỉ có thể nhận ra tiếng va chạm giữa cóc và âm trà của ông ngoại hắn cùng tiếng roi mây xé toạc không khí.

Đột nhiên một giọng nói phẫn nộ và khinh thường vọng tới bên tai: “Mày còn có mặt mũi mà khóc? Cha nói cho mày, cha cũng không nhốt mày vào tù, nhà này không cần loại như mày, cha phải đánh chết mày trừ hại cho dân.”

Trần Kinh sững người, vừa định phản bác là con không khóc, đưa tay sờ mặt, lòng bàn tay toàn nước, hần hơi ngẩn ra rồi ngẩng đầu nói với cha: “Cha, cha phải giữ lại cho con một mạng...”

Cha hần “hừ” một tiếng khinh thường, giọng roi mây thật cao rồi vung xuống, Trần Kinh giờ tay bắt lấy đầu roi một cách chính xác, nắm chặt trong tay. Cha hần tức giận quát: “Mày làm phản hả? Buông tay, bây giờ mới sợ chết? Muộn rồi!”

Trần Kinh nhích đầu gối quay người về phía cha, giọng nghiêm túc: “Không phải con sợ chết, con còn phải chữa bệnh cho Lâm Uyên...”

Chẳng đợi cha hần kịp phản ứng, ông ngoại đã lên tiếng, chỉ vào hần mà trách: “Thằng khốn, mày còn muốn bá chiếm cô gái ấy, còn muốn chữa một con đường làm điều xấu ư? Mày đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.”

Trần Kinh lại quay người về phía ông ngoại nói: “Cháu sẽ thả cô ấy, nhưng không phải bây giờ...”

“Đợi chút, mày vừa nói chữa bệnh cho cô ấy, cô ấy mắc bệnh gì?”

Trần Kinh quỳ đến mức đầu gối tên rần, cơ thể vừa nhúc nhích sau lưng liền đau rát, hần đành nghiêng mặt trả lời câu hỏi của cha: “Cô ấy bị trầm cảm...”

Cha hần bỗng dờ dẩn, ông ngoại không hiểu lại hỏi: “Đó là thứ gì?”

Cậu cả ở một bên giải thích: “Là một căn bệnh tâm lý, tinh thần sa sút, nghiêm trọng sẽ dẫn đến tự sát.”

Trần Kinh tiếp lời: “Vâng, cô ấy đã nghiêm trọng đến mức tự sát rồi, chuyện lần trước ở Tây Sơn chính vì như vậy.”

Lại một hồi xì xào rồi lặng ngắt như tờ, sau sự im lặng ngắn ngủi, cha hần thờ dốc giọng roi mây lên, lại lần nữa vung về phía hần, miệng quát: “Cứ phải bức chết người đang sống, mày đúng là thằng súc sinh, hôm nay cha nhất định phải đánh chết mày ở đây.”

Trần Kinh mặc một chiếc áo sơ mi kẻ màu đậm trên người, sau lưng không biết là mồ hôi hay là máu làm cho chiếc áo ướt cả một mảng, có vài chỗ đã bị đòn roi tới tấp quất xuống rách bươm. Mẹ hần ở bên cạnh lau nước mắt, lúc này đã không thể nhịn nổi, xông lên trước túm lấy bàn tay đang vung roi của cha hần, khóc nức nở: “Đừng đánh nữa, ông thật sự muốn đánh chết nó sao?”

“Bà bỏ tay ra!” Cha hần trầm giọng quát, nhưng mẹ hần kiên quyết cầu xin sống chết không chịu buông tay. Cha hần tức giận gào thét: “Đây đều tại bà nuông chiều mà ra, cả hai thằng đều không ra gì!”

Nhà họ Viên có một quy tắc bất thành văn, đó là khi cha dạy con cái người khác không được xen vào. Nhưng trông thấy việc giáo huấn con cái sắp biến thành tranh chấp gia đình, cậu cả, cậu hai hần vội qua can ngăn, khuyên giải: “Anh rể, anh bớt giận.”

“Đúng đó, giáo huấn cũng đủ rồi, ngày tết ngày nhất...”

Cha hần nổi giận đùng đùng như ăn phải thuốc nổ, to tiếng hét: “Các cậu đừng ngăn tôi, hôm nay nếu tôi không cho nó nhớ đời thì nó sẽ còn tiếp tục hại người.”

Mẹ hần vừa nghe thấy liền cao giọng lên án: “Ông nói tôi nuông chiều, ông thì sao? Hai đứa trẻ đã lớn từng này nhưng ông lo được cho chúng bao nhiêu? Cả ngày công việc công việc, chỉ biết đến công việc, ngày đến con trai suốt đi vào...”

Vừa nhắc chuyện năm đó, sắc mặt cha hần bỗng cứng đờ, thở gấp vài cái, nghiến răng nói: “Đây là hai chuyện khác nhau, bây giờ nó đang phạm lỗi, phụ nữ các bà đừng là chẳng có nguyên tắc gì.”

Trần Kinh quỳ dưới đất nghe cha mẹ cãi nhau, sốt ruột muốn đứng dậy kéo họ ra nhưng đôi chân mềm nhũn không nghe lời, đành vói tay ôm lấy chân cha mẹ, ngửa mặt nói: “Cha, mẹ, hai người đừng cãi nhau nữa, việc con đã sai con cam tâm tình nguyện chịu phạt.”

Mẹ hần cúi đầu nhìn thấy con trai trên mặt còn vương nước mắt, khoe mắt bà đỏ ngầu rồi khóc nức lên, chẳng thềm cãi nhau nữa, ngồi thụp xuống ôm lấy con trai, nghẹn ngào nói với cha hần: “Tôi chẳng nguyên tắc, chẳng giác ngộ, tôi chỉ là người phụ nữ của gia đình, tôi chỉ biết con ai người ấy xót, nó đã biết sai cũng đang sửa rồi, ông đánh chết nó thì giải quyết được vấn đề gì không?”

Mất Trần Kinh vốn đã cay cay, thấy mẹ khóc trong lòng càng khó chịu, vừa gọi “mẹ...” thì mẹ hần đã giọng che miệng hần lại như gà mẹ bảo vệ gà con, áp con mình dưới cánh, tiếp tục tranh cãi với cha hần: “Đây không phải lỗi của một mình nó, ông muốn đánh phải tìm nốt thằng kia về, đánh cả hai đứa. Người làm mẹ như tôi cũng không đủ tư cách, ông đánh chết ba mẹ con tôi thì mặc ông, chỉ mình ông là người tốt, ông cao thượng, ông tiếp tục làm ‘người đẩy tớ của nhân dân’ đi, lần này cũng chẳng ai cầu xin ông nữa đâu...”

Ông ngoại Trần Kinh ngồi ghé trên quan sát, trong tai toàn là tiếng khóc hu hu của con gái, mấy người đàn ông đành chịu bó tay đứng giữa nhà, một người còn quỳ dưới đất, thứ lấp lánh trên mặt cũng không biết là nước mắt hay mồ hôi, ông cụ thờ dài xua tay nói: “Mấy đứa đi đi. Con mình tự mình quản, bộ xương già như ta cũng chẳng sống nổi mấy ngày, chẳng bận tâm nổi các người.”

Dứt lời ông liền đứng dậy, có lẽ đã thật sự hao tổn tâm tư, thân thể trước giờ luôn khỏe mạnh lại có thể loạng choạng. Lão Lưu im lặng chờ đợi ở bên vợi

lên trước đỡ ông rời khỏi phòng khách.

Về đến nhà, mẹ Trần Kinh giúp hấn cởi áo sơ mi, lưng hấn dính vào áo đau đến mức phải hít sâu một hơi. Mẹ hấn vừa thấy tấm lưng loang lổ vết máu của con trai lại rơi nước mắt.

Trần Kinh nằm bò trên giường, cổ nhin đau an ủi mẹ: “Con không sao, không đau.”

Mẹ hấn rên rỉ lau nước mắt, mở tủ lấy thuốc bôi cho hấn. Trần Kinh ra vẻ bình thản: “Không đau thật mà, mẹ quên rồi à? Hồi nhỏ con bị đánh suốt còn gì, mẹ còn toàn dùng đũa đánh con.”

“Phải, lúc còn nhỏ thì làm người khác lo lắng, lớn rồi vẫn chẳng bớt lo, không tiến bộ hơn chút nào cả.”

Trần Kinh im lặng một lúc, hỏi: “Mẹ đúng là chẳng nhìn ra sự thay đổi của con sao?”

Mẹ hấn ngẩn người, thân nhiên nói: “Nhìn ra rồi, đổi thành thằng ngốc.”

Trần Kinh bật cười, mẹ hấn vỗ một cái vào mông hấn, mắng: “Đã đến lúc này rồi mà còn cười được?”

Bôi thuốc xong, mẹ hấn không nhin nổi oán trách: “Mẹ thấy con ngốc thật rồi, trên đời nhiều con gái như vậy, sao con cứ nhất định phải tìm cái cô bị nhà mình hại tên Lâm...”

“Lâm Uyên.” Trần Kinh ở bên nhắc nhở.

“Haiz, con nói xem, sao con cứ như chưa từng thấy phụ nữ thế? Chẳng biết bảo con thế nào đây.”

Trần Kinh cười nói: “Còn để mẹ phải bảo thật ư, từ sau khi gặp Lâm Uyên, con đúng là cảm thấy như ngày trước chưa từng gặp phụ nữ...”

Mẹ hấn bị hấn dọa cho sững sờ, không kịp được liền hỏi: “Cô ấy tốt như vậy thật sao? Nghe con nói mẹ cũng muốn thử gặp cô ấy.”

Trần Kinh chỉ vào mắc áo ở cửa nói: “Mẹ giúp con lấy ví tiền trong túi áo khoác ra với.”

Mẹ hấn lấy ví ra, Trần Kinh cẩn thận rút một tấm ảnh từ trong ngăn kéo đưa cho mẹ: “Đây là cô ấy.”

Mẹ hấn cầm lấy xem, lẩm bẩm: “Nhỏ vậy?”

“Ha ha, đây là cô ấy lúc nhỏ.”

“Sao lại rách rồi?”

Một chút không tự nhiên lướt qua trong mắt Trần Kinh, chậm rãi nói: “Lúc giận đối với con cố ý chọc tức đấy!”

“Ồ, bản lĩnh khá đây.” Mẹ hấn cẩn thận quan sát gương mặt cô bé trong ảnh, khen ngợi: “Về ngoài rất xinh, có điều vừa nhìn là biết cô bé có cá tính.”

Trần Kinh ngạc nhiên nhìn mẹ: “Cái này mẹ cũng nhìn ra được?”

Mẹ hấn thờ dãi nói: “Mẹ ăn muối còn nhiều hơn con ăn cơm, trông bộ dạng ngốc nghếch dễ bảo của con là biết cô gái này không đơn giản.”

Trần Kinh cười cười, lấy lại tấm ảnh từ trong tay mẹ nhét vào ví, thờ ơ nói: “Cũng tạm, đầu óc rất đơn giản, chỉ là hơi nóng tính, hơi ngang bướng một chút.”

Mẹ hấn nghiêm túc nhìn hấn hỏi: “Vậy con định làm thế nào?”

Trần Kinh bỗng ngừng lại như thể không hề gì: “Được ngày nào hay ngày ấy.”

“Lời này chả giống lời con nói.” Mẹ hấn bĩu môi, vẻ mặt lo lắng.

Trần Kinh đặt ví lên tủ đầu giường, áp mặt vào gối rầu rĩ: “Mẹ, con lớn thế này rồi, xưa nay chưa từng bắt lực như thế. Con đã nghĩ vô số cách giữ cô ấy lại, nhưng chẳng có cách nào có hiệu quả. Bây giờ con mới biết, thì ra việc khiến người ta bắt lực nhất trên thế giới là mình muốn tốt với một người nhưng người ta lại không cần.”

Mẹ hấn sờ mặt con trai, suốt mấy tháng trời hai má nó đã gầy đi nhiều, bà đau lòng nói: “Con à, mẹ không biết mấy chuyện yêu đương của thanh niên các con rớt cuộc như thế nào, mẹ cũng không ngăn con. Nếu cô gái đó ưng con, tốt với con, mẹ sẽ vui vẻ chấp thuận cô ấy, coi cô ấy như con gái ruột. Nhưng nếu hai con không thể đi tiếp cùng nhau, con có thể đồng ý chuyện này không, phải yêu quý bản thân, đừng có lại như lần trước...”

Mẹ hấn nói, nước mắt rơi. Trần Kinh nắm lấy bàn tay khẽ run run vì khóc của mẹ nói: “Mẹ, mẹ yên tâm, con biết chừng mực, con đã nghĩ kỹ rồi, đợi qua mấy ngày nữa rảnh rồi con sẽ đi học bơi.”

Mẹ rời khỏi, hấn lại mở ảnh Lâm Uyên ra soi dưới ánh đèn bàn ngắm, ngắm trái ngắm phải vẫn chưa đủ, bỗng một suy nghĩ hiện lên trong đầu, nếu không

bỏ đứa con kia, nếu là một bé gái, có phải nó sẽ mang hình dáng này?

Nghĩ vậy lại nhìn ảnh, chút cảm xúc khó tả xuất hiện trong hắn, hắn liền nghĩ, nếu là con trai thì sao? Rồi hắn lập tức bật dậy, quên mất mình còn mang thương tích, đau đến muốn rên lên.

Mẹ hắn trong phòng ngủ nghe thấy bên cạnh có tiếng động, lại thấy con trai cời trần ngồi xồm trước tủ, không biết lại xảy ra chuyện gì, bà vội chạy đến hỏi: “Không ở trong phòng nghỉ ngơi lại lục tủ làm gì đấy?”

Trần Kinh ngẩng đầu hỏi: “Mẹ à, ảnh hồi nhỏ của con đâu?”

Mẹ hắn không hiểu ra sao nhưng vẫn lấy ra từ trong ngăn kéo phía trên một tập ảnh đưa cho hắn, hỏi: “Sao tự nhiên lại đòi cái này?”

“Có việc ạ.” Nói rồi ôm tập ảnh về phòng.

Trần Kinh nằm sấp trên giường lật tập ảnh nửa ngày trời, tìm ra một tấm ảnh đen trắng mình ôm súng đồ chơi rồi đặt bên cạnh ảnh của Lâm Uyên, lớn nhỏ vừa phải, nhìn thế này thật là xứng. Hắn chống cằm ở đó mơ mộng, nếu họ quen nhau từ độ tuổi như trong ảnh thì tốt biết bao, sẽ không có những chuyện buồn phiền như bây giờ. Nhưng sau khi suy nghĩ của hắn đã chạy được biết bao nhiêu vòng vừa nhìn thấy thời gian trên ảnh chợt ý thức được một vấn đề, không đúng, lúc hắn sáu tuổi Lâm Uyên còn chưa sinh ra mà.

Trần Kinh chửi bậy rồi lại thấy bất lực, không gian mơ mộng luôn nhỏ hẹp như vậy, xung quanh đều là những bức tường hiện thực phủ phàng, mà quan hệ giữa hắn và Lâm Uyên đã bị giới hạn suốt đời bởi bốn bức tường ấy.

Lâm Uyên chỉ ở lại nhà Vương Tiêu đến mùng Hai, mấy ngày còn lại cô nhốt mình trong nhà vẽ tranh, bầu bạn với cô ngoài Ni Ni ra còn có Trần Kinh sớm tối mỗi ngày gọi điện thoại hai lần, toàn hỏi cô những chuyện như hôm nay làm những gì, ăn những gì. Lâm Uyên trả lời từng việc, buông điện thoại xuống nhìn bát mì ăn liền cạnh tay, nghĩ bụng mình quả là tiến bộ, lại có thể lừa nổi hắn.

Chiều mùng Sáu, Trần Kinh đích thân đến “đón” cô, gặp mặt xong ngạc nhiên hỏi: “Sao mắt thâm quầng thế? Đón năm mới mà thành gấu trúc rồi, có phải lại thức đêm không? Có muốn khỏe không hả? Đúng là sến ra một cái là không ổn.”

Lâm Uyên bị hắn dạy bảo một hồi, sau đó cả người cả cún bị hắn nhét vào xe, không về căn hộ mà bị đưa đến một spa, dựa vào phương pháp mát xa tí mí giúp Lâm Uyên thả lỏng toàn thân, ngửi hương tinh dầu rồi chìm vào giấc ngủ trong tiếng nước chảy róc rách và âm nhạc. Tỉnh dậy thấy thư giãn toàn thân, cả người có cảm giác thay da đổi thịt, nhìn đồng hồ thì ra mình đã ngủ suốt ba tiếng, nhân viên dẫn cô đến khu nghỉ ngơi nói: “Anh nhà đang đợi chị.”

Lâm Uyên ngăn người, gương mặt bỗng nóng bừng, khẽ nói: “Anh ta không phải.”

Nhân viên cười cười: “Em biết rồi, là bạn trai.”

Lâm Uyên cắn môi, nếu tiếp tục phủ nhận chắc chắn sẽ lôi kéo ánh mắt kì lạ của người khác, thôi vậy, dù sao cũng chẳng phải sự thật.

Đến khu nghỉ ngơi đã thấy Trần Kinh đang ngồi trên sofa xem tạp chí, tư thế lười nhác mà vẻ mặt lại rất chăm chú. Lâm Uyên quan sát bỗng cảm giác giống như có người cầm cái búa nhỏ gõ một nhát vào trái tim cô, cả người bỗng run lên. Trần Kinh như cảm nhận thấy cô liền ngẩng đầu, bỏ sách xuống tiến đến trêu đùa: “Em ngủ dễ thật đấy.”

Tối gần trước mặt lại giờ tay sờ gương mặt đỏ bừng như bị hấp của cô một cách hết sức tự nhiên, bình luận: “Xem ra hiệu quả không tệ, sau này phải đến thường xuyên.” Lâm Uyên tránh ra sau hỏi: “Anh cứ đợi ở đây suốt à?”

“Không, đi làm mát xa chân.”

“Ni Ni thì sao?”

“Đưa nó đến tiệm thú nuôi bên cạnh rồi.”

Ra khỏi đó bên ngoài đã tối mịt, hai người đến tiệm thú nuôi, nhân viên đưa lại chú cún như rục rở hắn lên, Trần Kinh giải thích: “Cũng làm spa cho nó, quả nhiên vừa mắt hơn chút.”

Phản ứng đầu tiên của Lâm Uyên là: Anh thừa tiền không biết tiêu vào đâu à? Nhưng thấy chú cún bộ lông mềm mại sáng bóng dường như đáng yêu hơn mấy phần, cô liền quên sạch tất cả, bế nó lên cúi đầu ngửi, cảm thán: “Thật thơm.”

Trần Kinh cũng áp vào ngửi, nhưng là ngửi Lâm Uyên, cũng gật đầu theo nói: “Quả là thơm.”

Nhân viên ở bên cạnh cười híp mắt giới thiệu: “Chúng tôi dùng tinh dầu hoa hồng cho chú cún.” Trong lòng lại nghĩ, dùng lên người con chó rẻ rách này thật lãng phí.

Trần Kinh cười ha ha: “Cám ơn nhé!”

Nhân viên lễ phép đáp lại, thầm nghĩ người đàn ông này thật ngốc nghếch, có điều lúc cười quả là đẹp trai.

Vì buổi chiều ngủ mấy tiếng, ban đêm Lâm Uyên lại hơi khó ngủ, nửa mơ nửa tỉnh nghe thấy âm thanh kì quái. Cô liền tưởng đến một số tình tiết trong truyện kinh dị, lập tức tỉnh táo, bật đèn đầu giường quay đầu nhìn thử, Trần Kinh đang nằm sắp ngủ, chân hờ nửa người, quần áo ngủ cũng vén lên, tay phải đang vất qua sau lưng gãi gãi. Lâm Uyên hít sâu một hơi vì cô nhìn thấy từng dấu vết loang lổ dưới tay hấn.

Những vết thương đó đã đóng vảy, chỗ bị hấn gãi lại xuất hiện ít máu, ngoài sự hung bạo ra còn thêm mấy phần ghê sợ. Sau đó lại nhìn thấy dấu vết giữa ngón tay hấn, cô đã chú ý đến từ trước, trông vị trí chắc là bị bỏng khi hút thuốc, cô chỉ không hiểu từ khi nào hấn trở nên không biết yêu quý bản thân như vậy rồi.

Lúc này, nhìn bàn tay ấy, tấm lưng ấy, nếu dùng máy ảnh chụp lại, đặt cho nó một cái tên, cô nghĩ có thể gọi là “Tàn”.

Lâm Uyên bất giác đưa tay chạm vào, nhưng khi tiếp xúc làn da của người đàn ông, đầu dây thần kinh giữa những ngón tay đã nhạy bén cảm nhận được nhiệt độ cơ thể hấn, Lâm Uyên bị nóng như thiêu vội rút tay lại.

Nhưng lúc này Trần Kinh cuối cùng đã dừng lại hành động “ngược đãi” bản thân, lật người quay mặt về phía cô. Lâm Uyên nhìn vẻ mặt cau có khi ngủ của hấn chợt ngẩn ra, vói tay tắt đèn.

Vừa nằm xuống đã nghe hấn nói: “Uyển Uyển.”

Trái tim Lâm Uyên như ngừng nửa nhịp, nghiêng đầu qua nhìn hấn, Trần Kinh chẳng hề mở mắt, chắc là nói mơ. Cổ họng cô bỗng khô rát, người đàn ông tội ác tày trời này có một cái miệng ngang giả với hành động xấu xa của hấn. Có một khoảng thời gian thậm chí cô cứ nhìn thấy hấn mở miệng là trong lòng căng thẳng. Nhưng bây giờ điều cô sợ nhất chính là hai chữ này, mỗi lần nghe hấn gọi mình cô đều có cảm giác trái tim bị ai đó xiết mấy cái, cái gọi là “trăm mối giày vò” chắc là thế này. Đúng, cô lo. Từ sau khi mắc bệnh trầm cảm cô trở nên chán nản, nhưng suy nghĩ cũng cẩn thận hơn nhiều, nếu nói sự tàn nhẫn của người đàn ông này như dao, thì sự dịu dàng của hấn chính là độc dược.

Lâm Uyên chưa kịp thu lại suy nghĩ, Trần Kinh đã ậm ừ nói: “Uống thuốc.”

Hấn dứt lời liền chép miệng không lên tiếng nữa, Lâm Uyên có thể khẳng định là hấn nói mơ, nhưng cô không nén được nỗi xót xa từ tận đáy lòng đang lan ra với tốc độ nhanh chóng, như thác nước phun vọt lên trên. Cô nhìn chăm chăm người đàn ông đang ngủ say trong đêm, bất giác đã bị nước mắt làm lu mờ tất cả. Cô cảm thấy mình đang uống một chén Hạc Đình Hồng, nhưng quá trình đi vào cái chết lại bị kéo dài vô hạn. Cô có thể cảm nhận được từng sự thay đổi nhỏ bé, thiếu dưỡng khí, loét niêm mạc ruột và dạ dày, huyết quản nứt vỡ, gan bị phá hủy, máu chảy không ngừng...

Lâm Uyên không thể chịu nổi, kéo ngăn tủ đầu giường tìm thuốc. Không tìm thấy, cô lập tức xuống giường xông vào thư phòng của Trần Kinh. Hấn quản lí các loại thuốc của cô, sáng tối mỗi ngày đều phát cho cô một hai viên như đại xá, còn thường cất xén một chút, nói gì mà phải giảm liều lượng của cô, sợ cô ý lại. Nhưng lúc này cô nhận ra một sự thật đau buồn, ngăn kéo bị hấn khóa rồi. Lâm Uyên như bị rút đi chút hơi sức cuối cùng, ngồi thụp xuống đất vùi đầu vào đầu gối khóc nức nở.

Rất nhanh đã thấy tiếng bước chân truyền tới, một đôi dép cỡ đại lập tức xuất hiện trong tầm mắt, người đàn ông ngồi xuống nâng mặt cô lên, lo lắng hỏi: “Uyển Uyển, em sao thế?”

“Tôi phải uống thuốc.” Lâm Uyên nước mắt đầm đìa nói.

“Thuốc hôm nay uống rồi.” Trần Kinh cau mày đáp.

“Tôi cứ muốn uống.”

“Không được.”

Lâm Uyên gơ tay đâm vào ngực hấn một cái, kêu gào: “Trà thuốc cho tôi, anh dựa vào cái gì mà giấu thuốc của tôi?”

Trần Kinh thấy cô lại bướng bỉnh, cũng không tính toán với cô, định bế cô về phòng. Lâm Uyên không chịu, vung hai tay đẩy hấn, đánh hấn. Trần Kinh vẫn nhẫn nại dỗ dành: “Uyển Uyển, đừng làm ồn, về ngủ, mai em còn phải đi làm mà.”

Lâm Uyên ghét nhất và cũng sợ nhất những lời nói dịu dàng của hấn, trái tim khó chịu như bị vò vắn mấy cái, cô liền gào khóc ra sức đâm hấn, nói không rõ ràng: “Tôi hận anh, tôi hận anh đến chết...”

Trần Kinh ôm cô vào lòng, nắm tay của cô đâm lên lưng hấn không biết chừng mực, đau đến mức hấn nghiến răng bậm môi cố nhịn không ngăn cản cô, lại còn khẽ nói bên tai cô: “Tôi biết, tôi biết, em đừng mất sức hận tôi, tôi lo em lại làm tổn thương bản thân.”

Gương mặt Lâm Uyên đầy nước mắt, Trần Kinh cúi đầu hôn lên khóe mắt cô, dường như làm vậy mới có thể ngăn nước mắt cô tuôn rơi. Mỗi hấn xuôi theo má cô trượt xuống dưới, cuối cùng hạ xuống môi cô, thuận thế hôn sâu hơn. Lâm Uyên còn đang kêu gào những lời hận hấn, từng tiếng hết như từng nhát cuộc đang đào bới trái tim hấn. Hấn không nhìn nổi dùng lưỡi chặn cô, sau đó ra sức hút lấy cho đến khi Lâm Uyên thôi làm loạn vì thiếu dưỡng khí, mềm nhũn dựa vào lòng hấn khóc nức nở hấn mới bế cô về phòng.

Hôm này ngày mười lăm cùng tháng, Trần Kinh đã về từ sớm lôi Lâm Uyên ra khỏi nhà mà chẳng cần giải thích, đưa cô đến Đại Duyệt Thanh. Ngày Tết, khu thương mại phồn hoa bầu không khí náo nhiệt, quảng trường nhỏ bên ngoài chất đầy tượng băng tạo hình các kiểu, óng ánh lóng lánh, nổi bật nhất là mười hai con giáp phân bố xung quanh, rất nhiều trẻ em và học sinh tới đây chụp ảnh với con giáp của mình. Bên ngoài rất đông người, Trần Kinh cứ kéo Lâm Uyên vào trung tâm mua sắm, trong đó treo đèn kết hoa, không khí náo nhiệt, đại sảnh tầng một treo từng hàng thiếp đỏ, rất nhiều người đều đang ngửa cổ xem.

Trần Kinh kéo Lâm Uyên đi, nói: “Chúng ta cũng qua đó xem.”

Lâm Uyên bị nhiễm không khí ngày Tết vui vẻ, tâm trạng tốt lên không ít, cô vốn cũng thích chơi, thấy đông người đều đang đoán câu đố đèn như vậy không khỏi nóng lòng muốn thử.

Cô chưa kịp nhìn, Trần Kinh đã chỉ cô xem một câu đố đèn: “Trên trời rơi xuống một Lâm muội muội (gọi là...)”.

Hắn cười nói: “Cái này hay, có thể đoán được không?”

Lâm Uyên chớp mắt nói: “Không biết.”

“Cho em nghĩ.” Trần Kinh hơi do dự nói: “Tôi biết rồi.”

“Cái gì?”

“Nữ sinh cấp ba.”

“...”

Trần Kinh ra vẻ như thật sự ghi nhớ số câu đố đèn rồi liếc mắt nhìn thấy một câu thú vị: “Nâng ngực không thành, tìm đến cái chết (Khẩu ngữ năm chữ)”.

Lâm Uyên thấy hắn có tình trêu đùa, nói không thiện cảm: “Chả biết.”

Trần Kinh cười cô: “Sao em ngốc thế, thật đáng buồn, không to được là chết sao?”

Lâm Uyên một lúc sau hiểu ra, nghiêng răng nói: “Không then là tên biến thái.”

Cô nhìn sang trái chọn lựa, cuối cùng tìm được một câu thú vị, vẫy tay gọi Trần Kinh tới xem, khiêu khích đọc cho hắn nghe: “Là đàn ông đều thích phiêu bạt khắp nơi (Tục ngữ chín chữ).”

Trên mặt Trần Kinh hiện lên chút khó chịu, Lâm Uyên đắc ý nói: “Đàn ông chẳng có air a gì!”

Trần Kinh ngụy biện: “Em đọc sai rồi, là thanh bốn.”

“Là thanh ba, ‘chẳng có ai ra gì’[1].” Lâm Uyên vẫn đọc thanh ba như cũ, trừng mắt nhìn hắn.

[1] Tiếng Trung có tất cả bốn thanh điệu, trong câu tục ngữ “Là đàn ông đều thích phiêu bạt khắp nơi, chẳng có ai ham vật chất”, Lâm Uyên đã có tình đọc chệch âm ở về sau khiến nghĩa của câu trở thành “đàn ông chẳng có ai ra gì”.

Trần Kinh nói: “Được rồi, nghe em đó.”

Hai người cứ như thi đấu lại đoán mười mấy câu nữa, vẫn là Trần Kinh đoán ra nhiều hơn, Lâm Uyên không phục, tức giận muốn tiếp tục, Trần Kinh giữ cô nói: “Được rồi, em không đối à? Mình đi ăn gì nhé.”

Thấy Lâm Uyên vẫn hơi do dự, hắn lại an ủi: “Thua đàn ông thì không mất mặt, đi thôi.”

Lâm Uyên bịu môi nói: “Anh xem thường phụ nữ.”

Trần Kinh ngăn người liền cười khổ đáp: “Đó là trước kia.”

“Bây giờ thì sao?”

“Tôi sợ.”

“Nói dối.”

Trước khi lên tầng ăn cơm, Trần Kinh dẫn Lâm Uyên đi đối tặng phẩm. Trước bục lãnh thường xếp hai hàng dài, Lâm Uyên không muốn đợi nhưng Trần Kinh lại kiên trì, trước đó hắn đã nghiên cứu cẩn thận tờ quảng cáo, nghe nói trả lời đúng mười câu có thể rút thưởng, giải thưởng rất phong phú. Hắn liền nói với Lâm Uyên: “Không chừng chúng ta có thể nhận được giải thưởng lớn.”

Lâm Uyên liếc nhìn một đồng phần thưởng cao như núi phía sau bục nhận giải, có chút xót xa nói: “Tôi không có vận may vậy đâu.”

Trần Kinh mở tay cô ra, úp bàn tay của mình lên trên ra vẻ thần bí: “Vừa hay tôi đây vận may có thừa, để chia cho em một ít.”

Nói xong còn làm bộ thổi một luồng tiên khí vào giữa hai tay họ, Lâm Uyên giật mình suýt nhảy lên, liền nghe thấy một đôi tình nhân phía sau cười khúc khích. Mặt cô bỗng nóng bừng, đánh “bốp” một cái vào mu bàn tay hắn. Trần Kinh xuýt xoa một cách khoa trương, lần này đến cả người phía trước cũng quay đầu nhìn họ. Hắn cúi đầu nói bên tai Lâm Uyên: “Dù sao em cũng phải giữ thể diện cho tôi chứ!”

Lâm Uyên trầm giọng: “Là anh không cần thể diện.”

“Ừ, tôi không cần thể diện, tôi cần sĩ diện.”

Cũng may nhân viên làm việc hiệu suất cao, rất nhanh đã đến lượt họ. Trần Kinh nộp đáp án và số câu đối đèn lên, nhân viên đối chiếu là đúng rồi đưa họ một đồng phần thưởng “tinh xảo”. Lâm Uyên vừa nhìn đã cười, toàn là móc khóa Shin cậu bé bút chì với Doraemon, còn có cả nhân vật hoạt hình cô không biết. Trần Kinh lại rất nghiêm túc gạt một đồng thứ ra, nói với nhân viên: “Đổi giúp tôi hai cái giống nhau này.”

Lâm Uyên quay đầu đi, mắt tròn trắng, nghĩ bụng tên này thật sự không định giữ thể diện à.

Trần Kinh vội lấy một đồng đồ bé xinh, nhét tất vào túi áo lông của Lâm Uyên. Lâm Uyên cúi đầu nhìn chiếc túi căng phồng, định lấy ra liền nghe thấy nhân viên nói: “Hai người trả lời đúng hai mươi câu, có thể rút thưởng hai lần.”

Trần Kinh lấy trước không hề chần chừ, cào phiếu rồi liếc nhìn, “Cám ơn”. Hắn buông lỏng tay, nói với Lâm Uyên: “Mỗi người một lần, đến em rồi.”

Lâm Uyên thò tay vào hòm rút thưởng rút ra một tấm phiếu nhỏ, lúc đợi nhân viên kiểm chứng còn hơi căng thẳng, nhân viên xem xong nét mặt tươi cười: “Chúc mừng chị, chị đã trúng giải nhất.”

Lâm Uyên chưa kịp phản ứng lại, người ta đã đặt vào tay cô một con gấu Teddy nhỏ, Trần Kinh đứng bên cạnh bật cười: “Giải nhất là món đồ chơi này?”

Lâm Uyên ngẩn người nhìn món đồ nhỏ trong tay, xoa xoa lông nó rồi ngạc nhiên chỉ vào mặt dây chuyền hình hoa tuyết lấp lánh trước ngực nó hỏi: “Cái này có phải đặt nhầm rồi không?”

Nhân viên cười ha ha giải thích: “Đây mới là giải nhất thật sự.”

“Kim cương?” Lâm Uyên kinh ngạc cầm mặt dây chuyền lên soi trước đèn, Trần Kinh ở bên không tin: “Chắc là giả đấy.”

Nhân viên lau mồ hôi: “Là thật ạ, đây là phiên bản giới hạn đặc biệt kỉ niệm một năm khánh thành trung tâm mua sắm của chúng tôi.”

Lúc hai người ăn cơm trên tầng, Lâm Uyên vẫn hơi khó tin, buông đĩa cầm con gấu bên cạnh lên, lấy dây chuyền ra cẩn thận cất đi, Trần Kinh buồn cười hỏi: “Có đẹp vậy không? Vừa nhìn đã thấy không đáng bao tiền.”

Lâm Uyên chẳng thèm ngẩng đầu nói: “Anh biết cái gì?” Rồi chợt nghĩ ra gì đó, ngẩng đầu hỏi: “Chắc cái này không phải mưu mô của anh chứ?”

Trần Kinh suy nghĩ thì cắn phải đĩa, nói: “Em đánh giá tôi cao quá, thủ đoạn rắc rối thể này chắc tôi không nghĩ ra.”

“Không phải anh thật?” Lâm Uyên càng nghĩ càng thấy đúng, cảm giác vui mừng xúc động ban nãy lập tức bị nhạt nhòa bởi suy nghĩ này.

Trần Kinh nghiêm túc nhìn cô hỏi: “Tại sao tôi phải làm vậy?”

Lâm Uyên bị chẹn họng, chớp mắt không đáp.

Trần Kinh cũng không gắng hỏi, cười nói: “Thật sự không phải tôi, nếu là tôi, ít nhất cũng phải chọn thứ đẹp một chút, có cần tôi thể với bóng đèn không?”

“Không cần.” Lâm Uyên cúi đầu, cầm thìa múc bánh trôi.

Trần Kinh với tay phủ lên bàn tay đang đặt trên mép bàn của cô, nói: “Uyển Uyên, em phải tin rằng, một người sẽ không xui xẻo mãi, chẳng phải có câu khổ tận cam lai sao, vượt qua điểm cực nhất rồi, sau này em chỉ có thể càng ngày càng mạnh mẽ hơn.”

Lâm Uyên giữ nguyên tư thế không nhúc nhích, cô biết nếu cô ngẩng đầu nhất định sẽ nhìn thấy đôi mắt đen sáng ngời của người đàn ông đối diện, trong đó nhất định sẽ lấp lánh thứ gọi là “chân thành”. Cô biết nên cô không dám nhìn. Xưa nay, những thứ tốt đẹp đối với cô mà nói đều vô cùng hấp dẫn, giống như mỗi câu mỹ vị, nhưng cô biết sau sự hưởng thụ ngắn ngủi, thứ đón chào cô sẽ là lưỡi câu lạnh lùng ngoắc vào họng mình...

Cô không thể quên, cũng không dám quên ngày này của năm ngoái, cô bất lực nằm trong căn phòng bệnh viện ảm đạm, trên người mang thương tích do hấn gây ra, tương lai mù mịt không lối thoát. Hôm nay cô ngồi đối diện hắn, mặc dù được bao bọc bởi bầu không khí vui vẻ, tốt lành nhưng lòng cô vẫn mang vết thương mà hắn để lại, chẳng có cách nào lành.

Cô rất bối rối, đời người rốt cuộc là vòng tròn, xoay chuyển mãi cuối cùng sẽ phải quay lại điểm gốc? Hay là một đường thẳng, chỉ cần nhìn phía trước không cần trông phía sau? Chẳng ai nói cho cô đáp án, cô chỉ có thể nghe theo bản năng của chính mình, bản năng khắc ghi, bản năng trốn chạy, bản năng bảo vệ mình không chịu thêm bất kỳ tổn thương nào nữa.

Không biết có phải báo trước gì chẳng, mùa xuân năm nay đến rất sớm, băng tuyết nhanh chóng tan chảy, cây cối cô quạnh suốt mấy tháng trời thì nhau đâm chồi nảy lộc xòe ra những lá non, rất nhanh hai bên đường đã tràn đầy sắc xanh sống động. Trong thời kì vạn vật bừng tỉnh này, bệnh tình của Lâm Uyên cũng ngày một khá lên, thần sắc tốt, biểu cảm sinh động, nói cũng nhiều hơn, giống như cây khô bị tuyết chôn vùi cả mùa đông lại có cơ hội sống, từ từ nhuộm lên màu xanh bùng bùng.

Lý Cẩn nói Lâm Uyên rất kiên cường. Đương nhiên cũng nói Trần tiên sinh, anh làm rất tốt.

Trần Kinh nghĩ thầm, quả thật hắn làm rất tốt, mà việc tốt nghĩ kĩ lại không giống với những việc mình làm. Hắn thường cảm thấy mình của bây giờ rất xa lạ, có mấy lần khi rửa mặt bỗng ngẩng đầu soi gương, xác nhận có phải mình vẫn mang gương mặt đó hay không.

Lâm Uyên càng ngày càng hoạt bát, cũng càng ngày càng lão xược, tranh luận với hắn đã thành chuyện cơm bữa, động một cái là nhăn mặt. Cô còn chê hắn dài dòng, gọi hắn là “mẹ già” suýt làm hắn nghẹn chết, trợn mắt hung dữ nói: “Chết tiệt! ‘mẹ già’ á? Dù gì cũng phải là ‘bố già’ chứ?”

Lâm Uyên mỉm cười đáp: “Bây giờ đàn ông cũng có thể làm y tá, anh làm ‘mẹ già’ sao mà không được?”

Hắn thờ phỉ phỉ nói: “Em còn biết tôi là đàn ông? Mẹ kiếp, đến chính tôi cũng suýt nữa quên mất!”

Không phải vậy sao, để gây dựng hình tượng trong lòng Lâm Uyên, hắn đã “ăn chay” suốt mấy tháng. Kể cũng lạ, hắn xưa chưa từng coi phẩm hạnh ra gì mà bây giờ lại thích thanh khiết, cho dù khó chịu nữa cũng chưa từng có suy nghĩ ra ngoài tìm người “hạ hỏa”. Chỉ Tôn Bảo[2] nói “nôn mãi sẽ quen thôi”, bây giờ hắn muốn nói “nhịn mãi sẽ quen thôi”.

[2] Một vai diễn của Châu Tinh Trì.

Nhưng trên thế giới luôn có một số người chỉ sợ trời đất chưa đủ loạn, chẳng biết đưa lăm mồm nào lại đặt cho hắn một biệt danh “Bạn trai nhị thập tứ hiếu”, rồi nhanh chóng đã truyền ra xung quanh. Chẳng lẽ vì hắn liên tục mấy lần từ chối tụ tập? Vì mấy lần hắn vô ý nói phải đi đón Lâm Uyên tan tầm? Hay vì mấy lần lúc đãi khách hắn tranh thủ gọi điện thoại cho cô?... Được thôi, nhị thập tứ hiếu thì nhị thập tứ hiếu, cái số hắn rồi.

Có điều, hắn thích danh hiệu “bạn trai” này.

Một lần hiếm có, Trần Kinh dành thời gian đến tụ tập với anh em, giữa bàn tiệc đương nhiên không thể thiếu mấy cô nhan sắc hơn người. Cô gái cạnh bên như bị ai rút mất xương sống, ẻo lả dựa vào người hắn. Mọi người đều yêu cầu hắn tự phạt ba ly lớn vì mấy lần không đến trước đó, còn phải uống rượu giao bôi. Lớn u, Trần Kinh cũng chẳng hề gì, dù sao ngày trước không phải chưa từng thử, đàn ông mà, gặp dịp vui chơi là tất nhiên thôi. Chỉ là khi cơ thể mềm nhũn của cô gái kia dán vào, hắn bỗng bị thôi thúc phải rút lui, đã cố nhịn rồi lại bị mùi hương trên người cô ta kích động. Hắn rất phong độ không nôn rượu lên người cô ta nhưng lại khiến mình bị sặc ho đến nửa ngày trời.

Tiệc tàn, mọi người đều định mang cô gái trong lòng ra về, hắn mở ví rút ra một xấp tiền đưa cho cô gái bên cạnh hắn. Cô gái như bị tổn thương lòng tự trọng, kéo tay áo hắn chớp đôi mắt to hỏi: “Em không tốt sao?”

Hắn cười cười: “Em rất tốt, nhưng ở nhà tôi đã có người tốt hơn rồi.”

Trên đường về nhà nghe điện thoại của Phương Chính: “A Kinh, cậu càng lún càng sâu rồi, còn buông tay nổi không?”

Hắn đã quên khi đó mình trả lời thế nào, chắc là đáp án khẳng định, nghĩ một đằng nói một nẻo. Hắn phát hiện trước giờ mình chưa từng né tránh một vấn đề như thế này, hắn tức cười nghĩ, lương tâm đúng là thứ mềm yếu, kẻ mạnh một khi đã có lương tâm nhất định sẽ biến thành kẻ yếu.

Lúc hắn về Lâm Uyên đã ngủ rồi, thời gian làm việc nghỉ ngơi hiện nay của cô rất điều độ, chưa đến mười giờ đã có thể ngủ ngon. Mùi tươi mát của sữa tắm và dầu gội đầu trên cơ thể cô còn khiến hắn say đắm hơn rượu ngon, hắn ngồi bên giường ngây ngốc ngắm cô hồi lâu. Hắn nhớ hồi đại học từng học qua môn phân tích tác phẩm, có một lần giới thiệu cuốn tiểu thuyết “Jane Eyre”, hắn ấn tượng sâu sắc với một đoạn trong đó, Jane và ông Rochester nói về bà vợ điên của ông.

Rochester nói: “Không phải cô ta điên mà tôi ghét bỏ đâu. Giả sử em điên, em nghĩ tôi cũng ghét bỏ em sao... Mỗi một phần cơ thể của em đối với tôi, nó quý giá như chính cơ thể của tôi, lúc em đau khổ thì tôi cũng vậy. Trí não em là bảo bối của tôi, nếu nó hư hại thì vẫn là bảo bối của tôi. Nếu em nói mơ triền miên, cánh tay tôi sẽ ôm chặt em chứ không phải chiếc áo gi-lê bó sát... Cho dù lúc tức giận em cào xé hỗn loạn, với tôi điều đó cũng rất quyến rũ...”

Hồi ấy hắn cười nhạo nói, xót xa gớm. Bây giờ nhớ đến đoạn thoại hắn vẫn không kìm được bật cười, quá chuẩn, viết đúng tiếng lòng hắn.

Đêm hôm đó Trần Kinh nằm mơ thấy Lâm Uyên rời đi, đi mà không hề báo trước. Hắn giật mình tỉnh giấc, cảm thấy cơ thể ấm áp trong lòng mới thờ phào nhẹ nhõm, sau lưng lạnh buốt, lấy tay sờ thấy một lớp mồ hôi đầm đìa. Hắn sững sờ hồi lâu giữa đêm tối, một suy nghĩ lướt qua trong đầu, nếu Lâm Uyên không khỏe có phải sẽ không cần rời đi? Cô khỏe mạnh hay không cũng chẳng sao, hắn sẽ giống như những gì Rochester nói, dù cô ra sao hắn đều có thể tiếp nhận, chỉ cần cô ở bên hắn giống như lúc này là được. Rồi hắn lập tức phủ định suy nghĩ này, nó quá điên khùng và ích kỉ.

Nếu là trước kia không chừng hắn thật sự sẽ làm điều đó, còn bây giờ hắn không làm được.

Nhưng nếu bảo hắn trơ mắt nhìn Lâm Uyên yêu đương kết hôn với người đàn ông khác, hắn tự nhủ mình chắc chắn không làm được. Vừa nghĩ cô sẽ nằm cùng tên khác trên một chiếc giường, còn định làm những chuyện thân mật kia, hắn lại ăn không ngon ngủ không yên như bị côn trùng cắn, khó đảm bảo sẽ không tìm người xử đẹp thứ mà tên đó...

Trần Kinh thao thức suốt đêm, sang ngày hôm sau hai mắt đỏ ngầu như thỏ, còn hiện cả quảng thâm đậm màu. Nhớ lại ý nghĩ đêm qua không khỏi tự cười mình ngốc, nghĩ nhiều vậy ích gì chứ, đàn ông phải ra đàn ông, hoặc làm kẻ xấu tàn nhẫn với người khác, hoặc làm việc tốt nhưng chớ sợ mình đau.

Song điều khiến Trần Kinh kinh hãi là sau một tuần, cơn ác mộng kia của hắn đã thành sự thật, Lâm Uyên đi rồi, chính xác là mất tích rồi.

Lúc đó Trần Kinh vừa đi đàm phán với khách hàng từ tỉnh ngoài trở về, tới nhà đã hơn mười một giờ tối, không thấy Lâm Uyên đâu. Hắn bỗng sợ hãi, gọi điện thoại cho cô bị báo đã tắt máy. Hắn ép mình trấn tĩnh lại rồi lái xe đến chỗ ở của Lâm Uyên, lấy chìa khóa mình đánh thêm mở cửa nhưng phát hiện trong nhà cũng không một bóng người.

Hắn lập tức dờ dẩn, đứng ngây trong phòng khách nhà Lâm Uyên hai phút mới nhớ ra việc gọi cho bạn bè, đồng nghiệp và lãnh đạo của cô, cũng chẳng quan tâm liệu có làm phiền người ta nghỉ ngơi hay không. Hắn đã nhanh trí từ trước, lưu lại phương thức liên hệ của tất cả những người mà bình thường Lâm Uyên có thể tiếp xúc, vốn để mọi việc được chu đáo, không ngờ phải dùng đến thật.

Lái xe một vòng, chẳng có được tin tức đáng giá nào. Đồng nghiệp của Lâm Uyên nói chiều nay cô ấy đã xin nghỉ nhưng không nói gì với họ. Bên Mẹ Lan cũng không biết, hắn không làm quá chuyện này để mọi người phải hoảng, chỉ đáp qua loa mấy câu rồi cúp máy, sau đó lập tức gọi cho người quen trong ngành công an. . .

Vừa cúp máy Trần Kinh liền muốn xông ra cửa đi tìm Lâm Uyên nhưng hai chân không nghe lời hắn, đứng nguyên chỗ cũ, cuối cùng hắn lùi mấy bước, mệt mỏi thả mình xuống sofa. Bàn tay vô thức nắm chặt di động cứ như định bóp nát nó vậy. Hắn hối hận vô cùng, hắn không nên rời khỏi, cuộc đàm phán có quan trọng đến mấy cũng không quan trọng bằng tính mạng của Lâm Uyên. Hắn đứng là lạc quan mù quáng, tưởng rằng Lâm Uyên chuyển biến tốt nên không cần lo lắng. Hiện tại có hai loại cảm xúc đang lấp đầy trong khoang ngực hắn: Hối hận và sợ hãi.

Lúc điện thoại trong tay rung lên, Trần Kinh giật mình suýt quăng nó đi, sau đó nhìn thấy số trên màn hình lại không dám nhấc. Hắn sợ, ngộ nhờ đối phương nói với hắn Lâm Uyên xảy ra chuyện thì làm thế nào? Tai nạn? Bây giờ nhiều sát thủ xa lộ như vậy, mà say rượu lái xe cũng nhiều như thế, Lâm Uyên lại hốt hoảng. . . Tự sát? Rất có khả năng, cô là bệnh nhân trầm cảm, hơn nữa trước kia từng có lần tự sát. . .

Từng hồi chuông vang lên càng ngày càng dữ dội khiến Trần Kinh tỉnh lại từ những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, hắn vội ấn phím trả lời, nếu thật sự xảy ra chuyện, không muốn đối mặt cũng vô ích, nếu phát hiện kịp thời có lẽ còn cứu được.

Đối phương bình tĩnh nói với hắn, hôm nay thành phố B xảy ra tổng cộng mười mấy vụ tai nạn lớn nhỏ, người bị thương không hề có cô gái nào trẻ tuổi, đồn công an cấp dưới cũng chưa nhận được điện thoại thông báo phụ nữ tự sát hay bị thương.

Trần Kinh thở phào nhẹ nhõm nhưng trái tim bỗng giật thót, chưa phát hiện không có nghĩa chưa phát sinh, Lâm Uyên lại xin nghỉ, chắc chắn đã có dự tính trước, e rằng cô đi nhảy xuống hồ, e rằng cô tìm một nơi hẻo lánh uống thuốc ngủ. . . Hắn lấy tay ra sức vỗ vào trán, chửi mấy tiếng, toàn bị tưởng tượng của mình làm sợ hãi đến sinh bệnh tim.

Mãi một lúc sau Trần Kinh mới nghĩ đến việc gọi cho thư kí bảo anh ta tra lịch bay, tìm người điều tra camera giám sát của bến tàu xe. Ban nãy hắn cứ nghĩ quần quanh về bệnh trầm cảm của Lâm Uyên, toàn tiêu cực cho rằng cô xảy ra chuyện hoặc tự vẫn rồi. Giờ nghĩ lại, Lâm Uyên đã hồi phục rất nhiều, không chừng lại tiếp tục ý nghĩ trước kia, một lòng một dạ muốn trốn khỏi hắn.

Lần này chưa đến mười phút thư kí đã gọi lại, nói rằng đã tra được ba giờ chiều hôm nay Lâm Uyên đáp chuyến bay tới thành phố S. Quả tim đang treo lơ lửng của Trần Kinh cuối cùng đã hạ xuống, vậy thì đúng rồi, nơi đó là nhà bà ngoại Lâm Uyên, cũng là nơi cô đã sống hơn mười năm.

Nhưng ngay giây sau hắn lại hoảng sợ, có phải Lâm Uyên đến đó tự sát? Tục ngữ có câu “Lá rụng về cội”. . .

Tám giờ sáng hôm sau Trần Kinh tới thành phố S. Trên đường từ sân bay tới nội thành, hắn tiếp tục gọi cho Lâm Uyên, cô vẫn tắt máy, hắn nơm nớp lo sợ, nôn nóng đến mức miệng cũng bị nhiệt. Sau bốn mươi phút cuối cùng đã đến đích, từng hàng cùng ngõ hẻm trong các dãy nhà đơn của khu phố cổ, tuy hơi lâu năm nhưng không hề cũ nát. Con đường nhỏ bằng phẳng trước cửa rất sạch sẽ, có điều quá chật hẹp nên xe hơi không thể vào, Trần Kinh đành xuống taxi đi bộ.

Chữ “Phúc” và câu đối trên cửa mỗi nhà còn chưa phai màu đỏ rực trông rất tươi vui, nồng đậm mang theo hơi thở cuộc sống, hơn nữa nơi đây còn cách xa những ồn ào náo động, có được sự yên ả hiếm thấy của thành phố. Nhưng lòng Trần Kinh thì không yên ả chút nào, dọc đường hắn chăm chú nhìn tên công nhà, cuối cùng dừng trước một cánh cửa sắt đen sì. Vừa nghĩ đến sắp được gặp Lâm Uyên, hắn vô cùng vui vẻ lại có chút hồi hộp, nhưng khi hắn nhìn thấy ổ khóa lớn trên cửa liền ngăn người đứng đó.

Tường sân không cao, hắn có thể dễ dàng nhìn thấy quang cảnh trong sân lát gạch xanh, trong góc có một chiếc đu cũ kĩ, bên cạnh còn có một cây anh đào đang độ ra hoa. Nhìn qua cửa sổ kính cũng không thấy được trong nhà có bóng người, Trần Kinh khó hiểu, lẽ nào Lâm Uyên không về?

Hắn nhất thời mê muội lại tức giận, liền ra sức đâm một cái vào cửa sắt, bỗng từ sau lưng vọng tới tiếng một người phụ nữ: “Anh tìm ai?”

Trần Kinh quay đầu, thấy một phụ nữ gần ba mươi tuổi đang mang bầu. Trông cô ta ăn mặc tùy tiện, chắc là hàng xóm, hắn vội hỏi: “Lâm Uyên ở đây phải không?”

“Uyển Uyển hả, hôm qua cô ấy mới về, vừa sáng sớm đã đi rồi.”

Trần Kinh vừa thấy mừng ngay lập tức lại thấy hoảng, vội hỏi: “Đi đâu rồi?”

Người phụ nữ đánh giá hắn một lượt từ trên xuống dưới, nghi ngờ hỏi: “Anh là ai?”

“Tôi là bạn trai cô ấy.”

“Hả? Bạn trai cô ấy không phải chết rồi sao?”

Trần Kinh giật mình, chẳng đợi hần giải thích, cô ta như tỉnh ngộ: “Tôi biết rồi, là bạn trai mới hử?”

Trần Kinh hơi mất tự nhiên “ừ” một tiếng, hỏi: “Cô ấy đi đâu rồi?”

“Lên núi ở ngoại thành thăm mộ bà ngoại.”

Trần Kinh ngẩn người, nghĩ lại cũng đúng, tiết Thanh minh vừa qua. Người phụ nữ kia nhiệt tình nói: “Buổi trưa có thể cô ấy sẽ về, hay là anh sang nhà tôi ngồi đợi? Không cần khách khí, quan hệ giữa tôi và Uyên Uyên rất tốt, chúng tôi là hàng xóm suốt mười mấy năm rồi.”

“Không cần đâu, cảm ơn, nơi cô ấy đến tên là gì?”

Người phụ nữ ngạc nhiên: “Anh muốn đi tìm cô ấy?”

Trần Kinh gật đầu, người phụ nữ chỉ về phía đông nói: “Thấy chưa? Ngọn núi bên đó, tên là Nhị Long Sơn, bà ngoại cô ấy được chôn ở đó, nhưng anh phải gọi xe mà đi, rất xa đấy, ải chà, khắp nơi núi đồi anh biết đi đâu mà tìm...”

Trần Kinh không đợi cô ta dài dòng liền cảm ơn rồi vội vã rời khỏi, đến giao lộ gọi taxi đi thẳng đến Nhị Long Sơn ở ngoại thành.

Tới chân núi xe không thể đi tiếp, Trần Kinh trả ba trăm tệ cho tài xế bảo anh ta đợi mình, sau đó men theo đường núi đi lên. Hần cũng biết cách tìm này hơi ngớ ngẩn, nhưng hần không thể đợi, chỉ cần không thấy Lâm Uyên, không có tin tức của cô hần không thể yên tâm một phút nào. Đã không nghĩ ngợi ba mươi tiếng, thái dương hần giật giật đau nhức, mắt cay cay, không cần nhìn cũng biết chắc chắn giống hệt mất thỏ. Dạ dày trống rỗng nhưng không thấy đói chút nào. Hai chân mỏi mệt mà ngang bướng tiến lên như được lên giây cót, hình như chỉ có trông thấy Lâm Uyên mới có thể bảo hần ngừng lại.

Hôm nay lại là một ngày nắng, cảnh xuân tươi đẹp, cây cối lác đác lung chừng núi, ánh mặt trời chiếu xuống hơi chói mắt, trong rừng chốc chốc vọng tới vài tiếng chim kêu. Trần Kinh vừa đi vừa đưa tay lên miệng hét tên Lâm Uyên, thỉnh thoảng kinh động mấy con chim rừng làm chúng “phành phạch” bay đi, nhưng đáp lại hần chỉ có tiếng vọng của chính mình, từng hồi từng hồi, trông hần vừa cô đơn, vừa bất lực.

Hần chợt nhớ lại một sáng sớm mùa thu năm ngoái, lúc đó hần lo lắng nhiều hơn sợ hãi, bây giờ ngập tràn trong lòng hần lại toàn nỗi sợ. Vừa nghĩ đến khả năng không thể nhìn thấy Lâm Uyên, vĩnh viễn mất cô rồi hần lại cay cay, rồi hần dừng bước, cúi đầu lau mặt, hít sâu mấy hơi mới tiếp tục lên đường.

Lúc Trần Kinh rẽ ngoặt thì nhìn thấy bóng người phía trước, còn tưởng mình hoa mắt, ngay giây tiếp theo liền vui mừng khôn xiết bước nhanh đến, lớn tiếng hét: “Uyên Uyên!”

Lâm Uyên mặc một chiếc áo gió thường ngày màu xanh quân đội khiến cô như hợp thành một với cảnh vật xung quanh, cổ quấn khăn lụa hoa nhí màu đỏ tôn thêm làn da trắng ngần. Cô ngờ ngác nhìn Trần Kinh sải bước đi tới, khẽ nói: “Thật sự là anh...”

Trần Kinh thấy cô, cảm xúc lẫn lộn, muốn nổi giận mắng cô vài câu nhưng vừa trông bộ dạng ngờ ngác của cô lại không nhẫn tâm. Hần tự nhiên ngồi xuống kéo tay cô oán trách: “Uyên Uyên, em dọa chết tôi rồi.”

“Sao anh đến đây?”

“Em còn dám hỏi? Không nói tiếng nào đã chạy mất, hại tôi tìm mãi, còn tưởng em lại...”

“Tưởng tôi lại muốn tự sát?”

Trần Kinh chẳng chú ý đến mình, bây giờ đã quen tư thế hơi ngược lên, hần không trả lời câu hỏi của cô mà dịu dàng nói: “Không sao thì tốt, thăm mộ bà xong chưa?”

“Ừ.”

Trần Kinh đứng dậy, duỗi tay trước mặt Lâm Uyên nói: “Vậy xuống núi thôi, tôi bảo tài xế đợi dưới chân núi rồi.”

Thấy Lâm Uyên không đứng dậy ngay, hần lại hỏi: “Còn muốn nghỉ chút à?”

Liếc nhìn giày cô, hần cau mày hỏi: “Sao em lại thiếu một chiếc giày? Đi kiểu gì trông thảm hại thế này.”

Lâm Uyên lắc đầu, vịn lấy tay hần mượn sức đứng dậy, đi được hai bước cô bỗng nhỏ tiếng nói: “Tôi tưởng ngày mai anh mới về...”

Trần Kinh “hử” một tiếng, không vui đáp: “Em tưởng? Em còn tưởng trái đất hình vuông chắc, không phải đã bảo cho dù là chuyện lớn chuyện nhỏ cũng phải báo với tôi một tiếng sao, việc lớn thế này mà em lại...”

Lâm Uyên chớp mắt, lẩm bẩm: “Lại nữa rồi.”

“Được rồi tôi không dài dòng nữa, sau này em chú ý chút là được.”

“Không có sau này rồi.”

Trần Kinh bỗng dừng bước, bàn tay nắm lấy Lâm Uyên liền siết chặt, đến khi cô đau quá xuýt xoa hần mới nói lòng một chút, mở miệng nói thẳng: “Lâm Uyên, ‘sau này’ mà tôi nói, là mỗi ngày bắt đầu từ hiện tại cho đến khi em rời đi.”

Bầu không khí bỗng lắng lại, hai người đều không nói gì, chỉ im lặng mà đi. Đường xuống núi dễ đi hơn nhiều, Trần Kinh bất giác bước nhanh, phát hiện Lâm Uyên không theo kịp hần lại giảm tốc độ chiều ý cô. Lâm Uyên đi mãi đi mãi, bỗng chân run rẩy suýt ngã, Trần Kinh vội đỡ cô dậy nhưng lại bị giật mình bởi sắc mặt cô còn trắng bệch hơn mấy phần so với ban nãy.

Trần Kinh cuối cùng đã phát hiện có gì đó bất thường, lo lắng hỏi: “Uyên Uyên, em sao thế?”

Lâm Uyên dựa vào hần mới đứng vững, lắc đầu. Trần Kinh đâu có tin, nắm vai cô căng thẳng hỏi: “Uyên Uyên, có phải em uống thuốc rồi?”

Lâm Uyên nhìn đôi mắt đỏ ngầu, nhìn đôi lông mày cau lại của hần, đột nhiên muốn cười, cô cười yếu ớt nói: “Không sao, chỉ là bị rấn cắn.”

Trần Kinh sững người, tức giận trách mắng: “Sao không nói sớm, bị cắn chỗ nào?”

Lâm Uyên chỉ vào cổ chân phải, hần vội đỡ ngồi xuống, xắn quần bò cô lên, lập tức thấy một mảng bầm tím chỗ mắt cá chân, ở giữa có hai lỗ rất sâu, bên trên buộc một sợi dây giày.

Lông mày Trần Kinh càng nheo lại, cời dây giày buộc chặt lùi xuống dưới một chút, đồng thời hỏi: “Cảm thấy thế nào?”

“Tê.”

Hần ấn một cái, lại hỏi: “Đau không?”

“Hoi.”

Trần Kinh ngồi xuống, đặt chân phải của Lâm Uyên lên chân mình, lấy dao nhíp trong túi bật ra, trước khi xuống tay còn xoay mặt cô sang một bên, lấy dao rạch vào vết thương một hình chữ thập nhỏ, sau đó nâng chân cô lên sát miệng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Chí Mạng - Tập 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Dị Dàng

Lúc cảm thấy chân mình bị Trần Kinh nâng lên cô đã phát hiện có gì đó bất thường, quay đầu lại nhìn, quả thật hần muốn hút máu độc cho mình, cô hét thất thanh: “Anh điên à?”

Trần Kinh như không nghe thấy, hút một hơi rồi nhổ ra, lại hút tiếp, Lâm Uyên nói gì cũng vô ích. Cô liều mạng giãy giụa, hần giữ chặt chân cô quát: “Còn cử động độc tố sẽ khuếch tán, muốn chết phải không?”

Lâm Uyên bị hần mắng lập tức thôi làm loạn, để mặc hần cúi đầu hút hết lần này đến lần khác. Chỗ bị thương vốn chẳng có cảm giác, bây giờ hình như lại có một luồng run rẩy chạy qua dây thần kinh truyền đến đại não, cảm giác ẩm ướt tê tê khiến cô như muốn nhảy lên vì không thể thích ứng. Cô vội quay đầu không nhìn cảnh này, cũng ép mình không được nghĩ nhiều, hai tay bất giác nắm chặt vạt áo, nắm mạnh đến mức móng tay như sắp cào rách lớp vải.

Trần Kinh hút liên tiếp mười mấy lần, đến khi máu hần nhỏ ra từ màu đỏ thẫm ban đầu biến thành đỏ tươi mới chịu dừng. Lâm Uyên nghe thấy tiếng “xong rồi” của Trần Kinh liền quay đầu lại, thấy hần lấy một miếng băng cá nhân từ trong túi xé ra rồi nhẹ nhàng dán vào vết thương của cô. Cô khó hiểu sao hần lại mạng theo người thứ này.

Trần Kinh cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của cô, vừa giúp cô kéo ống quần vừa giải thích: “Tránh dính bụi nhiễm trùng.”

Lúc hần ngẩng đầu, ánh mắt Lâm Uyên bị thu hút bởi một vệt máu trên khóe miệng hần, ma xui quỷ khiến thế nào cô liền giơ ngón trỏ lau đi. Trần Kinh ngẩn người, đang định mở miệng lại bị Lâm Uyên cướp lời: “Độc tố của con rắn này rất mạnh?”

“Ừm, có khả năng là rắn hổ mang hoặc rắn lục.” Trần Kinh nói xong, lo lắng Lâm Uyên sợ hãi liền trêu đùa: “Miền Bắc thường không nhiều rắn độc, chỗ em đúng là ‘địa linh nhân kiệt’.”

Lâm Uyên ngờ ngác hỏi: “Anh đã nhổ sạch đi chưa?”

Trần Kinh cười cười đáp: “Đương nhiên, tôi có khát nữa cũng không uống thứ ấy.”

Chút cảm xúc kì lạ vừa trỗi dậy trong Lâm Uyển bị câu nói đùa của hắn làm tan biến trong nháy mắt. Lúc này cô mới ý thức được hành động này của mình rất đường đột, vội vàng giấu tay sau người.

Trần Kinh không chú ý đến động tác nhỏ của cô, chống tay xuống đất đứng dậy phui quần, còn chưa đứng thẳng đã khom người nói với Lâm Uyển: “Lên đây.”

Lâm Uyển kinh hãi vì hành động ân cần của hắn, hay nói đúng hơn, cô vẫn chưa hoàn hồn sau trận “kinh hãi” ban nãy, từ chối theo bản năng: “Tôi tự đi được.”

Trần Kinh phải ngồi xồm nên không hề dễ chịu, thấy Lâm Uyển xa lạ với mình lại càng bức tức, giọng điệu cứng nhắc giục cô: “Vận động mạnh sẽ làm độc tố khuếch tán càng nhanh, không biết à? Đừng phí lời, có phải muốn tôi bế em đi không?”

Lâm Uyển đi đến như rùa bò, còn chưa kịp leo lên hắn đã chấp tay ra sau kéo cô, đỡ cô lên lưng rồi đứng dậy. Lâm Uyển theo bản năng vắt tay qua cổ hắn, ngực cô áp vào lưng hắn, lúc này mới phát hiện lưng hắn rất rộng, cho người ta một cảm giác yên tâm. Cô lập tức thấy khinh bỉ vô cùng suy nghĩ này của mình, nhưng ý nghĩ lại vẫn cố chấp dừng lại trên lưng hắn. Cô nhớ đến cảnh tượng nhìn thấy đêm hôm đó, tuy thiếu tình yêu thương của cha mẹ từ nhỏ nhưng trong kí ức cô chưa bị đánh bao giờ. Lúc nọ đại từng coi việc được đánh mắng như một phần của tình thân, lúc nghe thấy bạn học than phiền mình bị đánh, cô thậm chí còn có chút ngưỡng mộ. Đến tận ngày hôm đó cô mới biết thì ra còn có cách đánh kinh khủng như vậy, cô đoán là rất đau, đến người ngoài nhìn vào còn thấy bứt rứt. Nhưng xưa nay Trần Kinh chưa từng thể hiện chút khó chịu trước mặt cô, không thể không nói hắn là người đàn ông rất có khí phách.

Cô nhớ đến một chuyện nhỏ lần trước, hôm đó cô đang ở chỗ làm giúp người khác chuyển bàn, tay quệt phải tường bị rách da. Lúc Trần Kinh đón cô tan làm tỉnh mắt nhìn ra, lập tức sang hiệu thuốc bên đường huy động nhân lực mua một đồng thuốc khử trùng và băng băng. Cô nói chuyện bé xé ra to, hắn lại trách cô không biết chăm sóc bản thân, toàn lo chuyện bao đồng, bị thương cũng đáng đời.

Cô thầm đoán, có phải vì chuyện này nên hắn mới cắt băng cá nhân trong túi không, lập tức lại cảm thấy mình suy nghĩ quá nhiều. Nhưng sống chung trong thời gian dài như vậy, cô sớm đã nhận thấy Trần Kinh thật ra là người rất chu đáo. Nghĩ đến đó, Lâm Uyển không nhịn nổi tự cười nhạo bản thân, mình lại đang tìm ưu điểm cho người đàn ông này ư?

Trần Kinh đi nhanh nhưng bước chân rất vững chắc. Hắn im lặng một lúc lại không chịu nổi, trách mắng cô: “Em không thể gọi điện tìm người giúp à? Nếu tôi không đến thì em định ở đó chờ chết chắc?”

Lâm Uyển giải thích: “Quên mang di động rồi.”

Trần Kinh “hừ” một tiếng nói: “Tôi hét gọi em nhiều như thế mà em chẳng nghe thấy?”

“Tôi nghe thấy rồi, tôi còn tưởng là ảo giác.”

Bước chân Trần Kinh chợt ngừng lại, bức bối nói: “Biết mình như thế còn chạy lung tung.”

“Tôi nhớ bà tôi.”

“Vậy nói với tôi một tiếng chứ, tôi đưa em đi là được.”

“Không muốn phiền anh.”

Trần Kinh cười: “Em tưởng mình ít phiền phức lắm sao?” Rồi lại đổi giọng điệu nửa đùa nửa thật: “Lẽ nào em không nhìn ra tôi vui lòng được em làm phiền?”

Lâm Uyển không tiếp lời, bàng hoàng nhìn giọt mồ hôi lấp lánh sau tai hắn. Cô ép mình dịch chuyển tầm mắt, cuối cùng hạ xuống ven cống cạnh đường, ở đó tích trữ một lớp lá rụng từ năm ngoái đang trong quá trình mục nát, đã không còn nhìn được nguyên dạng, hỗn tạp thành từng mảng đen sì, sớm đã chẳng còn ranh giới.

Cô chỉ vào bên đó khẽ nói: “Trần Kinh, chúng ta giống thứ kia.”

Trần Kinh liếc nhìn, không nói gì thêm.

Xuống núi rồi lên taxi, Trần Kinh sờ trán Lâm Uyển, may còn chưa sốt, hắn bèn bảo tài xế tới bệnh viện “top 3” gần nhất. Đường đi quả là thuận lợi, không phải nán lại, chưa đến một tiếng đã tới Đại học Y trực thuộc bệnh viện. Bác sĩ trong phòng cấp cứu kiểm tra tình trạng vết thương của Lâm Uyển, bảo rằng xử lý khá kịp thời, độc tố chưa lan rộng, rồi kê cho cô một lọ huyết thanh kháng độc rắn.

Bác sĩ ngừng đầu thấy Trần Kinh hình như rùng mình, hỏi: “Anh không sao chứ? Cũng bị rắn độc cắn?”

Lâm Uyển quay đầu nhìn, lúc này mới phát hiện môi Trần Kinh tím tái, sắc mặt cũng rất kì lạ, trên đường đi ban nãy cô không chú ý, vội nói với bác sĩ: “Anh ấy hút độc cho tôi.”

Bác sĩ sửng người, vừa kiểm tra cho Trần Kinh vừa mắng: “Niêm mạc khoang miệng bị rách còn dám hút độc cho người ta? Đây là anh dùng hay là ngu ngốc hả? Rắn mùa xuân độc tính rất mạnh...”

Lâm Uyên ở bên nghe thấy không nói nên lời, ánh mắt phức tạp nhìn người đàn ông bên cạnh. Trần Kinh đáp như thể không hề gì: “Tôi quên mất.”

Bác sĩ chẳng kì vọng gì hơn, thờ dài nói: “Cảm thấy như thế nào?”

“Trong miệng hơi tê, bụng hơi đau.”

“Còn gì không?”

“Ngực hơi khó chịu”

Bác sĩ cầm bút kê đơn thuốc xoèn xoẹt, miệng vẫn trách mắng: “Hôm nay hai người đúng là may mắn, nếu gặp phải con rắn mang độc tính mạnh hơn một chút thì chẳng được thế này đâu. Anh đây, bị choáng nhẹ, nhưng nhất định có nguy hiểm đến tính mạng.”

Y tá sát trùng da cho họ, sau đó tiêm huyết thanh đồng thời tiêm một mũi kháng độc tố uốn ván, cuối cùng bảo họ ở trong phòng truyền dịch để theo dõi nửa tiếng. Tình trạng của Trần Kinh đặc biệt, còn kê mấy hộp thuốc uống. Bây giờ hẳn chẳng còn nhanh nhẹn khỏe mạnh như vừa nãy, dựa vào ghế nhắm hờ mắt trông hơi rầu rĩ.

Lâm Uyên lấy cho hắn cốc nước nóng, dùng hai chiếc cốc giấy rót qua rót lại rồi đặt vào tay hắn. Trần Kinh cười yếu ớt nói cảm ơn.

Lâm Uyên nhìn đáng vẻ đáng thương của hắn có chút không đành lòng. Cô giúp hắn lấy thuốc viên ra, đợi hắn uống xong cô không yên tâm hỏi: “Có cần tìm bác sĩ chẩn đoán chính xác lần nữa? Không phải anh quen nhiều người sao? Đừng chậm trễ.”

Trần Kinh cứ như chẳng nghe hiểu Lâm Uyên nói gì, ngược mắt nhìn cô chăm chú một lúc lâu, thân nhiên nói: “Tôi không muốn gây chú ý.”

Lâm Uyên “xì” một tiếng.

Trần Kinh kéo bàn tay cô đặt vào lòng bàn tay mình, tay còn lại phủ lên, từ tốn nói: “Uyển Uyên, tôi không sao, tôi đã liệu trước rồi, còn nữa, cảm ơn em đã lo cho tôi.”

Lâm Uyên dựa vào ghế, lẩm bẩm: “Không phải tôi quan tâm anh, tôi sợ anh chết ở đây ô uế vùng đất của chúng tôi.”

Trần Kinh cười nói: “Em yên tâm, tôi sẽ không chết ở đây, dù gì cũng phải quay về thành phố B mới chết, được chưa?”

Lâm Uyên nghe thấy, hơi thở như ngưng lại, môi động đập nhưng không lên tiếng, cổ họng như nghẹn ứ.

Trần Kinh thấy cảm xúc cô thay đổi vội nói: “Trêu em đó, em chưa từng nghe câu ‘kẻ xấu sống ngàn năm’ à, thế nên chắc chắn tôi sẽ sống cực lâu.”

Lâm Uyên thờ phào nhẹ nhõm, cổ họng như được khai thông nhưng vẫn có chút xót xa, cô nói mập mờ: “Ba ba ngàn năm, rùa tám vạn năm, anh chắc chắn sẽ trường thọ.”

Trần Kinh bật cười, cũng không phản bác mà siết chặt bàn tay cô, mỉm cười khép mắt lại, hưởng thụ phút giây bình yên hiếm có này.

Trong phòng truyền dịch lác đác gần mười người ngồi, chiếc ti vi phía trước đang phát nhỏ tiếng tin tức bản địa. Lâm Uyên rảnh rỗi xem một lát, cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay đã bốn mươi phút rồi, quay đầu mới phát hiện Trần Kinh không biết dựa vào đó nhắm mắt từ bao giờ.

Phản ứng đầu tiên của cô là “toi rồi”, có phải xảy ra việc gì không? Hôn mê? Nhưng nhìn lại thì không giống lắm, sắc mặt Trần Kinh khá hơn ban nãy. Lâm Uyên hơi tiến lại gần, nghe thấy tiếng ngáy nhẹ nhẹ, cô cười mình căng thẳng thái quá, chẳng qua hắn đang ngủ mà thôi.

Đầu Trần Kinh lệch sang một bên, miệng hơi mở ra, tướng ngủ này trông thật ngốc nghếch nhưng không hề khó coi. Lâm Uyên liếc nhìn mấy lần rồi vội quay mặt đi, xem ti vi một lúc lại không kim nổi đành nhắm mắt, phát hiện cảm thấy hơi xanh vì rầu rĩ mới thôi.

Lâm Uyên có chút ngạc nhiên, quen hắn lâu như thế mà cô vẫn chưa từng thấy bộ dạng râu ria xồm xoàm của hắn. Thật ra tên này luôn chú ý hình tượng cá nhân, đời sống sinh hoạt khá gọn gàng, chỉ là có lúc thích vứt quần áo lung tung, nhưng đồ thay ra đều bỏ gọn gàng vào giỏ đựng quần áo bẩn, lại còn phải phân loại từng thứ. Đồ của hắn cũng đều có chỗ của chúng, thậm chí hắn có thể nói ra chính xác vị trí cụ thể. Có một dạo cô còn nghi ngờ tên này bị mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế...

Cô véo đùi mình một cái tự nhủ, Lâm Uyên, mày điên rồi.

Lâm Uyên cũng không biết mình ngủ mất từ khi nào, chỉ biết mình được y tá gọi dậy, vừa mở mắt đã thấy phòng truyền dịch chật kín người, cô ta cười ha ha nói: “Hai người nếu không sao rồi thì về nhà nghỉ ngơi đi.”

Lâm Uyên xấu hổ nhìn đồng hồ, thì ra đã ngủ hơn một tiếng, điên thật rồi! Lại nhìn Trần Kinh cũng lờ mờ ngủ, mắt hơi đỏ, vẻ mặt ngốc ngốc nhưng vẫn hỏi cô một câu: “Đỡ chưa?”

Cô gật đầu thuận miệng hỏi: “Anh thì sao?”

Hắn ừ một tiếng, lại hỏi: “Đói chưa?”

Lâm Uyên lại gật đầu, Trần Kinh cười nói: “Mau tìm chỗ nào ăn vài miếng, bụng tôi lép kẹp rồi.”

Đã quá bữa trưa một chút, hai người ăn cơm tại tiệm ăn nhỏ gần bệnh viện. Lúc thanh toán, Trần Kinh rút ví theo thói quen, Lâm Uyên thân nhiên nói: “Để tôi.”

Hắn cười cười: “Được, bữa này nên để em mời.”

Ra ngoài, Lâm Uyên hỏi hắn: “Bao giờ anh về?”

Trần Kinh ngẩn người, nói bằng giọng hơi lưu manh: “Không được như vậy chứ, dù sao cũng đã cứu em một mạng, một bữa cơm đã đòi đuổi tôi đi rồi?”

“Không phải anh bận à?”

“Em thì sao?”

“Tôi còn phải làm chút việc, mai mới về.”

“Thế tôi cũng mai mới về.”

Đi đến bên đường cái, Lâm Uyên vẫy taxi, lên xe nói với bác tài: “Đến Hyatt.”

Trần Kinh cau mày: “Đến đó làm gì?”

Lâm Uyên liếc nhìn hắn, hỏi lại: “Thế anh muốn ở đâu?”

“Chết tiệt! Đương nhiên là về nhà cùng em rồi.” Trần Kinh hơi lớn giọng làm cho bác tài phía trước cứ ngước mắt nhìn phía sau qua tấm gương.

Lâm Uyên bỗng thấy mắt thế diện, nhỏ tiếng tức giận: “Nhà tôi nhỏ, không chứa nổi anh.”

Trần Kinh sáp đến bên tai cô, cười hi ha nói: “Xem em nói kìa, tôi lớn đến đâu em còn không biết sao?”

Lâm Uyên nóng bừng mặt, khẽ mắng: “Câm miệng!”

Hôm nay Trần Kinh thấy được không ít vẻ mặt hay ho của Lâm Uyên nên có chút đắc ý, thấy cô tức giận liền vội vàng đổi giọng đáng thương hết sức: “Em xem tôi ở đây chẳng quen người quen chốn, em vứt tôi ở chỗ lạnh lẽo như vậy ngộ nhờ nửa đêm độc tính tái phát thì biết làm sao?”

Hắn nói rồi còn rung rung túi nilon đựng thuốc trong lòng khiến bác tài lại nhìn lên. Trước tình hình cấp bách, Lâm Uyên véo cánh tay hắn, mắt kiên nhẫn đáp: “Được rồi, được rồi, đừng nói nữa.”

Trần Kinh liền im bật, Lâm Uyên rầu rĩ nghĩ bụng, tên này đúng là có bệnh, lúc mệt mỏi còn đỡ, hơi có tí sinh lực là lại đáng ghét như thế, ba câu không rời bản tính.

Còn chưa đến cửa nhà Lâm Uyên đã bảo bác tài dừng xe trước, Trần Kinh khó hiểu, kết quả thấy cô đi vào một cửa tiệm mặt tiền hẹp ở bên đường. Hắn chậm rãi tiến vào xem thử, cô đang chọn đồ ngủ trước giá để hàng, kiểu của nam. Lâm Uyên thấy hắn vào, lấy bừa một bộ, tiện thể lấy luôn mấy thứ đồ dùng hằng ngày rồi ra quầy thanh toán, sau đó chẳng chút thiện cảm quăng chiếc túi vào lòng hắn nói: “Cầm lấy.”

Trần Kinh nhận lấy đồ, cười khoái trá theo ra ngoài, nói với Lâm Uyên: “Thật ra em không cần phí tiền mua đồ ngủ, tôi không để bụng.”

Lâm Uyên chẳng thèm quay đầu nói: “Tôi sợ ô uế mắt bà tôi.”

Trần Kinh kinh ngạc, một lúc sau lại không nhịn nổi lột chiếc túi ra, lăm bắm: “Bộ đồ ngủ này không phải cotton, mặc không thoải mái...”

Lâm Uyên bỗng dừng bước, quay người cướp lại: “Đưa tôi.”

Trần Kinh giấu đồ ra sau lưng, cười tít mắt nói: “Không việc gì, dù sao khả năng thích ứng của tôi cũng khá tốt.”

Lâm Uyên nghiêng răng xoay người bước đi, vừa đi vừa hời hợt, đều trách mình nhất thời mềm lòng giữ cái thứ tai họa này.

Trần Kinh thì khác, lòng hắn sủi bong bóng vì vui sướng. Đến cửa nhà Lâm Uyên, nhìn thấy cô lấy chìa khóa trong túi mở cửa, thấy móc khóa hình Shin – cậu bé bút chì, bong bóng kia mừng rỡ tới mức vỡ tung hết thấy.

Vào nhà, Trần Kinh sờ tay vịn sofa trong phòng khách, chẳng biết nói gì đành thuận miệng: “Cũng khá sạch sẽ.”

“Tối qua dọn.” Lâm Uyên nói rồi dẫn hắn tới một căn phòng nhỏ, chỉ vào giường nói: “Đêm nay anh ngủ ở đây đi.”

“Phòng em?”

“Ừ, anh nghỉ chút đi.”

Lâm Uyên dứt lời liền ra ngoài, Trần Kinh vội hỏi: “Em thì sao?”

Lâm Uyên khó chịu quay đầu lại hỏi: “Anh là trẻ ba tuổi à? Không thể rời một bước ư?”

“Tôi là trẻ nhỏ ba mươi tuổi.” Trần Kinh thản nhiên đáp.

Lâm Uyên lại thấy khó chịu, giọng nói mang chút ý mỉa mai: “Trần Kinh, trước kia tôi chỉ biết anh là tên khốn, bây giờ mới biết thì ra anh còn là tên ngốc.”

Trần Kinh nhìn cô, nghiêm túc nói: “Thật ra tôi luôn như vậy.”

Bầu không khí bỗng chốc trở nên lắng đọng, Lâm Uyên hơi sợ hãi trước ánh nhìn tha thiết của hắn, vội nói: “Anh ngủ một lát đi, tôi phải thu dọn đồ đạc, cần yên tĩnh.”

“Được, nhưng tôi phải đi tắm trước.”

“Đợi chút, tôi đi đun nước.”

Lâm Uyên ra ngoài, Trần Kinh nhìn ngắm căn phòng màu hồng, thờ phào nhẹ nhõm, đi đến bên giường ngồi xuống. Lúc này hắn mới nhận ra mình thật sự đã mệt, người vừa chạm xuống giường đã không muốn nhấc lên, suốt mấy tiếng vừa bận rộn vừa lo lắng lại buồn bã, căng thẳng từ đầu óc đến trái tim rồi lan ra cả tứ chi, quả là có chút không thể chịu nổi. Hắn tưởng rằng ở trong phòng của Lâm Uyên sẽ xúc động vô cùng, trong lòng dậy sóng, còn tưởng nằm trên giường của cô, đắp chăn của cô sẽ có chút suy nghĩ tươi đẹp gì đó, kết quả tắm xong vừa nằm đã ngủ luôn, đến nằm mơ cũng chẳng có. Khi tỉnh giấc trời đã tối, giờ mới phát hiện chăn hơi ẩm, hắn sụt sịt mũi vì không quen, nhưng ở trên chiếc giường nhỏ chật hẹp và hơi cứng thế này, từ đáy lòng lại nảy sinh cảm giác thoải mái ngọt ngào.

Hắn bàn thần một lúc mới xuống giường, nhờ ánh trăng ngoài cửa sổ mới sờ thấy công tắc điện trên tường, ấn một cái nhưng không có gì xảy ra. Sang phòng ngủ khác, nhìn thấy Lâm Uyên đang ngồi đầu giường bê một quyển album xem rất chăm chú, trên sàn là hai chiếc va li để mở, bên trong các thứ đồ linh tinh được sắp xếp gọn gàng.

“Đền phòng em hồng rồi.” Trần Kinh đi tới ngồi xuống cạnh Lâm Uyên, nhìn tấm ảnh trong tay cô: “Đây là bà ngoại em?”

Lâm Uyên đáp “Ừ”, Trần Kinh cúi đầu xem cùng cô, toàn là ảnh đen trắng từ hồi xưa, đã nhiều năm nên hơi ố vàng. Hắn bình luận một bức ảnh chụp đơn giản: “Rất có phong cách.”

Lâm Uyên hiểu ý liền cười nói: “Phải, bà còn rất kiên cường, ông ngoại tôi mất sớm, một mình bà nuôi con cũng không chịu tái giá, nhưng sau này...”

Lâm Uyên không thể nói tiếp, Trần Kinh thấy cô xúc động vội nắm chặt vai cô, hơi siết lại nói: “Chuyện đã qua không cần nghĩ nữa.”

“Không, tôi muốn nói.” Sự ngang bướng của Lâm Uyên trỗi dậy, khịt mũi nói: “Nhiều năm vậy rồi, trước giờ tôi chưa từng chủ động nhắc đến với người khác về người đàn bà đó.” Cô cười mỉa mai: “Nói như thế đúng là đại bất kính, tôi nên gọi bà ấy là mẹ, nhưng...” Cô ghen ngào một lúc: “Tôi không quen.”

Trần Kinh nghe thấy, lòng xót xa. Hắn ôm cô vào lòng, tỉ mỉ cảm lên đỉnh đầu cô, dịu dàng gọi: “Uyên Uyên...” hi vọng có thể an ủi cô phần nào. Nếu cô đã muốn nói hắn sẽ không ngăn cản, có những cảm xúc giống như bệnh ung thư, buộc phải chịu đau cắt bỏ nó mới có thể lành bệnh.

“Bà ta quả là không có lương tâm, mỗi khi có người nói tôi giống bà ta tôi đều rất tức giận, nói cho anh một bí mật...” Lâm Uyên hít sâu rồi nói: “Anh có nhìn thấy cây hoa anh đào trong sân không?”

“Ừ.”

“Dưới đó chôn một chiếc hộp sắt, là hộp đựng bánh quy do cha tôi gửi đến, tôi đồ hết bánh chỉ giữ lại chiếc hộp, bên trong đựng một chồng giấy.” Nói đến đây, cô ngẩng đầu nhìn Trần Kinh nói: “Anh biết đó là gì không?”

Trần Kinh nhìn lệ hoa trong mắt cô, đau lòng vô cùng, giọng gào phối hợp theo: “Là gì?”

Lâm Uyên cười nói: “Là thư, viết cho họ.”

Trái tim Trần Kinh như bị ai gõ thật mạnh, cổ sức chịu đau, đưa tay vuốt ve tóc Lâm Uyên, dịu dàng nói: “Rất nhớ họ?”

“Không phải.” Ánh mắt Lâm Uyên trở nên thờ ơ, giọng lạnh lùng: “Giáo viên ngữ văn hồi tiểu học luôn nhảm chán như vậy, động một cái là bắt chúng tôi viết thư cho người thân, chỉ là đối phó bài tập mà thôi.” Cô thờ dãi tiếp tục: “Nếu nói còn có tình cảm gì với họ, cũng chỉ có thể là oán hận.”

“Uyên Uyên...” Trần Kinh chợt phát hiện mình đã đọc nhiều sách như thế nhưng lục lọi mãi trong đầu cũng không tìm ra lời thích hợp để an ủi người bên cạnh.

“Mấy năm đầu bà ấy còn hay gửi tiền và đồ về, chocolate, búp bê tây, còn cả váy rất đẹp. Tôi tặng chocolate và búp bê cho bạn học, lấy kéo cắt nát

váy rồi vứt đi, vì những thứ đó đều không phải thứ tôi cần... Nực cười nhất là ngay đến địa chỉ bà ấy cũng không dám để lại, lẽ nào sợ tôi đi tìm?”

Lâm Uyên cười nhạt: “Tôi sẽ không làm thế, không cần tôi thì tôi cũng không cần.” Dứt lời, nước mắt cô rơi lã chã, Trần Kinh đành im lặng lấy tay áo ngủ của mình lau nước mắt cho cô. Hấn than phiền: “Quả là không phải cotton, chẳng hút nước tí nào.”

Lâm Uyên “hừ” một tiếng, bực mình nói: “Cho không lại còn kén cá chọn canh, không cần thì cởi ra trả tôi.”

Trần Kinh ra vẻ kinh ngạc: “Em bắt tôi cởi thật?”

Lâm Uyên đẩy hấn ra mắg: “Không đứng đấy.”

Trần Kinh cười ha ha ôm cô lần nữa, nghiêm túc nói: “Uyển Uyên, bây giờ tôi rất muốn tìm ra mẹ em...”

“Làm gì?”

“Để bà ấy thấy em bây giờ, con gái tốt như vậy lại không quý trọng, cho bà ấy hối hận đến chết.”

“...”

Trần Kinh động viên Lâm Uyên xong lại tự động tiếp tục lật album, cuối cùng đã nhìn thấy “Lâm Uyên nhỏ”. Tấm đầu tiên là ảnh chụp chung, chắc chụp tại sân nhà này, bà cụ ngồi trên ghế mây, một cô bé trắng ngần khoảng tám chín tuổi đứng cạnh, gương mặt mũm mĩm tươi cười trông thật đáng yêu.

Tấm thứ hai là ảnh đơn, thay đổi khá lớn, chắc là mười một, mười hai tuổi, đang trong giai đoạn dậy thì, cao và gầy, cằm nhọn, đã có hình dáng của hiện tại. Đặc biệt thu hút nhất là đôi mắt trong veo ấy, dường như xuyên qua tấm ảnh nhìn thẳng vào lòng hấn làm hấn thấy ngứa ngáy, lại thêm cơ thể mềm mại bên cạnh và hương thơm thoang thoảng, Trần Kinh thấy mình sắp có phản ứng rồi.

Hấn vội ho một tiếng để che giấu, lật phía sau nhưng không còn, hấn bắt mẫn làm ầm lên: “Sao chỉ có hai tấm?”

Lâm Uyên lấy lại tập ảnh, ngồi thẳng người nói: “Hồi đó tôi không thích chụp ảnh.”

Trần Kinh cười: “Tôi và em đúng là khác nhau, hồi nhỏ tôi rất thích chụp ảnh, vừa thấy ống kính đã thích thú, nhất định phải chụp hết cuộn phim mới thôi.”

Lâm Uyên khinh thường: “Yêu bản thân quá mức.”

Lời vừa nói ra Trần Kinh liền lách mình đi khỏi, cô tưởng hấn không vui, nghĩ lại thấy làm sao có thể chứ, tên này mặt dày như tường thành, không đơn giản đã kích được hấn.

Quả nhiên chưa đầy một giây đã quay lại, vươn tay ra trước mặt cô, vui vẻ nói: “Cho em xem ảnh của tôi.”

“Không có hứng.” Lâm Uyên hờ hững, nhét tập ảnh vào vali dưới đất rồi xếp một ít đồ khác vào, kéo khóa đóng lại cẩn thận.

“Chết tiệt! Quá tổn thương tự trọng.” Trần Kinh chửi một câu nửa đùa nửa thật, sắp lại gần dính chặt cô không buông, mặt dày nói: “Không được, tôi vừa xem của em, em cũng phải xem của tôi, vậy mới công bằng.”

Lâm Uyên bất lực liếc qua một cái, kết quả liếc nhìn rồi lại không kim nổi lòng liếc thêm lần nữa, ngạc nhiên nói: “Đây là anh sao?”

Trần Kinh cười hi hi: “Không phải tôi, tôi cất nó làm gì? Tôi có hâm đâu?”

Lâm Uyên nhếch miệng cười: “Chưa chắc.”

“Thế nào? Cho tôi nhận xét?” Trần Kinh huých vai Lâm Uyên, vẻ mặt mong chờ.

“Rất ăn ảnh.”

“‘Ăn ảnh’ là cái quái gì? Đây gọi là ‘trung thành với bản chính’.”

Lâm Uyên im lặng đẩy hấn ra nói: “Không rảnh nói chuyện vô vị với anh, tôi phải thu dọn đồ đạc.”

Trần Kinh nhìn cửa tủ mở và mặt đất la liệt đồ, nghi ngờ hỏi: “Sao trông giống chuyển nhà vậy?”

“Đúng là phải chuyển nhà.” Lâm Uyên thờ dãi, vừa thu dọn vừa giải thích: “Căn nhà này sắp phải dỡ bỏ, lần này tôi về làm thủ tục.”

“Vậy mấy thứ này em định chuyển đi đâu.”

“Trước tiên gửi nhờ nhà chị tiểu Phương bên cạnh...”

“Là bà bầu đó à?”

Lâm Uyên lườm hần: “Anh hỏi nhiều thế làm gì?”

Trần Kinh thờ ơ bữu môi nói: “Không phải tôi quan tâm em sao.”

Lâm Uyên “hừ” một tiếng, tiếp tục dọn đồ. Trần Kinh ngồi xuống gầy gầy mấy cái thì bị cô kéo ra, hần hơi tủi thân nói: “Lát nữa tôi giúp em dọn, mình đi ăn trước nhé?”

Lâm Uyên chẳng thèm ngẩng đầu nói: “Sao anh lại đói rồi? Chẳng phải vừa ăn xong ư?”

Trần Kinh tròn mắt: “Đó là bữa trưa, đàn ông như tôi tiêu hao năng lượng nhiều như thế, ăn thêm mấy miếng cơm thì làm sao?” Nói mãi rồi lại bắt đầu huyền thuyên: “Tôi bảo, hình như tôi chưa từng để em đói nhé, sao tới chỗ em ngay bữa cơm cũng không chịu cho tôi.”

Lâm Uyên ném đồ xuống giường hét lên: “Được rồi! Được rồi! Vậy thì đi ăn.”

Trần Kinh đạt được mục đích liền cười khoái trá quay người về phòng thay quần áo. Lâm Uyên nhìn bóng hần rời khỏi, lúc này mới phát hiện đồ ngủ mình mua bị nhỏ, ống quần dài đến lưng chừng, nhìn tổng thể trông thật ngốc nghếch, so với vẻ thường ngày đi giày tây, âu phục chỉnh tề của hần rõ ràng là hai người khác hần, cô phải cố nhịn lắm mới không cười thành tiếng.

Lâm Uyên miễn cưỡng tìm một nhà hàng cũng khá đẹp ở gần đó để đối phó với cái bụng đói của Trần Kinh, về nhà lại thu dọn tiếp, thứ cần đóng gói thì đóng gói, thứ cần vứt đi thì vứt đi. Xong xuôi đã hơn mười một giờ, cô tắt qua loa rồi bắt đầu dọn giường đệm của bà ngoại.

Trần Kinh ở bên nói: “Uyên Uyên, về phòng em ngủ đi!”

Lâm Uyên cảnh giác ngẩng đầu nhìn hần, hần lại sờ chiếc chăn nói: “Cái này ảm đến vắt được ra nước vẫn ngủ được à?”

“Giường tôi là giường đơn.”

“Vậy tôi ngủ phòng này.”

Trần Kinh nhận lời không hề do dự, Lâm Uyên giật nảy, bỗng thấy bức bối rồi dần dần lại thấy xót xa. Cô khẽ than thở quăng chiếc gối trong tay lên giường, nhìn ga giường kẻ caro màu xanh lam đậm nói: “Trần Kinh, anh không cần phải như vậy.”

Trần Kinh ngẩn người, nghiêm túc nói: “Uyên Uyên, em nghỉ nhiều rồi, em là phụ nữ, tôi là đàn ông, dù gì cũng không thể để em ngủ ở nơi thế này.”

Lâm Uyên cuối cùng đã ngủ tại phòng mình, trước khi về phòng Trần Kinh còn kiểm tra chân cô lần nữa, tuy vẫn chưa bớt sưng hần nhưng đã không còn trở ngại, cô cũng buột miệng nhắc hần đừng quên uống thuốc. Ngày hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, cô cũng mệt mỏi cả về thể xác và tinh thần, nằm lên giường mắt vừa nhắm đã ngủ. Lúc tỉnh dậy trời đã sáng bánh mắt, xuống giường sang phòng bên xem thử thấy giường trống không, chăn cũng đã gấp gọn như miếng đậu phụ.

Đang ngờ ngác thì cửa mở, Trần Kinh xách hai túi đi vào, mỉm cười: “Tỉnh rồi à? Tưởng em ngủ thêm chút nữa.”

Hần thân nhiên tới phòng bếp cứ như đây là nhà mình, tìm bát đựng quấy và sữa đậu rồi bê đến bàn. Lâm Uyên đứng cạnh cửa im lặng nhìn tất cả, một cảm giác lạ lắm nhưng dường như rất quen thuộc bỗng trỗi dậy, giống như từng cục bông bao quanh cô, lại giống từ đám mây nâng cô lên, ấm áp, tươi đẹp, nhưng không đủ chân thực.

Ăn bữa sáng xong vẫn còn sớm, Lâm Uyên ngắm đồ đặc bày biện trong phòng bỗng thấy hơi chua xót, nơi mình đã sống mười mấy năm sắp không còn tồn tại, quả thật khó lòng tiếp nhận. Trần Kinh nhận ra sự lưu luyến trong mắt cô, nghỉ một lát rồi nói: “Tôi có cách có thể giữ lại nó.”

Hai mắt Lâm Uyên lóe sáng nhìn hần, kết quả hần lấy di động trong túi ra lắc lắc, cô buồn bực thở dài. Trần Kinh cầm di động chụp mấy tấm ảnh góc nào đó trong phòng, lăm bầm một mình: “Tôi chẳng có bản lĩnh lớn dám ngăn cản việc đỡ bỏ, nói thật lòng ngôi nhà cũ này nên phá sập từ mấy năm trước rồi, thành phố này của bọn em tốc độ kiến thiết vẫn còn hơi chậm.”

Lâm Uyên thất thần nói: “Nơi đây có hồi ức của tôi.”

“Phải rồi.” Trần Kinh cũng thấy xúc động nói: “Vậy nên tôi cảm thấy cách của tôi không tồi, họ xây thứ của họ, em giữ thứ của em, không phải rất tốt sao?”

Ngoại truyện Trần Kinh 2

Hồi nhỏ, cha Trần Kinh có vài năm đều làm việc tại thành phố nào đó ở miền Nam, trong nhà chỉ có mẹ và bảo mẫu. Lúc đó Trần Túy còn đang quần tã, từ nhỏ sức khỏe đã kém, suốt ngày ốm đau, ngày nào cũng bế đi viện, may mà có các cậu luôn chăm sóc, nếu không mẹ hần đã không chống đỡ nổi.

Năm hần bảy tuổi, vào kì nghỉ đông mẹ đưa Trần Túy đến nhà cậu, đưa Trần Kinh đến thành phố nào đó thăm cha. Khi đó Trần Thiện Hành vừa xử lí một vụ tham nhũng lớn, quan chức tham nhũng cầm đầu bị xử tử hình, tài sản cũng bị tịch thu. Đứa con trai sống trong nhung lụa của ông ta từ thiên đường rơi xuống địa ngục, căm thù Trần Thiện Hành đến tận xương tủy, tuyên bố phải trả thù, mãi không tìm thấy cơ hội đã nảy sinh ý định trút lên đứa con nhỏ của ông.

Chiều hôm đó Trần Kinh đi chợ cùng mẹ. Mẹ hắn dồn hết tâm trí vào việc chọn cá tươi trong bể kính lớn, hắn thì tò mò trèo bên này ngắm bên nọ. Bỗng một bàn tay sấp đến trước mặt, hắn ngửi thấy một mùi kì lạ, sau đó liền mất đi tri giác.

Lúc tỉnh lại Trần Kinh phát hiện mình đang bị một gã trẻ tuổi cấp nách đi trên một con đường nhỏ vắng vẻ, không xa phía trước là một hồ chứa hiện lên ánh nước lấp lánh.

Hắn lập tức kêu gào vùng vẫy rồi bị gã đàn ông tức giận, ra sức giáng xuống một cái bạt tai. Mắt hắn nổ đom đóm, miệng tanh lờm, ngay sau đó bị quăng xuống đất, cú ngã khiến xương cốt hắn suýt rời ra.

Gã đàn ông vẻ mặt dữ tợn, vừa đá vừa đạp, miệng chửi mắng. Trần Kinh lăn lộn né đòn, miệng gào thét: “Đồ khốn! Mẹ kiếp nhà ngươi dám đánh ta, ta bảo ông ngoại cầm súng bắn chết ngươi!”

“Thằng nhãi ranh khẩu khí khá đấy, đúng là con trai của cha mày, xem mày già mồm được bao lâu?”

Một lúc sau Trần Kinh bị đá đến mức máu mũi giàn giụa, gương mặt nhỏ sưng lên như quả bí đao, miệng còn nôn ra một ngụm máu. Gã đàn ông điên cuồng trút giận một hồi vẫn chưa thỏa mãn lại lúi húi tới hồ nước, đứng trên bờ, không hề do dự vớt hắn xuống.

Lúc mới đến Trần Kinh đã được người lớn nhắc nhở không được đến đây chơi vì chỗ này từng có người chết đuối. Tuy hắn ngang bướng nhưng cũng sẽ không đùa cợt với tính mạng nhỏ bé của mình.

Vậy mà lúc này hắn lại bầm dập mặt mũi, đang đập nước loạn xạ trong cái hồ này. Gã đàn ông đáng ghê tởm kia đứng đó đắc ý thương thức một lúc rồi quay người đi.

Trần Kinh biết bơi chó, nhưng hắn bị hạ thuốc mê, còn vừa bị đánh đập, tay chân đều không còn sức lực, quẫy đạp mấy cái đã bắt đầu uống từng ngụm nước lớn. Tai, mũi, miệng chỉ cần là chỗ hở ra, tất cả đều bị nước tràn vào. Hắn như một miếng bọt biển hút nước không ngừng, càng hút càng nặng.

Hắn hét to kêu cứu nhưng hét vỡ cổ họng cũng chẳng có một ai. Nước không ngừng dội vào miệng, hắn uống nhiều đến nỗi sắp căng nổ dạ dày. Hai bên sườn cũng đau muốn chết. Hắn gọi mẹ nhưng mẹ hắn còn đang ở đó chọn cá, mà bà chạy chậm như thế, bình thường còn chẳng đuổi kịp hắn, đợi bà tìm đến nói chắc hắn đã chìm xuống đáy hồ rồi.

Mùa rét đậm nước lạnh như băng, Trần Kinh rét buốt răng va vào nhau lập cập, tay chân đông cứng, khớp xương đau nhức, cả người bắt đầu có dấu hiệu biến thành que kem, có lẽ còn chưa chết chìm đã bị chết cứng.

Hắn hận, hận tên khốn đáng ghét kia, bắt nạt trẻ con thì bán linh gì chứ? Hắn còn hận sự yếu đuối của chính mình, bình thường chơi trong sân lớn hắn là vua của lũ trẻ, ai cũng phải nghe hắn, đứa nào không phục cũng bị hắn đánh cho phục, cuối cùng tất cả đều trở thành quân của hắn. Người lớn cũng sợ hắn, thấy hắn đều khom lưng cúi đầu, còn luôn tặng hắn những thứ hay ho. Hắn cảm thấy ngoài việc vóc dáng họ cao hơn hắn một chút ra cũng chẳng có gì ghê gớm.

Ông ngoại còn bảo đợi hắn lớn rồi sẽ cho hắn một khẩu súng, đến lúc đó hắn sẽ càn uy phong, chỉ huy thiên binh vạn mã, chinh chiến khắp thiên hạ. Nhật Bản nhỏ bé với liên quân tám nước gì kia, hắn sẽ đánh cho tất cả bọn chúng sợ chết khiếp, dứt khoát phải trục xuất khỏi địa cầu.

Nhưng sao bây giờ hắn yếu thế này, một gã đàn ông gầy đét đã có thể khiến hắn thành ra như vậy. Thứ nước chết tiệt này muốn cướp đi sinh mạng nhỏ của hắn. Vừa nghĩ đến mình sắp chết, hắn bắt đầu sợ hãi, nước mắt bắt đầu trào ra. Cha nói, nam nhi không được dễ dàng rơi lệ, nhưng mẹ nó chứ, bây giờ cái mạng sắp mất rồi còn nam nhi nữ nhi cái gì. Hắn bắt đầu hối hận, vừa rồi sao mình không xin gã đàn ông đó tha mạng, có phải như vậy gã ta sẽ thương xót hắn là đứa bé con mà bỏ qua cho hắn? Cậu nói, hảo hán không sợ thiệt trước mắt, hắn sai rồi.

Trong mơ hồ dường như hắn nghe thấy có người gọi tên mình, nhưng giờ không thấy gì hết vì đầu hắn đã ngập trong nước rồi, chỉ có hai cánh tay vẫn không cam chịu quờ quạng bên trên. Hắn nhớ mẹ hắn, tuy mẹ hay cãi nhau nhưng bà thương hắn nhất, cho dù hắn gây ra tai họa lớn thế nào bà đều không chạm đến một ngón tay của hắn mà chỉ biết rơi lệ, cứ rơi lệ hắn sẽ mềm lòng, thế sẽ không làm bà đau lòng nữa.

Hắn nhớ em trai, nó mới hai tuổi, đáng yêu như vậy, hắn còn muốn đợi em lớn thêm một chút nữa rồi đưa nó đi chơi khắp nơi. Hắn còn nhớ cha, tuy cha toàn không ở nhà, cứ về là đánh hắn, hắn thường trách ông nhưng bây giờ hắn rất nhớ cha, hắn muốn nói sau này con sẽ không hư, con phải làm đứa bé ngoan, lớn rồi sẽ hiếu thuận với cha mẹ. Hắn nhớ ông ngoại, ông ngày ngày trông mong cháu ngoại lớn, lớn rồi sẽ tiếp nối công việc của ông, nhưng hắn chưa kịp lớn đã sắp chết rồi. Hắn còn nhớ cậu cả, cậu hai, cậu hai nói sau này nếu không có con trai sẽ để hắn phụng dưỡng mình.

Hắn không thể chết! Hắn còn có nhiều nhiệm vụ như thế, đại anh hùng trong sách vở chẳng ai chết sớm, ít nhất phải sống đến hai mươi tuổi, làm sao hắn lại chết sớm như thế được. Hắn vẫn chưa chơi đủ, Phương Chính còn nợ hắn một con robot biến hình chưa trả, lẽ nào phải đợi lúc viếng mộ thiếu cho hắn sao? Hắn nhớ những đứa bạn, Phương Chính, Hương Dương, Lý Vĩ, còn có rất nhiều rất nhiều, nhưng bây giờ đầu hắn như bã đậu, không nhớ rõ tên từng người.

...

Cuối cùng Trần Kinh đã được cứu. Người cứu hắn chính là bà mẹ chạy không nhanh ấy. Mẹ hắn chọn cá xong quay đầu lại không thấy con trai, nhìn quanh cũng không thấy bóng dáng đâu liền hoảng sợ, hỏi thăm người khác được biết có người đàn ông ôm đứa bé trai vừa ra khỏi. Bà lập tức đuổi theo, vừa đi vừa hỏi mới biết người đó đã đi về phía hồ chứa nước.

Bà thật ngốc nghếch, không biết báo cảnh sát hay tìm người giúp đỡ, một mình chạy theo, tay còn xách con cá. Lúc sắp đến nơi, ngửa mặt nhìn thấy một người đàn ông cao gầy, người đó thấy bà liền quay đầu chạy, bà run rẩy nhìn mặt nước trắng xóa phía xa, hình như có một đốm đen đang vùng vẫy.

Trần Kinh mê man trong bệnh viện suốt một tuần, gãy một chiếc xương sườn, trên người nhiều nơi thâm tím, còn rụng mất một chiếc răng sữa sắp phải thay. Chụp CT không thấy tổn thương đại não, bác sĩ kiểm tra nhiều lần đưa ra kết luận đây là tạm thời mất ý thức do sợ hãi và tuyệt vọng cực độ.

Hung thủ vừa nãy đã bị bắt, nhưng trong giai đoạn khởi tố phát hiện gã mắc bệnh tâm thần có tính tức thời, lúc hành hung đúng vào giai đoạn phát bệnh, theo quy định pháp luật thì không cần chịu trách nhiệm hình sự, chỉ bị xử điều trị cưỡng chế. Một tháng sau, gã thất cổ tự vẫn bằng rèm cửa xé rách tại bệnh viện tâm thần, tử vong.

Báo địa phương đăng tin sự việc ngược đãi trẻ em này, vấn đề bệnh nhân tâm thần phạm tội liệu có nên xử phạt đã dẫn đến hàng loạt tranh cãi. Suy xét Trần Kinh sẽ chịu ảnh hưởng xấu, hai nhà Trần – Viên ra mặt ép sự việc này xuống. Đương nhiên cũng có người phỏng đoán hung thủ kia do họ sắp đặt xóa sổ nhưng không có bằng chứng, hơn nữa một kẻ điên táng tận lương tâm chẳng đáng để người ta mất công điều tra.

Sự việc này có lẽ đã kết thúc nhưng để lại rất nhiều tai họa, có thể nói nó đã thay đổi vận mệnh của vài người.

Nửa năm sau cha Trần Kinh hết nhiệm kì, chuyển về thành phố B làm việc trong ngành kinh tế thương mại, từ đó cách giải quyết công việc của ông cũng thay đổi nhiều. Mẹ hắn vì rơi xuống nước giữa trời đông rét buốt bị mắc bệnh phong thấp, mỗi khi trời âm u lại đau đến phát khóc.

Song, người chịu ảnh hưởng lớn nhất vẫn là Trần Kinh. Sau khi hấn tỉnh, suốt một tháng không chịu mở miệng nói chuyện, cả ngày dờ dẩn nhìn trần nhà. Việc này làm cả nhà sợ hãi, hằng ngày mời bác sĩ làm các loại kiểm tra, suýt thì mời thầy cúng đến nhảy múa trừ tà.

Mẹ hắn sợ đến mức ngày ngày nắm tay con trai mà lau nước mắt, nước mắt của người mẹ luôn khiến con trai xúc động nhất, cuối cùng Trần Kinh đã lên tiếng, câu đầu tiên hắn nói là: “Mẹ, con muốn lớn thật nhanh.”

Thật ra mấy ngày nay hắn rất tinh táo, hắn nghĩ mãi một vấn đề, ngày nghỉ, đêm nghỉ, nghỉ đến đau đầu, đó là làm thế nào để trở nên mạnh mẽ.

Gặp phải chuyện như vậy, đối với một đứa trẻ bảy tuổi như hắn quả thực là một tai họa, là đại nạn. Tuy sau đó đã ngất xỉu, tiếp đến lại mê man suốt một tuần nhưng cảnh tượng dưới nước hắn luôn nhớ như in, sự hoảng loạn, cảm giác ngập ngụa, lạnh buốt thấu xương, tuyệt vọng bất lực, sợ hãi tột độ cứ luôn giày vò hắn.

Thì ra khi thật sự rơi vào nguy hiểm, không ai giúp được mình, súng của ông ngoại cũng không thể, quyền lực của các cậu cũng không. Đạo đức lương tri, tâm lòng trắc ẩn của con người tất cả đều vô tích sự.

Chỉ có dựa vào chính mình, vào trí tuệ và sức mạnh của bản thân.

Hắn thề, nhất định phải khiến mình trở nên mạnh mẽ, kinh nghiệm bị người ta chà đạp nhục nhã kia, kiếp này, kiếp sau cũng không bao giờ một lần nữa lặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Chí Mạng - Tập 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Du Lịch

Sau khi trở về từ thành phố S, Trần Kinh trở nên bận rộn vì công ty hắn đang đối mặt với một thử thách khác nghiệt. Một cuộc khủng hoảng tài chính từ bờ bên kia lừng lẽ ập đến, ảnh hưởng tới phần lớn cơ cấu các ngành nghề trong nước, bất động sản là ngành tập trung nhiều vốn cũng là ngành đứng đầu sóng ngọn gió. Mấy năm trước giá nhà đất liên tục leo thang thúc đẩy các doanh nghiệp có chút thực lực bỏ tiền mua đất, tạo áp lực căng thẳng lên nguồn vốn. Trong tay Chí Thành hiện có ba mảnh đất hơn ti đô la, chiếm một số vốn lớn, ở thời khắc quyết định này chỉ cần chút sai sót là có thể thay đổi vận mệnh.

Vậy nên khi hắn biết chỗ làm của Lâm Uyên tổ chức du lịch tập thể và cô cũng đã đăng ký, hắn lập tức ngầm phá hoại. Lâm Uyên ngay trước khi xuất phát mới biết mình bị “choi xỏ”, cô cúp máy chất vấn Trần Kinh đang ngồi trước mặt ăn sáng: “Anh dựa vào cái gì không cho tôi đi?”

Trần Kinh cầm khăn ăn lau miệng, chậm rãi nói: “Em nói xem, lên núi cũng có thể bị rắn cắn, lần này chắc tôi không có bản lĩnh bay hơn ngàn dặm đến cứu em, mà có đi cũng vô dụng, hồ Lô Cô lớn như vậy, tôi chưa kịp cứu em thì bản thân tôi đã “game over” trước rồi.”

Lâm Uyên nghe hắn nói liền nhớ lại vụ việc Tây Sơn lần trước, giọng điệu đi một chút giải thích: “Lần trước tình huống đặc biệt, lần này cũng không phải tôi đi một mình, tuyệt nhiên sẽ không có nguy hiểm.”

Trần Kinh phớt lờ, đứng dậy cứng rắn nói: “Không được là không được.”

Hắn dứt lời liền đi ra cửa, giọng nói và hành động lúc này so với bình thường cứ như hai người khác nhau, lại khôi phục dáng vẻ độc đoán vô tình trước kia. Lâm Uyên sững sờ, lập tức thâm cười nhạt, mình đúng là ngốc, lại có thể thay đổi quan điểm về hắn, thậm chí còn mong đợi điều gì đó.

Nghĩ đến đây cô bỗng quyết tâm, khiêu khích nói: “Vậy tôi tự đi, có bản lĩnh thì anh cầm dây thừng trói tôi lại.”

Trần Kinh vừa cầm tay vào tay nắm cửa, nghe thấy lời này liền quay người nhìn Lâm Uyển, cười mà như không nói: “Em chắc chắn tôi không thể trói em nên mới nói vậy hả?”

Lâm Uyển ngẩn ra, Trần Kinh thăm thò dài, đổi sang giọng thương lượng: “Uyển Uyển, gần đây tôi bận, qua thời gian này rồi tôi sẽ đưa em đi, được không?”

“Không cần, qua thời gian này chúng ta sẽ chẳng có quan hệ gì.” Lâm Uyển lạnh lùng đáp rồi nhìn thẳng hần: “Bác sĩ cũng nói bây giờ tôi đã ổn định rồi, anh định bao giờ thực hiện lời hứa của mình?”

“Uyển Uyển...”

“Hay là anh lại muốn nuốt lời?”

Trần Kinh nghiêm túc nhìn cô, khẽ hỏi như đang tự nói với chính mình: “Uyển Uyển, cứ như bây giờ không tốt sao?”

Lâm Uyển rời ánh mắt khỏi hần, thờ ơ nói: “Đây chẳng qua là lớp vỏ bọc giả tạo, không che giấu được bản chất.”

Trần Kinh im lặng một lát như đang suy tính trong lòng, lấy điện thoại ra ấn số gọi, nhìn thẳng Lâm Uyển rồi nói vào điện thoại: “Đặt hai vé máy bay đi Tây Xương ngày mai.”

Bỏ điện thoại xuống, Trần Kinh nhìn cô gái đang ngơ ngác, bình tĩnh nói: “Uyển Uyển, trong mắt em có lẽ đây là giả tạo, nhưng trong mắt tôi nó là thật.”

Môi Lâm Uyển động đậy định phản bác nhưng không nói nên lời.

“Cho dù có bao nhiêu người tôi vẫn không yên tâm, ngày mai tôi đi cùng em, hôm nay em ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, ra ngoài chơi rất tốn sức, tôi đến công ty đây.”

Cửa đóng, Lâm Uyển cảm thấy trong lòng mình dường như có thứ gì đó cũng lặng lẽ khép lại. Cô mệt mỏi dựa vào tường, nhắm mắt lẩm nhẩm: “Nếu là thật thì sao?”

Nếu đã biết là sai thì nên kết thúc sớm một chút, trong chuyện này cô đã phải trả giá bằng lương tâm. Không có đau đớn nào khác cốt ghi tâm hơn việc mất đi máu thịt của chính mình, đàn ông có lẽ chẳng nhớ, đàn bà thì không thể nào quên.

Ngày hôm sau đến Tây Xương, hai người chẳng nói chuyện được mấy câu, mỗi lần Trần Kinh mở miệng đều là câu mệnh lệnh, Lâm Uyển thì toàn dùng trợ từ cảm thán. Lúc ngồi xe đi tiếp đến hồ Cô Lô, Lâm Uyển vẫn thấy khó hiểu, sao mình lại phối hợp với hần chứ, đương nhiên theo diễn xuất của hần, cho dù không phối hợp cũng sẽ bị hần ép buộc mà thôi.

Ngắm phong cảnh lạ lẫm lướt qua ngoài cửa sổ, Lâm Uyển liên tục thở dài, đây không phải chuyến du lịch mà cô mong muốn, liếc nhìn người đàn ông đang nhắm mắt nghỉ ngơi bên cạnh, cô càng buồn rầu, du lịch gì chứ, rõ ràng là chịu phạt.

Tài xế là người bản địa, một anh chàng rất nhiệt tình, tiếng phổ thông tạm ổn, thường kể cho họ nghe chút phong tục tập quán của nơi này hoặc giới thiệu mấy cảnh đẹp nhất định không được bỏ qua. Trần Kinh coi thường người ta ra mặt, chẳng nói năng gì, Lâm Uyển áy náy góp vui một hai câu, mỗi lúc như vậy người đàn ông bên cạnh đều “hừ” một tiếng rõ to.

Thấy hai người mâu thuẫn từ trong ra ngoài, tài xế tò mò hỏi: “Hai vị đến đây du lịch à?”

Cuối cùng lần này Trần Kinh đã có phản ứng, cười khẩy hỏi: “Không du lịch chả nhẽ đến ‘Tẩu hôn’[1]?”

[1] “Tẩu hôn” là một phong tục của người Moso, nam không dựng vợ, gái không gả chồng.

Tài xế biết điều không dám mở miệng nữa, mấy tiếng sau chỉ còn lại tiếng hít thở của ba người.

Đến bán đảo Lý Cách trời đã chập tối, Trần Kinh bảo người đặt phòng nhìn thấy cảnh hồ, ngoài cửa sổ là hồ nước xanh trong vắt, đầu bên kia hồ là dãy núi xa màu xám. Nhưng hai người đều chẳng có lòng dạ nào ngắm cảnh, Lâm Uyển hơi mệt, vào phòng đi thẳng đến nơi có thể ngồi, Trần Kinh lại hết như đang lột xác, vừa đi vào phòng tắm vừa cởi quần áo.

Mười phút sau, Trần Kinh quần áo choàng tắm bước ra, cả người ẩm ướt đi đến gần Lâm Uyển. Hần gờ tay phủ lên đỉnh đầu cô, buồn cười nói: “Còn tro mặt ra đó à, em cũng được lắm, từ tối qua đến giờ chẳng nói với tôi câu nào, thế mà nói chuyện rất thân mật với tên nhóc thối kia.”

Lâm Uyển gạt nanh vuốt của hần ra nói: “Tôi không hiểu chuyện đi này có ý nghĩa gì?”

Trần Kinh ngồi xuống cạnh cô, đắc chí nói: “Đương nhiên có ý nghĩa, du lịch chia tay mà.”

“Chia tay?” Lâm Uyển nghiêng mặt qua, nhìn hần một cái hỏi: “Anh chắc chắn không dùng nhảm từ chứ?”

Trần Kinh nhìn cô chăm chú, ánh mắt sâu lắng nói: “Tôi chắc chắn, nhưng Uyển Uyển, em chắc chắn chưa?”

Những gì hắn nói rất mơ hồ nhưng Lâm Uyển hình như đã nghe hiểu, cô rủ mắt, vô thức cắn môi nói: “Được, khi nào về chúng ta sẽ thanh toán tất cả.”

Trần Kinh cười cười không tỏ rõ ý, đứng dậy nói: “Em thu dọn đi, lát mình ra ngoài ăn gì chút.”

Buổi tối ăn thịt nướng, nằm nướng, thịt dê nướng, cảm xúc của Lâm Uyển đang rất phức tạp nhưng cô vẫn ăn hết mình, còn uống chút rượu Mã Ly Tô của địa phương. Trần Kinh sớm đã nắm rõ như lòng bàn tay sức ăn của cô, thấy cô ăn nhiều liền dắt cô đi dạo cho tiêu cơm.

Vì cao hơn so với mực nước biển, không khí lại trong lành nên bầu trời đêm nơi đây đẹp vô cùng. Cả trời lấp lánh sao giăng, dường như cách mặt đất rất gần, dường như đang tò mò quan sát mọi người dưới mặt đất vậy. Bầu trời sao ấy như thể có tác dụng tái sinh mạnh mẽ, Lâm Uyển ngược nhìn một lúc đã cảm thấy lòng mình yên bình, những buồn phiền chất chứa đã lâu đều tan biến trong khoảnh khắc. Có lẽ cô ăn quá nhiều rồi nên không rảnh để nghĩ tiếp, có lẽ cốc rượu ngọt kia làm cô hơi say. Tóm lại, giây phút này Lâm Uyển cảm thấy được tự do, sự tự do xưa nay chưa từng nếm trải.

Có lẽ đây là nguyên nhân mọi người đều yêu hồ Lô Cô.

Hai người men theo bên bờ, im lặng đi một lát, Trần Kinh đột nhiên hỏi: “Đẹp không?”

Lâm Uyển thành thật gật đầu.

Trần Kinh lại hỏi: “Uyển Uyển, em có biết tại sao tôi lại đổi ý đưa em tới?”

Không đợi cô trả lời, mắt hắn nhìn về phía trước, tự mình nói: “Vì tôi hi vọng sau này khi em nhớ lại khoảng thời gian giữa hai ta còn có thể thấy chút hồi ức đẹp.”

Rồi hắn cúi đầu nhìn Lâm Uyển, nghiêm túc nói: “Chuyến đi này rất ý nghĩa đối với tôi.”

Lâm Uyển nhìn vào mắt hắn, phát hiện chúng lấp lánh hết như những ngôi sao trên trời. Cô cảm thấy trái tim mình bị gõ nhẹ một cái, cảm giác vừa lạ lẫn vừa có chút quen thuộc này khiến cô bất an, còn hơi bức bối. Cô muốn trả lời hắn không cần như vậy, nhưng mấy chữ kia quanh quẩn mãi trong miệng rồi cuối cùng chẳng thể thốt ra.

Nếu như thế giới có gì đó khiến người ta không nở rộ tuyệt, thì đó chính là “chân thành”. Cô biết, giây phút này người đàn ông trước mặt đang rất chân thành, còn bản thân cô lại vô cùng yếu đuối.

Sáng tinh mơ ngày hôm sau, hai người bị tiếng chó sủa trong sân đánh thức, may mà tối qua ngủ sớm nên lúc này không đến nỗi khó chịu, Trần Kinh bèn đề nghị ra ngoài ngắm mặt trời mọc. Mặt hồ buổi sớm yên bình trong trẻo, hiện ra màu xanh lam đậm nhạt không đều, mặt nước phía xa nổi lên một lớp sương trắng ngần như chôn bông lai tiên cảnh. Đi được khoảng nửa tiếng mặt trời mới từ từ nhô lên, ánh xuống mặt hồ một tia nắng lấp lánh. Mặt trời mọc, mặt trời lặn luôn là cảnh đẹp tự nhiên làm rung động tâm hồn con người nhất, Lâm Uyển xúc động trong lòng, ấn mấy lịa chụp lại mấy bức.

Về khách sạn ăn sáng xong lại về phòng nghỉ ngơi một lúc, tối qua hướng dẫn viên du lịch mà ông chủ khách sạn liên hệ đã đến. Đó là một phụ nữ dân tộc Moso hơn bốn mươi tuổi, cô ta sẽ đưa họ đi thuyền tới thôn Ni Tái, sau đó ngồi cáp treo lên núi Nữ Thần Cách Mỗ ngắm toàn cảnh hồ Lô Cô.

Đi ra ngoài, Lâm Uyển nhìn chiếc thuyền máng lợn đỗ bên hồ nước bỗng nhớ tới một chuyện, quay đầu hỏi Trần Kinh: “Anh làm được không?”

Ánh mắt Trần Kinh thôi hướng về mặt hồ xanh biếc, cười xấu xa nói: “Sao có thể hỏi đàn ông vấn đề kiểu này chứ?”

Lâm Uyển ngờ ngác, hiểu ra rồi lại dờ khóc dờ cười, không biết nói thế nào mới ổn, tròn mắt nhìn hắn rồi lên thuyền, lòng tự trách mình nhiều chuyện, hắn sống hay chết thì có liên quan gì đến cô?

Trần Kinh cười ha ha đi theo, kéo tay cô lại nịnh nọt: “Lát nữa nếu tôi ngất rồi em đừng bỏ rơi tôi nhé.”

Lâm Uyển mĩa mai nhìn hắn nói: “Đương nhiên không, tôi sẽ vớt anh xuống cho cá ăn.”

Trần Kinh cũng không phản bác mà chỉ cười, lộ hàm răng trắng, sáng chói đến mức Lâm Uyển vội quay đầu nhìn mặt nước.

Cùng đi theo còn có một chàng trai Moso trẻ tuổi, nữ cầm lái, nam chèo thuyền. Người phụ nữ tính cách cởi mở, lên thuyền là bắt đầu nói chuyện cùng họ. Thái độ của Trần Kinh bỗng trở nên khác thường, nói chuyện thân thiện với người ta, nhưng Lâm Uyển rất nhanh đã nhận ra chẳng qua hắn dựa vào điều này để dời đi sự chú ý. Bàn tay hắn luôn nắm lấy tay cô, cô rất muốn hất ra, nhưng khi cô cảm thấy bàn tay đang nắm lấy mình kia bắt đầu từ từ lạnh cóng liền vứt bỏ ý nghĩ này.

Nghiêng mặt nhìn người đàn ông bên cạnh, hắn vẫn đang nói cười, nhưng cô có thể nhìn ra vẻ mặt hắn hơi mất tự nhiên. Lâm Uyển bắt gặp thăm thò dài, việc gì phải thế chứ?

Nhưng ngay giây sau cô lại làm một hành động ngay đến bản thân cũng không thể nói rõ lý do, dùng bàn tay còn lại của mình phủ lên mu bàn tay đang càng ngày càng lạnh cóng kia. Trần Kinh nhạy cảm quay đầu nhìn cô, trong mắt hiện lên sự ngạc nhiên rõ rệt, nhưng nhiều nhất vẫn là cảm kích, gương mặt tràn ngập ý cười, làm khẩu hình: “Không sao.”

Lâm Uyển giật mình định rút tay lại nhưng bị tay kia của hắn ấn chặt. Cô khẽ trách mắng: “Bỏ ra.”

Người đàn ông ngang bướng như trẻ con: “Cứ không bỏ đấy!”

Lâm Uyên ghen lời ngẩng đầu nhìn hấn, nhưng bị hoảng hốt trước ánh sáng nóng bỏng trong đôi mắt kia đánh cúi đầu xuống, xung quanh yên tĩnh như bị khử âm, chỉ còn lại tiếng hít thở gấp gáp của hai người.

Bốn bàn tay chồng lên một chỗ, một lớp nóng một lớp lạnh, mờ ám khó tả, tay Trần Kinh tuy lạnh nhưng sức lực không yếu đi chút nào. Lâm Uyên hơi thất thần nhưng rất nhanh đã cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của hai đôi mắt còn lại, mặt cô nóng bừng, vừa định mở miệng thì nghe thấy một tiếng hát trong trẻo vang lên bên cạnh.

Quay đầu nhìn, thì ra không biết từ khi nào đã đến gần một chiếc thuyền máng lợn khác, trên thuyền có sáu bảy người, cô gái Moso cầm lái cất giọng hát bài dân ca bản địa. Mặc dù nghe không hiểu ca từ nhưng qua giai điệu du dương kia và ánh mắt mang ý vị riêng của cô gái, không khó đoán ra đó là một bản tình ca.

Giọng hát của cô gái rất đẹp, vẻ ngoài cũng không tồi, đôi mắt to sáng ngời, cả người được bộ quần áo dân tộc màu sắc tươi tắn làm tăng thêm vẻ hoạt bát đáng yêu. Lâm Uyên vô thức cúi đầu nhìn chiếc áo jacket màu xám kẻ tím trên người mình, trông càng thêm ảm đạm trước vùng non nước tươi đẹp này. Ngẩng đầu nhìn người phụ nữ trung niên ở đầu thuyền, cả người cô ấy cũng mang hồng hồng tím tím.

Mấy người thuyền bên thấy tình cảnh bây giờ cũng cười với họ bên này, cô gái kia càng nhìn họ chăm chú. Trần Kinh ư, hấn sớm đã liếc mắt đưa tình với người ta rồi. Lâm Uyên nhếch miệng nghĩ bụng, hai người này lòng dạ đều đen thui, quả rất xứng đôi. Nghĩ đến đó cô liền ra sức rút tay về.

Trần Kinh mỉm cười thu lại ánh mắt, khẽ hỏi: “Sao thế?”

“Chẳng sao.” Lâm Uyên thờ ơ đáp, không nhìn được lại thêm một câu: “Tôi thấy bệnh sợ nước của anh đã khỏi rồi.”

“Đúng đó, được phụ nữ chữa khỏi rồi.” Trần Kinh thần nhiên hùa theo.

Lâm Uyên không lên tiếng, Trần Kinh lại sấp đến nói: “Vùng này non xanh nước biếc, người dân chất phác, quả không tồi.”

“Vậy anh cứ ở lại là được rồi.”

“Nếu em ở lại tôi cũng ở.”

Lâm Uyên bỗng thấy động lòng, ngẩng đầu nhìn hấn hỏi: “Thật không?”

Trần Kinh đón lấy ánh mắt cô, ánh mắt hấn phức tạp, im lặng một lúc mới nói: “Nhưng em có thể ở lại không? Chỗ này giao thông không thuận tiện, kinh tế không phát triển, thường mất điện, lại còn không thể lên mạng...”

Lâm Uyên tiếp lời: “Còn chẳng có hộp đêm, chẳng có chỗ xa hoa trụy lạc, cũng chẳng có tòa nhà chọc trời, chẳng có vô số người giơ tay đầu hàng anh.” Cô cười mỉm mĩa mai nói: “Chung quy là không nở bỏ những thứ đó.”

Trần Kinh không biện minh cho mình mà mở bàn tay cô đặt lên lòng bàn tay trái của mình, ngón tay phải tùy ý vẽ mấy nét bên trên rồi chậm rãi nói: “Uyên Uyên, có những thứ tôi có thể bỏ vì xưa nay tôi chưa từng đề tâm đến chúng. Nhưng có những thứ, chỉ cần tôi còn sống một ngày thì không thể vứt bỏ.”

“Tôi biết em không đồng tình với cách giải quyết công việc của tôi, nhưng mỗi cá thể đều có quy tắc sống của nó, hơn nữa nhân sinh quan của tôi sớm đã được định hình. Tôi không đòi hỏi em có thể hiểu, chỉ cần em nghĩ thoáng hơn là được, những thứ em không muốn thấy tôi có thể đảm bảo không để chúng xuất hiện trong phạm vi tầm mắt của em...”

Lâm Uyên cười nhạt nói: “Anh lừa mình dối người.”

Trần Kinh ngẩn ra, than thở: “Lừa mình dối người không hẳn không phải một cách sống, chẳng ai sống được tỉnh táo cả đời.”

Lâm Uyên thờ ơ: “Anh nói với tôi những điều này có ích gì, chúng ta rất nhanh sẽ không còn quan hệ.”

Trần Kinh khựng lại, cười khổ: “Ừ, chúng ta không nói cái này nữa.”

Lâm Uyên hướng ánh mắt lên mặt hồ, thuyền máng lợn bên cạnh đã đi về phía khác. Nơi đó có mấy con thuyền, nhìn xa xa hình như cũng có mấy người đàn ông ngoại hình không tệ. Cô gái kia đúng là còi mớ, tán tỉnh bất thành lại nhanh chóng chuyển mục tiêu. “Nam không dựng vợ, gái không gả chồng”, đây là một cách sống phóng túng lại còi mớ đến vậy, vùng đất thế nào thì người dân thế đó. Có một khoảnh khắc Lâm Uyên thật sự muốn ở lại nơi này, hoàn toàn cách biệt với đời, ngăn tất cả muộn phiền lại bên ngoài.

Nghe nói, cách hay nhất để hiểu một người là cùng anh ta hoặc cô ta đi du lịch. Nếu là lúc mới bắt đầu, Lâm Uyên thật sự muốn hiểu hơn về người đàn ông này, nhưng bây giờ cô chẳng còn chút tò mò nào muốn biết. Song, thời gian sống cùng nhau càng nhiều, hấn trong mắt cô cũng từ một bức chân dung bằng phẳng dần dần bồi đắp thành một pho tượng điêu khắc lập thể.

Ví như lần du lịch này Lâm Uyên đã biết được một điều, nếu một cô gái gả cho Trần Kinh, ít nhất sẽ có một điểm tốt, đó chính là bớt lo. Hấn sẽ đảm nhiệm tất cả mọi việc, đương nhiên trước hết đó phải là việc hấn tự nguyện, còn nữa, cô gái đó tuyệt đối không thể là cô, bởi nếu là cô, nhất định sẽ khó

chịu đến chết...

Sau đó Lâm Uyên đã bị chính bản thân làm giết mình, “gã cho hấn”? Đây đúng là liên tưởng đáng sợ.

Nhưng, mối quan hệ của họ bây giờ rốt cuộc là gì? Trong mắt người khác rõ ràng là một cặp yêu nhau sống chung, hoặc là tình nhân. Trong mắt Trần Kinh hình như cô trở thành đối tượng đương nhiên hấn phải chăm sóc, thậm chí còn là trách nhiệm, coi căn hộ này của hấn như nhà, từng có mấy lần hấn buột miệng nói ra chữ “nhà” này. Lúc mới đầu, mỗi khi hấn nhắc đến chữ đó cô lại thấy đau lòng, nhưng lâu dần cô cũng đã tê liệt rồi.

Cô thì sao, hồi đầu cô coi hấn như ma quỷ, hấn vừa lại gần là cô sồn gai ốc. Đến bây giờ, bất giác cô lại tin tưởng hấn, dựa dẫm hấn, từ việc coi căn hộ của hấn là cái lồng giam hãm mình đến việc quen với tất cả mọi thứ, hằng ngày tan tầm đều theo quán tính trở về đó... Lâm Uyên bỗng cảm thấy đau đầu, những thay đổi này chẳng hề được chú ý khi còn trong quá trình phát sinh, bây giờ nhìn lại đã khiến người ta kinh hãi. Rốt cuộc là cái gì đã thúc đẩy thay đổi lớn này? Thời gian? Bệnh trầm cảm? Hay là sự yếu đuối của chính cô?

Bây giờ đã chẳng còn thời gian, cũng không bắt buộc phải truy cứu những điều ấy nữa rồi. Cô chỉ biết nếu không nhanh kết thúc mối quan hệ bất bình thường này, cô sẽ hoàn toàn mất phương hướng, rơi xuống vực sâu tội ác khổ đau, lần này sẽ không ai cứu cô nổi.

Lâm Uyên bị Trần Kinh thức tỉnh khỏi những lo lắng vẩn vơ, cô ngạc nhiên nhận ra họ đã đến bến cáp treo, xuống thuyền lên bờ từ bao giờ, vào trong núi ngồi xe lửa và xuống xe khi nào, trong đầu cô chỉ có một hình ảnh lướt qua. Bàn tay vẫn bị Trần Kinh nắm chặt, cô thầm thở dài, mình lại có thể tin tưởng hấn đến mức độ này rồi. Nếu Trần Kinh dắt cô đến vách núi bảo cô nhảy xuống, có khi nào cô cũng sẽ ngốc nghếch làm theo?

Trần Kinh rõ ràng không biết vướng mắc trong lòng Lâm Uyên, hấn chỉ giết mình vì xe cáp thô sơ trước mặt, bảo rằng nơi đây đã mở cửa đối mới thì nghe rất hay, đơn giản chỉ là cái giỏ treo thêm nóc. Hấn thì không hề gì, ít nhiều vẫn có hứng thú thám hiểm, nhưng Lâm Uyên...

Hấn quay đầu hỏi: “Dám ngồi không?”

Lâm Uyên thấy rõ tình hình trước mắt cũng hơi sững sờ, nhưng khi Trần Kinh tươi cười nói: “Hay là thôi, chúng ta leo núi”, cô lập tức thể hiện tinh thần gan dạ, ngẩng mặt anh hùng đáp: “Có gì không dám chứ?”

Trần Kinh bật cười giúp cô mặc áo khoác, kéo khóa xong xuôi, đội mũ áo phía sau cho cô rồi kéo kín áo mình, lại cẩn thận nói như thật: “Tất cả gia tài đều ở trong này, đừng làm rớt xuống.” Nói xong hấn lấy ra một chiếc túi nylon từ trong đó, run run đưa cho cô: “Cầm này.”

Lâm Uyên nhận lấy, nghi ngờ hỏi: “Làm gì?”

“Không phải em sợ độ cao à, muốn nôn thì nôn vào đó.”

Lâm Uyên bực tức ném chiếc túi vào lòng hấn, gào lên: “Cho anh giữ đấy!”

Nói tới nói lui, lúc xe cáp đi lên núi, cảm giác sợ hãi của cô nhanh chóng lấp đầy khoang ngực hết như thổi bóng bay, ngay đến hít thở cũng muốn ngừng lại. Trần Kinh ôm cô vào lòng, nói bên tai: “Sợ thì đừng nhìn, nhắm mắt lại.”

Lâm Uyên ngoan ngoãn nhắm mắt nhưng lại không cam tâm, bèn tí hí mở mắt nhìn xuống dưới, lập tức sợ đến mức toàn thân run lên. Trần Kinh tức cười hỏi: “Kích thích chưa?”

Cô gật đầu trong vòng tay hấn.

Lâm Uyên cảm thấy có thể mượn cơ hội này luyện tập dũng khí của mình một chút, chứng sợ độ cao thật đáng ghét. Thế là cô thử thách lòng gan dạ nhìn lên một hai lần, nhưng cuối cùng vẫn chóng mặt buồn nôn như trước. Trần Kinh đưa túi nylon cho cô rất kịp thời, cô cũng chẳng giữ thể diện cầm lấy túi nôn khan, còn hấn vỗ nhẹ lưng cho cô.

Lâm Uyên nôn nửa ngày trời mà cuối cùng chẳng nôn ra thứ gì, Trần Kinh thì thầm: “Đến điểm cuối ngay thôi.” Nghe thế cô mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng ai biết được vào chính lúc này, một trận gió lớn nổi lên từ khe núi, xe cáp họ ngồi bị gió thổi bắt đầu lắc lư, Lâm Uyên sợ hãi kêu gào thất thanh, bàn tay run run, chiếc túi nylon liền bị gió cuốn đi.

Lâm Uyên cảm giác mình suýt đã cùng chung số phận với chiếc túi nylon kia, sợ hết hồn hết vía. Trần Kinh ôm chặt cô an ủi: “Uyên Uyên, đừng sợ, không sao” rồi hôn trán cô một cái trêu đùa: “Dù rơi xuống vẫn có tôi đệm lưng cho em mà.”

Lâm Uyên nghe hấn nói vậy cảm giác hoảng sợ liền tan biến hơn phân nửa, nghĩ lại cũng đúng, có gì đáng sợ đâu, chẳng qua là chết. Nói thế nhưng hai cánh tay cô vẫn ôm chặt thắt lưng Trần Kinh, được rồi... cô vẫn sợ.

Tuy xe cáp lắc lư nhưng vẫn khá vững chắc, có điều Lâm Uyên đã bị độ cao và sự sợ hãi hành hạ tới mức hai chân mềm nhũn. Đến điểm cuối, cô đã hoàn toàn mất hết cảm giác nên được Trần Kinh bế xuống, uống vài ngụm nước, nghỉ ngơi một lát mới có thể đi bộ bình thường. Đường lên núi rất dốc, Trần Kinh cứ nắm lấy tay Lâm Uyên giúp cô không bị ngã, nơi này cao hơn so với mặt biển gần ba nghìn mét, Lâm Uyên đi được một đoạn thì thở dốc phải dừng lại nghỉ chân.

Vừa đi vừa nghỉ cuối cùng cũng đã đến sạn đạo[2], từ nơi này có thể nhìn thấy toàn cảnh hồ Lô Cô, một hồ nước bích lam được núi xanh vây quanh, giống như nước mắt nữ thần vậy. Lâm Uyên xúc động khẽ thốt lên: “Thật đẹp, nếu có thể chết ở nơi này cũng rất hạnh phúc.”

[2] Đường làm bằng cọc gỗ lát ván, trong hẻm núi hoặc bờ vực.

Trần Kinh ở bên bỗng sững người, giơ tay kéo cô vào lòng, quả trách: “Sao đang yên đang lành tự dưng lại nhắc đến chết?”

Lâm Uyển liếc nhìn khinh khỉnh nói: “Thì xúc động một chút.”

Lúc này không biết mấy con khi từ đâu xuất hiện, chúng không sợ người cứ ngó chăm chăm bọn họ, chắc là đến xin đồ ăn. Lâm Uyển nói: “Trong túi anh không phải có chocolate sao?”

“Cái đó là để cho em”

Trần Kinh dứt lời liền đuối lủ khi đi chẳng hề nể nang, nhưng có một chú khi con đuối thể nào cũng không chịu đi, đáng về đáng thương lớn vòn quanh Lâm Uyển. Cô chợt mềm lòng, nói với Trần Kinh: “Nhất định là nó không giành được đồ ăn nên đói lắm rồi, tôi không ăn nữa, anh cho nó đi.”

Trần Kinh đành lấy ra hai thanh chocolate, một thanh cho Lâm Uyển, một thanh vứt cho khi con. Khi con ăn ngon lành xong trèo lên cây còn cười khanh khách mấy tiếng với họ. Lâm Uyển vui vẻ cười hi hi, nói với Trần Kinh: “Nó đang cảm ơn anh đó.”

Trần Kinh nhìn nét mặt tươi cười của cô, hơi ngẩn ra, rồi nghiêm túc nói: “Không đúng, nó nói là tạm biệt.”

Nghỉ một lát lại tiếp tục lên đường, đến động Nữ Thần nhìn ngay thấy miếu Nữ Thần bên cạnh, sau đó lại ngồi xe cáp xuống núi. Buổi trưa ăn cơm tại nhà dân đã đặt trước, cơm nước khá thịnh soạn, còn có thịt lợn mỡ nổi tiếng nhất của người Moso[3]. Lâm Uyển rất hứng thú với cách trang trí của người ta, không ngừng hỏi hết cái này đến cái khác, còn được chủ nhà đồng ý cho chụp rất nhiều ảnh. Trần Kinh nhìn đáng về lúc cô chạy đi chạy lại, lúc cô tò mò hay chuyên tâm, cảm thấy còn ngọt ngào hơn cả uống mật ong.

[3] Người Moso được biết đến như một cộng đồng duy nhất tại Trung Quốc còn duy trì chế độ mẫu hệ và tập tục “tẩu hôn”, phụ nữ Moso được tự do yêu đương và những đứa trẻ sinh ra không cần biết cha mình là ai.

Ăn xong lại đến mấy nơi đặc sắc rồi ngồi thuyền về chỗ ở. Nghe nói buổi tối có đốt lửa trại, Trần Kinh chẳng hứng thú nhưng Lâm Uyển tò mò, hấn cũng đành cùng cô đi dự cuộc vui.

Trong khoảng sân rộng lớn khách khứa ngồi đầy, nam nữ Moso trẻ tuổi trang phục lộng lẫy nhảy ở giữa, họ nhảy rất hưng phấn, khách còn hưng phấn hơn cả người nhảy, gào thét khoa chân múa tay. Trần Kinh cẩn thận che cho Lâm Uyển tránh bị người khác lợi dụng, sau đó dứt khoát lôi cô rời đó trước.

Không ngờ về khách sạn vừa tắm xong liền mất điện, Lâm Uyển quấn khăn tắm ngồi trên ghế mây cạnh cửa sổ, vô cùng buồn chán ngắm trời sao bên ngoài, xui xẻo thay, đến sao cũng không sáng bằng đêm qua.

Thấy Trần Kinh, cô tro trên tiến đến chen nhau trên một chiếc ghế với hấn, oán trách: “Thà ở đó thêm một lúc, còn có hát đối nữa...”

Trần Kinh cười hi hã nói: “Hát đối có gì lạ đâu, hai ta cũng có thể đối.”

Lâm Uyển liếc nhìn hấn, ý thức được hành động mờ ám hoàn toàn vô dụng bèn “hừ” một tiếng tỏ ý không thèm.

Trần Kinh ôm cô lên đùi mình, nói bằng giọng tiếc nuối: “Uyển Uyển, tôi vẫn chưa từng nghe em hát.”

“Tôi cũng chưa từng nghe anh hát.”

Lâm Uyển chỉ là buột miệng đáp, không ngờ khơi dậy hứng thú của Trần Kinh, “Vậy tôi hát em nghe nhé?”

Hấn háng giọng, cười nói: “May mà có màn đêm yểm trợ, nếu không đúng là hơi xấu hổ.”

Lâm Uyển thấy từ ngữ này thật mới mẻ, cười nhạo nói: “Anh cũng biết xấu hổ?”

“Sao tôi không thể biết?”

“Tôi còn tưởng độ dày da mặt anh không cho phép anh làm những hành động mang độ khó cao thế này.”

Trần Kinh bật cười, véo tay Lâm Uyển một cái coi như trả thù, giọng hung dữ: “Lại dám chửi khéo tôi, gan lớn quá nhỉ?”

Lâm Uyển tròn sang một bên, sốt ruột nói: “Anh định hát thì mau hát đi, tôi phải đi ngủ.”

Trần Kinh buồn bực: “Làm ăn buôn bán không được nóng vội, nói đi, muốn nghe gì?”

“Tùy.”

“Ô, tôi không biết bài nào.” Trần Kinh nghĩ một lát rồi hỏi: “Đã nghe nhạc của Trương Quốc Vinh chưa?”

“Chưa.”

Trần Kinh than thở: “Đúng là hai thế hệ khác nhau, được rồi, vậy hát nhạc của ông ấy.”

Hắn dứt lời liền hắng giọng mấy tiếng, mở miệng lại là một câu: “Tôi phải uống ngụm nước” sau đó quay người chạy đi tìm nước. Lâm Uyển dờ khóc dờ cười, lúc hắn quay lại phát hiện dường như đã có thay đổi nào đó, hơi giống với mây trời ngày u ám, có thể vắt ra nước.

Khi hắn hát, cô cảm nhận thấy một sự chấn động mạnh mẽ.

Cảm giác đầu tiên là bất ngờ, quả thực không tưởng tượng nổi Trần Kinh có thể hát bài có giai điệu mềm mại trữ tình kiểu này. Cô thấy Trần Kinh trước hết không giống với người biết hát, nếu hát cũng phải hát mấy bài kiểu chiến tranh Đức quốc xã. Cảm giác thứ hai là, hóa ra giọng hắn rất hay, thật lòng mà nói từ trước đến giờ, nghe những câu nói hoặc xấu xa hoặc vô lại của hắn cô hoàn toàn không có lòng dạ nào để ý chất giọng. Cảm giác thứ ba là giống hệt, làm gì có ai chưa từng nghe Trương Quốc Vinh hát chứ, “nghệ thuật” vốn là thứ không phân biệt thế hệ. Không phải là giọng hắn giống Trương Quốc Vinh, mà là tình cảm chứa chan trong tiếng hát kia rất giống.

Lâm Uyển nghe mãi nghe mãi bắt đầu không ngồi yên nổi, Trần Kinh như thể quả thực quá lạ lẫm. Nhưng cơ thể bị cánh tay hắn xiết chặt, cô không thể cũng không dám cự quảy, dường như chỉ cần khẽ cử động sẽ chạm đến thứ gì đó đang ẩn nấp, nó sẽ xuyên thủng lớp giấy dán cửa sổ mỏng manh kia xông ra ngoài... Điều duy nhất khiến cô vui vẻ là, đây là một bài hát tiếng Quảng Đông, hơn nữa là bài cô chưa từng nghe.

Trần Kinh hát rất say mê, Lâm Uyển nghe mà như chịu hành hạ, không biết có phải do vấn đề thuyết tương đối, bài hát này dường như dài đằng đẵng chẳng có điểm cuối. Trần Kinh nói màn đêm có thể yểm trợ, thật ra màn đêm càng dễ khiến con người ta bỏ đi sự phòng bị, trở nên mềm mại và yếu đuối hơn bao giờ hết. Cô thấy tiếng hát của hắn như sợi tầm xuân nhả ra, quấn từng vòng từng vòng quanh người trời lấy cô, còn như một loại ma túy chí mạng, hút từng hơi từng hơi nhanh chóng làm tê liệt hệ thống trung khu thần kinh, khiến cô chìm đắm trong thế giới ảo giác...

Cho đến khi Lâm Uyển bắt đầu giống con gà con mỏ thóc, cô mới hiểu chẳng qua mình đã buồn ngủ rồi, không ngờ Trần Kinh hát còn có tác dụng thôi miên, cũng có thể do cô đi cả ngày nên đã kiệt sức. Cô lẩm bẩm một câu: “Bài gì mà dài vậy...” rồi ngã đầu vào lòng Trần Kinh chẳng thấy động tĩnh gì.

Trần Kinh hát xong câu cuối cùng, cúi đầu gọi: “Uyển Uyển...”

Chẳng ai trả lời, người đã ngủ mất rồi, trong phòng tối đen như mực, ngoài cửa sổ cũng không có ánh trăng. Trần Kinh giơ tay phải lên khẽ dịch chuyển ngón tay trở men theo gò má người trong lòng. Làn da cô mượt mà mang theo thứ ma lực khiến người ta phải mê mẩn. Trần Kinh bất giác bật cười, xưa nay hắn không mê rượu, chẳng ngờ lại gặp một loại rượu khó kháng cự nhất trong đời người.

Hôm nay nhìn thấy gương mặt tươi cười không hề phòng bị của Lâm Uyển, hắn liền nghĩ đến câu hát: “Gió xuân dù đẹp cũng không sánh bằng nụ cười của em, người chưa từng gặp em sẽ không thể hiểu được.” Từ sau khi nghe vô số lần bài “Bị quỷ ám”, hắn nghĩ hắn đối với Lâm Uyển thà nói là trúng tiếng sét ái tình còn hơn gọi là bị quỷ ám.

Bài hát vừa rồi thật ra không dài lắm, chẳng qua hắn hát nhiều thêm mấy lần, cụ thể là mấy lần hắn cũng không nhớ rõ. Hắn có thể cảm nhận thấy Lâm Uyển không hiểu ca từ, như vậy là tốt nhất.

Trần Kinh cúi đầu hôn vào má Lâm Uyển, ôm chặt cô vào lòng. Hắn chợt thắc mắc, một Lâm Uyển khôn khéo thế này rốt cuộc đang trong trạng thái nào đây? Câu nói hôm nay của cô khiến hắn vô cùng sợ hãi, sau đó tranh thủ lúc gọi điện thoại cho Lý Cẩm cách đây cả ngàn dặm. Lý Cẩm nghe miêu tả của hắn xong cười nói, “Anh Trần, anh quá lo lắng rồi, đây chỉ là một kiểu xúc động, một suy nghĩ rất thường gặp”. Cúp máy, hắn nghĩ bụng, đến lúc Lâm Uyển khỏi rồi chắc bệnh của hắn cũng hết phương cứu chữa.

Trần Kinh lại mở miệng, giọng trầm ấm hơi khàn khàn, vẫn giai điệu như trước nhưng ca từ lại đổi thành giọng phổ thông: “Bước chân hai người vang lên trong đêm tối, cả đoạn đường bị rượt đuổi mà ánh mắt em vẫn ngây thơ như xưa, đây là thắc mắc tôi từ lâu giấu kín... Em không cần tránh né trái tim cô đơn, cho dù thế giới tàn nhẫn hơn tưởng tượng của chúng ta, tôi sẽ không che đi đôi mắt trống vắng chỉ vì muốn thấy em hồn nhiên... Chúng ta ôm nhau để sưởi ấm, dựa dẫm nhau để sinh tồn, cho dù trong biển người mênh mông, ta sắp rơi vào...”

Bài vừa rồi là “Ngày lạnh nhất”, còn bài này là “Sưởi ấm”.

Trên thế giới nhiều người như vậy nhưng chẳng mấy ai thật sự khiến bạn cảm thấy ấm áp, không bao giờ nhiều hơn một người mà bạn cần nhất. Nếu thật sự mất cô rồi, hắn có thể thấy trước, quãng đời còn lại của mình dường như vẫn cứ tiếp tục xán lạn, nhưng sẽ rất lạnh lẽo.

Không có tiếng chó sủa làm đồng hồ báo thức tự nhiên, Lâm Uyển liền ngủ quá giấc, tỉnh dậy đã là chín giờ. Tiếng mưa rả rích truyền vào từ bên ngoài cửa sổ, cô chạy qua nhìn, bầu trời u ám, ranh giới giữa trời và đất, núi và sông trở nên mơ hồ. Hạt mưa rơi xuống mặt nước tạo nên những vòng xoáy nhỏ bé, từng vòng từng vòng gọn sóng. Hồ Lô Cô như vậy quả là có nét đẹp riêng khiến người ta yêu thích tự đáy lòng.

Ấn sáng xong, Trần Kinh hỏi Lâm Uyển có mệt không, cô nói mình vẫn còn khỏe, chỉ là chân hơi mỏi, hắn liền tự nguyện bóp chân cho cô. Hắn xoa bóp rất thành thạo, mang sức lực chỉ đàn ông mới có, mạnh nhẹ vừa phải. Lâm Uyển thư giãn rồi lại hơi buồn ngủ, Trần Kinh thấy thế quyết định nghỉ ngơi nửa ngày.

Lâm Uyển cảm giác lãng phí nửa ngày thì quá đáng tiếc, hắn liền an ủi cô: “Du lịch là quá trình theo cảm tính, không cần một mực đuổi theo việc thỏa mãn thị giác. Ví dụ như bây giờ em nằm đây nghe tiếng mưa rơi, thoải mái hưởng thụ sự yên tĩnh này không tốt hơn là ra ngoài dầm mưa đi mấy dặm rồi mệt quá sức à?”

Lâm Uyển suýt bị mấy lời “cao siêu” hiểm thấy của hắn thuyết phục, kết quả ngay câu tiếp theo hắn đã lộ nguyên hình, “Mình em cứ từ từ cảm nhận đi nhé, tôi xuống tầng xem trận bóng đây.”

Đến trưa, mưa vẫn đang rơi nhưng không to, Trần Kinh đề nghị ra ngoài đi ăn. Họ tìm một tiệm nhỏ để dùng bữa, Trần Kinh nói đội Brazil hẳn cổ vũ đã thắng nên rất vui, dưới sự giới thiệu của chủ tiệm, hắn gọi hai cốc rượu Quang Đường[4]. Sau bữa cơm tiệm thể dục chơi cửa hàng nhỏ bên đường, Lâm Uyển nhìn thấy vô số đồ nữ trang tuyệt đẹp nên rất thích thú, liền dừng lại một lúc chọn lựa mấy chiếc vòng tay và dây chuyền.

[4] Một loại rượu đặc trưng của vùng hồ Lô Cô.

Lúc thanh toán, cô thấy trên bàn có một túi đồ nhiều khủng khiếp, thì ra Trần Kinh thu lại hết tất cả những thứ cô chọn xong lại bỏ xuống, cô dở khóc dở cười nhưng Trần Kinh chẳng hề để ý, nói: “Nếu đã thích thì mua hết chứ, dù sao cũng chẳng đáng bao tiền.”

Cô buồn bực lắm lắm: “Không phải chuyện tiền.”

Trần Kinh cười hi hi: “Tôi biết, hiếm khi thấy em thích thứ gì đó, coi như tôi tặng em.”

Hắn nói rồi rút ví thanh toán, sau đó nhét chiếc túi nhỏ mà bà chủ nhà đã gói cẩn thận vào tay Lâm Uyển, ôm cô đi ra khỏi cửa hàng.

Ra ngoài, trời đột nhiên mưa to còn nổi gió, chiếc ô không phát huy được bao nhiêu tác dụng, Trần Kinh kéo Lâm Uyển chạy nhanh về phía trước. Hai người cứ như chạy nạn, khi tiến vào đến cửa chính khách sạn cả người đã bị ngấm mưa, ống quần còn đang nhỏ nước. Trông đối phương ướt sũng thảm hại như chuột lột, hai người cùng cười phá lên, Trần Kinh lau nước mưa trên mặt, hứng thú nói: “Lâu lắm chưa đắm mưa, thật đấy.”

Đáp lại hắn là một cái hất xi của Lâm Uyển. Hắn thấy không ổn vội kéo cô lên tầng, đẩy cô vào phòng tắm bảo cô ngâm nước ấm. Dòng nước mạnh xối lên người cảm giác vô cùng thoải mái, Lâm Uyển hài lòng cảm thán một tiếng, ngay sau đó liền hất xi thêm hai cái. Ai ngờ chưa hưởng thụ nổi hai phút nước ấm bỗng hết, nước lạnh ừn ừ đổ ào xuống khiến cô kích động kêu lên thất thanh.

Trần Kinh đang ở ngoài lau tóc nghe thấy tiếng hét liền giật mình, vớt luôn khăn mặt xông vào mở cửa kính đến “rầm” một cái, lo lắng hỏi: “Uyển Uyển, sao thế?”

Lâm Uyển đang vội tay chỉnh nước ấm, nghe thấy tiếng cửa liền quay đầu. Lại là một tiếng la thất thanh. Bàn tay cô nhanh chóng nắm lấy một chiếc khăn tắm trên tường che người mình, nhưng khăn tắm gấp gọn gàng vẫn chưa mở hết ra nên hơi nhỏ, chỉ che được bộ phận quan trọng.

Trần Kinh bước nhanh đến, quan sát cô từ trên xuống dưới rồi hỏi: “Sao thế?”

“Bình nóng lạnh hỏng rồi, tự nhiên phun nước lạnh.”

Trần Kinh bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt rời khỏi đôi chân dài trắng nõn của cô, bình tĩnh nói: “Đề tôi xem thử.”

Quả thực không dám tăng bốc điều kiện ngủ nghỉ ở đây, Trần Kinh một tay vịn vôi, một tay thử nước ấm, mãi lúc sau mới trở về bình thường, quay đầu lại thấy Lâm Uyển đã lấy khăn tắm to quấn kín lấy người chỉ còn lại hai cánh tay gầy, đương nhiên còn cả xương quai xanh trắng tấp khiến người ta không thể bỏ qua. Trần Kinh nuốt nước miếng nói: “Mau tắm đi.”

Dứt lời, hắn liền đi ra không quên đóng cửa. Lâm Uyển giờ mới thở phào, vừa định cởi khăn ra bỗng nghe thấy tiếng cửa mở, ngay sau đó Trần Kinh lại xuất hiện, ánh mắt nóng bỏng khiến người ta không dám nhìn thẳng. Cô bất giác ôm lấy cánh tay, kẹp chặt khăn tắm, cảnh giác hỏi: “Anh định làm gì?”

Trần Kinh không lên tiếng bước nhanh đến, Lâm Uyển lập tức lùi sau một bước định ngăn chặn nhưng cổ họng đột nhiên thắt lại, một tiếng cũng không thể thốt ra. Phòng tắm cũng chỉ có ít diện tích, cô lùi một bước đã áp mình vào góc tường. Hơi thở Trần Kinh không đều, hắn đứng cách cô nửa mét, ánh mắt nóng bỏng nhìn cô chằm chằm mang theo ý chí quyết tâm của mãnh thú khi quan sát con mồi.

Đã rất lâu rồi Lâm Uyển chưa thấy hắn biểu lộ ánh mắt này, tim cô như ngừng đập. Ngay giây tiếp theo, cô xông ra ngoài như một mũi tên lạc hướng, nhưng Trần Kinh vươn cánh tay dễ dàng ngăn cô lại. Lâm Uyển bị hắn ôm chặt trong lòng, cảm nhận được độ nóng khác thường trên người hắn, còn ngửi thấy mùi rượu lúc hắn hít thở. Trái tim cô lập tức loạn nhịp, vội vàng hỏi: “Trần Kinh, anh quên anh đã đồng ý gì với tôi?”

Trần Kinh đang cúi đầu ngửi hương thơm trên cổ cô, nghe thấy câu hỏi bỗng ngừng lại, cười gượng nói: “Mẹ kiếp, ước gì tôi đã quên nó.”

Lâm Uyển vùng vẫy trong lòng hắn nói: “Anh lại nói mà không giữ lời...”

Trần Kinh siết chặt cô, cúi đầu thì thầm bên tai: “Uyển Uyển, đừng cự tuyệt, xin em.”

Hai chữ cuối cùng hắn nói nhẹ như đang than thở, nghe có chút yếu đuối, còn có chút thương cảm. Đại não Lâm Uyển bị đình trệ tức thời, Trần Kinh nhân cơ hội giữ chặt sau gáy rồi cuồng nhiệt hôn, mạnh mẽ giằng vò cánh môi mỏng gọi cảm của cô, trước khi Lâm Uyển kịp phản ứng lại, hắn dùng lưỡi khéo léo tách hàm răng khép chặt bắt đầu hôn sâu.

Lâm Uyển nếm được vị rượu còn sót lại trên đầu lưỡi hắn, nhớ đến lời giới thiệu của ông chủ, rượu Quang Đường còn gọi là “rượu cưới”, thứ rượu các chàng trai Moso dùng để tặng thêm can đảm trước khi “tẩu hôn”. Rượu này nghe nói chỉ hơn ba mươi độ, nhưng bây giờ cô lại có chút mơ màng...

Vòi hoa sen vẫn đang mở, làn nước ấm nóng nhẹ nhàng phun xuống từ trên đỉnh đầu, chảy qua gương mặt đang dính vào nhau và đôi môi không thể tách rời của họ, làm tăng thêm chút lưu luyến trong tình huống hiện tại.

Trần Kinh một tay ôm lấy Lâm Uyển hôn môi triền miên, tay còn lại men theo gáy cô nhẹ nhàng trượt xuống, nhẹ nhàng gạt mái tóc ướt át của cô sang một bên, nhẹ nhàng vuốt ve sống lưng trơn mịn của cô, gấp phải vật cản ngón tay lại nhẹ nhàng hất ra. Trong đầu Lâm Uyển một mảng hỗn loạn, đến khi

Trần Kinh cho cô hít thở cô mới khôi phục một ít ý thức, cũng lập tức cảm nhận được đường vân của cửa vải dệt và mặt thất lưng kim loại hơi lạnh trên cơ thể người đàn ông, còn cả thứ không thể bỏ qua kia. Cô cong người né tránh theo bản năng, bất lực nói: “Chúng ta không nên thế này...”

Trần Kinh siết chặt vòng tay, khiến cơ thể cô và mình dính chặt không một kẽ hở, gục đầu xuống vai cô vừa khó chịu lại thêm chút tủi thân: “Uyển Uyển, em cứ coi như giúp đỡ tôi được không? Tôi đã nhìn suốt nửa năm rồi, em xem đi...” Hắn nói rồi nắm lấy tay dẫn dắt Lâm Uyển, khẽ nói: “Nếu nhìn nữa sẽ sinh bệnh đó, không chừng bây giờ đã có vấn đề rồi...”

Hắn thiết tha nói, lại tiếp tục hôn cô rồi trượt xuống xương quai xanh của cô. Lâm Uyển ngừng đấu tranh miệng lưỡi một cách vô ích, nhắm mắt cam chịu mặc kệ hắn, cho đến khi hắn càng tiến xuống thấp hơn cô mới không thể kìm nén rên rỉ thành tiếng. Người đàn ông ngày càng mạnh mẽ dùng môi và lưỡi trêu chọc, kết hợp tay còn lại vuốt ve lúc mạnh lúc nhẹ gây vô thần kinh ngày càng yếu đuối của cô. Lâm Uyển cắn môi không để mình phát ra một chút âm thanh nào, hai tay bám chặt vùng thất lưng cường tráng của hắn, móng tay đâm vào da thịt hắn qua lớp áo sơ mi mỏng manh.

Trần Kinh giãy vò nơi mềm mại của cô xong, lại xoay người để áp mặt cô vào bức tường. Lâm Uyển dính vào gạch men lạnh như băng, cả người bỗng run lên, lúc ý thức được mục đích của người đàn ông phía sau, giọng cô run run cầu xin: “Đừng ở đây...”

Trần Kinh mơ hồ nói “được”, vội vén mái tóc ướt của cô lên rồi hôn vào cái gáy trắng muốt, chốc chốc lại cắn nhẹ một hai cái, tiếp đến là xương bả vai, sau đó dọc theo từng đốt xương sống... Lâm Uyển bị sự ẩm ướt dịu dàng này giãy vò đến phát điên, cảm giác tê dại từ xương sống nhanh chóng truyền đến từng ngóc ngách trong cơ thể. Nếu không phải người sau lưng lấy đầu gối ép lên chân cô, cô nhất định sẽ trượt xuống như một bãi bùn.

Hai tay cô bất lực chống vào gạch men trơn ẩm, gạch men đã không còn lạnh lẽo như lúc đầu, dường như cũng chẳng cứng nữa. Đầu óc cô càng ngày càng hỗn loạn, trong mơ hồ cảm thấy mình đang nằm trên đệm êm, một môi sắp chìm vào giấc ngủ... Cho đến lúc cảm nhận thấy hắn tiến vào cô mới kêu lên thành tiếng, nhất thời không phân biệt nổi cảm giác nghẹn lại trong ngực mình là gì, muốn ngăn cản theo bản năng nhưng không thể không thôi miên chính mình “nhìn một lát sẽ qua ngay thôi...”

Trần Kinh quả thật đã dùng toàn bộ sức kiềm chế tích lũy suốt ba mươi năm sống mới có thể kiên trì đến bước này. Tiếng rên rỉ kia của Lâm Uyển giống như một tấm thiệp mời, như tiếng súng lệnh trên sân vận động, hại hắn suýt nữa giải tỏa. Cảm nhận được sự run rẩy của cô, hắn sắp đến bên tai an ủi dỗ dành: “Uyển Uyển, đừng sợ...”

Lần đầu tiên Lâm Uyển nhận ra tên của mình lại là một câu thần chú, câu thần chú này hóa thành một cơn rom, éo gãy phòng tuyến cuối cùng, đồng thời cũng châm thẳng vào tuyến lệ của cô. Trần Kinh thừa thế tiến vào, cảm nhận được sự chặt chẽ của cô, hắn dịu dàng mà kiên định tiến lên từng chút một, đồng thời hôn lên má Lâm Uyển, đầu lưỡi nếm nước mắt cô, mùi vị đau khổ hết như tình yêu của hắn, còn có cả nhớ nhung.

Còn chưa xa nhau, vậy mà đã bắt đầu nhớ nhung.

Suy nghĩ này như một chiếc kim đâm vào nơi mềm yếu nhất trong đáy lòng Trần Kinh, khơi dậy sự ích kỷ và tàn nhẫn ẩn náu trong xương cốt hắn. Hắn dung hòa chúng vào hành động, trong sự run rẩy của Lâm Uyển hắn đến được nơi sâu thẳm. Nghe đầu đó là nơi gần nhất với tâm hồn người phụ nữ, như vậy mới có thể gần gũi với cô hơn. Sau đó hắn lại tự an ủi nghĩ rằng, ít nhất trong khoảnh khắc này, cô đã thuộc về hắn.

Tiếng rên rỉ đứt quãng truyền đến bên tai như một khúc ca không thành nhịp điệu. Trần Kinh giờ tay xoay mặt Lâm Uyển lại, nhìn vào mắt cô hỏi: “Đau không?” Nói xong lại tiến vào mạnh mẽ, thỏa mãn khi nghe thấy tiếng cô la hét thất thanh, hắn nhếch môi một cách tà ác hỏi: “Thích không?”

Lâm Uyển chờ đợi đón nhận ánh mắt của hắn, dường như nghe không hiểu lời hắn nói. Hoàn cảnh của cô hiện tại rất gay go, không lên nổi trời, không xuống nổi đất, bị lực lớn dội vào khiến xương cốt toàn thân đều rã rời, ngay đến hồn phách cũng bay mất mấy phần. Nhưng hai, ba phần vẫn còn sót lại giúp cô trong trạng thái nửa mơ nửa tỉnh trải nghiệm cảm giác lạ lẫm khó tả ấy. Cô cau mày nói: “Tôi khó chịu...”

Giọng nói yếu ớt của cô lập tức thu phục nhân tố bạo ngược đang kêu gào trong cơ thể Trần Kinh, hắn ngừng lại, cúi đầu lên bờ vai cô, vừa bắt đầu thì vừa tủi thân than thở: “Tôi cũng khó chịu...”

Cơ thể được hưởng thụ khoái cảm cực độ nhưng tinh thần lại chịu đựng hành hạ như lăng trì. Nhìn khuôn mặt trước mắt hết như bông hoa bị nước mưa thấm ướt kia hắn liên than thở trong lòng, khi bạn yêu một người, cô ấy là thiên đường, cũng là địa ngục. Chỉ để thoáng thấy thiên đường kia, hắn đã phải luân hồi từng kiếp trong mười tám tầng địa ngục của cô...

Trần Kinh ngây dại nhìn chăm chú người trước mặt một lúc rồi nâng cằm cô lên, dùng sức mút lấy môi cô làm mưa làm gió. Dưới người cũng bắt đầu một vòng quy luật hoạt động mới, dữ dội như cuồng phong bão táp. Lâm Uyển không chịu nổi thế tiến công ngày càng dồn dập của hắn, cô bắt đầu vùng vẫy, hắn ôm chặt cô, dịu dàng động viên: “Uyển Uyển, rất nhanh sẽ ổn thôi, rất nhanh...”

Mấy chữ cuối cùng bị chìm xuống trong hơi thở nặng nề, lời nói như một đoàn tàu chạy hồi hả kèm theo tiếng còi rít inh ỏi. Một giây trước khi bị nghiền nát, Trần Kinh không quên rời khỏi, run rẩy giải tỏa trên chân Lâm Uyển. Sau đó hắn ôm chặt cô, hôn cô thật nồng nàn, giống như đang chúc mừng họ vừa sống sót sau tai nạn.

Buổi chiều hôm nay trở nên hết sức yên tĩnh, cả thế giới dường như chỉ còn lại hai thứ âm thanh: Tiếng tí tách của mưa rơi xuống mặt nước bên ngoài cửa sổ và tiếng thở hổn hển lúc trầm lúc bổng trong phòng.

Trước giờ dự định sẽ không biến mất chỉ vì kiềm chế, mà sau khi tạm thời kiềm chế nó càng bùng phát mãnh liệt. Chiến trường từ phòng tắm chuyển đến trên giường, Trần Kinh hôn Lâm Uyển từ đầu đến chân, mang theo từng chút thương yêu và sự sùng bái tôn thờ. Cảm nhận cô giống như ly kem từ từ tan chảy trước những câu nói nóng bỏng của mình, hắn khẽ xoay người, chậm rãi chìm đắm trong cơ thể cô. Bao nhiêu cũng không đủ, nơi ấm áp hắn đang trú ngụ kia là đích đến mà hắn luôn hướng tới, được cô quấn chặt lấy hắn mới có thể yên lòng. Hắn như lữ khách lạc đường nhiều năm, cuối cùng đã tìm thấy điểm dừng chân...

Lâm Uyên vẫn nhắm mắt không dám mở ra, sợ chính mình lạc đường trong đôi mắt sâu đen lầy của hắn. Nhưng khi thì giấc của con người bị vô hiệu, các giác quan khác sẽ càng thêm nhạy cảm, nhạy cảm đến đáng sợ. Cảm giác toàn thân đều tập trung tại một điểm nào đó, tấm thân cô như một chiếc thuyền con trên mặt biển, chìm nổi giữa những làn sóng cuộn trào.

Con sóng lớn nhất ập đến, cô bị tung lên cao, cao đến mức như thể sắp chạm vào mây trời, tiếng la hét vang lên xé họng, dưới sự bất lực, cô vươn tay ôm chặt lấy người đàn ông trước mặt. Hắn cũng ôm cô, hai người ôm nhau, cùng run lên, hơi thở hòa quyện giống như hai phiến lá dính chặt lấy nhau trong giông tố, giữa trời đất chỉ có hai người họ với nhau...

Dư vị trong miệng mãi chưa thể lắng xuống, Lâm Uyên gác đầu lên thành giường, mắt mở to nhìn xa xăm lên trần nhà. Trần Kinh chậm lại rồi gần cô thêm một chút, hân hân lên má cô, vuốt ve cơ thể thấm lớp mồ hôi mỏng của cô, thì thầm thổi bên tai cô: “Uyên Uyên...”

Lâm Uyên bỗng “sụt” một tiếng, khàn giọng nói: “Anh nghe xem.”

Trần Kinh nghe lời vênh tai nghe, dường như có tiếng hát mơ hồ xen lẫn tiếng mưa rơi, dù nghe không rõ nhưng cũng có thể cảm nhận thấy giai điệu du dương đó.

Nụ cười mờ ảo hiện trên gương mặt Lâm Uyên, cô khẽ nói: “Thật là hay.”

“Chắc là chúng đã hẹn buổi tối trời lên cửa sổ đây.” Trần Kinh cười nhạo nói: “Có điều, tôi thích nơi này.” Hắn nói rồi ngẩng đầu nhìn vào mắt Lâm Uyên, hỏi: “Em thích không?”

Lâm Uyên im lặng, hắn liền chạm chóp mũi mình vào chóp mũi cô, trách móc: “Hỏi em kia, heo con.”

Lâm Uyên khó chịu vì bị hắn cọ cọ vào, trong lúc suy nghĩ hiện lên chiếc mũi heo, vừa tức vừa buồn cười, muốn đẩy hắn ra nhưng phát hiện hai tay đều bị hắn giữ chặt trên giường, mười ngón tay đan xen nhau, không thể nào cựa quậy.

Trần Kinh lấy ngón cái tay phải nhẹ nhàng gãi vào lòng bàn tay cô, cười hỏi: “Thích không?”

Lâm Uyên “ừ” một tiếng qua loa bằng âm mũi nặng nề, hắn nghe rồi lại mỉm cười rục rờ, vô cùng hài lòng: “Tôi cũng thích.” Trong tiếng nói cười, hơi thở nóng hổi phả lên mặt cô.

Trần Kinh còn dây dưa một lúc mới chịu nhấc người dậy, véo mũi cô một cách cường điệu giúp cô hồi thần. Lâm Uyên kinh ngạc nhận ra, trong con ngươi đen lầy của hắn lại có một mảnh trắng non sáng lấp lánh, rất đẹp.

Lâm Uyên bị tiếng nói chuyện điện thoại của Trần Kinh đánh thức. Trời đã tối, trong phòng không mở đèn, cô tiện tay nhặt một chiếc áo cạnh giường khoác lên rồi bước xuống. Cô vừa đứng dậy thì hai chân mềm nhũn suýt khuỵu xuống, bèn vịn vào giường đứng dậy lần nữa, trong nháy mắt vô số hình ảnh lướt qua đầu, cuối cùng hóa thành một tiếng than thở.

Mặc dù Trần Kinh đã cố gắng nói nhỏ nhưng Lâm Uyên vẫn có thể nghe thấy hắn đang tức giận, hình như trong công ty xảy ra sơ suất gì đó. Cô ngăn người rồi đi về phía tủ quần áo, tay vừa chạm cửa tủ liền nghe thấy tiếng bước chân vọng đến từ phía sau, tiếp đó “bụp” một tiếng, đèn sáng. Lâm Uyên quay đầu đối diện với biểu cảm phức tạp của Trần Kinh, cô cúi đầu nhìn theo ánh mắt của hắn, cũng sững sờ theo, thứ mặc trên người lại là sơ mi trắng cổ đứng của hắn, là chiếc hờn chiều bị dính mưa, bây giờ vẫn còn hơi ẩm...

Trần Kinh nhìn thẳng cô, bước đến nói: “Em nên ngủ thêm một chút.”

Lâm Uyên đỏ mặt, mắt nhìn xuống, xắn tay áo rộng thùng thình, tìm lời để nói: “Công ty anh xảy ra chuyện à?”

Vừa dứt lời cô lại muốn cắn lưỡi, nhưng Trần Kinh chỉ có chút ngạc nhiên, không để bụng nói: “Xảy ra chút chuyện hơi khó giải quyết.”

“Vậy anh mau về đi.”

Trần Kinh nghi ngờ: “Còn muốn chơi cùng em mấy ngày...”

Lâm Uyên tiếp lời: “Không sao, sau này còn có cơ hội.” Nhận ra câu nói không thỏa đáng, vội sửa: “Tôi nói là, sau này tôi còn có cơ hội.”

Mãi lâu sau vẫn không thấy hắn trả lời, chỉ nghe được tiếng hít thở trên đỉnh đầu càng ngày càng rõ rệt. Lâm Uyên thấy im lặng kiểu này quả là một sự giày vò mệt mỏi, cô còn có cảm giác đến hít thở cũng trở nên khó khăn. Vừa ngẩng đầu liền đối diện với ánh mắt sâu thẳm như hồ nước của Trần Kinh, có chút giống hồ Lô Cô dưới ánh trăng chiếu rọi. Lâm Uyên vứt bỏ những suy nghĩ vớ vẩn này, tiếp tục vấn đề vừa nảy: “Không phải anh nói du lịch chính là quá trình theo cảm tính...”

Trần Kinh bỗng cười phá lên nắm lấy vai cô, hết sức dịu dàng nói: “Được, tôi sẽ bảo người đặt vé máy bay, còn nữa, mau thay áo ra, coi chừng bị lạnh.”

Mặt Lâm Uyên càng nóng hơn, chỉ muốn tìm lỗ nào chui xuống.

Trên đường về, Trần Kinh liên tục nhận điện thoại, lúc thì sắp xếp công việc một cách chi tiết, lúc thì vô cùng giận dữ chỉ bảo người khác. Hắn bỏ điện thoại xuống, dựa lưng vào ghế thờ phào nhẹ nhõm, day day ấn đường, về mệt mỏi không hề giấu diếm. Lâm Uyên biết hôm qua hắn không ngủ, cả đêm không ngừng có người gọi điện thoại cho hắn báo cáo tình hình. Hắn chỉnh điện thoại sang chế độ rung rồi đặt cạnh gối, cả đêm tỉnh dậy ít nhất năm sáu

lần, vừa sáng ra liền vội vàng lên máy bay trở về.

Đến thành phố B đã là bốn giờ chiều. Xuống sân bay, Trần Kinh bảo tài xế đưa Lâm Uyên về, còn mình ngồi xe thư kí tới thẳng công ty. Trước khi chia tay còn dặn đi dặn lại cô về nhà phải ngủ một giấc cho khỏe. Lâm Uyên nhìn đôi mắt vằn tia máu đỏ của hắn, cuối cùng chẳng thể thốt ra câu nói quanh quẩn trong đầu suốt nửa ngày trời kia.

Lúc này nhắc đến việc rời khỏi, có phải là “tuyệt lạnh thêm sương”?

Lâm Uyên một mặt khinh thường bản thân nhân từ quá mức, nhưng về nhà việc đầu tiên là bật máy tính lên mạng, rất dễ đã tìm được rắc rối của Chí Thành. Thì ra sáng hôm qua có người tự xưng là nhân viên đã rời Chí Thành, tố giác trên diễn đàn nổi tiếng nào đó rằng cấp trên trong bộ phận vật tư anh ta từng làm việc đã nhận tiền hoa hồng của nhà cung cấp, sử dụng vật liệu chất lượng không đạt tiêu chuẩn mà đối phương cung cấp để lắp đặt phòng hạng sang. Nhân viên này còn cung cấp bản sao thư đến và đi của đôi bên, nghe nói lượng formaldehyde giải phóng của vật liệu vượt quá năm lần so với tiêu chuẩn, nguy hại nghiêm trọng đến sức khỏe người dùng.

Tin tức giật gân này đang lan truyền một cách chóng mặt, cư dân mạng phản ứng vô cùng gay gắt. Việc càng xôn xao hơn là, chiều hôm qua, trong số chủ sở hữu đã mua bất động sản của Chí Thành đã có những người nhao nhao đến phòng kinh doanh để chất vấn. Sáng hôm nay họ liên hợp lại đến trụ sở Chí Thành giờ cao biểu ngữ phản đối, bên trên sáng loáng dòng chữ lớn “Chúng tôi không ở nhà chết người”, “Chí Thành, Chí Thành, thành tín ở đâu?” Khí thế rầm rộ khiến vô số người đi đường dừng chân quan sát, ngay cả phóng viên đài truyền hình cũng vác máy quay phim đến.

Chiều hôm qua, Trần Kinh nhận được tin liền lập tức ra lệnh bắt đầu thủ tục điều tra khẩn cấp, đồng thời tuyên bố thanh minh trên mạng, chủ trương gồm ba điểm: Điều tra triệt để, vô hiệu tin tức, làm việc trách nhiệm.

Sáu giờ tối hôm nay, Chí Thành mở cuộc họp báo phát biểu về tin tức. Trần Kinh đích thân trả lời về sự việc này, trước tiên hắn nhận lỗi với các chủ sở hữu bất động sản do ảnh hưởng không tốt mà sự việc này gây ra, sau đó tuyên bố, qua điều tra nội bộ, việc nhận hoa hồng là có thật, nhân viên có liên quan sẽ giao cho cơ quan tư pháp tiến hành xử lý. Chí Thành đã bắt đầu công việc kiểm tra lại toàn diện, mười ngày sau công bố kết quả. Nếu chất lượng sản phẩm thật sự có vấn đề, Chí Thành sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm, chủ sở hữu bất động sản tổn thất bao nhiêu Chí Thành sẽ bồi thường từng đồng.

Lâm Uyên ngồi trước máy tính nhìn Trần Kinh đang phát biểu trên màn hình. Hắn đã thay một bộ âu phục tối màu, không hề mệt mỏi sau một đêm mất ngủ và chuyến bay đường dài, nét mặt bình tĩnh, ánh mắt kiên định, hắn vừa đứng đó dường như đã có thể truyền đến một cảm giác đáng tin cậy vô cùng. Cô không thể không thừa nhận, giờ phút này, người xuất hiện trước mặt cô là một người đàn ông có trách nhiệm.

Lúc Trần Kinh trở về đã là quá nửa đêm, Lâm Uyên nghe thấy tiếng cửa lập tức tỉnh dậy, nghe tiếng hắn rón rén tắm rửa rồi vén chăn lên giường. Hắn sốt ruột nhích đến gần, vùi mặt vào hõm vai cô, còn như ghét bị tóc cô cản trở liền vuốt ra phía trước. Hơi thở ấm nóng của hắn nhẹ nhàng phả lên làn da nhạy cảm của cô, mang theo vị bạc hà mát lạnh. Lâm Uyên mở to mắt giữa đêm tối, khẽ thở dài.

Mấy ngày liền Trần Kinh đều về muộn, nhưng có muộn nữa dù là bốn giờ sáng hắn cũng sẽ về, hơn nữa đều gọi điện báo trước. Lâm Uyên cảm thấy hắn hoàn toàn không phải như vậy, nhưng việc này đã là một thói quen được hình thành giữa họ. Mỗi lần cúp máy cô đều ngẩn người một lúc, không thể nói rõ là cảm nhận gì, chỉ thấy trong lòng đau xót.

Trần Kinh dường như đang gắng sức nắm chặt từng phút giây ở bên cô. Mỗi tối hắn đều ôm cô thật chặt, dù không làm gì nhưng sự thân mật trong im lặng này càng khiến cô ruột gan rối bời. Cô không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, vì trong đó nhất định chứa đầy lưu luyến.

Lâm Uyên tự nói với bản thân không được nghĩ nhiều về chuyện của Trần Kinh, nhưng hàng ngày lên mạng vẫn không kìm được phải tìm đọc những tin tức liên quan đến Chí Thành. Sáng ngày thứ chín, Chí Thành đã công bố kết quả kiểm tra, hàm lượng formaldehyde vượt quá năm lần so với mức tiêu chuẩn, đồng thời cũng công bố cách xử lý đối với hơn năm nghìn căn hộ hạng sang đã sử dụng vật liệu loại này, sẽ lần lượt kiểm tra từng nhà và thay mới hoàn toàn.

Việc Chí Thành trực tiếp thừa nhận vấn đề chất lượng đồng thời chấp nhận sửa chữa đã giành được lời khen ngợi, nhưng hậu quả vẫn khá nghiêm trọng, để lại vết nhơ trong thương hiệu của mình, cũng ảnh hưởng doanh thu của ngành bất động sản trong năm.

Con sóng này chưa lắng, con sóng khác đã ập tới. Ngày thứ mười, một tin tức lại nổi lên, hai tỉ Chí Thành xin vay trước đó bị nhiều ngân hàng lấy cớ “căng thẳng nguồn vốn, rủi ro dự án lớn” để từ chối. Người trong ngành cho biết, nguồn vốn của Chí Thành đã đứt mạch, nhiều dự án chuẩn bị đối mặt với vấn đề đình công, Chí Thành phải hứng chịu khó khăn lớn nhất trong bảy năm kể từ khi thành lập.

Cùng lúc này, trong phòng làm việc của Trần Kinh tại trụ sở Chí Thành, Hường Dương vút di động lên sofa, mắng chửi: “Mẹ nó! Lại không bắt máy, đúng là một lũ vong ân bội nghĩa, trước kia thuận buồm xuôi gió thì cả ngày bám đuôi chúng ta xin bát cơm ăn, bây giờ mới xảy ra tí chuyện vật vãnh đã trốn còn nhanh hơn thỏ.”

Trần Kinh ngồi sau bàn làm việc, đang lật xem báo cáo tài vụ mà thư kí vừa đưa tới, chẳng thèm ngẩng đầu, nói: “Cậu bình tĩnh chút đi, không phải ngân hàng luôn như vậy sao? Và lại trong lòng chúng ta cũng hiểu rõ, việc này chẳng can hệ gì đến họ.”

Hường Dương “hừ” một tiếng, đổi sang giọng bó tay: “Haiz, cậu nói xem, với ai thì không đắc tội, cậu lại đi đắc tội với nhà họ Trương? Từ Bộ Tài chính đến CBRC[5], hễ là chỗ dính đến tiền thì đều có người nhà họ. Bây giờ một câu nói của họ đã đá bay cậu khỏi giới tài chính rồi.”

[5] Ủy ban điều tiết ngân hàng Trung Quốc.

Trần Kinh bỗng ngừng tay lại một chút, không lên tiếng rồi lại tiếp tục xem tài liệu. Hường Dương đi đến ngồi xuống chiếc ghế đối diện hắn, cười hi ha: “Tôi nói này người anh em, hay là cậu chịu uất ức một tí đi theo Trương cô nương nhà, hi sinh mình cậu, hạnh phúc vạn người đấy, ha ha ha.”

Trần Kinh cười nhạo, vút thứ trong tay xuống bàn, ngã người về phía sau day thái dương, uể oải nói: “Tôi chẳng cao thượng đến vậy, thà bảo ngàn vạn người chết thay tôi chứ tôi sẽ không hi sinh bản thân mình vì họ.”

“Đây chính là nỗi đau xót vì đứng nhầm đội à?” Hường Dương thở dài, “Tôi hết đường rồi, ông cụ nhà tôi luôn cảnh cáo, thời gian nhạy cảm này đừng gây khó khăn cho ông, hay là cậu nhờ ông cụ nhà cậu chuyển lời, người nhà họ Trương có hung hăng đến mấy cũng phải nể mặt ông ấy chút chứ?”

Trần Kinh lắc đầu: “Bỏ đi, ông cụ tuổi đã cao nên hay nổi giận, còn phải giấu chuyện bên ngoài với ông ấy chứ, ngộ nhỡ xảy ra việc gì chắc tôi chịu không nổi. Thà tôi mất công ty chứ không thể lỗi người nhà mình vào. Có điều, cậu yên tâm, những việc này đều bắt nguồn từ tôi, tôi sẽ nghĩ cách giải quyết.”

Hường Dương rời đi, Trần Kinh dựa lưng vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi một chút, trong đầu nhớ lại cuộc điện thoại lúc sáng, đối phương chính là kẻ châm ngòi cho đợt khủng hoảng này. Điện thoại vang lên ba tiếng thì có người nhắc, bên kia giọng vẫn bình thản, ung dung nói: “Tổng giám đốc Trần cuối cùng đã lo sợ rồi ư?”

Hắn cười nói: “Tôi chỉ định nhắc nhở Trương tiểu thư một chút, cô huy động nhân lực dồn ép tôi, không sợ tôi quăng thứ trong tay mình ra à?”

Bên kia cũng cười, tiếng cười trong trẻo: “Đương nhiên tôi sợ, nhưng bây giờ trong tay tôi cũng có một thứ, phải gọi là đá chọi với đá, tôi đoán anh còn sợ hơn tôi...”

Hắn nhếch miệng không lên tiếng, đối phương lật bài ngửa xong lại kéo dài giọng: “Kể ra tôi quả rất khâm phục cô Lâm tiểu thư của anh, cô ta cũng thật rộng lượng, lại có thể chung sống với anh trai hung thủ đã hại chết vị hôn phu của mình mà không oán hận, việc này nếu truyền ra ngoài không biết người khác sẽ nhìn cô ta như thế nào...”

Hắn nghiêng răng nói: “Trương Vận Nghi, tôi cảnh cáo cô, cô đừng có động vào cô ấy, nếu không đừng trách tôi làm chuyện này đến cùng.”

“Anh yên tâm, chẳng qua tôi tìm cho mình lá bùa hộ thân mà thôi. Hơn nữa việc này nói ra cũng chẳng có lợi gì cho anh, tôi vẫn chưa muốn dồn anh đến đường cùng. Anh cũng biết tình thế hiện giờ rồi, vẫn là câu đó, nhà các anh cần nhà họ Trương, anh cũng cần tôi.”

Lúc đó hắn tức giận suýt không cười nổi, đúng là loại phụ nữ cổ chấp hết thuốc chữa, dám chế ngự hắn, so với thủ đoạn trước kia hắn đối phó với Lâm Uyển, chỉ hơn chứ không kém. Hắn bỗng sinh lòng thương hại người phụ nữ đầu dây bên kia, bèn dịu giọng đi nhiều: “Bây giờ nói việc này có hơi sớm một chút, cuối cùng ai thắng ai thua vẫn chưa kết luận được, cho dù phía các người thắng, đừng quên xưa nay chốn quan trường thời thế xoay vần, năm năm sau không biết lại là thế cục gì, tới lúc đó cô không sợ tôi hoàn trả gấp bội những việc của ngày hôm nay ư?”

Bên kia thẳng thắn: “Tôi dám làm dám chịu, việc sau này để sau này hẵng nói, chơi bạc sợ gì thua bạc.”

Hắn bật cười nói: “Được, cô là nữ trung hào kiệt, nếu cô đã khẳng khái như vậy, Trần Kinh tôi sẽ chơi với cô đến cùng.”

Trần Kinh cúi đầu nhìn số liệu bày ra trên bàn, lỗ hồng nguồn vốn tiền ti rành rành trước mắt, không ngờ hắn thông minh nửa đời lại bị một tên tiểu nhân và một người phụ nữ làm khó. Có điều trên thương trường xưa nay đều là gió tanh mưa máu, không từ thủ đoạn để đạt được mục đích nên hắn cũng chẳng cảm giận gì nhiều. Tục ngữ có câu “tiên trách kỷ, hậu trách nhân”, xảy ra chuyện thì trước hết phải tìm hiểu nguyên nhân từ chính mình. Điều mấu chốt là, dựa núi núi đổ, tựa nước nước chảy, vẫn phải tự mình nghĩ cách.

Hắn gõ đầu ngón tay lên mặt bàn, nhắc điện thoại nội bộ: “Hẹn gặp tổng giám đốc Đàm của Triều Huy cho tôi.”

Ba ngày sau, tám giờ rưỡi tối, tại câu lạc bộ tư nhân nào đó ở Thành Đông.

Đàm Hy Triết ung dung tới, Trần Kinh ngồi trên sofa liếc nhìn đồng hồ, muộn hai mươi phút, hắn chửi thầm “lập dị” rồi đứng dậy, mặt tươi cười tiến lên vài bước, bắt tay chào hỏi: “Tổng giám đốc Đàm quả là người bận rộn, gặp mặt anh không dễ chút nào.”

Đàm Hy Triết cười ha ha nói: “Hai ngày nay đúng là bận thật, vừa mới xuống khỏi bàn đàm phán, tổng giám đốc Trần muốn gặp tôi sao?”

Tiếp viên nữ đợi ở một bên lại gần rót rượu cho hai người, Trần Kinh xua tay bảo họ ra ngoài, vừa rót rượu vừa nghiêm túc nói: “Muốn nói lời cảm ơn với anh.”

Đàm Hy Triết ngồi xuống sofa đối diện, bắt chéo chân theo thói quen, ngạc nhiên: “Dựa vào đâu mà nói vậy?”

Trần Kinh rót đầy hai ly rượu, đặt chai xuống, chậm rãi nói: “Cảm ơn anh lần này không nhúng tay vào, mà đã thêm một phát từ phía sau.”

Đàm Hy Triết phì cười: “Đây không phải là nói móc tôi chứ, gần đây tôi chẳng gây chuyện gì, bản thân còn bận bù đầu vì công việc ấy.”

Trần Kinh nâng ly rượu nói: “Kể ra hai ta quen biết nhau đã hơn hai mươi năm rồi, nhưng hình như vẫn chưa từng ngồi uống rượu riêng cùng nhau bao giờ. Nào, uống một ly?”

Ánh mắt Đàm Hy Triết từ ly rượu màu đỏ sẫm chuyển đến gương mặt đầy khí phách của người đối diện, cười nói: “Uống rượu thì được thôi, nhưng dù gì cũng phải có lý do nâng ly chứ nhỉ?”

Trần Kinh vui vẻ đáp: “Tiêu tan hiềm khích, lý do này đủ chưa?” Nói rồi hắn liền nâng ly rượu ngửa đầu uống cạn.

Đàm Hy Triết nhìn ly rượu không thừa lại một giọt trong tay đối phương, lắc đầu cười nói: “Nhìn đáng về này, nếu tôi không thoải mái một chút thì quả là không giống nam tử hán rồi.” Dứt lời, anh ta cũng nâng ly rượu lên, uống xong còn lật ngược ly ra hiệu với Trần Kinh.

Anh ta rót rượu cho mình và Trần Kinh, chẳng quan tâm đến quy tắc rượu vang đỏ gì kia, cứ rót đầy cả một ly rồi hai người chạm cốc rất tự nhiên, uống cạn lần nữa.

Đàm Hy Triết lấy thuốc ra đưa cho Trần Kinh một điếu, châm lửa giúp hắn, bản thân cũng châm thuốc hít một hơi, nói: “Lần này nhà họ Trương làm quá rồi, có điều vì chút tình cảm nam nữ, có đáng không?” Anh ta nói xong liền nháy mắt, “Nhưng nói thật lòng, tôi vẫn đang chờ kịch hay, xem cậu vì áp lực mà đồng ý làm rể hiền của nhà họ Trương.”

Trần Kinh hết sức nghiêm túc: “Đầu có thể roi, máu có thể chảy, khí tiết nam nhi không thể mất.”

Đàm Hy Triết cười: “Quả là nam tử hán, tên này đúng là ông cụ non, từ lúc cậu còn nhỏ đã rất khí phách, tôi còn nhớ lần đầu tiên gặp cậu tại trụ sở quân đội, cậu bị đánh ở đó mông nở hoa hết rồi mà cũng không rên một tiếng...”

“Anh thì đứng một bên liếm kem xem trò vui, mặc váy hoa...”

“Không phải váy, là quần.”

“...”

“Cậu bị đánh xong kéo quần lên còn mắng tôi, ‘con nhóc kia nhìn cái gì mà nhìn, nhìn nữa tao lột quần mày.’”

Trần Kinh phá lên cười, gạt tàn thuốc nói: “Vậy nên hai ta đã kết thù từ vụ đó?”

Đàm Hy Triết cũng cười, “Ồ không, khi đó cậu tưởng tôi là con gái, bị tôi nhìn thấy mông nên thẹn quá hóa giận, gắp mặt là xoi mói tôi.”

“Ai bảo lúc đó anh giả gái, ngay đến Phương Chính còn gọi anh là chị họ, sau này nghe nói hắn ở nhà anh hai hôm thì bị ‘chị họ’ này dọa cho sợ phát khiếp...”

“Chẳng còn cách nào khác, hồi nhỏ sức khỏe không tốt, thầy bói bảo phải giả gái đến mười tám tuổi.”

Hai người nói chuyện xưa một lúc, đối đáp lẫn nhau, lúc này mới nhận ra mâu thuẫn dường như không thể hóa giải chẳng qua là do tính trẻ con và thiếu niên bông bột mà thành. Sau cùng, Đàm Hy Triết bùi ngùi nói: “Đã đấu hơn hai mươi năm rồi, cứ để cho mấy ly rượu này trừng phạt cậu, nói thật lòng tôi có chút không cam tâm”

Trần Kinh đáp: “Vậy được, tôi cho anh một cơ hội để lòng anh thấy công bằng. Còn nhớ mảnh đất số 103 trong cuộc đấu thầu lần trước không, khi đó các anh quyết tâm giành lấy, cuối cùng vẫn bị chúng tôi dùng 1,3 tỉ mua về, bây giờ sẽ giảm cho anh theo mức giá cuối cùng anh đưa ra khi đó, anh thấy sao?”

Đàm Hy Triết nháy mắt, giữu cợt nói: “Không ngờ cậu lại mưu tính với tôi đấy, muốn lấy tiền từ chỗ tôi hả?”

“Lấy tiền là thật, nhưng không phải mưu tính, mấy mảnh đất trong tay tôi có lẽ đều được người ta thêm muốn, chỉ cần tôi nói ra, đảm bảo sáng sớm ngày mai đã đưa nhau tranh cướp.”

“Về lý thì là vậy, nhưng bây giờ không phải cậu đang lợi dụng tôi sao, nếu các cậu không xảy ra chuyện liệu có phải sẽ tiếp tục răn với tôi?”

“Lời này sai rồi.” Trần Kinh nói rõ ràng từng lời: “Đấy chẳng qua là thời cơ, những chuyện mất mặt ngày trước bây giờ cứ ngiên rãng cho qua. Tuy tôi vẫn chường mất với một số chuyện của anh nhưng tôi rất đồng tình với nguyên tắc kinh doanh của anh. Chúng ta không nên phí sức vào việc tranh đấu lẫn nhau, thêm một kẻ thù chẳng bằng thêm một đồng minh. Tôi tin chỉ cần hai ta liên kết lại, ngành bất động sản của thành phố B này sẽ không có phần của kẻ khác.”

Lâm Uyển ngủ đến nửa đêm thì bị tiếng động trong phòng khách đánh thức. Cô đến đó bật đèn xem thử, thì ra là Trần Kinh đi về vấp phải sofa. Cô còn chưa đến gần mùi rượu đã xộc lên mũi, nhìn Trần Kinh bước loạng choạng đến gần, cô chẳng hề suy nghĩ liền chạy qua đỡ hắn.

Trần Kinh không khách khí đề hấn một nửa trọng lượng có thể lên vai Lâm Uyển, còn cười mà như không với cô hỏi: “Vẫn chưa ngủ hả, đợi tôi đấy à?”

Hắn vừa nói vừa giơ tay qua định sờ lên mặt cô, Lâm Uyển né tránh, cau mày phản nản: “Sao uống nhiều thế này?”

“Tôi vuiiiii.” Trần Kinh cười cười, nói dài giọng như thẳng góc rồi lại xua tay mắng: “Thằng khốn Đàm lão nhị này, đợi lần sau roi vào tay ông, xem ông vút mảy vào vò rượu...”

Hắn đang chửi mắng bỗng sắc mặt thay đổi, đẩy Lâm Uyển ra rồi bước nhanh vào phòng vệ sinh, vào rồi còn không quên đóng cửa. Nghe thấy tiếng nôn ọe và tiếng xối nước vọng ra từ bên trong, Lâm Uyển đứng nguyên chỗ cũ sững sờ một lúc, sau đó chạy vào bếp, lúc mang đồ quay lại phòng vệ sinh đã chẳng còn tiếng động. Cô đợi ở cửa một lúc thấy không yên tâm liền mở cửa bước vào.

Trần Kinh đang chống hai tay vào bồn rửa mặt, dờ dẩn nhìn gương, nghe thấy tiếng động liền quay đầu, gương mặt đang nhỏ nước, trên tóc cũng vương

vài giọt, vẻ mặt hần ngỡ ngàng cứ như không quen biết cô.

Lâm Uyên đưa chai sữa trong tay cho hần nói: “Uống cái này.”

Trần Kinh nhận lấy, nghe lời cô uống ừng ực cạn sạch, hết sức tự nhiên đưa lại cho Lâm Uyên chai sữa rỗng, sau đó khịt mũi kêu: “Phải tắm một cái, hôi chết đi được.”

Dứt lời hần liêu côi âu phục, tiện tay nhét vào lòng Lâm Uyên. Lâm Uyên bất lực đành nhận lấy, nhìn hần bắt đầu côi cả vạt, hần đã uống nhiều nên bàn tay không linh hoạt, càng côi càng chặt. Nhìn hần cau mày đấu tranh với nút thắt cứ như định thắt chặt mình đến chết, Lâm Uyên nói: “Đề tôi giúp.”

Cô vừa nói xong đã hồi hận, loay hoay một lúc, sau khi thất bại lại càng hồi hận. Mùi thuốc lá trộn lẫn rượu, thêm cả mùi sữa mà Trần Kinh thở ra xộc lên mặt khiến cô thêm hồi hộp, động tác tay càng vụng về.

Trần Kinh thấy cô nhọc nhằn cũng hiểu ý ngồi lên nắp bồn vệ sinh. Lâm Uyên đứng giữa hai chân hần, cúi đầu xuống, dùng cả móng tay mới côi được cả vạt. Cô bỗng nhẹ nhõm như vừa hoàn thành một nhiệm vụ gian khổ, cười nói: “Xong rồi.”

Vừa ngược lên liền bắt gặp đôi mắt dịu dàng như làn nước ấm của hần, giữa màu đen và trắng, ngoài những tia đỏ nhàn nhạt còn có một thứ ngập tràn, sự chân thành không chút phòng bị. Trong lúc Lâm Uyên ngẩn ngơ, hai cánh tay Trần Kinh đã ôm lấy eo, cọ đầu mình vào lòng cô, thì thầm: “Uyên Uyên, em thật tốt.”

Lâm Uyên bị hần đánh úp, sợ đến mức lập tức giơ hai tay lên, tư thế như đầu hàng mà chính mình cũng không hề biết. Cô khàn giọng nói: “Mau bỏ ra.”

“Cho tôi ôm một lát, một lát thôi.” Trần Kinh nói mơ hồ không rõ, cánh tay siết lại một chút khiến vòng eo Lâm Uyên áp sát vào hần. Hơi thở của hần phả nóng làn da cô qua lớp áo ngủ mỏng manh, hình như Lâm Uyên nghe thấy tiếng nhịp tim dồn dập, không biết là của mình hay là của hần...

Người đàn ông lằm bằm trong vô thức cứ như đang nói mê, chỉ có cô biết những gì hần nói. Hai chữ đó còn hơn vô số những lời yêu thương trên đời này, mà cũng không chỉ là lời yêu thương, vì nó đã thành công trong việc khơi dậy một cảm xúc mềm mại chôn vùi tận sâu đáy lòng cô. Cô hốt hoảng nhận ra đó gọi là “bản năng người mẹ”. Cô chợt có ảo giác, dường như lúc này cô đang bao dung đứa con ngỗ ngược của mình.

Mãi đến khi trước ngực vang lên tiếng ngáy nhẹ, Lâm Uyên mới bật cười, giơ tay xoa xoa mái tóc ướt của hần, bất lực khẽ nói: “Không phải định tắm à, sao đã ngủ mất rồi.”

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng chiếu vào phòng qua khe hở từ chiếc rèm cửa sổ khép hờ. Lâm Uyên mở mắt, bị giật mình bởi gương mặt phóng to phía trước, lúc này mới phát hiện ra mình với hần đang áp trán vào nhau. Hơi thở hần vẫn có mùi rượu nhàn nhạt, còn cả vị bạc hà của kem đánh răng. Lâm Uyên nhớ lại tối qua, lúc cô gọi dậy bảo hần tắm rửa đánh răng, hần nghe lời súc miệng xong còn hết như đứa trẻ con, mở miệng hà hơi để cô kiểm tra...

Lâm Uyên thầm than thở lùi người ra sau, phát hiện tay phải bị Trần Kinh nắm lấy đã không còn cảm giác, lảng máng nhớ lại từ tối qua lên giường xong đã là tư thế này.

Trần Kinh bị đánh thức vì hành động của cô, hần “ưm” một tiếng. Mặc dù hần chưa mở mắt, nhưng sống chung một thời gian dài khiến Lâm Uyên có thể đoán ra hần đã tỉnh rồi, chỉ là không chịu đối diện với hiện thực.

Lâm Uyên thầm thở dài, thở dài vì mình đã lún sâu trong bùn, và cả hần cũng không thể thoát khỏi. Cô nén nổi lòng xuống, bình tĩnh lên tiếng: “Trần Kinh, buông tay đi.”

Cô cảm thấy bàn tay đang nắm lấy mình bỗng run lên rồi lập tức siết chặt, chặt đến mức làm tay cô đau, hơi thở trước mặt cũng ngày càng dồn dập. Lâm Uyên biết mình lại chọc tức hần rồi, bỗng chốc trong đầu hiện ra vô số hình ảnh của những buổi sáng sớm bị hần trừng trị, cảm thấy sức lực của bàn tay càng ngày càng lớn. Cô muốn nhảy lên, nhen trong lòng dường như lại có một giọng nói “Không đâu, hần sẽ không làm những chuyện tổn thương mình”.

Hơi thở của Trần Kinh đang dồn dập cũng dần dần bình ổn trở lại, lúc này mới dùng giọng khàn khàn đặc trưng buổi sáng nói: “Qua mấy ngày nữa là đến sinh nhật em rồi, cùng tôi đón sinh nhật được không? Tôi có quà tặng em.”

Lâm Uyên bỗng thấy cay mắt, giọt nước mắt bỗng rất không biết đã nhanh chóng tràn đầy khóe mi từ khi nào. Cô nhắm mắt gắng sức không để chúng làm lộ tâm tư của mình. Rất lâu sau mới có một chữ “được” phả tan sự im lặng, m thanh đó đầy áp sự chua chát, không giống lời cô nói ra một chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Chí Mạng - Tập 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Người Thân

Thời gian là thứ công bằng nhất, nó sẽ không vì có người sắp chịu giầy vò mà tăng nhanh tốc độ, càng không vì người có sinh lòng lưu luyến mà bước

chân chậm lại. Loáng một cái đã đến sinh nhật Lâm Uyên, ngày này chẳng có gì đặc biệt, mặt trời ló ra từ đằng Đông, ánh nắng ảm áp xuyên qua cửa kính chiếu lên giường, đồng hồ báo thức reo vang đúng sáu giờ rưỡi.

Đến khi Lâm Uyên vào phòng vệ sinh mới phát hiện ra một điểm đặc biệt, bàn chải đánh răng của cô vắt ngang cổ súc miệng, bên trên còn quẹt một vệt kem đánh răng. Cô ngẩn người hồi lâu mới chậm rãi nhấc bàn chải lên, lúc súc miệng phát hiện nước trong cổ vẫn còn ảm.

Lâm Uyên lòng chất chứa tâm sự, súc miệng xong rồi đi thay đồ, lúc đến phòng ăn, Trần Kinh đang ngồi cạnh bàn xem báo. Cô ngồi xuống, nhìn thấy bữa sáng trước mặt bỗng sững người, trứng rán hơi già còn hình dạng rất khó coi, cháo gạo hình như đã nấu thành cơm khô rồi lại thêm nước, chỉ hai món rau trộn trông còn tạm ổn. . .

Trần Kinh liếc nhìn Lâm Uyên, bỏ báo xuống xoa tay nói: “Đừng chê, tuy hình thức hơi khó coi nhưng mùi vị cũng được.”

Lâm Uyên khó hiểu ngẩng đầu hỏi: “Anh làm à?”

“Ừ.”

“Chẳng trách.”

Trần Kinh mất thể diện ho một tiếng rồi nói: “Tự thỏa mãn đi chứ, cho em xem của tôi này.” Hắn nói rồi chỉ vào đĩa của mình, nói như thật: “So sánh là cội nguồn của hạnh phúc.”

Lâm Uyên nhìn qua, nhất thời không nhận được nhếch miệng cười một cái, xúc một thìa cháo ném thử, biết nói sao đây, chẳng còn thứ gì khó nuốt hơn thứ này. Cô nghĩ một lát vẫn nói: “Cái đó, tốt nhất đừng ăn, bị cháy khét rồi.”

Trần Kinh dừng dừng, nghe lời cô dùng đũa gắp một miếng trứng rán cháy ra. Hắn đang ăn dở bỗng dưng có điện thoại, Lâm Uyên ăn xong thu dọn bát đĩa của mình vào phòng bếp, lúc rửa bát thoáng thấy trong thùng rác cạnh chân có một đồng vật thể đáng nghi. Cô cúi đầu nhìn cẩn thận, thì ra là hai quả trứng rán cháy.

Cô giữ nguyên tư thế, lòng rối bời quan sát một lúc lâu, mãi đến khi giọng nói của Trần Kinh vọng đến từ phía sau cửa: “Đang làm cái gì đấy?”

Lâm Uyên giờ mới phát hiện trong tay mình vẫn cầm một chiếc bát, vôi nước vẫn đang mờ. . . Cô vội vàng khóa vôi, không ngẩng đầu hỏi: “Anh ăn xong rồi?”

“Ừ.”

“Đem bát qua đây.”

“Ồ.”

Dọn dẹp xong xuôi, Trần Kinh đưa Lâm Uyên đi làm như thường lệ. Đang đi hắn bỗng dừng lại bên đường, Lâm Uyên nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy hắn đi vào một cửa hàng hoa phía sau. Lúc ra ngoài, trong tay hắn là một bó hoa lớn, hôm nay hắn mặc một bộ âu phục màu đen trông vô cùng sang trọng và anh tuấn, Lâm Uyên nhìn hắn cầm bó hoa bước từng bước lại gần mà trong đầu xuất hiện những liên tưởng cũ rích.

Lúc hắn lên xe Lâm Uyên mới nhìn rõ thì ra là một bó hoa hồng trắng, hắn đưa hoa cho cô: “Cho em này, thấy cửa hàng hoa mới nhớ ra chưa từng tặng hoa cho em.”

Lâm Uyên nhận lấy, khẽ nói: “Cám ơn.”

Nhìn hoa hồng trắng kiều diễm, cô bất giác nhớ đến bó hoa tử uý ở Tây Sơn kia, hắn đã từng tặng hoa cho cô. Cô chợt thấy thất vọng, trí nhớ của mình lại còn tốt hơn hắn, chẳng qua là một bó hoa đại mà thôi. Nhưng cô chẳng thể ngăn cản mạch suy nghĩ của bản thân, rất nhanh đã liên tưởng từ hoa đại sang nhiều thứ.

Cô nghĩ đến cái đêm hôm đó, âm nhạc khơi gợi lòng thương cảm khiến cô muốn dựa dẫm vào hắn, coi hắn như chiếc phao cứu mạng nên đáp lại một cách nồng nhiệt. . . Và rồi hắn thật sự đã trở thành chiếc phao cứu mạng của cô, hắn lôi cô trở lại từ bàn tay tử thần, đến tận hôm nay cô vẫn nhớ rõ sắc mặt trắng bệch của hắn. . .

Khi xe dừng, Lâm Uyên mới vùng vẫy thoát ra khỏi chuyện cũ, Trần Kinh nói: “Buổi trưa tôi đón em đi ăn.”

Cỗ hợm Lâm Uyên hơi ghen ngào “ừ” một tiếng rồi vội vàng xuống xe, như thể đang hốt hoảng trốn chạy điều gì đó.

Lâm Uyên bồn chồn bất an cả buổi sáng, bó hoa hồng trắng ở góc bàn luôn có thể dễ dàng bẻ ngoặt sức chú ý của cô. Tiểu Tạ lo lắng: “Tại sao bạn trai cậu không tặng cậu hoa hồng đỏ nhỉ, nhưng hoa hồng trắng cũng rất đẹp, tượng trưng cho sự thuần khiết, cao quý và ngây thơ. . .”

Lâm Uyên nghe thấy, tự cười bản thân, “thuần khiết” ư?

Buổi trưa. Còn chưa tới mười một giờ, Trần Kinh đã gọi điện báo đang ở ngoài tòa soạn. Hắn đưa cô đến một nhà hàng lớn ở khu vực yên tĩnh, trang trí không quá lộng lẫy nhưng rất có tiếng ở vùng này, nghe nói muốn đến đây ăn cơm đều phải đặt trước ba ngày. Xuống xe, hắn nắm lấy tay Lâm Uyên một cách tự nhiên, nói: “Uyên Uyên, lát nữa phải gặp một người.”

Bước chân Lâm Uyên bỗng ngừng lại, ngạc nhiên hỏi: “Ai thế?”

“Một người rất muốn gặp em.” Thấy vẻ mặt do dự của cô, hần liền bổ sung: “Yên tâm, tôi sẽ không hại em.”

Lâm Uyên không khỏi hoài nghi trong lòng, nhưng cũng không đoán được nguyên do.

Phục vụ dẫn họ đi qua hồ nước có quái thạch đứng sừng sững ở đại sảnh tầng một, lên gian phòng bốn người trên tầng hai, bên trong đã có một người ngồi. Người đó thấy họ bước vào lập tức đứng dậy, là một người đàn ông năm mươi, sáu mươi tuổi, mặc áo sơ mi màu xanh đen không thắt cà vạt, dáng người gầy nhom, sắc mặt nhợt nhạt, dung mạo tuấn tú, nhưng trên trán đã hằn rõ những vết sâu muộn. Lúc Lâm Uyên nhìn rõ gương mặt người này, cô lập tức chết lặng tại chỗ. Người đàn ông thấy vẻ mặt vô cùng phức tạp của cô, mở lời có chút khó khăn: “Uyên Uyên...” Giọng nói khàn khàn, dường như muốn nói nhiều hơn nữa nhưng không biết nên bắt đầu từ đâu. Lâm Uyên cũng chẳng để ông có cơ hội, sau vài giây đồ dãn, cô quay người xông ra ngoài.

Trên gương mặt người đàn ông hiện rõ sự thương cảm sâu sắc, Trần Kinh nói với ông: “Bác đợi chút, cháu đi xem thế nào.”

Lâm Uyên bước thoăn thoắt xuống tầng, đi đến đại sảnh bỗng dừng chân, chỉ về phía gian phòng, chất vấn Trần Kinh đang đuổi theo: “Chuyện này là thế nào?”

Trần Kinh bình tĩnh trả lời: “Cha em rất muốn gặp em, tôi có sắp đặt một chút.”

Lâm Uyên nghe thấy “hừ” nhặt một tiếng, nghiêng răng mỉa mai nói: “Anh quan tâm nhiều quá đấy, ngay đến việc gia đình tôi cũng phải nhúng tay vào.”

Trần Kinh không tỏ thái độ gì, Lâm Uyên lúc này như một con nhím xù lông, những chiếc gai nhọn ấy khiến người ta phải đau lòng. Hần thầm thở dài, đi đến gần cô thành thật giải thích: “Uyên Uyên, không phải tôi cố tình can thiệp chuyện riêng của em, chỉ là tôi hi vọng sau này em có một chỗ dựa, cho dù ông ấy hoàn toàn không đúng nhưng dầu sao vẫn là cha ruột của em, cũng là người thân nhất với em trên thế giới này.”

Lâm Uyên khịt mũi, nản lòng: “Không phải tôi không muốn gặp ông ấy, là ông ấy không chịu gặp tôi.” Cô cười gượng, “Đã bốn, năm năm tôi chưa gặp ông ấy, vừa mới nhìn thấy ông ấy tôi đã cảm thấy rất xa lạ, thậm chí tôi không biết nên mở lời với ông ấy ra sao.”

Trần Kinh đặt tay lên vai cô, đau lòng nói: “Uyên Uyên, tôi có thể hiểu tâm trạng của em...”

Lâm Uyên cười khổ, “Anh không thể hiểu đâu.” Cô gạt tay hần xuống nói: “Người nắm mọi thứ trong tay như anh vĩnh viễn sẽ không hiểu được.”

Trần Kinh im lặng một lúc, dịu giọng hỏi: “Nhưng hiện tại cha em đã hối hận thật lòng, em không thể cho ông ấy thêm một cơ hội sao?”

Lâm Uyên sững người không lên tiếng, một tia đấu tranh lướt qua trong mắt, liền nghe hần nói: “Em cũng thấy cha em rồi đó, bây giờ sức khỏe của ông ấy không tốt...”

Lâm Uyên bỗng ngừng đầu hỏi: “Ông ấy sai rồi?”

Trần Kinh nhìn vào mắt cô, khẽ nói: “Tiểu đường loại 2 dẫn đến ung thư não.”

Lâm Uyên tròn trừng mắt không dám tin, lẩm bầm nói: “Ung thư? Sao lại như vậy?”

Trần Kinh thở dài: “Năm trước tôi đi tìm cha em, mong rằng mọi oán hận giữa hai cha con sẽ tiêu tan, lúc đó tình trạng của ông rất nghiêm trọng, luôn phải ở bệnh viện để theo dõi.”

Lệ hoa hiện lên trong mắt Lâm Uyên, cô vắn hỏi: “Tại sao anh không nói với tôi?”

“Uyên Uyên, lúc đó cảm xúc của em không ổn định, tôi lo em bị kích động, cha em cũng nghĩ như vậy, mấy năm nay ông ấy luôn hồ thẹn, nhớ lại tất cả những gì mình đã làm trước kia ông ấy càng không có mặt mũi nào đối diện với em...”

Lâm Uyên bỗng cười khẩy thành tiếng, “Đây là logic gì thế? Cứ giấu tôi như vậy, nếu ông ấy thật sự...” Cô không thể nói tiếp, gờ tay bịt miệng, nước mắt tuôn trào.

“Uyên Uyên!” Trần Kinh lấy trong túi ra một chiếc khăn tay giúp cô lau nước mắt, an ủi: “Em đừng lo, cha em sau đó đã làm phẫu thuật, rất thành công, bây giờ đang trong giai đoạn hồi phục.”

Lâm Uyên lắc đầu nói nhỏ: “Mọi người không nên như vậy.”

Dứt lời, cô liền chạy nhanh đến gian phòng vừa nãy. Trần Kinh nhìn bóng cô vội vàng rời đi, hần mỉm cười rồi thở dài. Đạo này hút thuốc quá nhiều, tự nhiên ngừng hút lại thấy hơi thèm, nghĩ rằng cha con họ lâu ngày gặp mặt, chắc chắn sẽ nói chuyện rất lâu, hần liền tìm ngay một nơi thanh tịnh để hút thuốc.

Ông Lâm suy sụp tinh thần đang ngồi đó, nghe thấy tiếng cửa liền ngẩng đầu, thấy Lâm Uyên mắt ông bỗng sáng rực, đứng dậy vui vẻ gọi: “Uyên Uyên!”

Lâm Uyên chợt dừng bước, cảm giác lạ lẫm xen lẫn quen thuộc kia lại bùng lên lần nữa. Cô khịt khịt, nói bằng giọng mỉa: “Cha...”

Ông Lâm vừa vui vừa bất ngờ, vẫy tay nói: “Uyển Uyển mau lại đây.”

Lâm Uyển mừng mừng tủi tủi bước đến, do dự một lúc rồi ngồi xuống đối diện, nhìn gần thế này quả thật trông ông đã già đi nhiều lắm, cô ghen ngào một lát rồi nói: “Con xin lỗi, con không nên giận đối cha, con nên tới thăm cha...”

Mắt ông Lâm bỗng đỏ hoe, nắm chặt bàn tay đặt trên bàn của con gái nói: “Uyển Uyển, là cha không tốt, cha không xứng làm cha, con gặp phải chuyện lớn như vậy mà cha không thể ở bên con.”

Lâm Uyển lắc đầu nói: “Đã qua rồi.”

Ông Lâm áy náy: Uyển Uyển, cha xin lỗi con, khi nằm viện hai năm cha coi như đã hiểu ra rồi, đây đều là báo ứng...”

Lâm Uyển liền nắm lấy tay ông nói: “Cha đừng nói vậy.”

“Người xưa nói cảm sai, người làm có trời biết. Cha và mẹ con không làm tròn trách nhiệm của bậc cha mẹ, vứt bỏ đứa con của chính mình, bây giờ ông trời đã báo ứng tất cả. Thân thể này của cha coi như đã tàn, nếu không phải A Kinh giúp đỡ tìm được chuyên gia ngoại quốc làm phẫu thuật thì ngay cả năm nay cha cũng không vượt qua nổi. Mẹ con cũng phải nhận một cái chết oan uổng...”

Lâm Uyển nghe thấy tên Trần Kinh bỗng sửng sốt, còn chưa kịp nghĩ cẩn thận lại bị kinh hoàng bởi câu tiếp theo của ông, ông vẫn xót xa nói tiếp: “Bà ấy còn trẻ như vậy...”

Lâm Uyển môi run run hỏi: “Cha nói gì cơ? Mẹ làm sao?”

Ông Lâm kinh ngạc một lúc, hình như do dự có nên nói hay không, Lâm Uyển lại gắng hỏi: “Rốt cuộc mẹ làm sao?”

“Mẹ con đã qua đời từ năm năm trước rồi.” Ông Lâm trầm giọng, “Mười mấy năm trước bà ấy đi theo tên Hồng Kông kia di dân sang Mỹ, tên đó làm ăn kinh doanh đắc tội với người ta, bị người ta đặt bom trong xe ô tô...” Ông nói đến đây thì nghẹn lời, mãi lâu sau mới trở lại bình thường, nhìn vào mắt con gái, thương cảm nói: “Uyển Uyển, mẹ con chết thảm, đến xác cũng không thể giữ lại toàn vẹn, con đừng trách bà ấy, được không?”

Lâm Uyển không lên tiếng, cô vẫn chưa tiếp nhận nỗi tin tức này, “bom”... Cách giết người này cô mới chỉ thấy trong phim, tại sao có thể xảy ra với bà ấy... Cô cũng không thể nói rõ hiện giờ cảm giác của mình là gì, cứ như nghe thấy tin tức phát trên ti vi, thông báo một vụ tai nạn do con người gây ra, vừa thôn thức lại vừa đau khổ.

Đúng. Là đau.

Không biết góc gác nào đó trong cơ thể đã bắt đầu âm ỉ.

Ông Lâm thấy con gái thần thờ ngồi đó bèn rút từ trong túi áo khoác một thứ gói trong khăn vuông, cẩn thận mở ra rồi cầm lấy một tấm ảnh đưa đến: “Đây là thứ còn giữ lại khi nhà họ thuê người thu dọn đi vật.”

Lâm Uyển dùng ngón trỏ dịch ảnh qua xem thử, tấm ảnh này không hề xa lạ với cô, ngày trước trong quyển album gia đình cũng có một tấm, chỉ có điều đã bị xé thành ba phần. Tấm ảnh chụp lúc cô tròn 100 ngày tuổi, cũng là tấm ảnh gia đình duy nhất trong nhà cô. Trong ảnh, người đàn ông anh tuấn, người phụ nữ dịu dàng, trong tay hai người bế đứa bé trắng trẻo mũm mĩm...

Cha cô giọng run run, tiếp tục nói: “Mấy năm nay cha cứ không hiểu ra, cha thù oán mẹ con, hận bà ấy tuyệt tình, còn liên lụy cả con, mãi đến dạo trước A Kinh cho người tìm bà ấy mới biết bà ấy đã không còn. Nhìn thấy thứ này mới biết, ít nhất trong lòng bà ấy vẫn có chúng ta...”

Lâm Uyển ngẩn ngơ nhìn tấm ảnh, nghe thấy một tiếng “lách tách” vang lên mới ý thức được mình đã rơi lệ, giọt lệ đó vừa hay rơi lên gương mặt của người phụ nữ trong ảnh, cô vội vã lau đi. Cô nhìn dung mạo của người phụ nữ đó, trông bà ấy và mình giống nhau đến vậy, nhưng bà còn xinh đẹp hơn mấy phần.

Một chiếc khăn giấy đưa đến trước mặt, bàn tay cầm chiếc khăn gầy gò nhợt nhạt, mạch máu xanh hằn trên làn da lắm vết đồi mồi. Lâm Uyển thấy vậy mà xót xa trong lòng, vội vàng nhận lấy. Chưa lau khô nước mắt cô đã nghe thấy tiếng cửa phòng bị đẩy ra, hai cha con cùng ngẩng đầu nhìn, thì ra Trần Kinh đã quay lại.

Hắn bước nhanh tới, nhìn thấy tấm ảnh trước mặt Lâm Uyển, cau mày nói: “Bác trai, không phải chúng ta đã nói...”

Ông Lâm hậm hực: “Ta nhất thời xúc động nên không nhận nổi.”

Ánh mắt Trần Kinh lại hướng về gương mặt Lâm Uyển, trên má cô còn vương hạt lệ óng ánh, hắn đau lòng hỏi: “Uyển Uyển, em vẫn ổn chứ?”

Lâm Uyển gạt đầu, hắn dùng luôn ngón tay quạt nước mắt cho cô rồi ngồi xuống bên cạnh, nhìn ông Lâm nói: “Bác trai, sức khỏe bác vẫn đang trong giai đoạn hồi phục, phải tránh hao tổn tinh thần. Hôm nay là sinh nhật Uyển Uyển, hai cha con đã lâu không gặp, chúng ta nói chút chuyện thoải mái nhé, được không?”

Ông Lâm thu lại tấm ảnh, gạt đầu: “Phải đó, Uyển Uyển, cha còn chưa chúc con sinh nhật vui vẻ kia.” Dứt lời, ông lấy từ trong túi bên cạnh ra một chiếc hộp tinh xảo đưa cô, xúc động nói: “Cha nhớ ngày trước con thích ăn chocolate hạt dẻ loại này, mỗi lần đi công tác về cha đều mang cho con một hộp,

còn con thì rất vui, bây giờ vẫn thích chứ?”

Nhắc đến chuyện xưa, Lâm Uyển không tránh khỏi có chút thất thần. Hồi nhỏ đúng là cô thích ăn chocolate, nhưng sau khi nghĩ lại, chocolate khi ấy đối với cô chỉ là một sự chứng minh, chứng minh rằng cha vẫn yêu thương cô, vẫn nhớ đến cô. Từ đó về sau cô dần hình thành thói quen thích ăn đồ ngọt, bởi nó mang lại cho cô một cảm giác hạnh phúc. Nhất thời những cảnh tượng ảm đạm ấy đều bị phai mờ, cô bỗng không chú ý đến ánh mắt mong đợi của người đối diện.

Trần Kinh ôm vai cô, cười nói với ông Lâm: “Cô ấy bây giờ vẫn thích ăn đồ ngọt kiểu này, may mà ăn thế nào cũng không béo, nếu không nhất định sẽ biến thành heo con béo ú.”

Nét mặt ông Lâm giờ mới thoải mái đôi chút, lại rút từ trong túi áo ra một tấm thẻ đặt lên trên hộp, hơi áy náy nói: “Cũng không biết con gái các con thích gì, con muốn gì thì tự mình mua nhé.”

Lâm Uyển bừng tỉnh, vội từ chối: “Không cần đâu, tiền cha gửi ngày trước vẫn còn rất nhiều, lương của con bây giờ cũng đủ dùng rồi.”

Ông Lâm kiên trì: “Cầm lấy đi, bây giờ cha cũng chỉ có thể bù đắp cho con về mặt này thôi, người trẻ tuổi các con cần tiêu nhiều thứ, giao tiếp, du lịch, vui chơi, cái gì cũng cần tiền. Bây giờ có bạn trai rồi còn phải trang điểm ăn mặc đẹp để cho mình chút chứ?”

Lâm Uyển bỗng nóng bừng, cũng không tiện chọc phá, Trần Kinh ở bên tương kế tựu kế: “Bác trai, câu này bác nói sai rồi, cháu lại mong Uyển Uyển đừng mặc đẹp quá, như thế cháu sẽ bị áp lực lắm.”

Ông Lâm thấy con gái cúi đầu lặng thinh còn tưởng cô đang xấu hổ, ông vui vẻ cười phá lên, gương mặt nhợt nhạt cũng trở nên sinh động hơn nhiều.

Bầu không khí chuyển biến tốt đẹp, Trần Kinh bảo người tới gọi món, hân hoan nhìn đến cả sức khỏe của ông Lâm, món rau chủ yếu gọi những thứ dễ tiêu. Trong bữa ăn, ông Lâm hỏi thăm tình hình gần đây của con gái, vì Trần Kinh có mặt nên ông tránh hỏi những chuyện không vui, đa số chỉ hỏi về công việc và sinh hoạt thường ngày. Lâm Uyển thì hỏi một câu đáp một câu, trong thời gian ngắn mà cô phải tiếp nhận quá nhiều thông tin nên tâm trạng rất nặng nề, đối với tình hình lúc này lại càng thấy khó chịu hết sức.

Trần Kinh quả rất quen với ông Lâm, dù Lâm Uyển không trò chuyện cũng sẽ không tệ nhạt. Hai người dần dần nói tới chuyện làm ăn, ông Lâm kinh doanh một nhà máy may mặc tầm trung, làm theo đơn đặt hàng cho mấy nhãn hiệu nước ngoài, kể rằng hiện giờ lợi nhuận càng ngày càng thấp. Trần Kinh kiến nghị ông đi theo con đường độc lập thiết kế, thành lập nhãn hiệu của riêng mình, còn về thủ tục liên quan hẳn có thể giới thiệu người quen giúp đỡ.

Lại bàn đến hoàn cảnh khó khăn của Chí Thành hiện nay, ông Lâm thành thật: “A Kinh, nếu cháu cần gì cứ việc nói, tuy bác không có nhiều tiền nhưng ít ra vẫn có thể giúp cháu đôi chút.”

Trần Kinh vội vàng từ chối: “Tâm lòng của bác cháu xin nhận, chút vấn đề này tự cháu có thể giải quyết.”

Lâm Uyển nghe hai người nói chuyện thân thiện cảm thấy hết sức khó chịu, nghe đến chủ đề này liền liếc nhìn người bên cạnh, khẽ hỏi: “Anh thật sự không cần?”

Mấy ngày trước cô đọc báo mạng biết được Chí Thành trong tình thế nước sôi lửa bỏng đã bán một mảnh đất để giải quyết tài chính. Có bình luận nói rằng đây là kẻ sách tạm thời không có gì đáng trách, cũng có người nói kinh doanh bất động sản mà bán đất là đã đến bước đường cùng, quả là xót xa. Nhưng thấy hẳn hàng ngày đều phải đãi khách đến tận đêm muộn là cô biết khó khăn của công ty hẳn vẫn chưa hoàn toàn lắng dịu.

Trần Kinh tỏ ra hơi khó chịu, liền nói: “Thật sự không cần, tôi có cách.”

Kết thúc một bữa cơm tốt đẹp, người hài lòng nhất là ông Lâm, tiếp đó là Trần Kinh, cảm nhận của Lâm Uyển thì có thể bỏ qua không tính. Lúc ra khỏi gian phòng, ông Lâm còn vỗ vai Trần Kinh nói: “A Kinh này, có cháu chăm sóc Uyển Uyển thì bác yên tâm rồi.”

Trần Kinh mỉm cười đồng ý, Lâm Uyển cúi đầu không lên tiếng. Hai người họ càng thân thiết cô lại càng khó chịu, bức bối, hoảng loạn như kẻ nói dối tay đĩnh bị lật tẩy. Cô cảm thấy dường như có một bàn tay vô hình bóp nghẹt cổ họng mình, ngay đến hít thở cũng trở nên khó khăn, cuối cùng cả mí mắt cũng gây thêm phiền phức cho cô, giật giật từng hồi không chịu ngừng lại.

Ba người đi đến cửa chính vừa hay gặp phải một nhóm người tiến vào, Lâm Uyển trong lúc hoảng hốt nghe thấy một giọng nói quen thuộc gọi tên mình. Cô chậm chậm ngẩng đầu, khi nhìn rõ người trước mặt cô như bị sét đánh, nhấc chân lên cứ như không biết làm thế nào để hạ xuống đất, cả người run lẩy bẩy, Trần Kinh đi song song vội vươn tay đỡ lưng cô.

Ánh nắng xuyên qua cửa kính chiếu rọi đáp lên gương mặt Lâm Uyển, cả người cô phơi bày dưới ánh nắng, không có cách nào lánh mình. Cô chợt muốn cười, thứ phải đến sớm muộn gì cũng sẽ đến.

Mấy người đối diện càng tiến gần thêm, Trần Kinh và ông Lâm cũng đã dừng lại. Rõ ràng chỉ cách có mấy bước chân nhưng Lâm Uyển cảm thấy mình đã đi qua cả dãy núi non trùng điệp. Cô như dùng hết sức lực toàn thân mới có thể mở lời, tuy khó khăn nhưng rõ ràng: “Bác trai, bác gái.”

Dưới sự giúp đỡ của trợ lý, ông Lâm lên taxi về khách sạn. Đến tận khi chiếc xe khuất khỏi tầm mắt, Lâm Uyển vẫn ngơ ngác đứng trước cửa nhà hàng, toàn thân mềm nhũn cực độ, dường như đã bị người khác rút cạn sinh khí, lại như một cây nhỏ bị ánh nắng gay gắt phơi héo khiến người khác tiếc thương. Trần Kinh đặt tay lên vai cô gọi: “Uyển Uyển?”

Cô quay đầu nhìn hấn, đôi mắt trống rỗng.

Trái tim Trần Kinh nhói đau, trầm giọng nói: “Để tôi nói với họ.”

Lúc này trong mắt Lâm Uyển mới xuất hiện chút cảm xúc nhưng giọng nói hết sức bình tĩnh: “Không cần, đây là việc của riêng tôi.”

Thái độ điềm tĩnh của cô khiến Trần Kinh không hiểu nổi, bàn tay cũng tăng thêm lực, xoay cô về phía mình, nhìn thẳng vào mắt cô nói: “Uyển Uyển, em hãy nhớ, đây không phải lỗi của em, từ đầu đến cuối em đều là người chịu tổn thương, em không cần hổ thẹn với bất cứ ai.”

Lâm Uyển vẫn chẳng chút biểu cảm như không nghe thấy lời hấn, Trần Kinh chợt chuyển giọng châm biếm: “Hơn nữa không phải họ đã vứt bỏ quyền lợi truy cứu để bảo vệ bản thân ư, họ có tư cách gì mà đòi hỏi em?”

Lâm Uyển nghe thấy câu này cuối cùng đã mở miệng, giọng hơi khàn: “Anh đừng nói vậy, họ cũng khó khăn...”

“Phải, ai cũng có khó khăn, tất cả đều là lỗi của tôi.” Trần Kinh hơi nổi giận, trách móc: “Nhưng tôi chẳng phải vô duyên vô cớ đi hại người khác, không phải đều do dòng đời xô đẩy sao?”

Lâm Uyển khẽ cười một tiếng, nụ cười hơi bất lực, lại có phần mỉa mai.

“Uyển Uyển, em có thể ích kỉ một chút.” Trần Kinh siết chặt tay giữ lấy bờ vai gầy của cô, dường như muốn nhào nặn suy nghĩ của bản thân lên cơ thể cô vậy. Gương mặt không chút cảm xúc này của cô làm hấn nhớ đến lần đầu tiên hai người gặp mặt. Lúc đó cô khiến hấn động lòng, nhưng lúc này cô lại khiến hấn hoảng sợ.

“Sao anh biết tôi không ích kỉ?” Lâm Uyển tự lẩm bầm một câu rồi ngược mắt nhìn hấn hỏi: “Anh biết bây giờ tôi có cảm giác gì không?”

“Nhẹ nhõm.” Cô khẽ thốt ra hai chữ.

Trần Kinh cau mày nói: “Uyển Uyển, em không được gánh vác những thứ không đáng lên người mình.”

Lâm Uyển thờ dãi, mệt mỏi nói: “Tôi muốn ở một mình.”

Lâm Uyển bước đi chậm rãi vô định dọc theo con đường, gió đầu hạ ảm áp thổi qua mặt nhưng cô lại rung mình ớn lạnh. Cô nhớ hồi nhỏ, tan học xong không muốn về ngôi nhà lạnh lẽo đó, cô đành đi lang thang giống như bây giờ, gấp quây đồ ăn vặt liền mua một ít ném thử, nhìn thấy những thứ nhỏ xinh xinh nào thú vị cô đều mua một ít, dù sao trong túi luôn có tiền tiêu vặt mà đối với trẻ con khi đó quả thực rất xa xỉ.

Không ngờ đã gần hai mươi năm trôi qua, bản thân vẫn như vậy, lẻ loi một mình chẳng có chỗ dựa giống như cánh bèo nổi trôi trên dòng nước xiết. Hôm nay cô phải chịu đựng cùng lúc những chấn động rất lớn, gặp được cha, còn cả chuyện của mẹ. Cha vẫn khỏe mạnh nhưng vừa trải qua căn bệnh nguy hiểm, mẹ cô đã qua đời nhưng bà giữ lại một tấm ảnh gọi lên sự mềm yếu tận đáy lòng cô. Thật ra với cô, tha thứ hay không chỉ là một vấn đề mang tính khái niệm. Đã nhiều năm trôi qua, những đau thương và oán trách từng không thể tháo gỡ đã hóa thành mây khói, phát triển thành khoảng cách, muốn đi đến gần cần phải có thời gian.

Một đôi học sinh yêu nhau đang cười đùa lướt qua bên cạnh. Lâm Uyển nhìn theo hình bóng tràn trề sức sống thanh xuân của họ lại nhớ đến Vương Tiêu, nhớ những năm tháng họ cùng nhau đi qua những con đường ngập tràn mùi hoa sơn chi ấy. Hiện thực là trò đùa dai khoa trương nhất, giữ anh lại trong tháng năm xưa tươi đẹp, mãi giữa cô đến mức thay đổi hoàn toàn...

Sau đó Lâm Uyển không thể không lần nữa đối diện với hiện thực, nhớ lại cảnh tượng vừa xong mà cô gắng sức muốn quên đi. Bác gái liếc nhìn đã nhận ra nét giống nhau trên gương mặt của cha cô và cô, ánh mắt đảo đi đảo lại ở đó. Cô đành giới thiệu đây là cha cháu, hai bên chẳng hề lúng lúng hỏi han vài câu.

Cô không thể bỏ qua vẻ mặt của bác trai khi nhìn thấy Trần Kinh, phức tạp, kinh ngạc, phẫn nộ và hoài nghi. Đến khi bác gái hỏi chàng trai này là ai, hấn cau mày, nhắc chân đi thẳng vào trong, bác gái đành vội vàng từ biệt rồi đưa mấy người khác đi vào.

Đã lang thang khoảng hai tiếng, Lâm Uyển vẫy tay gọi taxi rồi bảo họ một địa chỉ. Hai mươi phút sau xe dừng tại cửa một khu nhà nhỏ, cô theo thói quen men dọc theo con đường lát đá đi qua mấy tòa nhà, lên tầng ba của một khu tập thể, lúc đứng trước cửa ầm chuông, bàn tay giờ lên lại dẫn đo không ăn xuống nổi.

Bởi suy nghĩ trốn chạy trong tiềm thức, từ sau Tết cô chưa từng quay trở lại nơi đây, bình thường đều liên hệ qua điện thoại. Cô sợ, sợ khi nhớ tới Vương Tiêu, nỗi đau như xé ruột xé gan và sự tuyệt vọng có thể chìm chết người mà cô không thể gạt bỏ kia, sợ bí mật về quan hệ bất chính giữa mình và Trần Kinh bị phát hiện. Nhưng suy cho cùng, giấy chẳng thể bọc được lửa, quá khứ là điều mà bất cứ ai cũng không thể nào trốn chạy.

Chuông reo hai hồi cửa liền mở, bác gái kinh ngạc nhưng lại mang vẻ mặt đã thấu hiểu vài phần, giọng Lâm Uyển khô khốc: “Bác gái.”

Bác gái rất nhanh đã hồi phục nhiệt tình trước kia: “Uyển Uyển tới rồi à? Mau vào nhà.”

Lâm Uyển thay dép đi vào phòng khách, chỉ thấy bác trai đang ngồi thẳng trên sofa. Thấy cô, ông chào vói vẻ mặt phức tạp: “Tiểu Lâm đến rồi à, ngồi đi.”

Lâm Uyển ngồi xuống theo lời ông, lén hít thở sâu, đợi bác gái cũng qua ngồi, cô nhìn hai người già, nghiêm túc nói: “Bác trai bác gái, hôm nay con đến là

muốn nói thật một chuyện. Người vừa nãy hai bác chắc đã biết, tên anh ta là Trần Kinh, là anh trai của kẻ đó.” Cô ngừng lại một lúc, cúi xuống nhìn thăm trải sàn dưới chân, hít sâu một hơi: “Một năm nay con đều sống cùng với người này.”

Nghe thấy, bác gái ngồi đối diện kêu lên một tiếng kinh ngạc, rồi bà do dự hỏi: “Con... con đang quan hệ yêu đương với hắn?”

Lâm Uyên sững lại một lát, đáp: “Không phải.”

Bác trai hình như đã đoán ra điều gì, đầu lông mày càng nheo lại, trầm giọng hỏi: “Là hắn uy hiếp con? Có phải hắn lại lừa dối con?”

“Không phải.” Lâm Uyên kiên quyết phủ nhận, ánh mắt cô sâu lắng, điềm tĩnh nói: “Là con chủ động tiếp cận anh ta, vì con muốn báo thù.” Cô dùng cạn sức lực để nói một câu này. Bác trai và bác gái ngơ ngác nhìn nhau, khó lòng tin nổi.

“Chỉ là con muốn cho anh ta nếm trải mùi vị có được rồi lại mất đi.” Lâm Uyên chợt nhớ đến đứa con kia, trái tim bỗng co giật đau đớn đến mức khóe miệng cô run rẩy, cô thuận thế nhech miệng kèm theo chút lạnh lùng: “Bây giờ tất cả đều đã kết thúc.”

Bác trai bác gái nghe đến đờ đẫn, cứ như không quen biết cô gái từng vô cùng quen thuộc đang ở trước mặt này, nhất thời không biết trả lời ra sao. Cuối cùng Lâm Uyên không thể chịu đựng được nữa, cô cúi đầu xuống, bác gái đau lòng nói: “Uyên Uyên, con đúng là quá ngốc, sao con có thể quảng mình vào đó, con và hắn, hai người...”

Hình như bà muốn hỏi kĩ càng, nhưng lại phát hiện những lời này không cách nào nói ra. Bác trai thờ dãi nặng nề, bàn tay đặt trên đầu gối nắm chặt, xốt xa nói: “Là hai người chúng ta già rồi vô dụng, không thể đòi lại công bằng cho con trai mình, còn liên lụy cả con, trước kia nhờ ra nên liêu với họ, có chết cũng phải đòi lại công bằng cho A Tiều.”

Đến bây giờ ông vẫn vô cùng hối hận, khi đó ông do dự một chút đã bỏ qua thời cơ, mỗi khi nhìn thấy ảnh con trai đang mỉm cười rực rỡ, ông lại xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu. Có lẽ cả một đời làm nhân viên công vụ đã quen cẩn thận dè dặt, vừa gặp phải tình cảnh này, việc đầu tiên nghĩ đến chính là dàn xếp ổn thỏa. Nhưng người đã chết kia là con trai ông, tuy giữ được cái mạng giả này nhưng ông phải chịu đựng một cuộc sống thoi thóp không chút ý nghĩa. Mỗi khi nhìn thấy mấy người bạn già trong khu đưa đón cháu nhỏ đi nhà trẻ, lòng ông lại đau như cắt, lén khóc thầm xốt xa.

Bác gái ở bên tiếp lời: “Cho dù thêm một cái mạng của ông thì đã sao, họ có quyền có thể một tay che trời, chúng ta đâu thể đấu lại họ.” Bà dứt lời, hai mắt đỏ hoe, nước mắt liên trào ra.

Lâm Uyên vội rút mấy chiếc khăn giấy trong hộp trên bàn đưa cho bà. Bác trai định nói lại mấy câu, chợt thấy vợ bắt đầu mau nước mắt nên đành bỏ qua, thờ dãi mấy tiếng, nói với Lâm Uyên những lời chân thành: “Tiều Lâm, con còn trẻ, không thể sống mãi trong quá khứ, con nên có cuộc sống của riêng mình. Cho dù là ai, chỉ cần tốt với con, con đều có thể chấp nhận, không cần băn khoăn quá nhiều.”

Lâm Uyên chất chứa tâm tư đi ra khỏi hành lang, quay đầu nhìn lên ban công tầng ba phủ kín hoa quen thuộc kia, lòng cô lại đau xốt. Kết thúc rồi, tất cả đều đã kết thúc. Cô giờ tay lau khôe mắt, ban nãy bác gái không thể kiềm chế thêm nữa, khóc thảm thiết, bác trai thờ dãi đứng dậy về thư phòng. Cô không biết khuyên giải ra sao đành lặng lẽ rút khăn giấy giúp bà lau nước mắt, bác gái kéo tay cô, nói mơ hồ không rõ: “Uyên Uyên à, nhà họ Vương chúng ta xin lỗi cháu, để cháu chịu khổ rồi...”

Khi đó nước mắt cô lập tức tuôn trào, thì ra đây là cô đang khóc cho chính mình.

Bác gái tiếp tục khóc lóc: “Tiều nó yêu con như vậy, nếu biết tất cả những điều này, nó ở nơi chín suối cũng sẽ không nhắm mắt, nó sẽ không tha thứ cho chúng ta, cô gái tốt đẹp đã bị kẻ xấu chà đạp như vậy...”

Bên tai dường như vẫn còn vang vọng tiếng khóc của bác gái, những lời đó như một con dao đã găm sâu vào trái tim cô lại bị rút mạnh ra một cách vô tình, cuối cùng để lại vết khoét sâu đâm đũa máu chảy...

Lâm Uyên hồn bay phách lạc đi ra khỏi khu nhà, không hề chú ý đến một chiếc xe màu đen đỗ trước cửa, đến khi nghe thấy một tiếng còi chói tai vang lên cô mới nhìn về phía phát ra âm thanh. Cửa xe bật mở, một người đàn ông bước xuống, dáng người hắn rất cao, bộ âu phục đen càng làm hiện rõ vẻ anh tuấn mạnh mẽ, đồng thời lại tăng thêm chút áp lực. Hắn bước nhanh đến, ánh mắt nhìn thẳng vào cô không dịch nửa phần.

Vài hình ảnh lướt qua trong đầu Lâm Uyên, tại bệnh viện hai năm trước, cô tỉnh lại trên giường bệnh, nhìn thấy người đàn ông này đứng dậy khỏi chiếc sofa bên cửa sổ bước tới, mang theo áp lực mạnh mẽ. Còn mấy ngày sau, trước cao ốc Chí Thành, cô xông đến cho hắn một cái bạt tai, cô còn nhớ rõ mặt trời ngày hôm đó rất chói mắt, vẻ mặt hắn rất đáng sợ, sau này mỗi khi nhớ lại cảnh tượng đó cô đều không hiểu sao mình lại có dũng khí lớn như vậy.

Thời gian khiến người ta trưởng thành, dấu hiệu của sự trưởng thành là biết sợ hãi.

Không đợi cô nhớ lại nhiều thêm, hắn đã bước đến trước mặt cô, theo thói quen vươn cánh tay định ôm lấy bờ vai cô, cô chẳng nghĩ ngợi liền lùi lại nửa bước theo bản năng.

Bàn tay Trần Kinh hạ xuống giữa không trung, hắn sững lại đôi chút, cau mày nói: “Uyên Uyên?”

Lâm Uyên không nhìn hắn, cúi xuống hỏi: “Sao anh đến đây?”

“Tôi không yên tâm” Dứt lời, hắn kéo tay trái đang buông thõng của Lâm Uyên: “Đi thôi, lên xe nói tiếp.”

Thấy Lâm Uyên không nhúc nhích, hần cau mày hỏi: “Đi cả một buổi chiều không mệt à?” Cô ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn hần, hần thành thật thừa nhận: “Không sai, tôi luôn theo sau em, bộ dạng em thế này làm sao tôi có thể yên tâm đi được?”

Nói xong cũng chẳng quan tâm Lâm Uyên đồng ý hay không, hần siết chặt bàn tay thêm một chút, cưỡng ép kéo cô đi. Lâm Uyên cũng không phản kháng, lên xe xong ngồi yên ổn ở ghế phụ, nghiêng mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trần Kinh cũng đang nén nhịn trong lòng một sự bức bối khó hiểu, không biết trút vào đâu liền đập mạnh chân ga, chiếc xe lao vun vút trên phố như mũi tên bay lạc. Đôi mắt Lâm Uyên vô định, trong đầu hồi tưởng những chuyện sau ngày hôm đó, cô bị hần quăng vào xe một cách thô bạo, kinh hoàng la hét bởi tốc độ lái xe cuồng phong của hần...

Đến hầm để xe của căn hộ, Trần Kinh xuống xe lôi Lâm Uyên ra, kéo cô đi về phía thang máy. Bàn tay mạnh mẽ của hần nắm hơi chặt làm tay cô khẽ đau, bước chân cô vừa mới chân chừ, Trần Kinh liền siết càng chặt, dường như muốn bóp nát cánh tay này, đau đến mức cô phải hét lên. Hần lập tức dừng lại, quay đầu nhìn cô, bàn tay cũng khẽ nới lỏng một chút. Lâm Uyên tức giận vùng ra khỏi tay hần, Trần Kinh hơi sững người, cô nhận cơ hội vượt qua.

Hai người một trước một sau đi đến cửa thang máy, thang xuống đến nơi lại một trước một sau bước vào. Trong không gian chật hẹp, nộ khí khó hiểu trong cơ thể người đàn ông kia lại càng thêm rõ rệt, dường như có mùi vị sát khí đằng đằng. Lâm Uyên ngẩng đầu liếc hần rất nhanh, thấy lông mày hần nhíu lại một chỗ, khóe miệng đang nhếch lên, còn cả gân xanh ẩn hiện nơi huyết thái dương, cô nghi ngờ trong lòng, bất giác dịch chuyển sang bên cạnh.

Trần Kinh tuy mặt hướng về cửa thang máy nhưng vẫn cảm nhận được từng hành động nhỏ của Lâm Uyên. Hần lập tức quay đầu nhìn cô chằm chằm, thà nói là “trùng mắt” còn hơn nói là “nhìn”, “hừ” nhát một tiếng, nói: “Sợ cái gì? Tôi còn có thể ăn em sao?”

Hần nói đồng thời đi một bước về phía cô, Lâm Uyên lại lùi xuống ép mình vào tận góc tường, cảnh giác hỏi: “Anh muốn làm gì?”

Trần Kinh khẽ cười, vươn tay trái dè lên bức tường cạnh Lâm Uyên, giọng điệu có chút châm biếm: “Bây giờ em vẫn là người phụ nữ của tôi, làm gì đều không gọi là quá đáng.”

Nói xong câu này, hần chẳng đợi Lâm Uyên trả lời đã tự thấy không ổn, gì mà “bây giờ vẫn là”? Vậy rất nhanh sẽ “không còn là” nữa ư? Nghĩ đến đó hần càng thêm bức bối trong lòng, như có một đám lửa càng cháy càng mạnh trong khoang ngực. Trước mắt là một gương mặt trắng nõn xinh đẹp, ánh mắt hần lướt qua đôi mắt to đen láy mang theo sự sợ hãi và phẫn nộ, đáp thẳng xuống đôi môi mọng đỏ kia.

Hần bỗng cảm thấy cổ họng khô rát như đã đi trong sa mạc ba ngày ba đêm chưa uống một giọt nước, mà đôi môi đỏ trước mắt giống như một quả anh đào có thể giải khát tức thì. Hần cúi đầu xuống một cách quả quyết, đồng thời tay phải dè sau gáy cô. Cuối cùng, khi đã ngậm lấy cánh môi mềm mại kia, trái tim nóng nảy của hần cũng được vồ về. Lâm Uyên giãy giụa vài cái, không thể chống lại xiềng xích vững chắc của hần, hai tay cô bất lực buông thõng mặc hần muốn làm gì thì làm.

Trần Kinh mạnh mẽ mút lấy cánh môi Lâm Uyên, miệng cô còn vương vẩn vị nước cam của bữa trưa, ngọt ngào cảm dỗ hần tiến sâu kiếm tìm. Lưỡi hần len lỏi vào trong, khuấy đảo một hồi xong mới chịu đi ra, rồi lại lần nữa gặm vò môi cô, sau khi dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng tỏ vẻ một lượt cánh môi xinh đẹp này, hần đột nhiên cắn lên đó.

Lâm Uyên đau đớn lập tức kêu lên, nhưng vì đôi môi đang bị hần chặn lại nên âm thanh phát ra giống như tiếng rên rỉ. Trần Kinh thỏa mãn tạm tha cho đôi môi sưng tấy đã bị rách một tiếng kia, đôi môi ẩm ướt của hần men theo chiếc cằm nhọn của cô hướng xuống dưới, tay phải dịch chuyển dọc theo gáy, đáp tới vai trái dùng sức kéo ra.

Lâm Uyên mặc một chiếc cardigan hở cổ mỏng màu xanh nhạt, bên trong là chiếc váy liền kẻ sọc. Lúc này cổ áo cardigan và cầu vai chiếc váy đều đã bị kéo xuống, để lộ bờ vai mịn màng quyến rũ, môi hần chẳng chút chần chừ lập tức hôn lên đó.

Lâm Uyên không ngờ hần ngày một thậm tệ hơn, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy camera gắn nghiêng phía trên, cô vừa xấu hổ vừa tức giận, vùng vẫy kêu la: “Anh buông ra.”

Trần Kinh đầu còn nghe nổi điều gì, tay trái phủ lên ngực Lâm Uyên, vuốt ve thô lỗ qua lớp vải mỏng. Hần khẽ hôn vai cô mấy cái, đột nhiên cắn một miếng. Lâm Uyên lại đau đớn hét lên.

Cô hơi choáng váng, mắt nhìn chằm chằm chiếc camera đen sì, nghĩ bụng, nếu người khác nhìn thấy cảnh này của họ sẽ nghĩ ra sao đây. Nhất thời cô không chú ý đến hành động càng ngày càng thái quá của hần cho đến khi một bàn tay hần trượt xuống dưới chạm vào váy cô, dùng sức nắm lấy, hình như định vén lên...

Cô vội la thất thanh: “Trần Kinh, anh đừng để tôi phải hận anh!”

Người đàn ông trong sự kích động lập tức sững lại, đứng thẳng người nhìn cô, khao khát trong mắt còn chưa kịp tan đi, đôi mắt hơi đỏ trông có chút rợn người. Hần nặng nề thở gấp mấy cái, nhắc lại lần nữa: “Hận tôi?”

Lâm Uyên lạnh lùng đáp: “Phải!”

Về mơ màng trong đôi mắt Trần Kinh tan biến như sương khói, hần nheo mắt, trầm giọng truy hỏi: “Không những hận, em còn sợ tôi đúng không? Từ nhà họ Vương về một cái lại xem tôi như kẻ thù rồi, em tát tôi một cái coi như đã tháo gỡ tất cả những chuyện trước kia rồi đúng không?”

Lâm Uyên nhìn xuống, không lên tiếng.

Ánh mắt Trần Kinh bỗng chốc trở nên nham hiểm, hắn cười khẩy nói: “Dù sao trong lòng em tôi cũng chẳng từ tế gì, vậy nên cũng khỏi cần tuân thủ giao ước.”

Lâm Uyên nghe thấy câu này hơi thở như ngừng lại, không dám nhìn thẳng hắn, sự phẫn nộ mãnh liệt và cả uất ức hiện lên trong mắt. Cô muốn phản bác nhưng không tìm được từ ngữ thích hợp, cô theo thói quen muốn cắn môi nhưng vì đau đớn nên đành thôi.

Hai người im lặng nhìn nhau, trong không gian nhỏ hẹp, làn sóng ngầm sôi sục, dường như ngay giây sau điều gì cũng có thể xảy ra. Một phút trôi qua, Trần Kinh mới lùi một bước về phía sau, lúc mở miệng giọng hắn khàn khàn: “Em yên tâm, lần này tôi nói được làm được.”

Hắn dứt lời lại với tay về phía Lâm Uyên, nhưng là để giúp cô kéo vạt áo, cẩn thận cài lại từng chiếc khuy áo vô ốc nhỏ bé. Lâm Uyên không dám thờ ơ, chỉ sợ vùng ngực nhô nhô lại khơi dậy tà niệm của hắn. Trần Kinh cài xong xuôi, vén sợi tóc rối tăn tăn do cô ban nãy vùng vẫy, để lộ ra vành tai trắng ngần mịn màng.

Mái tóc cô rũ trên vai, không cố ý tạo kiểu mà xoắn nhẹ tự nhiên, khiến cô trở nên mềm mại thuần khiết, lại thêm chút dịu dàng đáng yêu, là cô gái mà bất kì một người đàn ông nào cũng muốn giành lấy, thậm chí là bắt giữ. Nhưng chỉ có hắn mới biết cô bướng bỉnh đến thế nào, quả thật không dễ có được.

Ánh mắt Trần Kinh ngừng lại trong giây lát trên gương mặt Lâm Uyên, hắn khẽ thở dài nói: “Được rồi, đi thôi.” Xoay người ấn nút thang máy, sau sự chờ đợi ngắn ngủi trong im lặng, lúc ra ngoài hắn vẫn không quên kéo tay cô.

Đi được chưa đầy hai bước, Lâm Uyên chỉ về phía thang máy lắp bắp nói: “Cái đó, camera...”

Trần Kinh nghiêng mặt cau mày, trả lời cứng nhắc: “Tôi sẽ cho người xử lí.”

Vào cửa căn hộ, Trần Kinh đi thẳng tới thư phòng, lúc ra khỏi trong tay cầm hai túi hồ sơ, thấy Lâm Uyên vẫn đứng ở cửa, bàn tay cầm túi giấy của hắn chỉ về phía sofa: “Qua đây ngồi nói chuyện.”

Lâm Uyên nghe lời đi tới ngồi xuống, thấy hắn gỡ dây móc trên túi giấy, rút một tập tài liệu từ bên trong đưa cho cô, “Em xem đi.”

Tìm cô đập thình thịch, đây chính là văn bản vạn năng nắm giữ bí mật đó? Là thứ cốt yếu hại họ không thể đòi lại công bằng cho Vương Tiêu? Là thứ khiến cô chịu biết bao nhục nhã? Chuyện cũ quá đau xót ập đến như thủy triều, trong nháy mắt đã nhấn chìm cô xuống đó... Ngón tay cô run rẩy nhận lấy, lướt qua tổng thể một lượt văn tự trên bìa ngoài, là báo cáo điều tra sự cố và quyết định xử phạt, thời gian ghi bên dưới đã rất lâu rồi. Cô mở ra, thấy ngay tên của cha Vương Tiêu, lướt qua từng hàng chữ in và chữ viết tay đã phai màu, góc dưới bên phải còn có một dấu vân tay màu đỏ nhạt...

Trần Kinh kiên nhẫn đợi cô lật xem từng trang, đến khi cô xem xong trang cuối cùng đóng tập tài liệu lại, hắn với tay qua lạnh nhạt hỏi: “Xem xong rồi? Không vấn đề gì chứ?”

Lâm Uyên tâm tư vẫn đang hỗn loạn, ngẩn ngơ gật đầu đồng ý, giao lại đồ cho hắn, nhưng khi nhìn thấy hành động “nhận lại” của hắn, cô kinh ngạc trợn mắt. Chỉ thấy hắn rút bật lửa ra, một tiếng “tách” khê vang lên châm ngòi một ngọn lửa, đưa đến gần hai tập tài liệu đang cầm trên tay...

Cô hoảng sợ kêu lên: “Thế này được không?”

Trần Kinh ngược mắt nhìn cô, đáp qua loa: “Có gì không được?”, bàn tay hành động không chút do dự, ngọn lửa nhanh chóng nuốt chửng một phần ba tờ giấy.

Lâm Uyên muốn nói đây là phạm pháp, nhưng trước khi câu nói vượt khỏi miệng đã bị cô nuốt trở lại. Từ khi bắt đầu đến hiện tại, có việc gì hắn làm là hợp pháp đâu?

Trần Kinh chẳng chút biểu cảm nhìn tờ giấy bốc cháy trong tay, lại như xuyên qua nó để nhìn một thứ khác, tự lẩm bẩm: “Chỉ như vậy mới có thể cắt đứt đường rút của tôi...” Hắn nói xong ngẩng đầu liếc nhìn Lâm Uyên, gượng cười nói: “Tránh việc tôi hối hận.”

Lời vừa dứt, ngọn lửa kia cũng lan đến góc cuối cùng mà hắn đang nắm chặt trong tay. Hắn nói lòng tay để tro giấy kia rơi xuống. Lâm Uyên thấy khó hiểu, cũng thấy hoảng hốt trước ánh mắt kia của hắn, lại nhìn một đồng tro tàn trắng xám trên mặt bàn hết như nhìn thấy những tội ác, nhục nhã và cả mối quan hệ giữa họ đã bị đốt sạch, bị chôn vùi, bị phơi khô.

Trần Kinh phui tay, thân nhiên nói: “Đều là những kiện cáo trước đây, người cũng đã nằm sâu dưới đất rồi, chắc ngoài tôi ra thì chẳng ai để ý tới.”

Nhất thời im lặng, ánh mắt hai người đều rơi xuống đồng tro tàn, dường như đang tiến hành nghi thức nào đó. Trầm mặc một lúc, Trần Kinh gọi to: “Lâm Uyên.”

Lâu lắm rồi hắn chưa gọi đầy đủ tên cô, Lâm Uyên cảm thấy không quen, đồng thời nảy sinh một cảm giác kì lạ. Cô ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ nghe hắn nói rõ ràng từng câu từng chữ: “Em tự do rồi.”

Lâm Uyên từng mong ước tự do vô cùng mãnh liệt, vì vậy mà với cô, thời gian trở nên dài đằng đẳng. Nhưng khi nghe thấy hai chữ này được đích thân người đàn ông giam cầm mình nói ra, cô lại chẳng thấy vui sướng như trong dự đoán, chỉ thấy như trút được gánh nặng, còn hơi mệt mỏi, cảm giác kì lạ ban nãy bắt đầu lan tràn âm ỉ.

Trần Kinh đẩy túi giấy còn lại lên trước mặt cô nói: “Cái này em cầm lấy.”

Lâm Uyên khó hiểu hỏi: “Cái gì?”

Trần Kinh không nói, cô nghi ngờ mở ra rút tài liệu bên trong, vừa thấy đầu đề đã sững người, “Thỏa thuận chuyển nhượng tài sản”... Cảm giác khó hiểu quần quanh trong ngực kia lập tức biến thành sự phẫn nộ, thành lời chất vấn không vừa lòng: “Ý gì đây?”

“Uyên Uyên, em đừng nghĩ nhiều, chỉ là tôi hi vọng em có thể sống tốt một chút.” Trần Kinh bình tĩnh giải thích, trong mắt ngập tràn sự chân thành.

“Tôi không cần.” Cô nổi giận nhét tài liệu đẩy về phía hắn, ánh mắt Trần Kinh dừng lại ở đó một lúc, nói: “Vây cũng được, sau này nếu cần thì nói tiếp...”

Lâm Uyên bực mình đứng dậy: “Không có sau này, tôi lấy đồ rồi đi ngay.”

Đồ đạc đã đóng gói xong, chỉ việc xếp mấy chai lọ trong phòng tắm vào là ổn. Cô đứng trong phòng ngủ quan sát một lượt xem có sót lại thứ gì hay không, cô không muốn để lại bất cứ thứ gì thuộc về mình, những bộ quần áo Trần Kinh mua cho cô chỉ mặc hai, ba bộ, do dự một lúc rồi cũng nhét cả vào túi. Xách hành lý đi ra, Trần Kinh vẫn ngồi trên sofa giữ nguyên tư thế trước đó, sững sờ nhìn vào hư không.

Lâm Uyên đặt túi xuống đi ra ban công, Ni Ni đang nằm ngủ trong lòng xòe cả bốn chân để lộ cái bụng hết như trẻ nhỏ vô lo vô nghĩ, khiến người ta ước ao, cũng không nở quấy rầy. Lâm Uyên ngồi xuống bế nó ra khỏi lòng, chú cún tinh dậy thè cái lưỡi nhỏ màu hồng liếm ngón tay cô.

Khi Lâm Uyên bế Ni Ni trở lại phòng khách, Trần Kinh đã đứng trước cửa, trong tay còn xách túi của cô, hắn nói: “Tôi tiễn em.”

“Không cần, tôi gọi taxi là được.” Lâm Uyên từ chối ngay tức khắc, tiến lên trước định cầm túi của mình. Trần Kinh chặn tay cô lại, thái độ kiên quyết: “Đi thôi, lần cuối cùng rồi.”

Dứt lời hắn liền xách túi đi trước ra cửa, Lâm Uyên ngăn người một lúc, cô thở dài bắt lực bế Ni Ni đi theo, lúc đóng cửa vẫn không nhin nổi quay đầu lại liếc nhìn.

Từ thang máy đi thẳng xuống, lại lên xe, hai người đều im lặng không nói gì, trong thùng xe chỉ có tiếng Ni Ni thỉnh thoảng kêu ư ừ. Lúc vào xe Trần Kinh giúp cô mở cửa, Lâm Uyên đấu tranh nội tâm một lát rồi vẫn ngồi vào ghế phụ. Chuyện cũ cứ tùy ý chảy xuôi theo dòng nước, cô nhớ lại lần Ni Ni bị ốm, vẻ mặt hình thức có chút giống với bây giờ. Cô còn nhớ tối hôm đó lúc ra khỏi bệnh viện, bên ngoài tuyết đang rơi, và cả sự hưng phấn của người đàn ông bên cạnh này.

Lâm Uyên khẽ thở dài, hồi ức này đến với cô hơi sớm rồi.

Sau đó cô lại nhớ ra một chuyện lúc chiều mình đã không chú ý, vội nói: “Cảm ơn anh giúp cha tôi tìm bác sĩ chữa bệnh.”

Trần Kinh nhìn về phía trước, bình tĩnh đáp: “Không cần khách khí, dễ như trở bàn tay.”

Lâm Uyên bất giác liếc nhìn hắn một cái, tay hắn đang nắm vô lăng, khớp xương quynh rũ thon dài, chẳng qua chỉ là đôi tay có đẹp hơn chút so với đàn ông bình thường. Nhưng nó lại khác với người bình thường, vì đây là đôi tay lật lọng tráo trở, có thể thay đổi vận mệnh của người khác dễ như trò đùa.

Đến dưới nhà Lâm Uyên, Trần Kinh khẳng khái đòi tiền cô lên tầng. Thật ra đồ đạc của cô cũng không nặng mấy, nhưng sự kiên quyết của hắn trở lại khiến cô cũng hết cách, đành tự an ủi mình rằng, cứ vậy đi, dù sao cũng là lần cuối cùng. Nhưng nhìn tâm lung rộng của hắn cô lại có cảm giác kì lạ không thể nói ra, khiến cô những tưởng thời gian và không gian lệch khỏi vị trí, dường như họ đang đi dạo trong công viên, đi ăn tại nhà hàng, đi bệnh viện... Đi mãi đi mãi, người trước mặt đột nhiên dừng lại, quay người nhìn cô, lúc này Lâm Uyên mới nhận ra, mình đã về đến nhà rồi...

Cô lấy chìa khóa mở cửa, không biết làm sao bàn tay lại không chịu nghe lời, cầm chìa vào ổ mấy lần cũng không được. Trần Kinh đứng cạnh yên lặng chờ đợi nhưng ánh mắt chăm chú nhìn bàn tay cô hết như que hàn nóng đến bỏng người. Cuối cùng hắn không thể nhìn tiếp, chìa tay nói: “Để tôi.”

Hắn nhận lấy chùm chìa khóa, ngón tay như thể đã chạm vào tay cô, cảm giác khô ráp nóng ẩm khiến bàn tay cô đột nhiên run lên. Hắn hình như không nhận ra, tìm được chiếc chìa khác tra nó vào ổ khóa.

Lâm Uyên khó xử, vừa nãy cô chọn nhầm chìa...

Cửa mở, Trần Kinh nghiêng mình để cô vào trước rồi tự động theo sau. Lâm Uyên đặt Ni Ni xuống, nó bực bội trong xe suốt cả đoạn đường lập tức vui mừng chạy biến đi. Cô thở phào, Trần Kinh đặt túi xuống, nhưng chưa rời đi ngay mà rút từ trong túi áo ra một chiếc hộp dẹt to bằng nắm tay, đưa cô nói: “Đây là quà sinh nhật.”

Trái tim Lâm Uyên chột run lên, xảy ra nhiều chuyện như vậy, suýt đã quên hôm nay là sinh nhật mình. Cô còn tưởng món quà hắn ám chỉ là tập tài liệu kia hoặc là để cha con cô gặp mặt, nên nhìn món quà trước mắt cô nhất thời không biết phải làm sao, lời từ chối trước sau chẳng thể thốt ra...

Trần Kinh đợi một lát thấy cô không có phản ứng liền đặt chiếc hộp lên tủ giày sát cửa, sau đó nhìn cô nghiêm túc hỏi: “Uyên Uyên, tôi có thể ôm em một lúc không?”

Đầu óc Lâm Uyên chậm nửa nhịp như bị lỗi, đến khi cô kịp phản ứng đã bị hắn ôm chặt, hơi thở quen thuộc ngang ngược xông vào cánh mũi cô cay cay, trong lòng đặng đặng. Trần Kinh hơi dùng sức cọ cảm lên đỉnh đầu cô, khẽ hỏi: “Uyên Uyên, em còn hận tôi không?”

Lâm Uyên giật thót, đây chẳng phải cuộc đối thoại vừa xảy trong thang máy sao, hán vẫn đang thắc mắc điều này, nhưng bây giờ cô không thể nhẫn tâm như vừa nãy. Trần Kinh không nghe thấy cô trả lời, tự nói với mình: “Không hận nữa phải không? Tôi biết.”

“Uyên Uyên, tôi không muốn buông tay, cùng nhau không tốt sao? Em muốn kết hôn chúng ta sẽ đến phòng dân sự ngay lập tức, nếu em không muốn thì cứ như vậy, sống những ngày tháng giống như trước kia, được không?”

Nỗi đau khổ lan tràn từ tận đáy lòng Lâm Uyên, cuối cùng hán vẫn nói ra.

“Trần Kinh, điều này là không thể.”

“Chẳng có gì là không thể, việc do người quyết, chúng ta không phạm pháp, cũng không ai ngăn cản, ai dám nói chữ ‘không’? Điều quan trọng là bản thân em nghĩ thế nào?”

Giọng hán hơi kích động, Lâm Uyên lắc đầu, đôi mắt ươn ướt.

“Tôi biết, điều ‘không thể’ mà em ám chỉ là Trần Túy đúng không? Tôi có thể đảm bảo khiến nó vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt em, em cứ coi như nó không tồn tại, nhé... Uyên Uyên, tôi không thể làm khác, nó là em trai tôi, nếu lúc đầu tôi đã bảo vệ nó thì giờ cũng không thể bỏ mặc nó được.”

“Nếu em lo lắng người nhà họ Vương có ý kiến, tôi sẽ đi nói chuyện với họ, tôi tới xin lỗi họ, xin họ lượng thứ, họ không có quyền ngăn cản em. Sau này em chắc chắn phải lấy chồng thì tại sao không thể lấy tôi? Tôi dám nói trong những người đang sống trên thế gian này, chẳng ai yêu em hơn tôi, chẳng ai có thể khiến em hạnh phúc hơn tôi... Em đã chịu nhiều đau khổ như vậy, không cần phải để ý tới ánh mắt của người khác, chỉ cần bản thân hạnh phúc là được.”

Lâm Uyên khổ sở nghĩ, có thể là bất kì ai, nhưng duy nhất không thể là anh.

“Em cũng không cần lo lắng về gia đình tôi, họ đều rất dễ chung sống, không hề khó khăn như bên ngoài đồn đại. Mẹ tôi còn nói phải nhận em làm con gái, nếu em không thích qua lại với họ cũng không sao hết, chúng ta sống bên ngoài... Nếu em không đồng ý ở chỗ tôi cũng được, em cứ ở đây, em muốn chung sống kiểu gì tôi cũng đều chiều theo em.”

Lần đầu tiên Lâm Uyên nghe thấy người đàn ông này nói nhiều lời dịu dàng như vậy, cô cảm thấy đây không giống với Trần Kinh mà cô quen biết, lạ lẫm đến mức khiến người ta đau lòng. Cô muốn nói gì đó ngăn lại tất cả những chuyện không nên xảy ra này nhưng cô hòng như bị nhét đầy thứ gì đó, hai cánh tay như có ý chí của riêng nó, giờ lên ôm chặt lấy người đàn ông vừa quen thuộc vừa xa lạ này.

Cơ thể Trần Kinh bỗng cứng ngắc, lập tức áp ứng hỏi bên tai cô: “Uyên Uyên, trong tim em cũng có tôi, phải không?” Không có được câu trả lời, hán liền thì thào tự đáp: “Tôi biết, tôi có thể cảm nhận được.”

Dứt lời, hán nâng mặt Lâm Uyên lên nhìn vào mắt cô, thận trọng hỏi: “Uyên Uyên, kiếp này lần đầu tiên tôi muốn nghiêm túc với một cô gái, em có thể cho tôi cơ hội không? Nhé?”

Dòng lệ trong mắt Lâm Uyên đã tuôn trào, cô khó khăn lên tiếng: “Trần Kinh, những gì anh đối tốt với tôi, tôi luôn coi trọng và khắc ghi chúng trong tim, những tổn thương anh gây ra cho tôi, tôi cũng có thể không tính toán, nhưng tôi...” Cô giờ tay ấn vào ngực trái, nghẹn ngào nói: “Tôi không thể vượt qua từ huyết này.”

Cô sụt sịt nói: “Anh nên có một gia đình bình thường, tôi cũng sẽ cố gắng bắt đầu cuộc sống mới, chúng ta không thể tiếp tục sai trái...”

Trần Kinh nhìn nước mắt thấm đầy gương mặt cô và đôi mắt đỏ hoe ẩn chứa nỗi đau lòng tột độ. Hán dùng ngón cái cẩn thận gạt nước mắt trên khuôn mặt ấy, nghẹn lại một lúc rồi nói: “Được, tôi không làm khó em. Cho dù xa cách nhưng vẫn cùng nhau, chỉ cần em hạnh phúc là được.”

Lâm Uyên nghe thấy điều này, không thể kìm chế nổi nữa, cô bật khóc. Trần Kinh lần nữa ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng thuận theo cô, dịu dàng nói: “Uyên Uyên, sau này em sống một mình phải tự chăm sóc lấy bản thân cho tốt, kiên trì tập thể dục, đừng kén ăn, buổi tối đừng thức khuya, ra ngoài đi chơi với bạn bè đồng nghiệp đừng uống rượu, bên ngoài nhiều kẻ xấu, mấy cô gái xinh đẹp giống em càng phải đề cao cảnh giác... Tôi đã cài đặt tin nhắn dự báo thời tiết cho em, hằng ngày trước khi ra khỏi cửa phải nhớ xem, mặc thêm quần áo và mang ô... Đừng xem cũng đừng nghe những thứ vớ vẩn kia, nếu tâm trạng không tốt cứ dốc bầu tâm sự với bạn bè, hoặc tìm bác sĩ Lý cũng được, nhất định đừng quan trọng hóa mọi thứ, đừng quên bệnh trầm cảm có thể tái phát...”

Hán lẩm nhảm mãi, dường như muốn dẫn dò rõ ràng từng chi tiết một. Nước mắt Lâm Uyên tuôn trào mãnh liệt, tất cả đều hán lên trước ngực hán. Cô nức nở: “Đừng nói nữa.”

“Nếu gặp phải chuyện gì khó khăn, nhất định đừng tự mình đương đầu, gọi điện thoại cho tôi, tôi có kém cỏi đi nữa thì vẫn có những mối quan hệ vững chắc, không chỉ em, người nhà và bạn bè em có chuyện gì đều có thể tìm tôi. Đừng xem trọng quá mức lòng tự tôn, giải quyết được vấn đề mới là cần thiết...”

Lâm Uyên không thể chịu nổi nữa, cô vùng ra khỏi lòng hán, dằn cựa sức lực hét lên: “Sau này như thế nào cũng là chuyện của riêng tôi! Không liên quan đến anh!” Nhưng nước mắt vẫn cứ trào ra, cô mở cánh cửa sau lưng họ, cứng nhắc nói: “Trần Kinh, anh đi đi.”

“Uyên Uyên...”

Lâm Uyển quay mặt đi không nhìn hắn, nếu đã quyết định thì không được mềm lòng, cái ôm ấm áp, ánh mắt dịu dàng của hắn, sự quan tâm hắn dành cho cô, tất cả mọi thứ thuộc về hắn, đều phải cắt đứt ngay lúc này.

Nghĩ đến đây, giọng cô thẳng thừng, lạnh lùng nói: “Đi đi, đây mới là kết cục tốt nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Chí Mạng - Tập 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Nhớ Nhung

Hơn mười một giờ đêm Trần Kinh mới được tài xế đưa về căn hộ, vừa nãy uống hơi nhiều nên đầu óc choáng váng, lúc đi bộ hai chân nhẹ tênh. Hắn tắt qua loa rồi về phòng ngủ, nhờ vào ánh trăng sáng ngoài cửa sổ mà nhận ra trên giường trống không. Hắn dụi mắt, lại gần sờ thử, vẫn cứ trống trơn. Hắn bỗng hoảng sợ, gọi to: “Uyển Uyển?”

Với tay ấn công tắc đèn trên tường, căn phòng sáng bừng trong nháy mắt, đầu óc đang mơ hồ lập tức tỉnh táo, hắn nhớ ra Lâm Uyển đã đi rồi. Suy nghĩ này vừa xuất hiện, một tia xót xa từ trong tim nhanh chóng lan tỏa, ngay đến cơ chân cũng bắt đầu mỏi, hệt như bị hạ đường huyết do vừa chạy xong mười nghìn mét vậy.

Hắn chậm rãi ngồi xuống mép giường, giờ tay vuốt ve chiếc gối thuộc về Lâm Uyển, bên trên đã chẳng còn hơi ấm của cô. Hắn thờ dãi một tiếng, nhắc chân chui vào giường nằm bên phía Lâm Uyển vẫn ngủ thướt thẻo. Rõ ràng là mùa hè nhưng trong chăn lạnh khác thường, hắn bắt giác gập lưng lại. Từ việc không quen cho đến quen có cô ở bên, bây giờ lại phải quen chỉ có một mình. Trên gối còn vương mùi hương cô, mùi dầu gội đầu, hắn ra sức hít hà mấy cái, lại cảm thấy mũi mình cay cay.

Nửa đêm Lâm Uyển bị tiếng chó sủa đánh thức, cô cau mày ngồi dậy lắng tai nghe, quả nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng nói chuyện mơ hồ. Ngày trước ở chỗ người nào đó chưa bao giờ gặp phải tình huống này, nhưng chỗ hắn là khu nhà cao cấp, hiệu quả cách âm tốt. Bây giờ Ni Ni vừa nghe thấy chút xíu động tĩnh đã sủa gâu gâu không ngừng, cứ thế này hàng xóm kiểu gì cũng tìm đến tận cửa.

Cô vừa xuống giường, Ni Ni nghe thấy tiếng động liền chạy tới cào cửa phòng cửa. Lâm Uyển đi ra mở cửa, nó lập tức cọ lên chân cô một cách thân mật, cô lấy chân gạt gạt nó, bắt lực khẽ nói: “Lại còn sủa, mày không buồn ngủ à? Đừng la cái đồ tiểu quý.”

Lâm Uyển bị Ni Ni quấy rầy nên cũng không ngủ nổi, nằm trên giường nhắm mắt hồi tưởng những chuyện xảy ra suốt hai ngày nay. Chiều hôm qua cô ra sân bay tiễn cha, cha cô nói, có thời gian về nhà chơi nhé.

Lúc nghe thấy chữ “nhà” cô hơi sững lại, cha cô có chút lúng túng bổ sung thêm, nơi nào có cha thì là nhà, nơi đó mãi mãi là nhà của con, em trai con rất hiểu chuyện, di con cũng rất tốt...

Cô nói, cho con chút thời gian.

Cha cô nói “được” liên tục.

Trò chuyện mấy câu cha cô lại nhắc đến Trần Kinh, bảo rằng đêm hôm trước hắn tới khách sạn, còn mang theo rất nhiều đặc sản và đồ bỏ, cha cô vừa nói vừa chỉ vào mấy túi quà trợ lý đang xách cho cô xem. Khi đó không thể nói rõ trong lòng cô có cảm nhận gì, chỉ thấy người này quá trốn rồi, quá trốn rồi...

Cha cô còn nói, A Kinh không tồi, là người đàn ông đáng để giao phó cả đời, gần đây nó rất vất vả, con phải chăm sóc nó cho tốt...

Cô liền nghĩ, nếu cha biết hắn từng làm những gì với con gái cha, không hiểu sẽ có cảm tưởng gì. Thậm chí cô còn có thôi thúc hét ra tất cả những chuyện đã xảy ra suốt hai năm qua, xem xem người cha này của cô sẽ có biểu cảm gì, có phản ứng gì... Nhưng suy nghĩ đó nhảy nhót vài vòng trong tâm trí cô, khi ánh mắt chạm phải mấy sợi tóc bạc trên đầu ông, cô lại từ bỏ. Không sai, tình thân này mang theo tí vết như một chiếc bát đã rơi vỡ, nhưng cô vẫn không nở cự tuyệt, có lẽ đây chính là bộ mặt thật của cuộc sống, thử đơn thuần thì quá hiếm hoi, con người luôn phải học tập cách thỏa hiệp.

Tối nay cô, Tư Tư và Mễ Lan tụ tập. Mỗi người đều bận việc của mình nên đã lâu chưa gặp. Ngày cưới của Tư Tư sắp đến, từng hành vi động tác đều mang dáng vẻ xinh đẹp của cô dâu nhỏ, mở miệng là “anh Trịnh nhà mình” giữa những dòng chữ dào dạt thương yêu và cảm giác hạnh phúc thỏa mãn với cuộc sống. Bây giờ Mễ Lan đã là một người mẹ chuẩn mực, mang thai bốn tháng có dư nhưng người yêu cái đẹp như cô vẫn kiên trì đi giày cao gót, nói rằng sinh con cũng phải làm bà mẹ sành điệu.

Giữa bữa, Mễ Lan nói gần đây mình toàn thích ăn cay, chắc không phải chuyện gì tốt đẹp. Tư Tư cười nhạo cô, thời đại nào rồi còn trọng nam khinh nữ. Mễ Lan bỏ đĩa xuống giáo dục Tư Tư, nói cho cậu biết, không cần quan tâm là thế kỉ hai mươi mấy, con trai vẫn hơn con gái, nếu mình sinh một thằng cu bụ bẫm thì là nhất đẳng công thần của nhà họ Tiền, nếu sinh một con nhóc con, haiz, thì mình là tội nhân thiên cổ.

Lâm Uyển nghe thấy lời này, đang gấp miếng sườn chua ngọt liền nói xen vào, không phải là chúng ta đều là mấy con nhóc con sao?

Mễ Lan nói, đây là hai chuyện khác nhau, bao giờ đến lúc như mình cậu sẽ biết.

Cô nói yếu ớt, mình thích con gái.

Mễ Lan cười, vậy cậu cứ sinh một đứa con gái là được, lúc đó cho nó làm nàng dâu của Tiền Xuyên Từ nhà mình.

Hai người còn lại không nói gì, “Tiền Xuyên Từ”[1]...

[1] “Tiền Xuyên Từ” trong tiếng Trung có nghĩa là “dây xâu tiền”, dùng để ví với những kẻ coi trọng đồng tiền.

Mễ Lan dương dương tự đắc, biệt danh này không tồi nhé, điều duy nhất đáng để lấy Tiền Gia Vĩ chính là cái họ của anh ta.

Hai người bạn tốt nhất, một là “cô dâu chuẩn mực”, một là “người mẹ chuẩn mực”, Lâm Uyên mừng thay cho họ nhưng đồng thời trong lòng cũng có chút ghen tị. Mình cũng đã từng kết hôn, trên gương mặt cũng từng có nụ cười giống Tư Tư, cũng từng có một đứa con, đứa con còn chưa rõ giới tính, nếu là con gái chắc sẽ rất giống mình...

Trần Kinh trở mình lần thứ năm, cảm hận chửi bậy một câu, sờ di động đầu giường xem thử, đã là hai giờ sáng. Cơ thể mệt mỏi thừa ra như đồng bùn nhão nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo lạ thường. Tỉnh táo cảm nhận sự cô đơn khi thiếu đi một người, tỉnh táo đến mức khiến người ta phát điên. Hắn hận không thể cho người bắt cô về ngay bây giờ, chẳng vì điều gì khác, chỉ để mình ngủ ngon giấc.

Trần Kinh đành chịu bó tay, phải cầu cứu phương pháp “đếm cừ” trong truyền thuyết, một con cừu, hai con cừu... ba mươi tám con cừu... một trăm hai mươi tám con cừu. Hắn phát hiện phương pháp này quả thật không hợp với mình, đầu óc luôn muốn duy trì sự tỉnh táo theo bản năng, nhưng càng như vậy càng phải tranh giành cao thấp với bản thân. Hắn tiếp tục đếm, một trăm hai chín con cừu... ba trăm tám mươi Lâm Uyên...

Trần Kinh mở to mắt nhìn lên trần nhà thờ dài một tiếng, hắt chần đứng dậy xuống giường. Chẳng thể ngủ nổi, cái tên đó như một con muỗi nhỏ bay vo ve trong đầu hắn, bắt không được, trốn không xong. Hắn ra phòng khách, nghiêng người dựa vào sofa, hai chân gác lên bàn, một tay day huyệt thái dương đang giật đùng đùng, một tay cầm điều khiển ti vi ấn loạn lên một hồi, đến kênh phim truyện hắn chợt dừng lại.

Trên màn hình có một gã bề ngoài rất kì quái, sắc mặt trắng bệch ghê người, đầu tóc rối bù, quái dị nhất là hắn không có tay, thay cho tay là hai chiếc kéo nhe nanh múa vuốt...

“Edward scissorhands”, mười mấy năm trước hắn đã từng xem bộ phim này, hồi đó cảm nhận duy nhất là Johnny Depp diễn xuất rất hay, cảm nhận duy nhất thứ hai là, cô gái kia rất đẹp. Lúc này, khi hắn nghe thấy nữ chính nói “Hold me”, nam chính nói “I can’t”, hắn bỗng xúc động, nhớ lại Lâm Uyên rơi nước mắt nói, chúng ta không thể, tôi không thể vượt qua từ huyệt này...

Hắn cầm lấy bao thuốc trên bàn rút một điếu ngậm trong miệng, bật lửa mấy lần mới châm xong, hắn hút từng hơi lại từng hơi một cách nhanh chóng, mặc cho tàn thuốc rơi lả chĩa xuống áo. Đến khi hút sạch bốn năm điếu còn lại trong bao, hút đến mức đầu họng tê lưỡi, hắn ngẩng đầu nhìn, bộ phim đã kết thúc từ lâu rồi, màn hình đang phát mẫu quảng cáo vui nhộn. Hắn mệt mỏi tắt ti vi, lê bước chân về phòng ngủ, kéo rèm cửa sổ ngăn ánh trăng sáng bên ngoài, khi nhắm mắt hắn vẫn còn nghĩ, một người khác cũng đang được vàng trắng sáng ấy chiếu rọi, lúc này không biết có ngủ yên?

●●○○○○●●

Hôm sau là thứ Bảy, Lâm Uyên và Tư Tư đã hẹn tới tiệm áo cưới mặc thử lễ phục, đi cùng còn có một phù dâu khác và “ông xã chuẩn mực” của Tư Tư, thêm cả Mễ Lan góp vui đảm nhiệm vai trò khách bình luận.

Tư Tư thay váy cưới bước ra, trước mắt mọi người bỗng sáng rực, tiến sĩ Trịnh ngắm nhìn đến nỗi hai mắt mờ dần, thay xong lễ phục chú rể, trông anh cũng thêm vài phần tuấn lãng, hai người đứng đó quả là trai tài gái sắc xứng đôi vừa lứa. Trang phục phù dâu là váy ngắn quây màu trắng. Lâm Uyên bước ra từ phòng thử, đôi mắt ngạc nhiên của Mễ Lan phát sáng, kéo cô khẽ nói: “Cẩn thận nói bật hơn cả cô dâu”.

Lâm Uyên quay đầu nhìn hai người anh em bên kia, cười nói: “Hào quang của cô dâu không cướp nổi đâu.” Nghĩ bụng, chỉ dựa vào ánh hào quang nở rộ trên gương mặt là cô đã không thể đuổi kịp rồi, từ trong lần ngoài chẳng thể giấu nổi về hạnh phúc.

Mễ Lan nhìn gương giúp cô chỉnh váy và tóc, xúc động nói: “Uyển Uyển, cậu có biết cậu thay đổi nhiều lắm không?”

Cô lơ đãng hỏi: “Thay đổi chỗ nào?”

Mễ Lan xoa cằm đánh giá cô: “Có mùi vị của phụ nữ, ngày trước có đẹp thế nào cũng chỉ là con nhóc con ngây ngô.” Mễ Lan cười, bình luận: “Xem ra phụ nữ đúng là cần sự chăm sóc của đàn ông”

Con nhỏ này nói chẳng biết chừng mực, Lâm Uyên trợ mắt: “Cẩn thận con trai cậu nghe thấy, cậu dường như thế sao?”

Đúng lúc Tư Tư đi đến, hớn hờ nói: “Uyển Uyển, lần này phải cho mình xem thử bạn trai thần bí kia của cậu nhé?”

“Bất buộc đấy!” Mễ Lan hòa theo.

Lâm Uyên ngắm mình trong gương, lạnh lùng nói: “Chia tay rồi.”

“Hả?” Hai người đồng thanh hét lên làm thu hút bao nhiêu ánh mắt của người khác. Trong lòng Lâm Uyển bắt đầu âm ỉ bức bối, nói một câu: “Họp thì đến không họp thì tan, có gì phải ngạc nhiên” rồi mở cửa phòng thử đi vào. Mẹ Lan và Tư Tư nhìn nhau không nói thêm gì.

Đội Lâm Uyển thay quần áo xong bước ra, Mẹ Lan chuyển nét mặt nghiêm túc nói: “Uyển Uyển, đừng buồn, trên đời thiếu gì đàn ông, ngày mai mình giới thiệu cho cậu một người rất được.”

Tư Tư lo lắng gật đầu theo.

Lâm Uyển cảm kích cười cười: “Cảm ơn các cậu, mình không sao, thật đấy.”

Trong lòng cô rất áy náy, chuyện lớn thế này mà cứ giấu suốt, nhưng bí mật một khi che giấu quá lâu, giống như có rêu nơi tâm tối, càng không thể trông thấy ánh sáng. Hơn nữa cô thật sự không quen tâm sự với người khác, ngay cả lúc ở cùng Vương Tiểu cũng rất ít khi nhắc đến những thứ ân sâu trong nội tâm mình. Nhìn bạn bè lo lắng thay cho mình, cô bất lực tự an ủi bản thân, dù sao cũng đã qua rồi, tất cả những gì liên quan đến người đó cứ để nó trôi rữa trong tim vậy.

Trần Kinh ngủ một mạch đến trưa, ăn cơm bên ngoài rồi tới công ty, buổi tối hiếm khi không phải đãi khách, liền hẹn Hường Dương và Phương Chính ra ngoài uống rượu.

Hường Dương đến đầu tiên, sau đó là Trần Kinh, Phương Chính đến lại dẫn theo một cái đuôi, hơn nữa là một cái đuôi đẹp trai chuyên gây rối. Phương Chính xòe tay nói với Trần Kinh: “Vừa nãy nhận điện thoại của cậu, tên này đang ở cạnh tôi cứ đòi đi theo không cắt đuôi nổi.”

Đàm Hy Triết cười trên nỗi đau của người khác: “Nghe nói có người thất tình, tôi đến xem thế nào.”

Hắn chẳng lạ lẫm, đi thẳng đến sofa cạnh Trần Kinh, tao nhã ngồi xuống. Trần Kinh không tỏ thái độ, nói “Cảm ơn”, sau đó cúi đầu tiếp tục uống rượu giải sầu.

Bồi bàn rót rượu cho hai người đến sau rồi nhẹ nhàng lui ra ngoài, Hường Dương và Phương Chính nói chuyện phiếm giải sầu cho Trần Kinh. Phương Chính nói: “Hồi lớp ba tiểu học tôi đã bị thất tình rồi, thật ra cũng chẳng có gì, giống như bệnh thủy đậu ấy mà, lần đầu tiên khắc cốt ghi tâm, nhưng trải qua rồi thì chẳng bao giờ dính nữa.”

Hường Dương nói: “A Kinh, hay là tôi giới thiệu một em cho cậu nhé, bây giờ mấy em chỗ tôi đều thuộc học viện điện ảnh, lớp các em toàn là gái đẹp, chọn bữa một em cũng chẳng kém người đó đâu.”

Phương Chính tiếp lời: “Mấy em học viện điện ảnh đều chỉ biết trèo cành cao, coi cậu như cái hồ không đáy, có tìm cũng phải tìm... ầy, mà người đó tốt nghiệp trường nào?”

Trần Kinh đập mạnh ly rượu xuống bàn, chỉ vào hai người: “Các cậu cố tình gây thêm bức xúc cho tôi đấy hả?”

Hai người cười hi hi, Đàm Hy Triết vẻ mặt cao thâm khó lường quan sát người bên cạnh. Đến lúc hai người kia một kẻ đi nhận điện thoại, một kẻ vào phòng vệ sinh, anh ta cười mà như không, nói: “Được đó, già vò rất giống.”

Trần Kinh liếc nhìn hắn, không lên tiếng.

“Nếu tôi không nhầm, cái gọi là “chia tay” này chẳng qua là kẻ sách tạm thời, vốn dĩ cậu chưa hề có ý định từ bỏ Lâm Uyển, nhỉ?”

Trần Kinh nâng ly rượu lên, bàn tay hơi ngừng lại, khẽ cười một tiếng, vặn hỏi: “Nếu là anh, anh có thể từ bỏ không?”

“Không thể.” Đàm Hy Triết quả quyết trả lời, khóe mắt chợt nhếch lên, cười nhạo nói: “Có điều, tôi không có đứa em trai tốt như vậy.” Nét mặt Trần Kinh cứng đờ một lát rồi khôi phục sự tự nhiên ngay sau đó.

Đàm Hy Triết xúc động: “Đây quả là một trận chiến gian khổ.” Anh ta vỗ vai Trần Kinh nói một câu thăm thía: “Người anh em, cậu phải chuẩn bị cho trận chiến trường kì nhé.”

Trần Kinh nâng ly với anh: “Cảm ơn người anh em, tôi sớm đã chuẩn bị tốt rồi.”

Hắn đương nhiên sẽ không từ bỏ, nếu trước kia từng dao động, thì sau cái đêm ở hồ Lô Cô ấy, suy nghĩ đó đã hoàn toàn biến mất. Hắn tin chắc trên thế giới này chẳng ai yêu Lâm Uyển hơn hắn. Đương nhiên, ngoài Lâm Uyển ra, hắn cũng không cho rằng còn có người phụ nữ nào có thể khiến mình hạnh phúc như vậy. Trong mắt hắn, những thứ gọi là “vật cản” kia không phải không thể vượt qua, thực ra cuộc sống chẳng bao giờ viên mãn, con người đứng trước hiện thực buộc phải thỏa hiệp khi thích hợp. Hắn thỏa hiệp suốt đời, Lâm Uyển nhượng bộ điểm này là được rồi.

Những thứ khác chỉ cần cô muốn, hắn đều sẽ làm vừa lòng cô, ví dụ như cô muốn tự do, vậy hắn cho cô. Ngày trước hắn không thể buông tay, bởi vì hắn sợ nói lỏng tay rồi cô sẽ bay đi như con diều, không biết dùng lý do gì để tiếp cận cô, nói trắng ra là hắn không có tự tin vào bản thân. Bây giờ thì hắn có rồi, hôm đó đi ra khỏi nhà cô, cúi đầu nhìn vạt áo ướt đẫm của mình, hắn biết rằng mình có hi vọng. Yêu cô chính là lý do tốt nhất.

Hắn biết Lâm Uyển cần gì, tìm đủ mọi cách đối tốt với cô, dùng hành động chứng minh hắn có thể cho cô hạnh phúc, cô sống cùng hắn mới là kết quả tốt nhất. Đồng thời hắn thâm nhập vào cuộc sống của cô từng chút một, làm cô quen có hắn giống như hắn đã quen có cô, quen với sự bá đạo và dịu dàng của hắn, quen dựa dẫm vào hắn, quen làm một cô gái bé nhỏ.

Bây giờ hắn đã chôn một hạt giống trong trái tim cô, tiếp theo cần phải chăm chỉ tưới nước. Dù sao kiếp này hắn cũng sẽ không lãng phí một giây phút nào với người phụ nữ khác, tất cả thời gian đều dành cho cô. Cô chẳng cần làm gì hết, khoảng cách giữa họ bất kể là một trăm bước hay là một ngàn một vạn bước, hãy cứ để hắn đi.

Trần Kinh ngừng lại mạch suy nghĩ, uống ngụm rượu vang đỏ, thờ ơ nói: “Có điều, những thứ anh vừa nói không đúng, không phải tôi giả vờ, bây giờ tôi thật sự rất buồn...” Hắn ngừng lại một lát, khoe miệng nhếch lên vẻ thành nụ cười gượng, giọng nói nhẹ như một làn khói: “Rất nhớ cô ấy.”

Hôm nay là thứ Bảy, cũng là ngày tổ chức hôn lễ của Tư Tư. Váy cưới trắng thuần khiết, hoa hồng đỏ thắm, và cả nụ cười hiện trên gương mặt cô dâu còn tươi đẹp hơn cả những bông hoa. Lâm Uyên tưởng rằng nhìn thấy những điều này sẽ tức cảnh sinh tình, nhưng sự thật là cô hoàn toàn không rảnh để ý tới, phù dâu không phải vai diễn nhẹ nhàng, huống hồ trong lòng cô sớm đã bị thứ khác lấp đầy.

Một loạt nghi thức kết thúc, tiệc cưới chính thức bắt đầu, phù dâu phù rể đến từng bàn kính rượu. Tầm lượng của Tư Tư rất kém, Lâm Uyên cũng không thể uống, may mà phù dâu còn lại tầm lượng khá hơn. Mọi người cũng không quá làm khó cô dâu, uống một chút lấy lệ rồi cho qua.

Đến bàn thứ ba, Lâm Uyên liền cảm thấy có gì đó khác thường, mùi cá thịt trên bàn trở nên vô cùng đáng sợ, dạ dày cuộn trào như muốn xông lên cổ họng. Mọi người đều tập trung vào cô dâu, Lâm Uyên bình tĩnh lùi lại mấy bước, sau đó bịt miệng vội vàng ra khỏi phòng tiệc. Trên đường cô chạy như bay chẳng màng giữ hình tượng, vào phòng vệ sinh vừa mới đẩy cửa một khoang ra, cô không thể kiềm chế lập tức nôn ọe, những thứ trong dạ dày cứ trào ra tới tấp hết như tạo phản mãi đến khi chẳng còn gì mà nôn nữa.

Lâm Uyên nôn đến mức cơ thể suy nhược, dường như ngay đến sức bước ra khỏi phòng vệ sinh cũng không có, cô đành ngồi trên nắp bồn cầu nghi ngoi một lát, lấy mu bàn tay quệt qua loa khoe miệng. Không sai, cô “trúng thưởng” rồi. Rõ ràng đã uống thuốc sau khi xong việc nhưng vẫn dính phải xác suất một phần trăm kia. Tháng này “người bạn tốt” chậm trễ chưa đến, cô còn tưởng là tác dụng phụ của thuốc, mãi một tuần trước cô mới nghi ngờ mua que thử thai...

Ngày thứ hai cô đến bệnh viện bà mẹ và trẻ sơ sinh làm xét nghiệm xác nhận, thai đã năm tuần rồi, vẫn khiến người ta kinh ngạc giống hệt lần trước. Lúc đó cô liền đồn đồn, khi bác sĩ hỏi có muốn giữ hay không, cô cũng sờn nói cần suy nghĩ một chút. Trên đường về và trong mấy tiếng sau khi đến nhà, cô cứ suy nghĩ mãi. Cô vẫn nhớ cơn ác mộng hằng đêm sau khi phá thai lần trước, cô thật sự không muốn làm đao phủ thêm lần nữa.

Có những chuyện một khi bạn bắt đầu phân vân liền biết được bản thân mình nghiêng về bên nào. Cô không ngủ suốt một đêm, nửa đêm trước nằm trên giường mở mắt chọn lựa, nửa đêm sau toàn lên mạng tra hỏi xem uống thuốc tránh thai có ảnh hưởng tới thai nhi hay không. Hôm sau cô lại tới bệnh viện lớn khác đăng kí khám chuyên gia, đã có được một đáp án khiến cô trút bỏ hơn nửa lo ngại.

Song, lựa chọn này vẫn rất mạo hiểm. Cô biết, đây là một canh bạc lớn.

Cô chỉ nghĩ, mình bị số mệnh lơ là lâu như vậy, có phải cũng nên được nó chiếu cố một lần.

Lâm Uyên ngồi một lát trong phòng vệ sinh, cơ thể hồi lại chút sức lực, cô đứng dậy ra ngoài hứng nước súc miệng trong bồn rửa tay, rút khăn giấy lau khô rồi xoa nhẹ bụng dưới vẫn bằng phẳng, khẽ thì thầm, con à, con nhất định phải khỏe mạnh, mẹ yêu con. Cô ngẩng đầu nhìn thấy mình trong gương, sắc mặt hơi nhợt nhạt, tóc hơi rối, nhưng biểu cảm rất điềm tĩnh, còn có chút cảm giác hài lòng mà rất lâu rồi chưa thấy. Cô thấm chút nước vuốt lọn tóc ra sau tai, tự nhủ, Uyên Uyên, cố lên, tất cả rồi sẽ tốt đẹp thôi.

Trên đường từ phòng vệ sinh về tiệc cưới, đúng lúc nhìn thấy một hàng người men theo cầu thang đi xuống, nghe nói trên tầng thượng khách sạn này chỉ mở cửa cho những người không phải có tiền thì là có quyền. Có lẽ trường khí của nhóm người kia tổng hợp lại vô cùng lớn mạnh, hoặc là dưới sự thôi thúc của lòng hiếu kỳ âm ỉ, Lâm Uyên ngẩng đầu liếc nhìn.

Chỉ nhìn một cái thì chẳng sao hết, nhưng lại khiến tim cô đập lờ lờ nửa nhịp. Một hàng bảy tám người có cao thấp, có béo gầy, cô vừa nhìn đã thấy người đó. Hệt như mùa đông năm kia cô thấy hắn trước cửa KTV, bất kể xa lạ hay đã từng quen thuộc, đều có thể dễ dàng nhận ra hắn từ trong đám người.

Nhưng điều khiến cô kinh ngạc là người đó cũng đang nhìn cô, chân vẫn bước trên bậc thềm, người bên cạnh vẫn đang nói chuyện với hắn, hắn cũng gật đầu đáp lại nhưng ánh mắt từ đầu đến cuối chỉ dừng lại trên người cô. Sau đó cô lại phát hiện hắn có chút không giống trước, hình như đôi mắt sáng hơn, thứ trong mắt càng khiến người ta không thể xem nhẹ, trái tim cô chợt run lại.

Thì ra có những thứ chỉ khi rời xa một khoảng cách mới có thể cảm nhận được. Ví dụ như lúc này, cô nhìn thấy từ trong mắt hắn thứ tình cảm gì đó, giống như dòng suối nhỏ lặng lẽ chảy thẳng vào tim cô.

Trong phút chốc nhóm người đã đi đến tầng cô đang đứng, lại rẽ ngoặt tiếp tục xuống tầng. Nhưng người đó đi sau cùng, bước chân rất chậm, hình như có ý định đứng lại, thậm chí có chiều hướng đi về phía cô. Cuối cùng Lâm Uyên vùng vẫy thoát ra khỏi ánh mắt chăm chú kia, cắn môi quả quyết quay người bước nhanh rời đi.

Trở về phòng việc, tuy Lâm Uyên vẫn giúp Tư Tư chào khách khứa nhưng suy nghĩ chẳng thể quay về vấn đề chính trước mắt. Cuối cùng cô đã hiểu người đó không giống trước chỗ nào, hắn gầy hơn rồi. Cô xem trên mạng thấy khoản tiền công ty hắn xin vay đã được phê duyệt, mặc dù số lượng chỉ như ban đầu nhưng coi như đã thoát khỏi cảnh khó khăn. Đáng về này của hắn là do mấy ngày liền bận đãi khách hay trong người khó chịu? Hay là vì cô đã rời xa...

Lâm Uyên vội xóa tan suy nghĩ. Từ khi rời đi, cô không ngừng nhắc nhở bản thân phải bắt đầu cuộc sống mới, khoảng thời gian u ám kia và tất cả những gì liên quan đến người đó đều phải dứt khoát chấm dứt từ đây. Cô cảm thấy mình làm không tồi, đặc biệt là sau khi biết mình có thai, cô đặt toàn bộ tâm tư vào nó. Cho đến lúc này nhìn thấy hắn, thủy triều đã rút lại trào dâng, từng đợt từng đợt ập vào bên lòng cô, cô liền cúi đầu nhìn bụng mình, đứa con này cũng có một nửa của hắn.

May mắn thay, trong thời gian sau đó Lâm Uyển không thấy bất kì khó chịu nào nữa. Tiệc cưới kết thúc, Tư Tư thấy vẻ mặt cô ảm đạm vội bảo cô về trước. Lâm Uyển đi ra khỏi khách sạn, trên đường trông cô hết sức bất mãn, không phải vì cô có gì xuất sắc mà là vì bó hoa hồng đang cầm trong tay quá nổi bật.

Đây là bó hoa Mễ Lan không màng đến an nguy của bản thân, giành giật với một đám con gái chưa chồng để cướp về. Cô rất cảm động, nhưng thấy thứ này để ở chỗ mình thật lãng phí cho nên khi có một đôi tình nhân nhìn cô bằng ánh mắt ngưỡng mộ, cô liền tặng bó hoa cho họ. Cô bé đó tươi cười mừng rỡ liên tục cảm ơn, chàng trai hơi đỏ mặt nhẹ nhàng kéo tay áo bạn gái. Lâm Uyển cười, nói không cần cảm ơn, nghĩ thầm, thứ tốt đẹp chỉ khi đến tay người phù hợp mới có giá trị.

Cách khách sạn không xa có một tiệm hoa, Lâm Uyển đi vào chọn một bó bách hợp sau đó gọi xe đến một nơi. Nụ cười của chàng trai vẫn đẹp như vậy, cô ngăn người نگام một lát, đặt hoa dưới bia mộ, lấy khăn giấy trong túi nhẹ nhàng lau ánh của anh, tên của anh... Nắng chiều sáng rõ mà ấm áp, Lâm Uyển ôm chân ngồi trên thảm cỏ mềm mại, nghĩ về những chuyện cũ giữa hai người, dường như người thấy cả mùi cỏ xanh trong kí ức.

Sau đó cô nằm mơ, chàng trai anh tuấn kia đến trước mặt cô, nhẹ nhàng xoa tóc cô, vỗ vai cô, nói triu mến, Uyển Uyển, anh không trách em

Trước giờ đều không.

Chỉ cần em hạnh phúc.

Lâm Uyển tỉnh dậy, phát hiện gò má mình thấm đẫm nước mắt. Mặt trời đã ngả về phía Tây, thảm cỏ vẫn ấm áp, chỉ là chân hơi tê. Cô lấy mu bàn tay lau nước mắt, nhòm dậy hôn lên ảnh của anh. Trên tấm ảnh được che lớp thủy tinh có mùi của ánh nắng, hơi giống với hơi ấm trong kí ức, nước mắt lại lăn chầm rãi, cô khẽ nói: “Vương Tiêu, xin lỗi anh.”

Anh cười dịu dàng, hình như đang nói “Không sao hết.”

“Em yêu anh.”

Sau này có lẽ sẽ yêu người khác, có lẽ không, nhưng chẳng tình cảm nào có thể thuần khiết hơn tình cảm dành cho anh. Bởi vì thuần khiết, cho nên ngăn ngui, bởi vì ngăn ngui, cho nên vĩnh hằng. Cảm ơn anh đã bước vào cuộc đời em.

Sáu giờ tối, Trần Kinh ngồi giữa khán phòng trung tâm hội nghị quốc tế, buổi lễ trao giải doanh nhân trẻ xuất sắc toàn quốc đang được tổ chức tại đây. Lúc này lãnh đạo đọc diễn văn trên sân khấu không phải ai khác, chính là cha của Trương Vận Nghi.

Trần Kinh ngồi dưới nghe phát biểu nhưng trong đầu lại suy nghĩ tin tức Hương Dương cung cấp, nghe đâu trong quá trình bình xét lần này, tên hắn bị sửa đi sửa lại mấy lần.

Nếu không phải sóng gió chính trị lần này đã hạ màn, hơn nữa hai họ Viên - Trần đều bình yên vô sự, thì hắn đã chẳng có cơ hội ngồi ở đây. Mặc dù trước giờ hắn không ham thích hư danh ấy, nhưng trong thời kỳ đặc biệt này, vinh dự ấy chắc chắn sẽ đánh bóng thêm cho hình ảnh của công ty.

Lãnh đạo phát biểu xong, hai mươi doanh nhân trẻ xuất sắc lần lượt lên sân khấu nhận tuyên dương và phát biểu cảm nghĩ, bày tỏ quyết tâm và niềm tin từ tận đáy lòng, cuối cùng đứng thành một hàng chụp ảnh lưu niệm với lãnh đạo.

Khéo thay, người trao giải cho hắn lại là Bộ trưởng Trương, lúc chuyển cúp và giấy chứng nhận vào tay hắn, ông nói: “Không tòi, không tòi, tiếp tục cố gắng.” Gương mặt trang nghiêm, giọng điệu triu mến yêu thương hậu bối mà đã quên rằng lúc trước là ai đẩy hắn xuống hố, ép hắn đến đường cùng chỉ để thỏa mãn yêu cầu vô lí của con gái.

Trần Kinh cười nhạt trong lòng, loại người này vẫn chưa đủ tư cách làm bố vợ của hắn.

Nhưng ngoài mặt lại là gật đầu chân thành tỏ lòng biết ơn và cái bắt tay thân thiết.

Lễ trao giải kết thúc là đến tiệc rượu, địa điểm tại nhà hàng tầng trên, hình thức tự phục vụ, giúp mọi người đi lại thuận tiện, dễ dàng giao lưu. Thế nhưng tiệc rượu mới bắt đầu chưa đầy hai phút, không biết từ đâu xuất hiện một loạt mỹ nữ lộng lẫy, nhìn kĩ, gương mặt rất quen, toàn là những người hằng ngày thấy trên tivi.

Các mỹ nữ vô cùng xinh đẹp đi ngang qua đám người, Trần Kinh đang tán gẫu chuyện làm ăn với người trong ngành, nháy mắt đã nhận được mấy cái liếc mắt đưa tình. Hắn mỉm cười hiểu rõ, hôm nay quả là thời cơ tốt, đàn ông ở nơi này đều khâm phục kim cương bên người, thời đại ngày nay, phụ nữ chẳng quan tâm bạn là Vương Lão Ngũ[2] hay là Vương Lão Lục, trong mắt họ chỉ phân ra đạt mục tiêu và không đạt mục tiêu mà thôi.

[2] Ám chỉ người đàn ông đơn thân giàu có.

Trần Kinh trò chuyện một lát, uống mấy ngụm rượu xong đã thấy hết hứng. Nhìn những cô gái mặc lễ phục trẻ ngực hở lưng bay khắp nơi hút mật như bướm hoa, hắn tự nhiên nhớ đến bóng dáng màu trắng lúc chiều, trong lành, thuần khiết như bông bách hợp nở rộ dưới ánh ban mai. Phòng tiệc rộng lớn lúc này ngập tràn hương sắc, bên tai toàn là tiếng cười lanh lảnh của phụ nữ và cả tiếng phụ họa trầm thấp của đàn ông. Hắn bỗng thấy cực kì khó chịu, liền đặt ly rượu xuống ra ban công bên kia hít thở không khí.

Lâm Uyển thu dọn đồ đạc, đang ngờ ngác cầm một thứ không thuộc về mình, di động liên reo. Cầm thử xem, là một số điện thoại vô cùng quen thuộc. Cô không nhận máy, đối phương không chịu khuất phục gọi hết lần này đến lần khác. Cô biết cách khôn khéo nhất là tắt máy, nhưng cô không hiểu sao

mình lại chán chừ không làm, càng khó hiểu hơn, trong lúc không rõ điện thoại đã reo vang mấy lần, mà xui quýt khiến thế nào mình lại bắt máy.

Giọng của người nào đó hơi khàn: “Uyển Uyển.”

“Có việc gì không?”

“Hôm nay em rất đẹp.”

“...”

“Nghe nói em xin thôi việc rồi?”

Cô sững người, đúng là chẳng giấu nổi hần điều gì, vừa nghĩ đến vị lãnh đạo làm tay sai kia cô liền hiểu ra, thân nhiên nói: “Phải.”

“Tại sao? Em muốn rời khỏi thành phố B?”

Lâm Uyển ngập ngừng một lát, vẫn trả lời đúng sự thật: “Phải.”

Bên kia bỗng ngẩn ra, im lặng trong giây lát, hỏi: “Vì tôi sao?”

“Không.”

“Uyển Uyển, em cần biết, nếu tôi muốn tìm em, em đi đến đâu tôi cũng có thể tìm được, chẳng cần thiết phải rời khỏi môi trường sống em đã quen thuộc vì điều này.”

Cô sững sốt một lát, bình tĩnh đáp: “Đi đâu là quyền tự do của tôi.”

Trần Kinh cất điện thoại, lấy bao thuốc ra theo thói quen, vừa châm thuốc chưa hút được mấy hơi đã nghe thấy tiếng giày cao gót gõ lên mặt đất truyền tới, ngay sau đó vang lên một giọng nói khá quen: “Tôi tự hỏi tại sao không nhìn thấy anh, thì ra anh ở đây hút thuốc giải sầu.”

Hắn không chút biểu cảm quay đầu lại, nhìn thấy cô gái đang mặc chiếc váy đuôi cá màu đỏ liền sững người, ồ, thì ra là Trương Vận Nghi. Có lẽ do ánh đèn ban công không sáng lắm, hôm nay trông cô ta không ngạo mạn như trước kia.

“Chúc mừng anh.”

“Cảm ơn.”

“Nghe nói anh đã chia tay với Lâm tiểu thư?”

Trần Kinh “hừ” mũi nói: “Có liên quan đến cô sao?”

Trương Vận Nghi đến bên lan can hứng gió muộn hơi lạnh, nói với màn đêm: “Trần Kinh, hình như tôi yêu anh mất rồi.”

Trần Kinh đang hút thuốc suýt thì sặc, ho mấy tiếng lại nghe cô ta nói: “Anh là một người đàn ông chân chính.”

Hắn chẳng biết nói gì: “Điều này tôi rõ hơn ai hết.”

Trương Vận Nghi chậm rãi quay người lại, nghiêm túc tuyên bố: “Từ hôm nay tôi chính thức theo đuổi anh, không dựa vào người khác, chỉ dựa vào bản thân tôi.”

Trần Kinh lần này không có phản ứng gì, chỉ cười nói: “Trùng hợp ghê, tôi cũng muốn chính thức theo đuổi một người, bắt đầu từ bây giờ.”

Trương Vận Nghi ngẩn người: “Là ai?” Thấy hắn chỉ mỉm cười hút thuốc không trả lời, trông còn phóng khoáng hơn nhiều so với trước kia, cô bỗng giật mình, lập tức hỏi: “Không phải vẫn là Lâm Uyển chứ?”

Trần Kinh tựa vào lan can, thông thả nói: “Tại sao không thể?”

“Rốt cuộc cô ta có gì tốt đáng để anh phải thế này?”

Trần Kinh nghiêm túc nghĩ ngợi rồi nói: “Chẳng tốt lắm.”

Ưu điểm không nhiều, khuyết điểm không thiếu, tập hợp vừa đủ những điều kiện khiến hắn yêu cô. Nhưng những lời “sến súa” như vậy hắn sẽ không nói ra.

Trương Vận Nghi cảm thấy sự dịu dàng trên gương mặt hắn trông thật chướng mắt, cười nhạt nói: “Đừng quên khoảng cách giữa hai người, điều đó đối với anh chẳng là gì, nhưng anh đừng quên, Lâm Uyển không giống anh. Trần Kinh, anh và tôi mới cùng một loại người, đều là kẻ ích kỷ, anh làm nhiều việc vì cô ta như vậy nhưng chẳng được báo đáp, trong lòng anh có thấy công bằng không?”

Trần Kinh neho mắt, tiện tay vớt đầu mẩu thuốc còn thừa vào chậu hoa bên cạnh: “Vậy mới nói, cô vẫn không hiểu.”

Không hiểu tình yêu, cũng không hiểu “Thả dây dài câu con cá lớn”, mẹ nó, ông đây chẳng rảnh tán gẫu với cô né.

Lâm Uyên bị mất ngủ.

Ni Ni được đưa đến chỗ tiểu Tạ nhờ chăm sóc hộ, bỗng xung quanh trở nên yên tĩnh làm cô vẫn có chút không quen. Bên giường xếp một va li hành lý, lúc thu dọn đồ đạc buổi tối cô thấy thật xót xa. Mười chín tuổi tới thành phố này, từ xa lạ đến quen thuộc, từ không có gì hết đến có được tình bạn, tình yêu, cả thứ tình cảm gần như tình thân, cô đã coi nơi đây như nhà của mình. Phải rời xa, cô thật sự không đành lòng.

Nhưng cô đưa tay xoa bụng, phải từ bỏ mới có thể đạt được.

Cô phải tìm một nơi không ai quen mình, bắt đầu cuộc sống hoàn toàn mới, chẳng bị hủ thẹn hay khó xử, có thể tự do hít thở, sống cuộc đời mà mình mong muốn. Cô phải học cách kiên cường không để mình bị ốm, vì cô đã là một người mẹ. Cô phát hiện mang thai là một kỳ tích, rõ ràng mấy ngày trước vẫn đang mâu thuẫn đấu tranh không biết chọn lựa ra sao, vậy mà trong thoáng chốc đã yêu thương nó sâu sắc, yêu cảm giác làm mẹ mất rồi. Ý nghĩ đó làm cô chẳng buồn ngủ chút nào.

Lâm Uyên bay bổng giữa mất mát và khát khao, cô trở mình, tìm thấy một chiếc bật lửa ở đầu giường, nhẹ nhàng đánh lửa cháy lên một ngọn chiếu sáng trước mặt. Bật lửa Zippo màu trắng bạc, vừa nhìn đã biết là đồ của Trần Kinh, nằm chính ỉnh trên giá sách của cô, chắc lần trước đến chỗ cô lục lọi đồ đạc đã bị rơi. Vừa nghĩ đến người này cô liền thờ dài. Đáng cay ngọt bụi, tơ vò trăm mối.

Phòng tiệc vẫn náo nhiệt như trước nhưng Trần Kinh không thể ở lại thêm một phút nào nữa, hần chào hỏi mấy người quen rồi rời khỏi. Trên đường lúc đợi đèn đỏ hần nhận được cuộc gọi từ nhà, bà Viên nói: “Bố con về rồi, con cũng về nhà sống đi, dạo này vất vả như vậy, mẹ làm món ngon cho con tâm bô.”

Trần Kinh cười nói: “Hôm nay muộn quá rồi, mai con về.”

“Haiz, đã hai tháng con chưa về nhà, còn chưa lấy vợ đã quên luôn cha mẹ rồi.”

“Vậy sau này ngày ngày con sẽ về nhà phụng dưỡng cha mẹ?”

“Đương nhiên là tốt rồi!” Bà Viên ngập ngừng một lát, hỏi: “Mẹ nghe nói con chia tay với cô gái đó rồi?”

“Vâng, chia tay rồi.”

Bên kia im lặng một lúc, lo lắng hỏi: “Buồn không?”

Trần Kinh sụt sịt một cách khoa trương: “Phải đó, con trai mẹ bị thất tình lần đầu, buồn đến chết mất.”

“Hay là mẹ đi tìm cô ấy nói chuyện...”

Trần Kinh gạt nẩy, nghĩ bụng, nếu Lâm Uyên có thể dễ nói chuyện như thế có phải hần đã bớt được bao nhiêu công sức rồi không. Hần day thái dương nói: “Mẹ, mẹ đừng làm thế đấy, đây là chuyện của con, tự con có thể giải quyết.”

“Con còn giải quyết thế nào nữa? Người đã đi rồi.”

“Đuổi theo.” Hần mỉm cười: “Chỉ cần cô ấy còn trên trái đất này, cho dù đi đến đâu...”

Tiếng va đập vang lên từ phía sau cắt ngang lời hần, ngược mắt nhìn kính chiếu hậu, con người lập tức co lại, chỉ thấy chéch phía sau một chiếc xe hàng lớn điên cuồng lao đến, nhanh như chớp đã hất văng chiếc xe con đằng sau, tiếp đó xông về phía hần. Hần không kịp nhìn đèn tín hiệu phía trước chuyển xanh hay chưa, vội vàng đạp ga quay vô lăng theo bản năng, nhưng suy nghĩ của hần còn chưa kịp biến thành hành động đã cảm giác thân xe đột nhiên gặp chấn động mạnh.

Song đây chỉ là bắt đầu, hần thấy chiếc xe đã mất thăng bằng, người hần tung lên trên hệt như hòn nhỏ hần chơi bập bênh cùng người khác, một đứa béo lùn bỗng ngồi lên trên, chỉ là lần này nguy hiểm hơn lần đó...

Thân xe bắt đầu xoay chuyển, hần cũng xoay chuyển theo, hai tay nắm chặt lấy vô lăng, đây là điều duy nhất hần có thể kiểm soát trong khoảnh khắc không thể tự mình làm chủ này. Trước mắt tối sáng đan xen, tiếng “rầm rầm” vang lên trong tai, không biết âm thanh va đập lật xe hay là tai hần bị ù. Đại não nhận được tín hiệu đau nhói như kim châm nhưng không thể phân biệt đến từ bộ phận nào. Trong tiếng huyên náo hình như còn có giọng hét chói tai gì đó, hần chẳng kịp nhận ra thì trước mắt bỗng đen như mực, rồi hần hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Lâm Uyên ngủ một mạch đến mười một giờ sáng, lúc tỉnh dậy vẫn nắm chặt chiếc bật lửa đó trong tay, cô hơi ngẩn ra, vuốt nhẹ nó mấy cái rồi mở tủ đầu giường đặt nó vào. Bên trong còn có một chiếc hộp hình vuông, là món quà sinh nhật cô vẫn chưa từng mở. Nếu đã quyết định rời xa, có những thứ nên để lại.

Cô xuống giường kéo rèm cửa sổ, ánh nắng sáng ngời tràn vào phòng, ấm áp chiếu lên người. Cuộc sống mới đang đón chào cô, máy bay lúc ba giờ chiều cũng đang đón chào cô. Tắm xong, đang định ra ngoài ăn bữa cơm qua loa, di động bỗng reo vang, nhìn màn hình lại là Đàm Hy Triết lâu rồi chưa gặp.

Cô dừng lại một chút, ấn nút nhận điện thoại, giọng Đàm Hy Triết nghiêm trọng hơn trước rất nhiều: “Lâm Uyên, có việc phải nói với cô.”

Cô vừa thay giày vừa trả lời: “Ừ, anh nói đi.”

Bên kia hơi do dự: “Trần Kinh xảy ra chuyện rồi.”

Tìm cô bỗng co thắt lại, nói không suy nghĩ: “Anh ấy làm sao?”

“Tai nạn giao thông, tôi qua trên đường về nhà lúc đèn đỏ bị một chiếc xe hàng mất kiểm soát đâm phải...”

Một tiếng “loảng xoảng” vang lên, chùm chìa khóa đang cầm bên tay trái rơi xuống đất. Đàm Hy Triết vẫn đang nói gì đó, Lâm Uyên không thể nghe nổi một chữ. Nếu trên thế giới này có bốn chữ cô không muốn nghe nhất thì đó chính là “tai nạn giao thông”. Cô như phản xạ có điều kiện, mỗi lần nghe thấy từ này bên tai lại vang vọng tiếng va đập dữ dội, dường như như còn có thể ngửi thấy mùi máu tanh...

Bên kia cảm thấy sự khác thường của cô, liên tục hỏi: “Lâm Uyên! Lâm Uyên! Cô vẫn ổn chứ?”

Lúc này cô mới hồi tỉnh, mở miệng nói: “Tôi không sao.” Giọng cô run run, cô còn màng đến những điều cổ kỵ, vội hỏi: “Vậy bây giờ anh ấy ra sao?”

Đàm Hy Triết nói: “Chấn thương vùng đầu, vẫn chưa qua thời kì nguy hiểm, đang nằm ở phòng ICU để theo dõi.”

Bỏ điện thoại xuống, Lâm Uyên đứng ngây tại chỗ một lúc, hơi hoảng hốt, bất lực nắm lấy tóc, nghi ngờ mình vẫn chưa tỉnh ngủ, tin dữ vừa này có lẽ chỉ là giấc mơ. Nhưng cảm di động lên nhìn vào nhật ký cuộc gọi, điều này là thật.

Cô nhấc chân nhưng không biết nên đi vào trong hay bước ra cửa, một chân giẫm phải vật gì đó, cúi đầu nhìn thì ra là chìa khóa của cô. Như có được chỉ dẫn nào đó, cô khom lưng nhặt chìa khóa nhét vào túi, xoay người ra ngoài đóng sầm cửa lại. Chân phi như bay xuống tầng, quên mất mình đang là bà bầu.

Ra khỏi cửa khu nhà gặp được một chiếc taxi, lúc nói địa chỉ lại phát hiện mình không biết Trần Kinh ở bệnh viện nào, cô vội gọi lại hỏi Đàm Hy Triết, anh ta nói ở bệnh viện Quân đội. Đường hơi tắc, cô chìm chìm trong một biển xe, bên tai toàn là tiếng còi inh ỏi, để lộ vẻ bức bối hết như tiết trời oi ả. Lâm Uyên cúi đầu suốt, nhìn bàn tay đặt trên đầu gối, dường như cứ nhìn chăm chú thế này sẽ giảm bớt lo âu.

Tài xế rất bình tĩnh trước cảnh tượng này, ung dung nghe nhạc thị trường phát trên đài, ngón tay gõ nhịp trên vô lăng. Bỗng nghe thấy cô gái đang ngồi yên lặng phía sau hét lên một tiếng chói tai làm ông sợ hãi run cầm cập, nghi ngờ quay đầu lại xem sao.

Lâm Uyên nhắm mắt một lúc, lại mở ra, lòng bàn tay sạch sẽ không có gì, nhưng vừa nãy rõ ràng cô nhìn thấy máu... nghe thấy tài xế hỏi “Cô gái, cô không sao chứ?” mới có phản ứng. Cô lại bị ảo giác rồi, lẽ nào bệnh trầm cảm phát tác ư?

Lộ trình xe là bốn mươi phút nhưng phải mất hơn một tiếng mới đến. Lâm Uyên vừa xuống taxi, Đàm Hy Triết đã đợi sẵn ở cửa chính liền tiến đến: “Tôi ra đón cô, đỡ mất công cô tìm.”

Đi qua đại sảnh tầng một, đúng lúc gặp Trần Tây và một người đàn ông cao gầy cùng đi ra. Đàm Hy Triết chào hỏi họ, hai mắt Trần Tây sưng vù như quả đào, nhìn thấy Lâm Uyên lập tức chạy qua nắm tay cô nước mắt: “Lâm Uyên, chị đến rồi, anh Ba, anh ấy...”

Lâm Uyên run rẩy, lẽ nào Trần Kinh...? Đàm Hy Triết cũng kinh ngạc hỏi: “Có chuyện gì rồi?”

Người đàn ông kia vội xoa tay nói: “Không có, không có, tạm thời vẫn ổn, tiểu Tây quá đau lòng thôi.” Anh ta vừa nói đồng thời cẩn thận quan sát Lâm Uyên, hỏi Đàm Hy Triết: “Đây là Lâm tiểu thư à?”

Đàm Hy Triết gật đầu: “Đây chính là Lâm Uyên.” Sau đó giới thiệu với Lâm Uyên: “Đây là anh họ của Trần Kinh.”

Vừa nãy Lâm Uyên bị lời nói lấp lửng của Trần Tây dọa hết hồn, giờ mới chú ý đến người đàn ông này, phát hiện khí chất của anh ta và Trần Kinh hoàn toàn khác nhau, có sự khiêm tốn nhã nhặn mà trên người Trần Kinh không có. Người đàn ông gật đầu với Lâm Uyên: “Chào cô, tôi là Trần Thuật.”

Lâm Uyên đáp: “Chào anh.”

Trần Tây ở bên cạnh khóc thút thít, Trần Thuật ôm lấy vai cô, nói với họ: “Hai người lên đi, con bé này khóc suốt mướt trong phòng nghỉ làm ảnh hưởng đến người khác, tôi đưa nó ra ngoài đi dạo.”

Họ đi thang máy lên tầng mười, phòng ICU là khu vực cách biệt bởi kính hữu cơ, bên trong lại chia thành từng gian phòng nhỏ. Mỗi gian xem ra cơ bản giống nhau, đều là bệnh nhân yên lặng và y tá đi đi lại lại, còn có các trang thiết bị. Đi tới cửa một phòng nào đó, Đàm Hy Triết dừng bước: “Đến rồi.”

Lâm Uyên nhìn vào trong, cảnh tượng bên trong và bên ngoài chẳng có gì khác biệt, nhưng trái tim cô đột nhiên co thắt. Đầu giường bệnh xoay vào trong còn chân xoay ra ngoài, người trên giường đang chụp mặt nạ thở oxy, trên người cắm đủ loại ống lớn nhỏ nối liền với các thiết bị cạnh giường, còn có một chân bó bột treo lên. Y tá mặc quần áo vô trùng màu xanh đang nhìn màn hình máy đo, bên trên hiển thị cái gì cô không thấy rõ, càng không thể hiểu, nhưng cô biết, mỗi một thay đổi nhỏ bé cũng quan hệ mật thiết tới mạng sống của hắn.

Bỗng nhớ lại một câu hán từng nói, “... Em chưa từng nghe câu ‘kẻ sống ngàn năm’ à, thế nên chắc chắn tôi sẽ sống cực dai...” Sau đó, dường như có người khoét một lỗ lên trái tim cô, không đau, chỉ thấy trống rỗng, như có thứ gì đó đang rỉ ra từ lỗ hổng ấy.

“Nghe nói hôm qua lúc đưa đến đây đã chẳng còn dấu hiệu sống sót, phải dùng sốc điện mới cứu được. Não bộ bị va đập mạnh, phù não, gãy chân trái...” Người bên cạnh trầm giọng nói về tình trạng của Trần Kỳ.

Lâm Uyên áp hai tay lên tường kính, muốn đến gần hơn một chút, nhưng bên trong yên tĩnh không tiếng động, dường như là một thế giới khác mà cô hoàn toàn không biết, không hay. Chỗ nào đó trong người bắt đầu âm ỉ đau đớn dần dần trở nên rõ ràng, khó chịu như bị xé toạc, như thể muốn lấy thứ gì đó ra khỏi người cô. Cuối cùng cô mới nhận ra chỗ đang đau đớn là bụng dưới, cô sợ hãi, hơi khom lưng ôm lấy bụng mình.

Đàm Hy Triết vội hỏi: “Cô sao thế? Không khỏe à?”

Lâm Uyên cau mày nói: “Tôi phải vào phòng vệ sinh một lát.”

Trước cửa phòng vệ sinh, Đàm Hy Triết bất an đi đi lại lại. Anh tra nhìn đồng hồ, Lâm Uyên đã vào đó mười phút, sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ? Lúc này mới nhớ ra bạn trai trước của Lâm Uyên qua đời do tai nạn giao thông, lần này chắc chắn là lần đã kích thích hai. Anh ta bắt đầu hơi hồi hận vì đã báo cho cô biết, đang định bảo người giúp vào xem thế nào thì thấy Lâm Uyên chậm rãi đi ra, sắc mặt nhợt nhạt đến giật mình, anh ta lo lắng hỏi: “Cô vẫn ổn chứ?”

Lâm Uyên không nói, chỉ lắc đầu. Lòng anh ta càng hoang mang, đề nghị: “Tôi đưa cô đi tìm bác sĩ xem sao, đừng chậm trễ.”

Lâm Uyên lại lắc đầu, giọng khàn khàn: “Tôi không sao.”

Đàm Hy Triết đành nói: “Vậy tôi đưa cô về nghỉ ngơi một lát cho khỏe.”

Lâm Uyên gật đầu đồng ý.

Lúc ra đến cửa, suýt nữa Lâm Uyên bị một chàng trai trẻ bước đi như bay đụng phải, may mà Đàm Hy Triết giữ tay đỡ cô. Chàng trai đụng phải cô kia nói một câu “Xin lỗi” rồi nhanh chóng đi vào trong, đi được hai bước đột nhiên quay đầu nhìn, đúng lúc bắt gặp ánh mắt Lâm Uyên.

Đàm Hy Triết vô cùng ngạc nhiên nhìn theo, khi thấy rõ gương mặt chàng trai kia, anh ta liền cau mày, đúng là oan gia ngõ hẹp, lại gặp phải Trần Túy, đây là trùng hợp hay là đã định trước?

Trần Túy như bị sét đánh, cơ thể hơi run rẩy, nét mặt cứng đờ, trong mắt hiện lên đủ mọi cảm xúc, mồ hôi hai bên thái dương tuôn ra như suối. Hắn im lặng hồi lâu mới sột sỏ mở miệng: “Lâm Uyên, xin lỗi.”

Câu xin lỗi này, không biết là vì việc gì.

Lâm Uyên lạnh nhạt thu lại ánh mắt, quay người rời khỏi. Đàm Hy Triết lắc đầu nhắc chân theo sau.

Trần Túy nhìn bóng Lâm Uyên rời đi, mãi vẫn không thể động đậy. Máy lạnh trong đại sảnh mở quá đà, một cơn gió lạnh lướt qua tấm lưng ướt đẫm mồ hôi của hắn làm hắn rét cóng sống lưng, bất giác run mình. Chiếc ba lô khoác trên vai chỉ nhét một quyển hộ chiếu trở nên nặng nề lạ thường, đè hắn không thể dựng người dậy nổi. Mồ hôi lăn trên trán nhỏ vào mắt, mắt hắn lập tức cay xè. Hắn ra sức lau mồ hôi trên mặt, quay người chạy về phía thang cuốn.

Thang cuốn chỉ đến tầng năm, trước cửa thang máy đóng chặt là một đám người đang đợi, Trần Túy bỏ cuộc quay người leo thang bộ, hắn như đang tự hành hạ chính mình, chạy nẩy tăng lầu bằng sức lực chẳng còn lại là bao nhiêu. Đến tầng mười, sức đã cạn, hai chân mềm nhũn quỳ trên mặt đất, gào khóc thảm thiết trước một dãy tường kính: “Anh...”

Lâm Uyên không ngồi xe của Đàm Hy Triết, cô muốn tự mình đi bộ. Cô từng tưởng tượng có một ngày sẽ gặp kẻ đó, nhưng không ngờ lại gặp trong hoàn cảnh này, càng không ngờ mình lại phản ứng như vậy. Khoảnh khắc đó, trong đầu cô không thù hận, không oán trách, chỉ thấy mệt mỏi vô cùng. Cuộc sống quả là một bộ phim hài hước đen tối[3], cùng một cảnh, cùng một nhóm diễn viên, chỉ sửa lại kịch bản. Nhìn thấy biểu cảm phức tạp của Trần Túy, cô bỗng hiểu ra, đây là kết thúc, rõ ràng chính là sự trừng phạt dành cho ba người họ.

[3] “Phim hài hước đen tối” tiếng anh là Black Comedy, là thể loại phim hài kịch châm biếm những thói hư tật xấu.

Một hồi còi chói tai xua tan suy nghĩ của cô, thì ra là đèn đỏ, cô lùi về sau một bước, hòa vào trong đám người. Một bà bầu đứng bên cạnh cô, bụng đã nhô cao, chắc là vừa đi khám thai xong, đang cực kì hào hứng nói chuyện với chồng về tình hình đứa bé.

Cô cũng tự nhiên xoa lên bụng mình, gương mặt căng thẳng giờ mới hơi giãn ra. Cho dù mắc sai lầm, đã chịu phạt, ông trời cũng không tuyệt tình với cô, cho cô giữ lại đứa con này. Vừa nãy quả thật cô quá khiếp sợ, còn tưởng không giữ nổi đứa con, ở trong phòng vệ sinh gần mười phút mới chậm rãi thoát ra khỏi sự hoảng hốt và sợ hãi. Sinh mạng bé nhỏ xuất hiện trong cơ thể cô chưa đầy hai tháng này đã trở thành một phần mạng sống của cô, thậm chí là toàn bộ.

Đối diện bên đường là mấy nhà hàng lớn nhỏ Lâm Uyên đi vào một nhà hàng ăn nhanh, gọi một bát cơm đầy đủ dinh dưỡng, còn cả một bát canh trứng gà cà chua. Cô phải ăn cho no, như vậy con cô mới được kịp thời tắm bổ, cô đã mắc nợ nó khi nó còn là phôi thai, không thể lại khiến nó chịu thêm chút oan ức nào nữa.

Trước tiên cô uống một ngụm canh, sau đó cầm đũa ăn cơm, nhét từng miếng vào miệng, nhai kĩ một cách máy móc, dường như đang làm chuyện quan trọng nhất trên đời. Nhưng suy nghĩ lại bất giác bay xa, bay ra khỏi nhà hàng ăn nhanh, bay qua đường quốc lộ, bay đến tầng mười của toàn nhà lớn nào đó, đập lên người đang mang mặt nạ thở oxy và cơ thể cắm đầy ống dẫn kia, đập lên màn hình theo dõi dấu vết sự sống...

Không biết từ khi nào nước mắt đã trào ra, nước mắt giống như hạt trân châu rơi lã chã, có hạt men theo cổ thấm vào áo, có hạt trôi vào miệng cùng cơm. Cô vừa nghẹn ngào vừa ăn, chẳng thèm để ý những ánh mắt khác thường xung quanh.

Lúc nhai kĩ món cải trắng muối chua, cô nhớ Mễ Lan từng nói “ăn chua sinh con trai, ăn cay sinh con gái”, cô thích ăn chua như thế, có thể sẽ sinh một bé trai. Ngày trước cô thích con gái hơn, bây giờ bỗng nhiên cảm thấy con trai cũng không tồi, có thể giống hần...

Lâm Uyển vẫn cứ ăn cơm hòa cùng nước mắt không để thừa một miếng, dường như chỉ vậy mới làm tròn lời hứa không bạc đãi đứa bé. Nhưng không như mong muốn, mấy phút sau cô đã nôn sạch mọi thức vừa ăn trong phòng vệ sinh của nhà hàng, suýt nữa nôn luôn cả dịch vị. Ra ngoài nhìn thấy Đàm Hy Triết cầm một chai nước đứng trước cửa, vẻ mặt lo lắng, cô ngạc nhiên lên tiếng: “Sao anh lại ở đây?”

Đàm Hy Triết mở nắp chai cho cô, thân nhiên nói: “Bộ dạng cô thế này làm sao tôi có thể yên tâm đi khỏi chứ?”

Lâm Uyển nói đau trong lòng, người đó cũng từng nói như vậy.

Đàm Hy Triết không hỏi gì, tại tiệm cháo bên cạnh anh gọi hai phần cháo vị khác nhau, gọi một chiếc taxi kéo Lâm Uyển vào. Đến tầng dưới nhà, anh đưa hộp giữ nhiệt đựng cháo cho cô, nghiêm túc dặn dò: “Ăn xong thứ này ngủ một giấc cho khỏe, không được nghĩ ngợi lung tung, phía bệnh viện có tin gì tôi sẽ gọi cho cô.”

Thấy Lâm Uyển đi vào hành lang, Đàm Hy Triết đứng mãi một lúc mới quay người đi, trong lòng có chút trống trải. Hình như đã đánh mất thứ gì đó, lại như nơi đó xưa nay vốn đã thiếu thứ gì.

Sống hơn ba mươi năm, tự nhận mình phóng lưu phóng khoáng, phong hoa tuyết nguyệt vô số, nhưng những cuộc tình lớn nhỏ ấy còn lại trong anh chỉ là những chiếc bóng hư vô, chẳng một cái nào có thể để lại ấn tượng không thể phai mờ. Đương nhiên có những người phụ nữ từng động lòng, nhưng anh chỉ mỉm cười cho qua, tự cho rằng mình phóng khoáng, thoải mái kiểm soát bản thân, thật ra là không đủ dũng cảm, không nỡ hi sinh bản thân. Buộc phải thừa nhận, về mặt này anh không bằng Trần Kinh.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Chí Mạng - Tập 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Lựa Chọn

Lâm Uyển dờ dẩn suốt nửa ngày trời mới nhớ ra một chuyện quan trọng, cô cầm điện thoại gọi đến một số, bên kia rất nhanh đã bắt máy: “Uyển Uyển? Con không lên máy bay à?”

“Cha, con không đi được rồi, ở đây xảy ra chút chuyện.”

Bên kia hốt hoảng: “Chuyện gì? Con làm sao?”

“Trần Kinh bị tai nạn giao thông.”

Bỏ điện thoại xuống, Lâm Uyển mệt mỏi dựa trên sofa, lần này cô định tới thành phố W, nhân tiện tới thăm họ, thăm ngôi nhà trong lời cha nói. Muốn xoa dịu quan hệ luôn phải bước bước đầu tiên, đây cũng coi như là nghĩ cho đứa trẻ trong bụng, cô không muốn con mình lớn lên cô đơn giống mẹ nó.

Chẳng ngờ, chiều ngày thứ hai, cha cô đã xuất hiện trước cửa nhà cô. Cô còn tưởng đang nằm mơ, líu ríu hỏi: “Sao cha lại đến đây?”

Ông Lâm thở dài: “Uyển Uyển, lúc này cha nên ở bên con.”

Trái tim cô bỗng thấy ấm áp, hai mắt đỏ hoe. Cha cô thấy con gái gầy hơn rất nhiều so lần gặp trước, còn có cả quảng thâm mắt rõ ràng, ông vừa đau lòng vừa áy náy, cẩn thận vương cánh tay ra, thấy cô không tránh liền nhẹ nhàng ôm lấy cô, vỗ lưng an ủi: “Uyển Uyển, con yên tâm, A Kinh sẽ không có chuyện gì đâu, ở hiền gặp lành...”

Vừa nghe thấy câu này, Lâm Uyển lập tức bật khóc thành tiếng, nếu theo logic ấy, e rằng Trần Kinh không sống nổi rồi.

Trần Túy từ khi trở về không rời bệnh viện nửa bước, nếu không phải ngồi trên sofa phòng nghỉ ôm đầu trầm mặc thì là dờ dẩn đứng ngoài phòng ICU nhìn người bên trong. Mẹ hần xót con trai, bảo hần về ngủ một giấc, hần không chịu, bảo hần ăn cơm hần nói không đói, chỉ thỉnh thoảng uống vài ngụm nước, cứ như vậy khiến hần tiêu tụy đi rất nhiều, râu trên cằm cũng mọc chẳng ra sao.

Hai người già trông chừng ở đây một ngày một đêm đã được đưa về nhà nghỉ ngơi, những người khác chia thành mấy tốp luân phiên chăm sóc. Sáng sớm hôm sau Trần Tây đến đổi ca, thấy Trần Túy vẫn đứng đó như cây khô, cô đi đến khuyên nhủ bằng giọng mũi: “Anh bé, anh đừng như vậy, anh Ba sẽ tỉnh lại thôi.”

Ánh mắt Trần Túy dán chặt vào thế giới sau mặt kính, khàn giọng hỏi: “Tiểu Tây, em biết tại sao anh ấy lại nằm đó không?”

Trần Tây nhìn hần không hiểu, hần cười khổ: “Là vì anh, đây là báo ứng.”

“Đừng nói vậy, đây là ngoài ý muốn.”

Trần Túy gơ tay vò hai má cứng đờ, lắc đầu nói: “Không phải, không phải.”

Cuối cùng Trần Túy vẫn phải về nhà theo yêu cầu của bác sĩ, vì mô hôi bản thủ đầy người không thể vào thăm bệnh nhân. Hần về nhà tắm rửa, cạo râu, thay quần áo sạch rồi đến phòng của anh trai. Vừa nhìn đã thấy khung ảnh trên giá sách, bên trong là hai đứa bé trai, một đứa bảy tám tuổi, để đầu húi cua, sơ mi trắng, quần ngắn xanh, hình tượng học sinh tiểu học mẫu mực; đứa còn lại chỉ mới hai ba tuổi, trên đầu đội vỏ quả dưa, mặc quần yếm rộng thùng thình, cười híp cả mắt.

Hần cầm khung ảnh quan sát cẩn thận, cố gắng trở lại. Lúc đó hần quá nhỏ, đại khái chỉ có chút ấn tượng, hằng ngày thò lò mũi xanh theo sau anh trai, anh trai không thích đưa hần đi chơi, chê hần phiền phức. Nhưng mỗi khi hần té ngã hoặc bị đứa trẻ khác bắt nạt, cho dù anh chơi vui đến đâu cũng biết hết mọi chuyện như mọc mắt sau gáy, sẽ chạy tới chỗ hần trước tiên...

Trở lại bệnh viện, được sự cho phép của bác sĩ, Trần Túy thay trang phục chống khuẩn đến phòng ICU, nhìn từ khoảng cách gần như vậy, lòng hần càng đau như cắt. Giường mặt người trên giường đã bị mặt nạ thở oxy che quá nửa, sắc mặt tái nhợt, hốc mắt trũng sâu, chẳng có chút sinh khí, chỉ có thiết bị theo dõi kêu tí tí bên giường chứng tỏ sinh mạng này vẫn đang được duy trì.

Nhớ lại tấm ảnh ở nhà kia, quang cảnh đẹp như vậy, hôm nay lại hoàn toàn khác hẳn. Tất cả những điều này, tất cả đều là tội lỗi hần gây ra.

Trần Túy mệt mỏi ngồi xuống chiếc ghế bên giường, sụt sịt mũi, mãi mới lên tiếng: “Anh, anh đã ngủ ba ngày rồi, phải tỉnh thôi. Anh xem, bây giờ anh gầy quá, em...” Hần đang nói bỗng nghẹn lời, khó khăn tiếp tục: “Em không nhận ra nổi anh nữa rồi.”

Hần ép mình bình tĩnh trở lại, giọng trầm thấp: “Mấy ngày nay em nghĩ mãi chuyện ngày trước.” Hần lắc lắc đầu, nói: “Không đúng, là nó tới tấp chui vào đầu em, dù ngày hay đêm cũng cứ ập tới không biết mệt mỏi. Có lúc nghĩ mãi nghĩ mãi liên tục, có lúc xót xa trong lòng, còn có lúc rơi nước mắt.”

Trần Túy vừa nói vừa day day thái dương đau nhức, bắt đầu hồi tưởng: “Anh, anh còn nhớ không? Có một lần em về nhà nói cô giáo ở nhà trẻ không tốt với em, cho em ít bánh gato hơn bạn khác, còn thường hung dữ quát nạt em, sau đó anh liền tìm người thả chó săn trên đường về nhà của cô ta để dọa nạt. Sau khi xảy ra chuyện anh bị đánh đòn, cha hỏi anh biết sai chưa, anh nói anh không sai, không thể để người khác bắt nạt em trai mình.”

Nói tới đây, hần tự cười nhạo mình: “Thật ra khi đó em nói dối, cô giáo kia cũng tốt, chỉ là em không muốn đến nhà trẻ mà thôi. Lúc cha đánh anh, em muốn nói ra sự thật, nhưng lại sợ bị đánh. Anh xem, người em trai này của anh từ nhỏ đã là thằng khốn nạn, ích kỉ, xấu xa lại nhất gan...”

“Có một năm ngày mấy tháng Giêng, em và anh họ chơi trong phòng lớn làm đồ bình hoa cổ mà ông ngoại thích nhất, lúc đó em sợ chết mất. Từ nhỏ ông đã không ưa em, lần này chắc chắn càng ghét em hơn. Anh đã biết được liền nói đó là do mình không cẩn thận làm vỡ, em vẫn còn nhớ, lúc đó anh bị phạt không được ăn cơm một ngày, sau đó em lên đưa anh một chiếc bánh mì, chiếc bánh lớn như vậy mà anh cắn hai miếng đã hết sạch...”

Rõ ràng vô cùng mệt mỏi, thần kinh cũng đang đau đớn giật từng hồi, nhưng trí nhớ của Trần Túy lại tốt đến khác thường. Những chuyện cũ kia giống như bản thảo đã đóng dấu bày trước mặt hần, từng chuyện từng chuyện theo trật tự thời gian bật ra rõ ràng.

“Sinh nhật hai mươi tuổi anh tặng em chiếc xe, anh nói con người đang sống cũng như lái xe, em phải học cách nắm vững vô lăng của cuộc đời mình. Em biết, anh luôn kỳ vọng vào em... nhưng em...” Hần nói đến đây bắt đầu nghẹn ngào, “Ngay đến một chiếc xe em cũng lái không ra hồn, trong thời gian ngắn ngủi đã đâm phải người khác, một lần nữa giao cho anh một đống hỗn loạn, bản thân lại trốn biệt, bây giờ đã báo ứng rồi, nhưng lại rơi xuống đầu anh...”

Trần Túy ôm đầu khóc không thành tiếng, đến khi y tá vào nhắc hần thời gian thăm nom đã kết thúc hần mới lau mặt đứng dậy, nói với người đang yên lặng trên giường: “Anh, không phải anh luôn nói em cần trưởng thành sao, mấy tháng nữa thôi em đã hai mươi tám rồi, người khác mười tám tuổi thành người, em trai anh khốn nạn, hai mươi tám mới muốn làm người một cách tử tế. Anh, đợi khi anh tỉnh lại, em phải cho anh thấy một nam tử hán chân chính.”

Người thăm bệnh rời khỏi, y tá đóng cửa lại, quay đầu phát hiện số liệu trên màn hình có gì khác thường, chạy qua kiểm tra bệnh nhân, chỉ thấy khỏe mắt anh ta hơi phát sáng, là nước mắt.

Lâm Uyển ốm nhếch ngày càng nặng, nôn khan chẳng có giờ, ăn uống rất kém, thường xuyên ăn nửa bữa lại chạy đi nôn, lần nào cũng nôn ra nhiều hơn ăn vào. Ngoài ra cô còn rất dễ mệt mỏi, buồn ngủ giữa ban ngày, nhưng cứ ngủ lại nằm mơ không dứt. Có một lần mơ thấy mình tham gia lễ truy điệu, lúc nhìn thấy tấm ảnh đen trắng treo trong linh đường, cô chợt bừng tỉnh. Cô gọi cho Đàm Hy Triết xác nhận đây chỉ là mình sợ bóng sợ gió, nhưng cô vẫn đứng ngồi không yên, ai biết liệu ngày giêng sau có trở thành sự thật hay không.

Mấy ngày gần ngủ tiếp theo cô gầy rạc đi, ông Lâm để ý thấy cũng đoán ra tám chín phần, nhưng ông tự biết mình không có tư cách xen vào, đích thân xuống bếp phụ trách một ngày ba bữa của con gái. Thời trẻ ông Lâm từng chuyên nghiên cứu nghệ thuật bếp núc, đáng tiếc đã nhiều năm trôi qua, Lâm Uyển sớm đã quên mất mùi vị trước kia, nhìn thấy thức ăn đầy bàn khó tránh có chút thất thần. Cha cô hồ thẹn trong lòng, chỉ có thể không ngừng gắp

thức ăn vào bát cô, đồng thời giới thiệu giá trị dinh dưỡng của từng món.

Lâm Uyên nhìn món ngon trên bàn, phát hiện thực đơn trùng khớp với những món dành cho thai phụ cô từng tra trên mạng, một dòng nước ấm áp dâng trong lòng, cô chân thành nói cảm ơn cha.

Ông Lâm hơi lúng túng, vội nói, cha mới phải cảm ơn con, cho cha cơ hội bù đắp cho con, không để cha mang tiếc nuối này vào trong quan tài.

Người đi kia chủ động gọi điện thoại tới, nhiệt tình thăm hỏi ân cần, khẩu âm phương Nam mềm mại, nghe ra chắc là phụ nữ dịu dàng hiền lành, cha cũng từng nhắc tính tình bà ấy rất tốt. Còn em trai trong điện thoại mở miệng là “chị”, đòi số QQ của cô, còn hỏi nghi hè có thể đến đây chơi với cô không. Được người khác gọi là “chị” cô thấy rất lúng túng, cũng rất lạ lẫm, hình như hoàn toàn không tồi tệ như trong tưởng tượng.

Từ sau khi mang thai, Lâm Uyên phát hiện mình trở nên khoan dung hơn rất nhiều. Cô tình cờ nhìn thấy tấm ảnh trong ví của cha, là tấm ảnh chụp lúc cô trong một trăm này tuổi, cũng chính là ảnh ba người hòa thuận vui vẻ, cô nghĩ một lát rồi nhắc nhở ông rằng như vậy không ổn, đi nhìn thấy sẽ đau lòng.

Vừa nói đến vấn đề này, cha cô bỗng ừ rừ, nói rằng kiếp này người phụ nữ duy nhất ông từng yêu chính là mẹ cô. Vậy nên khi bà tuyệt tình rời đi, ông mới mãi không thể mở lòng, yêu càng nhiều thì hận càng sâu.

Cô hỏi: “Thế tại sao cha lại kết hôn nữa rồi?”

Cha cô xấu hổ: “Vì cuộc sống.”

Phải rồi, cuộc sống luôn cần tiếp tục, sự trống rỗng cần được lấp đầy, vai diễn còn thiếu cần có người bổ sung.

Cô nói: “Vậy thì cha yêu thương họ nhiều vào, không được qua vài năm rồi lại hối hận vì điều này.”

Chiều hôm nay Lâm Uyên nhận được một cuộc điện thoại, là số máy lạ. Giọng nói đối phương khàn đặc nhưng không bớt phần nghiêm trọng, hần nói: “Tôi là Trần Túy, tôi muốn gặp cô.”

Mấy phút sau, Lâm Uyên nhìn thấy Trần Túy trong một quán cafe yên tĩnh gần đó, địa điểm là do hần đề nghị.

Hần thay đổi rất nhiều, không chỉ so với hai năm trước, so với mấy ngày trước lúc nhìn thoáng qua trong bệnh viện cũng đã vô cùng khác biệt, cái xác thì vẫn còn đó, nhưng con người bên trong dường như đã biến thành người khác.

Trần Túy ngồi xuống, nhìn vào mắt cô, chỉ điều này đã khác hẳn so với ngày trước, ngày trước hần không bao giờ dám nhìn thẳng vào mắt cô như thế. Hần nói: “Lâm Uyên, tôi biết bây giờ xin lỗi là quá muộn, một câu xin lỗi của tôi chẳng đáng gì so với những tổn thương mà cô đã chịu, nhưng tôi vẫn phải nói, xin lỗi.”

Dứt lời hần liền làm tư thế cúi đầu, Lâm Uyên ghen hống, dịch chuyển tầm mắt ra ngoài cửa sổ.

“Vừa nãy tôi đã đến sở công an.”

Nghe thấy câu này, cô lập tức thu lại ánh mắt, ngạc nhiên nghi ngờ nhìn đối diện.

Trần Túy cười khổ, cúi mặt: “Nói ra cô có thể không tin, hai năm nay mặc dù tôi không thể nói hằng ngày đều sống trong áy náy, nhưng cứ nhớ lại chuyện đó tôi lại...” Hần nói đến đây, nắm chặt cốc nước trên bàn, đầu lông mày hơi cau lại, ngón tay siết mạnh, hình như đang dằn đo dùng từ, thật ra là đang chống lại sự căng thẳng.

“Tự trách mình, trong lòng rất khó chịu.” Trần Túy nói xong khẽ thở phào nhẹ nhõm, giờ tay vò tóc, tiếp tục nói: “Nhưng, con người có thói hư tật xấu, mỗi lần tôi đều tự an ủi mình, sự việc đã đến nước này không thể sửa chữa, về sau chú ý là được.”

Mắt hần bỗng đỏ ngầu, thờ dãi một tiếng, nói: “Nhưng không ngờ, ông trời vẫn nhớ, nhanh như vậy đã đến đòi nợ rồi.”

Lâm Uyên không lên tiếng, như đã mất đi khả năng phản ứng, ngồi im cứng đờ, ánh mắt ngừng lại trên bình hoa cạnh bàn.

Trần Túy cầm cốc nước uống một ngụm lớn, như muốn ném thứ gì xuống, đồng thời ra sức chớp mắt, đẩy lùi dòng nước mắt sắp trào ra. Hần đặt cốc xuống, tự nói với mình: “Lần này, dù gì cũng không thể để anh ấy chịu phạt thay tôi.”

Điều chỉnh lại cảm xúc, hần ngẩng đầu nhìn Lâm Uyên lần nữa, nghiêm túc nói: “Lâm Uyên, hôm nay tôi tìm cô có hai mục đích, một là xin lỗi cô, hai là, lỗi lầm tôi phạm phải tôi sẽ tự mình gánh vác.”

Trần Túy rời khỏi, ánh mắt Lâm Uyên vẫn dùng nguyên chỗ cũ, rất lâu sau cô mới nhìn rõ một bó hoa màu xanh tím trong bình, là hoa “Đừng quên tôi”[1], cô luôn cho rằng, trong số những loài hoa cô biết, cái tên này nghe hay nhất.

[1] Tên tiếng Việt là hoa lưu ly.

Nhớ lại câu cuối cùng Trần Túy nói: “Lâm Uyên, tôi không mong cô tha thứ cho tôi, tôi chỉ mong cô đừng ghi nhớ sai lầm của tôi lên anh trai tôi. Anh ấy, chính miệng anh ấy từng nói với tôi, anh ấy yêu cô.”

Nét mặt cứng đờ cuối cùng xuất hiện một vết nứt, có chất lỏng ấm áp chảy qua khóe môi, trong vị mặn màng theo chút cay đắng.

Lâm Uyên đi hơi vội, lúc ra thang máy còn thờ gấp, hỏi y tá xem Trần Kinh đang ở phòng nào rồi vội vàng tìm theo số phòng. Một tiếng trước Trần Tây gọi điện nói Trần Kinh tỉnh rồi, đã từ phòng ICU chuyển sang phòng bệnh cao cấp. Lúc đó cô đang tản bộ bên ngoài, nghe thấy tin này tâm trạng bỗng nhẹ nhõm hẳn, giờ mới ý thức được mấy ngày nay thần kinh của mình luôn căng thẳng.

Cô chẳng nghĩ ngợi gì liền ra bên đường gọi xe tới đây, đến khi đứng trước cửa phòng bệnh mới đột nhiên ngừng lại, mình tùy tiện chạy tới thế này liệu có thích hợp không?

Đang lúc do dự, cửa phòng bật mở từ bên trong, một người bước ra, là Phương Chính. Anh ta nhìn thấy cô liền kinh ngạc: “Lâm Uyên?”

Lâm Uyên rút bàn tay đang giờ lên lại, hỏi: “Anh ấy tỉnh rồi?”

“Ừ, phải, tỉnh lúc sáng.”

Thấy mắt Lâm Uyên vẫn nhìn chăm chú cánh cửa khép hờ phía sau, Phương Chính hỏi: “Vào không? Bây giờ rất đông người.”

Lâm Uyên nghĩ một lát rồi nói: “Thôi, biết anh ấy không sao là tôi yên tâm rồi.” Trước khi quay người lại xác nhận thêm lần nữa: “Anh ấy không sao thật chứ?”

Phương Chính không trả lời ngay tức khắc mà hơi cau mày, Lâm Uyên thấy vẻ mặt này của anh ta, vừa mới yên lòng đã lại thấp thỏm, nghi ngờ hỏi: “Anh ấy sao rồi?”

Phương Chính chỉ về phía sảnh nói: “Chúng ta qua bên đó nói chuyện nhé.”

Tầng này là phòng bệnh cao cấp, rộng rãi mà ít người, sảnh chờ thênh thang, ánh sáng rất tốt, xung quanh bày nhiều chậu cây cảnh. Phương Chính đi thẳng tới trước cửa sổ, đầu tiên anh ta liếc nhìn ra ngoài rồi mới quay đầu đối diện với Lâm Uyên. Thấy vẻ mặt cô căng thẳng nhìn mình chăm chăm, anh ta đoán một chút, nói: “Tiểu não của hần bị thương hơi nặng, hiện tại nửa người bên phải không thể cử động, cảm xúc cũng thay đổi, nóng nảy khác thường...”

Lâm Uyên mở to mắt, mãi sau mới hiểu câu này, một bên người không thể cử động, vậy chẳng phải liệt nửa người sao? Dường như có thứ gì đó nhanh chóng lấp đầy cổ họng cô, loáng chốc đã ứ nghẹn, không nói nổi một câu.

Phương Chính thấy vậy vội tiếp lời: “Cô đừng lo, bác sĩ đang bàn phương án chữa trị, chỉ là tình thần chống đối của hần lúc này rất mạnh mẽ, từ lúc tỉnh đến giờ không đồng ý gặp người khác, cũng không chịu phối hợp...”

Lâm Uyên đắm chiều một lát, ngẩng đầu kiên quyết nói: “Tôi phải gặp anh ấy.”

“Bây giờ?”

“Tiện không?”

Phương Chính bị chấn động bởi sự kiên quyết của cô, gật đầu đáp: “Được. Đi, tôi đưa cô đi.”

Trở lại phòng bệnh, Phương Chính đẩy cửa, hai người lần lượt bước vào, người bên trong đang khẽ trò chuyện, lúc này ai nấy đều ngạc nhiên nhìn qua. Đa số là những người cô từng gặp, Hường Dương và mấy người bạn của Trần Kinh, còn có anh họ của hần cô đã gặp mấy ngày trước, chỉ có một cặp vợ chồng hơn sáu mươi tuổi đang ngồi trên sofa là chưa từng gặp bao giờ, cô thầm đoán, đây chắc là cha mẹ Trần Kinh.

Phương Chính giới thiệu cô với cặp vợ chồng: “Bác trai, bác gái, đây là Lâm Uyên.”

Từ khi cô bước vào hai người đã đoán ra, cha Trần Kinh không tỏ vẻ gì, hay đúng hơn là không biết nên tỏ ra như thế nào, mẹ hần thì xúc động đứng dậy, bà còn chưa kịp lên tiếng đã nghe một tiếng loảng xoảng vọng ra từ trong phòng, cả tiếng gào thét “Cút”.

Lâm Uyên nghe thấy tiếng gào thét tức giận cực độ mà vô cùng quen thuộc này bỗng thấy thân thiết, sau đó lại có chút đau lòng. Mẹ Trần Kinh lau nước mắt, Phương Chính vội nói: “Bác gái, hay để Lâm Uyên vào khuyên xem sao.”

Hường Dương cũng hòa theo: “Đúng đó, bây giờ A Kinh cũng chỉ có thể nghe lời Lâm Uyên thôi.”

Mẹ Trần Kinh đi tới nắm chặt tay Lâm Uyên, nói: “Tiểu Lâm, vậy phải nhờ cháu khuyên giải A Kinh rồi, bây giờ nó không chịu tiêm cũng không chịu uống thuốc, thế này sao được chứ...”

Lâm Uyên gật đầu, nắm lại tay bà một lát để động viên.

Phòng bệnh là phòng kép, bên ngoài là phòng khách, bên trong mới là phòng sinh hoạt của bệnh nhân. Lúc cô đi đến, y tá bên trong đang đẩy cửa bước ra, tay còn cầm một nắm thủy tinh vỡ vụn, thấy cô đi vào, y tá nhỏ tiếng nhắc nhở: “Bây giờ cảm xúc của bệnh nhân không tốt, cô cần thận chút.”

Lâm Uyên cảm ơn, đẩy cửa tiến vào, đầu giường hướng về phía cửa sổ được nâng lên một chút. Người trên giường đang nghiêng đầu nhìn ra ngoài, tư thế rất tốn sức, gương mặt nghiêng gầy gò như được khắc bằng dao. Tuy không nhìn thấy ánh mắt của hần nhưng có thể cảm thấy đó chắc chắn là sự

chán ngán. Lâm Uyên bỗng xót xa, lại nghe hắt lạnh lưng ném ra hai chữ mà chẳng thèm quay đầu: “Ra ngoài!”

Lời này còn dứt khoát hơn cả tiếng gào thét ban nãy, càng khiến Lâm Uyên khó chịu trong lòng, không những chẳng ra ngoài, trái lại còn thuận tay đóng cửa. Trần Kinh cau mày quay đầu lại, trong khoảnh khắc nhìn thấy cô, một ngọn lửa cháy lên trong hân, vô cùng sáng rõ, lời trách mắng suýt bật ra biến thành tiếng gọi dịu dàng: “Uyên Uyên?”

Lâm Uyên “ừ” một tiếng. Cô đã từng thấy dáng vẻ yếu ớt của hân nhưng chưa từng thấy hân mặc đồ bệnh nhân, quần áo nhạt màu khiến gương mặt hân càng thêm trắng bệch, môi hân cũng tái, so với người đàn ông bình thường hô mây gọi gió kia quả là hai người khác hẳn. Phòng rộng như vậy, cô bước từng bước lại gần mà như đang vượt qua trăm núi ngàn sông, ánh mắt hân cứ dõi theo cô, bình tĩnh mà tha thiết. Đến trước giường, thấy chân trái đang bó thạch cao của hân, cô khẽ hỏi: “Còn đau không?”

Khóe môi Trần Kinh hơi nhếch lên, lắc đầu.

Về mặt quen thuộc lại hơi dễ thương này khiến tâm trạng Lâm Uyên dễ chịu hơn một chút, vừa ngồi xuống cạnh giường liền nghe hân nói: “Em gầy rồi.”

Lâm Uyên thấy mũi cay cay, ánh mắt nhìn sang tay phải đang đặt bên giường của hân, từng mạch máu trên mu bàn tay rõ ràng đến vậy, bên trên còn có mấy vết tiêm và thuốc từng dán ở đó. Chính là bàn tay này không thể cử động ư? Trái tim cô bắt đầu co rút đau đớn, lẩm bẩm nói: “Anh cũng gầy rồi.”

Trong lòng nghĩ, đâu chỉ gầy chứ, rõ ràng là thành cái xác ve rồi. Nhìn thấy một chiếc khay ở đầu giường, trong một tờ giấy có hai viên thuốc, lại thấy một vũng nước trên sàn, cô hỏi: “Phải uống thuốc này à?”

Trần Kinh không lên tiếng, cô ra về dừng dậy, miệng nói: “Tôi đi hỏi y tá...”

Trần Kinh “ừ” một tiếng không cam lòng, cô hơi buồn cười, tìm được một chiếc cốc mới trong tủ bên cạnh, ra lấy nước ấm rồi quay lại đưa cho hân: “Uống thuốc đi, nghe lời bác sĩ mới có thể sớm hồi phục.”

Nghe tiếng “hử” như có như không của hân, tay trái đón lấy cốc nước uống một ngụm, Lâm Uyên thấy hân bất tiện, đưa tờ giấy đựng thuốc đến trước miệng hân: “Há miệng.”

Trần Kinh ngạc nhiên ngược mắt nhìn cô, cô giục hân: “Mau lên!”

Hân sững sờ, liền nghe lời há miệng ra, còn hơi ngửa đầu phối hợp để cô đổ thuốc trong giấy vào, vốn định đổ từng viên, kết quả là đổ vào hết chỉ trong một lần.

Trần Kinh uống mấy ngụm nước dẫn thuốc, hình như uống thật rồi, mấy ngụm mà đã uống sạch nước. Lâm Uyên đón lấy cốc, nói: “Có muốn uống thêm chút không?”

Nhưng hân bỗng nắm chặt tay cô, Lâm Uyên nhìn hân, hân cũng nhìn vào mắt cô, trong gang tấc dường như có mạch nước ngầm đang dâng trào, lạnh lẽo mang theo thứ gì đó. Cô dùng tay còn lại cầm cốc đặt vào chỗ cũ, còn bàn tay này cứ mặc cho hân nắm.

Trần Kinh cũng không nói, đưa mắt nhìn xuống, nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay cô, dáng vẻ im lặng lại ngang bướng giống như trẻ nhỏ đang cáu kỉnh. Lúc mới bắt đầu còn có thể cảm thấy sự hung dữ và nóng nảy phả ra từ trên người hân, nhưng dần dần tàn đi, giờ hân giống như một chú mèo ngoan ngoãn... À không, phải là một chú hổ.

Trái tim Lâm Uyên càng trở nên mềm mại hơn, đồng thời còn có chút xót xa, cay đắng. Nhớ lại chuyện vừa xảy ra ban nãy, cô nhẹ nhàng khuyên: “Ngày trước khi tôi mắc bệnh, anh đã nói với tôi thế nào, bây giờ có cần tôi nói lại những lời đó cho anh nghe không?”

Trần Kinh vẫn im lặng, trước giờ chưa từng thấy hân im lặng đến vậy, im lặng khiến người khác không quen, cũng khiến họ đau lòng. Lâm Uyên cảm thấy mình nên làm gì đó, thế là cô thăm suy tính một lát rồi nhỏ tiếng: “Tôi có thai rồi.”

Trần Kinh đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt lại ánh lên sáng ngời, hỏi: “Em sẽ sinh nó chứ?”

Lâm Uyên gật đầu.

Đôi mắt hân lấp lánh, nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn em.”

Lúc này y tá thò đầu vào qua cửa, hết sức cẩn thận hỏi: “Bây giờ có thể truyền nước chưa?”

Lâm Uyên không hỏi ý kiến của Trần Kinh, tự quyết định, đáp: “Có thể rồi.”

Y tá nói trong dịch có thành phần an thần, truyền được một nửa Trần Kinh đã ngáp dài, đợi hân ngủ Lâm Uyên mới rời khỏi. Nhưng cửa vừa đóng, hân liền mở to mắt, hân cũng muốn ngủ, bởi như thế có thể tạm thời quên đi phiền muộn. Có điều hân không ngủ nổi, bảy ngày bảy đêm trước hình như hân đã ngủ hết cả nửa đời còn lại rồi, bây giờ hân lúc nào cũng tỉnh táo, tỉnh táo đến mức cảm nhận hiện trạng bất lực thật tàn nhẫn này.

Hai tiếng trước, mấy chuyên gia đến kiểm tra tình trạng của hân để nghiên cứu thảo luận phương án điều trị. Họ nói phương pháp truyền thống không triệt để, thương tích này của hân nhất định sẽ để lại di chứng, có thể áp dụng cấy ghép tế bào thần kinh gốc, phương pháp này cần nhiều thời gian một chút, phải nuôi dưỡng tế bào thần kinh não ở bên ngoài cơ thể trước, sau quá trình thử nghiệm mới cấy ghép vào cơ thể hân...

Hắn chẳng hứng thú nghe những trình tự phức tạp đó, chỉ hỏi tỉ lệ thành công là bao nhiêu?

Bác sĩ ngập ngừng, nói phương pháp này còn đang trong giai đoạn đầu, tỉ lệ thành công khoảng 10%, có thể ra nước ngoài làm phẫu thuật, tỉ lệ thành công sẽ cao hơn một chút.

Lúc đó lòng hắn thực sự lo lắng, khả năng thất bại là 90%.

Trần Kinh thờ dài, nửa người bên phải vô tri vô giác như khúc gỗ. Hắn nhìn tay phải mình, bàn tay cầm bút kí tên, bàn tay nâng ly rượu, kẹp điều thuốc, bây giờ lặng yên nằm đó thành một thứ đồ trang trí. Hắn không thể tưởng tượng sau này mình chống gậy lê đi từng bước, hành động chậm rì như người già đã vào tuổi xế chiều, càng không thể tưởng tượng nửa đời sau sẽ trải qua trên chiếc giường này, ăn uống vệ sinh ngủ nghỉ đều phải dựa vào sự giúp đỡ của người khác. Hắn không thể tưởng tượng khi mình hoàn toàn trở thành một kẻ vô dụng, vô dụng đến ngay một người bình thường nhất cũng không bì kịp.

Tức giận trong lòng, tay trái hắn siết thành nắm đấm ra sức nện mấy cái xuống giường, chân trái ra sức đạp nhưng lập tức tác động đến vết thương, đau tới mức nhăn mặt nghiêng răng. Hắn đột nhiên muốn khóc, nhưng tuyệt đối không phải vì đau.

Ngày trước Lâm Uyển xảy ra chuyện, hắn còn có thể bình tĩnh đánh giá khách quan, đây chỉ là một việc bất hạnh. Trên thế giới mỗi ngày đều có vô số tai họa do thiên nhiên và con người gây ra, ai gặp phải thì người đó xui xẻo, con người không thể đối đầu với số mệnh, chỉ có thể chấp nhận mà thôi. Nhưng giờ đến lượt hắn xui xẻo, hắn phát hiện mình hoàn toàn không chấp nhận nổi. Cho dù vẫn có 10% cơ hội, thậm chí cao hơn thế, hắn cũng không thể chấp nhận.

Sự nghiệp của hắn vừa trải qua một bước khó khăn, cần dẫn dắt ổn định nhiều thứ. Tình yêu của hắn vừa đâm chồi nảy lộc, cần hắn che chở yêu thương. Hắn đang tràn đầy lòng tin và sẵn sàng phấn đấu vì cuộc sống hạnh phúc của mình, vậy, mà một tai nạn xe đã hất văng rồi nghiền nát tất cả...

Bây giờ hắn đã hiểu Lâm Uyển, hiểu hoàn toàn. Nhưng hiểu rồi lại càng thêm khó chịu, hắn còn định tái tạo lại cuộc sống và ước mơ vụn vỡ của mình, còn muốn tiến thêm một ngàn bước. Nhưng giờ đây, hắn không thể đi nổi dù chỉ là một bước. Uyển Uyển nói cô đang mang trong mình đứa con của hắn, nhưng khi đứa bé chào đời, hắn không biết liệu mình có thể ôm nó hay không.

Bác sĩ nói, vùng nào đó trong não bộ kiểm soát tâm trạng của hắn đã bị tổn hại, dẫn đến việc hắn dễ kích động, không thể khống chế cảm xúc. Hắn không biết nỗi buồn của hắn lúc này có phải vì nguyên nhân đấy hay không, hắn chỉ biết mắt hắn cay cay, chất lỏng trong mắt nóng bỏng đến mức làm con ngươi đau rát. Hắn che tay phải lên mặt, chất lỏng ấm nóng trào ra từ khóe mắt.

Hắn biết, hắn chỉ dám lặng lẽ buông thả phần yếu đuối của bản thân trong thời khắc không ai biết được này.

Đội lát nữa thôi, hắn vẫn sẽ là Trần Kinh kiên cường.

Ông Lâm mới sáng sớm đã ra khỏi khách sạn, tiện đường qua chợ sáng mua rau cỏ và hoa quả tươi, sau đó đến chỗ con gái làm cơm sáng cho cô. Lúc ông tới, Lâm Uyển vừa mới nòn dừ đội, đi phải vịn tường.

Ông đau lòng hỏi: “Không phải đã kê thuốc chống nôn sao?”

Cô lắc đầu nói: “Con uống hai lần, không có tác dụng.”

“Hay là đi mua thêm một ít?”

“Không cần đâu.” Cô nghĩ bụng, sức mạnh của gene di truyền cũng thật lớn, nó mới có chút xiu như vậy mà đã gầy vò cô đến thế, sau này không biết còn gì nữa đây? Xem ra làm mẹ quả là thách thức lớn nhất trên đời.

Ông Lâm đã có thể làm thành thạo những món chuyên dành cho thai phụ, cháo gạo lứt, trứng luộc nước sôi, salad khoai tây dưa chuột thái sợi, chỉ cho muối và giấm, không được có một chút dầu.

Ăn một nửa thì chuông cửa reo, Lâm Uyển ra mở cửa, trợ thủ đắc lực của Trần Kinh đứng ngoài, là thư ký Ngô đã giúp hắn làm không ít việc xấu, anh ta cung kính nói: “Lâm tiểu thư, tổng giám đốc Trần bảo tôi giao cái này cho cô” nói rồi đưa cho cô một tập tài liệu, “Sau khi kí tên phải đem đi công chứng.”

Lâm Uyển nhận lấy, tiêu đề không xa lạ, trước đó không lâu Trần Kinh đã từng đưa một thứ thế này cho cô, khi đó cô rất tức giận, nhưng lần này chẳng có sức mà giận, chỉ hơi nghi ngờ, lần này Trần Kinh lại đưa cô là có ý gì?

Thư ký thấy cô do dự, giải thích: “Tổng giám đốc Trần nói cô nhất định phải nhận, đây là phí nuôi dưỡng đứa bé.”

Nghe thấy ba chữ “phí nuôi dưỡng”, bàn tay đang cầm tài liệu của Lâm Uyển bỗng run lên, dưa chuột giấm vừa nảy hình như đã trôi vào trái tim, chắc cha cô bỏ nhiều giấm quá rồi, chua đến mức khiến cô khó chịu. Người này, người này rốt cuộc đang nghĩ gì đây? Cô nhìn mấy chữ lớn in đậm hồi lâu, cuối cùng hiểu ra, đây là hắn đang chịu trách nhiệm.

Cô liền nổi giận, không phải cô nuôi con cho hắn, đó là con của cô, cô tự mình nuôi. Bỗng một suy nghĩ trở dậy, sau này liệu hắn hoặc gia đình hắn có giành đứa con với cô không, có vẻ người làm tiền đều thích làm việc này. Nghĩ đến đó, cô trả lại tài liệu cho thư ký, nghiêm mặt nói: “Anh về bảo Trần Kinh, con tôi tôi tự nuôi được, khỏi phiền đến anh ta.”

Thư ký Ngô nhận lấy, còn chưa kịp mở miệng đã nghe cô cảnh cáo: “Còn nữa, đừng hòng chiếm con tôi.”

Thư ký Ngô ngẩn người, vội nói: “Lâm tiểu thư, cô hiểu lầm rồi.” Anh lật tài liệu, chỉ vào một trang nào đó, nói: “Đây còn có một bản tuyên bố.”

Lâm Uyên liếc mắt nhìn, vừa khéo bắt được một câu: “Người nhà họ Trần không được lấy bất cứ lí do nào làm phiền cuộc sống của mẹ con Lâm Uyên.” Cô giật lại tài liệu, sau khi xem qua càng ngạc nhiên, hẳn chịu trách nhiệm quá chu đáo, từ khi nào hẳn trở nên thiện lương như vậy? Cô nghĩ không thông, cảm thấy mình phải đích thân hỏi thử hẳn, bèn bảo thư kí: “Di động, tôi phải nghe anh ta tự nói...”

Thư ký Ngô trả lời: “Bác sĩ dặn không được nghe điện thoại.”

“Ừ, phải, vậy tôi đi tìm anh ta.” Lâm Uyên định vào thay quần áo, thư ký ngập ngừng sau lưng cô: “Tổng giám đốc Trần đã chuyển viện rồi.”

Lâm Uyên ngạc nhiên quay người lại, hỏi không suy nghĩ: “Đi đâu rồi?”

Thư ký Ngô sắc mặt khó coi, nhếch miệng không nói.

Lâm Uyên thất vọng cười, tự trả lời: “Tôi hiểu rồi.”

Ông Lâm đang trong bếp ép nước trái cây, cảm thấy bầu không khí khác lạ liền bê cốc đi tới, thấy thứ trong tay cô, khó hiểu hỏi: “Chuyện gì thế? Đây là cái gì?”

Cô khịt mũi hỏi: “Ký vào đâu?”

Thư ký nhắc: “Cô không xem trước nội dung sao?”

Lâm Uyên cười, thản nhiên nói: “Không cần đâu, nếu anh ta đã muốn như vậy, tôi làm theo là được.”

Thư ký vẻ mặt phức tạp lật lật tài liệu đến trang cuối cùng. Lâm Uyên nhìn thấy Trần Kinh đã kí tên ở góc dưới bên phải, nét chữ rất cứng nhắc, cô cũng lại một chút rồi ký tên mình vào.

Thư ký đi khỏi, Lâm Uyên vẫn ngẩn ngơ đứng nguyên chỗ cũ, cha cô lo lắng hỏi: “Uyên Uyên, rốt cuộc có chuyện gì?”

Lâm Uyên mếu máo, ra sức chớp chớp mắt, nhún vai liên tục nói: “Không sao, chỉ là ký mấy thứ về mặt hình thức.” Dứt lời cô liền về phòng ngủ, cha cô vội nói: “Còn chưa ăn xong cơm này.”

Cô chẳng thèm quay đầu, đáp: “Con ăn no rồi.”

Đóng cửa lại, Lâm Uyên dựa vào cửa, khẽ thở dài. Quan hệ vốn đã kết thúc, làm vậy cũng là bình thường. Cho dù hẳn như thế nào đều có nhiều người quan tâm hẳn, có sự điều trị tốt nhất, chăm sóc tốt nhất, chẳng đến lượt cô lo nghĩ. Cứ vậy đi, cô sẽ nuôi con của chính mình, sống cuộc đời chính mình.

Lâm Uyên ổn định tâm trạng xong xuôi, nhìn thấy va li hành lí bên giường đã trống rỗng. Cô đi tới mở cửa, lấy từng bộ quần áo trong tủ, chẳng thèm gấp mà cứ thế bỏ vào va li, hành động này không cần suy nghĩ nhiều, chỉ là đồ lấy ra rồi lại nhét vào mà thôi.

Mới một lúc, chiếc va li đã chật ních, cô ngồi trên giường, trong lòng một mảng mờ mịt, quay người mở ngăn kéo tủ đầu giường. Bên trong lác đác vài món đồ, một chiếc hộp nằm lơ lửng ở góc tủ. Cô thờ dài, như đã hạ quyết tâm, cầm nó lên bóc giấy gói bên ngoài, mở ra, hơi sùng sốt.

Cô cứ tưởng đây là trang sức gì đó, nhưng chiếc hộp vẫn là hộp đựng đồ trang sức, thứ bên trong lại là hai chiếc khóa. Cô lúi đống sợi dây trong hộp quả ra, lấy được một mảnh giấy, bên trên chỉ có một dòng địa chỉ, là bút tích của hẳn, mạnh mẽ có lực, vẫn là nét chữ tay phải viết ra, giống hệt như con người hẳn.

Theo như cô biết, khu vực trên địa chỉ là một trong những khu dân cư lâu đời nhất của thành phố này, Trần Kinh đưa cô địa chỉ ấy không biết là dụng ý gì, có điều cứ đi thử xem sẽ biết. Cô lập tức ra ngoài gọi xe đến đó, quả nhiên là nhà cổ, đầu phố còn treo biển đơn vị bảo tồn di tích văn hóa. Cô men theo ngõ đi vào trong, cuối cùng đã tìm thấy số nhà trên địa chỉ.

Giống như những nhà khác, đều là tường gạch xanh và cửa sắt đen. Cô dùng một chiếc chìa mở cửa sân, đây là khoảng sân không lớn không nhỏ, rộng xấp xỉ ngôi nhà trước kia của bà ngoại cô. Gần đó có một cây nhỏ, trông lá chắc là hoa anh đào. Dưới mái hiên trước nhà bày một hàng chậu hoa, từng chùm hoa đỏ trông rất tươi vui.

Lâm Uyên càng ngắm càng cảm thấy kì lạ, mùa thu, cây anh đào, chậu hoa... Cô vội dùng chiếc chìa còn lại mở cửa nhà, bước vào, đúng như cô đoán. Cùng một cách sắp đặt, cùng một kiểu trang trí, kì lạ! Cô chạy qua nhìn sofa, nhìn bàn uống nước, rõ ràng là đồ dùng trong căn nhà trước đây. Cô lại chạy đến “phòng mình”, chiếc giường đơn quen thuộc, đầu giường còn có nhân vật hoạt hình cô dán lên.

Lâm Uyên không dám tin, bịt chặt miệng. Cô cảm thấy hình như mình nằm mơ, hoặc có người thi triển ma pháp biến trở lại ngôi nhà vốn đã mất đi năm đó. Nhìn những chi tiết quen thuộc, cuối cùng cô đã hiểu, thì ra việc lưu giữ hình ảnh khi đó là dùng vào việc này. Cô ngăn người ngồi lên mép giường, ngay cả ga giường hồng phấn phủ lên cũng là của cô. Đối diện là bàn học, bên trên có một giá sách đơn giản, một dãy sách xếp ngăn nắp, bên cạnh là đèn bàn, đồng hồ báo thức...

Ồ, trên bàn còn có thứ gì đó, cô qua xem thử, là một bức thư và một túi hồ sơ. Cô mở túi hồ sơ ra, là chứng nhận bất động sản, bên trên có tên cô.

Lại bóc thư ra, chỉ có một trang giấy, vài dòng chữ.

Uyển Uyển, xin lỗi em tôi lại tự ý quyết định lần nữa, nhưng tôi đoán em sẽ thích. Tôi không biết ma pháp nhưng sẽ cố gắng hết sức giữ lại những gì em muốn.

Phải rồi, dây đu trước kia quá cũ nên không an toàn, tôi đã bảo người làm cái mới.

Sinh nhật vui vẻ.

Đề tên: Trần Kinh. Bức thư viết từ một tháng trước.

Lâm Uyển sững sờ nhìn ngày tháng, một tháng ư, ba mươi ngày ngắn ngủi lại xảy ra nhiều chuyện như vậy. Một tháng trước, khi làm những việc này, tâm trạng Trần Kinh như thế nào đây? Rồi cô lại nghĩ, thời gian đó hẳn bận như thế, sao lại có thời gian thu xếp chuyện này...

Cô quan sát bức tường và sàn gạch, không dính một hạt bụi nhỏ, quả nhiên đều là mới. Sờ mặt bàn, không một chút sạn, nhớ đến ga trải giường cô đựng vào ban nãy cũng không hề cảm thấy ẩm ướt, xem ra nơi này có người đến trông nom. Lâm Uyển ngồi xuống chiếc ghế trước bàn học, chống cánh tay lên bàn, nhắm mắt lại. Cô thừa nhận, cô quá kinh ngạc, những việc người này có thể làm mãi mãi vượt quá tưởng tượng của cô.

Lâm Uyển khóc.

Lần này không hoàn toàn vì buồn, còn vì cảm động, và cả hạnh phúc.

Công ty có chuyện nên ông Lâm phải về, hằng ngày Lâm Uyển vẫn y như cũ, nôn ọe, đi dạo, dắt cún, ăn cháo, ăn những món không dầu, ăn xong thì trộn salad hoa quả sữa chua, vừa ăn vừa xem phim Hàn Quốc, khỏi phải suy nghĩ lại có thể cười to. Điều khiến cô mừng vui hơn cả là cuối cùng có thể ăn vào nhiều hơn nôn ra. Buổi tối trước khi đi ngủ đọc mấy trang “Bà mẹ trẻ cần biết”, cô không có mẹ truyền thụ kinh nghiệm, những việc này chỉ có thể tự học.

Một hôm bác gái gọi điện đến, nói Trần Túy tới nhà xin lỗi rồi, còn đi tảo mộ Vương Tiêu, khóc rung rức trước mộ, cuối cùng bà than vãn số phận thật trớ trêu. Mấy ngày sau, Đàm Hy Triết gọi tới nói, Trần Túy đã bị tuyên án, quá trình điều tra khá vất vả, chứng cứ vụ tai nạn năm đó đã tiêu hủy hết sạch, quá nhiều người liên quan, đầu sóng ngọn gió chính là anh trai yêu quý của cậu ta. Trong nhà cãi nhau ầm ĩ, bà Viên khóc suốt ngày, hai đứa con trai đứa thế nọ đứa thế kia, dù có là ai cũng chẳng chịu nổi. Cả gia tộc đều phản đối vì đây không chỉ là chuyện của mình cậu ta, sẽ liên lụy danh tiếng của cả dòng họ. Nhưng Trần Túy làm ầm lên như bị điên, cạo trọc đầu, tuyệt thực, cuối cùng cũng thành công đưa bản thân vào tù, tòa xử bảy năm, đó là kết quả của sự đấu tranh trên nhiều mặt.

Đàm Hy Triết xúc động, năm đó cậu ta được anh trai mình không tiếc gì bảo vệ, bây giờ cậu ta lại vì chuộc tội mà tự giã vò bản thân, nhận hết trách nhiệm về mình để bảo vệ anh trai. Có điều nói đi cũng phải nói lại, cậu ta quả là vẫn có chút bản lĩnh, không hổ em trai của Trần Kinh.

Lâm Uyển không nói gì, nếu kết quả này xảy ra từ hai năm trước cô sẽ cảm thấy có chút vui mừng trong bi thương. Nhưng giờ đã trải qua nhiều chuyện như vậy, cô đã chẳng còn cảm giác nữa. Ban đầu cô tưởng đây là tê liệt, về sau mới biết đây là sự bình tĩnh sau khi đã nghĩ thông. Thứ mất đi đã vĩnh viễn mất rồi, chúng ta chỉ có thể lựa chọn hai con đường để đối mặt: Khắc ghi hoặc quên hết. Cho dù là con đường nào cũng không thể ngăn cản được những vòng quay vô tận của cuộc sống, bởi đời người quả thực rất ngắn ngủi, ngắn ngủi nên không chứa quá nhiều tính toán.

“Bình tĩnh” chứng tỏ cô đã hoàn toàn thoát khỏi quá khứ đau thương. Cô nghĩ, đây chắc cũng là điều Vương Tiêu vui lòng khi nhìn thấy.

Một tuần sau, ông Lâm cử thư ký đến đón Lâm Uyển, trước đó đã từng bàn bạc, cô về thành phố W với cha, một mình nuôi con bây giờ có quá nhiều khó khăn, cô không nên cố chấp rồi để con mình chịu khổ theo. Người đến sân bay tiễn đưa không nhiều, Mẹ Lan, Tư Tư, còn có Phương Chính và Đàm Hy Triết. Tư Tư và Mẹ Lan từng người ôm cô quyến luyến không nỡ buông, cuối cùng ba cô gái ôm nhau đều rơi nước mắt.

Mẹ Lan nói: “Uyển Uyển, nhất định phải về tham dự tiệc đầy tháng con trai mình nhé.”

Lâm Uyển nói: “Ừ, cho dù mình có đến hay không, phong bì đỏ nhất định sẽ đến.”

Tư Tư sụt sùi nói: “Uyển Uyển, mình tưởng chúng ta sẽ luôn ở cạnh nhau.”

Phương Chính và Đàm Hy Triết ở một bên trở mặt nhìn, phụ nữ đứng là cố chấp, chẳng đến nỗi sinh ly tử biệt nhưng vẫn ôm nhau khóc nức nở.

Thật ra ba người ôm nhau chỉ là một lớp nguy trang, Mẹ Lan liếc rất nhanh hai người đang ông không ngó tuấn tú bên kia, nháy mắt ra hiệu hỏi: “Uyển Uyển, hai người này là ai thế, cậu quen nhiều chàng ‘hàng hiếm’ như vậy từ khi nào?”

Tư Tư mất sáng ngời, đề nghị: “Uyển Uyển, cậu có thể suy nghĩ thử xem, mình thấy anh chàng áo sơ mi hồng phấn không tồi, xem ra gả cậu cho người ta cũng được.”

Mẹ Lan ngắt lời: “Mất kiểu gì đấy, vừa nhìn đã biết là gay, không chừng hai bọn họ là một cặp.”

Lâm Uyển: “...”

Đội bên kia ôm đủ khóc đủ rồi tách ra, Đàm Hy Triết dang hai tay, cường điệu nói: “Lâm Uyển, cho ôm cái nào!”

Sảnh chờ đông người qua lại, hai người họ đứng đây đã làm cho không gian sáng bừng, khiến bao nhiêu ánh mắt suýt xoa để ý. Lâm Uyên còn cảm thấy được đèn flash máy ảnh đang chĩa vào mình, cô dờ khóc dờ cười giờ tay phải ra, Đàm Hy Triết không vừa lòng oán trách: “Phân biệt đối xử à, sao không làm như vừa rồi...”

Lâm Uyên bĩu môi nói: “Tôi không muốn lên báo lá cải.”

Hai bàn tay nắm lấy nhau, Đàm Hy Triết bỗng nghiêng người lên trước, nói bên tai cô: “Cô nói xem, nếu chúng ta lên báo lá cải, giả đó có tức đến nỗi nháy ra khỏi giường không?” Dứt lời, anh ta thỏa mãn nhìn thấy nụ cười Lâm Uyên đông cứng.

Lúc bắt tay với Phương Chính, anh cười ha ha nói: “Lâm Uyên, đừng làm như không thể gặp nhau nữa, tôi có một dự cảm, trong tương lai không xa chúng ta nhất định sẽ còn gặp lại.”

Đàm Hy Triết cũng cười, Lâm Uyên nói: “Mong vậy.”

Phương Chính thu lại nụ cười, nói: “Tôi vẫn phải nhiều lời một chút, bây giờ hấn đang tiếp nhận phẫu thuật cấy ghép tế bào gốc, nghe nói tỉ lệ thành công không cao, áp lực rất lớn, cô cũng đừng trách, bây giờ ngày đến chúng tôi cũng không gặp nổi hấn.”

Lâm Uyên bình tĩnh nói: “Tôi hiểu.”

Cô đương nhiên hiểu, hấn là người kiêu ngạo như vậy, sao có thể để người khác nhìn thấy mặt yếu đuối của mình.

Huống hồ còn là người hấn yêu.

Nếu hấn đã chọn cách chiến đấu một mình, vậy cô cũng không cần đến đó làm khán giả.

Cuộc sống là một đấu trường nghiệt ngã, mỗi người đều có trận đấu của riêng mình.

Chẳng phải cô cũng vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Chí Mạng - Tập 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Hạnh Phúc

Lâm Tiểu Bảo vừa đón sinh nhật ba tuổi đã bị mẹ đưa đi nhà trẻ. Mấy ngày đầu không thể quen nổi, sáng sớm hôm nào cũng bày trò chơi xấu, không ngờ một tuần sau đã yêu nơi đó thắm thiết. Á đây, đợi nửa ngày trời xe bus chưa đến, nó cũng sốt ruột, ngước gương mặt nhỏ lên, hỏi: “Mẹ, sao xe vẫn chưa đến?”

Lâm Uyên đang viết weibo[1], xoa đầu con trai nói: “Một lúc nữa sẽ đến.”

[1] “Weibo” là một trang mạng xã hội Trung Quốc.

Tiểu Bảo không chịu yên, mở ô che nắng của mẹ ra, hét to: “Mẹ ơi! Mẹ xem con giống cây nấm chưa?”

Lâm Uyên ngẩng đầu, dưới chiếc ô nền đỏ chấm bi trắng lộ ra cái dáng lùn chũn, thật là giống.

“Mẹ chụp ảnh cho con được không?”

“Được chứ.”

Lúc chụp cô thấy rất buồn cười, con trai đom đàng lại yêu bản thân, điểm này thật không giống cô.

Chụp xong, Tiểu Bảo sáp đến xem, Lâm Uyên liền ngồi xổm xuống, Tiểu Bảo xem ảnh ra về ngạc nhiên hỏi: “Bảo Bảo đáng yêu là con nhà ai nhỉ?”

Lâm Uyên cười ha ha phớt lờ: “Con nhà mẹ chứ ai.”

Tiểu Bảo cười khanh khách, ôm cổ mẹ hỏi bằng giọng ngây thơ: “Mẹ xinh đẹp là của ai nhỉ?”

Lâm Uyên cười đáp: “Của Lâm Tiểu Bảo chứ ai!”

Đây là đối thoại kinh điển của họ, tăng bốc lẫn nhau, khen mãi không chán. Hai mẹ con chơi thêm một lúc, xe bus sơn hình hoa hướng dương đã đến, Tiểu Bảo hoan hô nhảy tung tăng, hôn chụt một cái “goodbye kiss” lên má mẹ. Lâm Uyển bế con lên xe, nhìn nó tìm được chỗ ngồi mới đi xuống, Tiểu Bảo hét to qua cửa sổ: “Mẹ! Chiều mẹ đừng quên đến xem con diễn nhé!” Còn giờ hai ngón tay nhún mạnh: “Hai giờ!”

Lâm Uyển mỉm cười gật đầu, vẫy tay với nó.

“Nhìn đứa trẻ lớn lên có thể thấy được thời gian trôi đi một cách rõ ràng nhất”, loáng một cái Tiểu Bảo đã ba tuổi rồi, từ một đứa trẻ chỉ biết khóc, chân tay mềm oặt lớn lên thành một đứa trẻ tinh khôn biết chạy nhảy biết ăn nói làm cô vui. Thật may mắn biết bao khi cô lựa chọn giữ lại nó, hồi đó chỉ cần một ý nghĩ sai lầm cô đã quyết định khác rồi, haiz, cô cũng chẳng dám tưởng tượng.

Nhìn theo xe bus màu vàng rực hòa vào dòng xe rồi mất hút, Lâm Uyển mới đi làm, chỗ làm khá gần, đi bộ hai mươi phút là đến, cũng coi như tập thể dục. Cô mới tìm được công việc này, còn trước đó toàn ở nhà chăm con. So với bà mẹ đơn thân khác, điểm may mắn của cô là không cần lo lắng chuyện cơm áo. Căn hộ đang ở là tài sản của cha, ở đây chẳng ai quen biết, hồi đó một cô gái bụng mang dạ chửa đi ra đi vào cũng chẳng có lời dị nghị gì, hơn nữa nơi này cách chỗ cha cô sống không xa lắm, có chuyện gì cũng dễ chăm sóc. Mỗi lần khám thai đều là đi đưa cô đến bệnh viện, giúp cô giảm bớt chút lúng túng và cô đơn khi một mình.

Lúc mang thai năm tháng, Lâm Uyển không còn bị nôn mà xuất hiện hiện tượng thai đập. Cô còn nhớ lần đầu tiên cảm nhận được sức đập của đứa bé, tâm trạng mừng rỡ khó có thể miêu tả thành lời, cảm giác rõ ràng sinh linh bé nhỏ ấy đang tồn tại, giờ cô không còn “một mình” nữa. Từ đó về sau, những nỗi vất vả như phù chân phù tay, ngủ không ngon giấc gì đó, so với sự thỏa mãn và vui sướng kia thật không đáng nhắc tới.

Khi sinh Tiểu Bảo cô lựa chọn sinh tự nhiên, khổ sở suốt ba, bốn tiếng, làm cha cô và di đều toát mồ hôi theo. Sau khi y tá nói với cô là bé trai nặng bốn cân, cô kiệt sức liền ngất luôn, mãi đến bảy tám tiếng sau mới tỉnh, dọa cha cô sợ thót tim, bác sĩ bảo là do cô mệt quá rồi.

Thời kì sau khi sinh buồn vui đều có. Vui vì sữa khá đầy đủ, Tiểu Bảo bú suốt đến hơn một tuổi. Buồn vì cô lại mắc chứng trầm cảm nhẹ sau khi sinh. Nguyên nhân thì rất nhiều, một là bệnh trầm cảm trước kia cô mắc phải để lại mối nguy ẩn, ngoài ra còn do Tiểu Bảo quá mạnh khỏe, quá ý lại vào cô, ngày nào cũng giãy vò hại cô ngủ một giấc cũng không yên.

Còn một nguyên nhân khác, điều cô gắng sức tránh né nhưng từ đầu đến cuối không thể thoát khỏi, đó chính là Trần Kinh. Thời kì đầu mang thai hẳn bảo người đưa giấy khai sinh đến, từ đó bắt vô âm tín. Đàm Hy Triết, Phương Chính lại thường xuyên gọi điện, lúc cô nhắc tới hẳn họ chỉ nói mập mờ cho qua. Trái tim cô cứ thăng trầm theo những tin tức mơ hồ đó, từ nỗi nhớ mong và âm thầm chờ đợi ban đầu, sau đó đã trở thành sốt ruột và lo lắng, đến cuối cùng cô ép bản thân mình không được nghĩ nữa...

Nhưng nhớ nhưng là thứ không chịu sự khống chế của ý chí, nửa đêm nằm mơ, những chuyện liên quan đến hẳn cứ liên tiếp ập tới. Có lúc nhìn con cũng sẽ bất giác nhớ lại, chuyện xấu có, chuyện tốt có, còn cả những chuyện không thể định nghĩa, giống như một bộ phim cũ tái hiện lại từng phân đoạn...

Cho đến một ngày, cô đang mơ màng nghỉ trưa thì cảm thấy có người nắm lấy cánh tay mình, cảm giác mềm lại như móng mèo con cào lên ngực. Cô mở mắt, nhìn thấy đôi mắt to vừa đen vừa sáng của con trai, ánh mắt kiểm tìm và dựa dẫm, khoảnh khắc đó dường như cô đã nhìn thấy thiên sứ dẫn đường.

Cô đột nhiên tỉnh ngộ, thứ không thể buông đành cứ phó mặc cho thời gian đi.

Sau đó, cô càng bận rộn hơn. Lúc con trai yên tĩnh thì giống thiên sứ, nhưng khi ồn ào thì dứt khoát là tiểu quỷ. Hằng ngày mở mắt mà không thấy cô là gào khóc, có một lần cô xuống tầng mua đồ nán lại hơi lâu, thằng bé khóc đến khản cổ, trên gương mặt nhỏ toàn nước mắt, đúng là hay hờn. Cơ thể nhỏ bé run lên từng đợt như im lặng lên án cô, làm cô đau lòng khôn xiết, áy náy đến nỗi thấy mình là người mẹ ác độc nhất thế gian.

Một mình nuôi con, chẳng cần phải nói cũng biết có rất nhiều cực khổ. Nhưng cô cảm thấy cực khổ ít ỏi lắm, niềm vui và sự hài lòng mà đứa bé mang đến mới là vô hạn. Lúc Tiểu Bảo gọi tiếng “Mẹ” đầu tiên, cô xúc động đến mức òa khóc; lúc vừa mới biết đi, nó loạng choạng nắm chặt một bông hoa vàng nhỏ đưa đến trước mặt cô, cô thấy mình đã nhận được món quà tuyệt nhất trên đời, món quà quý giá nhất mà ông trời đã ban cho cô.

Cô nói với mình, con trai chính là cả thế giới của cô, cô không cần gì hết.

Rồi Tiểu Bảo càng ngày càng biết nói nhiều câu, tính quái giống hệt ông cụ non, thường xuyên nói những điều khiến cô bất ngờ. Ví dụ có một lần, cô ngẩn người quan sát gương mặt nó, nó liền hỏi: “Mẹ ngắm ai thế?”

Cô sửng lại một chút, trả lời: “Đương nhiên là ngắm con rồi.”

Tiểu Bảo lắc đầu nguây nguẩy, vẻ mặt không tin.

Cô đùa nó: “Vậy con nói xem mẹ đang ngắm ai?”

Nó neoh đôi lông mày nhỏ, nói: “Sao con biết được.”

Cô ôm con trai vào lòng, thầm thở dài. Quả thật cô đang ngắm người khác, một người cô không thể nhìn thấy. Đứa bé càng ngày càng lớn, bất kể là gương mặt hay là tính cách đều ẩn hiện hình bóng của hẳn. Ngắm Tiểu Bảo làm cái này làm cái kia, cô toàn tự nhiên nghĩ, người đó hồi nhỏ có phải cũng như vậy không, lúc thì nghịch ngợm, lúc thì hồn nhiên, lúc thì bướng bỉnh làm nũng. Sau đó cô không kim nổi liền bật cười, và lòng cô lại xót đau, cuối cùng dâng lên một nỗi thất vọng vô bờ bến.

Nhà trẻ Hoa Hướng Dương năm ngoái nhận được một khoản quyên góp, kị tức xá và phòng học đều được sửa sang toàn bộ, còn xây mới một hội trường nhỏ. Đúng dịp kỉ niệm năm năm thành lập trường lần này có một buổi tiệc được tổ chức, nhà tài trợ thân bí kia cũng ngồi ở vị trí khách quý. Lúc

này, các bạn nhỏ mặc trang phục biểu diễn màu vàng rực đang tạo dáng trên sân khấu, trên đầu mỗi bé đều đeo một vòng hoa kết màu vàng, để lộ đôi má phúng phính đáng yêu, giả làm bông hoa hướng dương nhỏ.

Trải qua gần một tháng luyện tập, các bé diễn đâu ra đấy, động tác đều nhau, chỉ có cậu bé múa dẫn đầu hơi mất tập trung, cái đầu nhỏ cứ nhìn ngó xung quanh, trên gương mặt bé khác đều nở nụ cười, chỉ có nó cau mày, vẻ mặt ủ rũ. Động tác tiếp theo cũng không đều với mọi người, người ta giơ tay trái, nó giơ tay phải, người ta quay sang phải, nó quay sang trái, kết quả là đụng phải bạn nhỏ bên cạnh, khiến khách quý, thầy cô giáo và phụ huynh bên dưới đều bật cười ha ha.

Buổi diễn kết thúc, các bạn nhỏ khác đều ra sau sân khấu thay quần áo, chỉ có Lâm Tiểu Bảo buồn bã đi sát vào chân tường hành lang, chốc chốc giơ các chân nhỏ lên đập mấy cái vào tường, trên bức tường trắng lưu lại từng dấu giày đen nhỏ bé.

Lúc này, một cô giáo đuổi theo sau gọi: “Lâm Tiểu Bảo, mẹ em gọi điện.”

Tiểu Bảo bỗng dừng bước chân, nhưng không quay đầu lại. Cô giáo đi đến, khom lưng kéo kéo vòng hoa đội đầu của nó, để lộ đôi tai nhỏ bướng bỉnh đáng yêu, cười híp mắt nói: “Mau nhận điện thoại đi.”

Tiểu Bảo chẳng chút biểu cảm nhận lấy di động đặt bên tai, hét ầm lên: “Lâm Uyển, mẹ là đồ nói dối.”

Trần Kinh vừa đi ra đã nghe thấy câu này, lòng bỗng run lên, Lâm Uyển, Lâm Uyển, cái tên này thật hay. Vừa nãy dưới khán đài, khi bọn trẻ vàng rực kia ào lên sân khấu như ong vỡ tổ, hắn vừa nhìn đã nhận ra thằng bé. Lúc đó, như có người đổ một cốc nước sôi vào trong lòng hắn, nóng hằm hập, còn hơi đau. Sau đó ánh mắt hắn chưa từng rời khỏi nó, cho dù đội hình chúng biến đổi ra sao, hắn đều không thể nhàm lẫn, vì con trai hắn không giống mọi người, đứa trẻ khác hoàn toàn chẳng thể so với nó...

Thật tốt, bây giờ đứa bé vừa cao qua đầu gối hắn này đang đứng cách hắn một mét, hét tên mẹ nó bằng giọng nói ngây thơ, tên của người con gái hắn yêu, gia đình ba người họ đã liên kết lại cùng nhau bằng phương thức như vậy. Hắn bỗng cảm thấy một sự viên mãn, vô cùng viên mãn.

Giọng nói của cậu bé vẫn đang tiếp tục: “Ông ngoại sao rồi... Vậy buổi tối mẹ phải làm món sườn cho con... Hôm nay con diễn hỏng hết rồi, họ đều cười con, đều trách con... Được rồi, Lâm Uyển, con tha thứ cho mẹ, ai bảo mẹ là mẹ con chứ!”

Trần Kinh nghe đứa bé nũng nịu, trong lòng ảm áp mãi nguyện, đáng tiếc không nghe thấy giọng nói trong điện thoại, hắn thật sự rất nhớ giọng cô, còn cả hình dáng của cô, tất cả tất cả mọi thứ của cô.

Tiểu Bảo cúp máy, đang định đưa lại cho cô giáo, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy một thân hình cao lớn trước mặt, cao quá đi mất! Nó ngửa mặt, hồn nhiên hỏi: “Chú ơi, chú chắn đường cháu rồi!”

Trần Kinh như ngừng thở, khoảnh khắc viên mãn vừa nãy bị xé toạc một đường, con trai mình gọi mình là “chú”? Trên thế giới còn có việc nào buồn thảm hơn việc này không? Hơi thở của hắn dừng lại lưng chừng, đến phản ứng cũng chậm đi nửa nhịp.

Tiểu Bảo cau mày, người lớn này thật chẳng lịch sự, thôi kệ, nó thờ dài một hơi, định đi đường vòng. Trần Kinh lúc này mới có phản ứng, vội gọi nó đứng lại: “Ê! Tiểu Bảo!”

Hai chữ “con trai” cứ lượn vòng trong miệng, vẫn chưa thể thuận miệng nói ra.

Tiểu Bảo cảnh giác quay đầu, nghiêng nghiêng hỏi: “Sao chú biết tên cháu?”

Trần Kinh cười cúi xuống, nhìn vào đôi mắt to đen láy sáng ngời, chậm rãi trả lời: “Vì chú là “fan” của cháu.”

Từ “fan” này Tiểu Bảo không lạ gì, mẹ thường nói với nó, fan của nó lại thêm bao nhiêu người, nó biết “fan” nghĩa là người yêu mến nó, thế là nó thu lại sự cảnh giác, cười toét miệng vui mừng ra mặt.

Trần Kinh để chứng thực thân phận “fan” của mình, ngồi xuống lấy di động ấn mấy cái cho Tiểu Bảo nhìn: “Cháu xem, mấy tấm ảnh này chú đều lưu đấy, không thiếu một tấm.”

Tiểu Bảo thò đầu nhìn thử, hét lên: “Đây là tấm ảnh chụp sáng nay.”

Người thấy mùi sữa thơm chỉ có trên người trẻ con, tâm trạng vốn xúc động của Trần Kinh lại sục sôi, hận không thể bế nó lên ra sức gặm vài miếng. Hắn nén sự thôi thúc này xuống, nửa đùa nửa thật: “Thế nên, bạn nhỏ đại minh tinh có thể ký tên cho fan của bạn không?”

Lần này Tiểu Bảo không hiểu gì, Trần Kinh lấy ra sổ ghi chép và bút máy từ trong túi, lúc mở nắp bút nghĩ đến một vấn đề thực tế, hỏi: “Biết viết tên không?”

Tiểu Bảo gật đầu, “Mẹ cháu dạy rồi.”

Trần Kinh đưa bút cho nó, bàn tay đỡ sổ giúp nó viết, nhìn thấy tư thế cầm bút của Tiểu Bảo, tim hắn như ngừng đập, cái dáng “giã tỏi” này giống hệt hắn hồi nhỏ. Hồi đấy hắn cái gì cũng tốt, chỉ mỗi tội không biết cầm bút, nhìn động tác viết từng nét bút nhọc nhằn mà nghiêm túc, dường như hắn xuyên qua năm tháng nhìn thấy chính mình thuở ấu thơ, cảm giác này rất kì diệu, cũng rất cảm động...

Tiểu Bảo viết đến chữ “Bảo” hơi nghĩ ngợi một chút, viết xong còn tự mình lật lại nhìn kĩ, quái lạ sao chẳng giống chữ mẹ viết nhỉ, xấu quá đi mất. Vừa

ngẩng đầu, nó giật mình, “Sao chú khóc thế?”

Trần Kinh đang xúc động, bị một câu của con trai vạch trần nên hơi xấu hổ, vội che giấu nói: “Không sao, chú bị cộm mắt một chút.”

Tiểu Bảo cười: “Mẹ cháu cũng hay cộm mắt.”

Trần Kinh sững người, lại nghe nó tự đắc nói: “Cháu thôi một cái là khỏi.” Dứt lời nó nghiêng đầu suy nghĩ, hỏi: “Chú cần cháu thôi cho không?”

Trần Kinh ngẩn ra nói “ừ”, cảm thấy cơ thể nhỏ bé mềm mại sát lại gần, chu môi, thôi một hơi nhẹ mà rất lâu. Từng đợt sóng cuộn trào trời dậy trong lồng ngực hân, mũi hân cay cay, giờ tay ôm đứa bé vào lòng.

Tiểu Bảo giật nảy mình, bắt đầu ngo nguẩy bất an. Trần Kinh nghẹn ngào nói: “Tiểu Bảo đừng cử động, cho... chú ôm một chút.”

Trên hành lang có người đi qua, tò mò nhìn thử, Trần Kinh chẳng thèm để ý, hoàn toàn chìm đắm trong niềm vui sướng đoàn tụ cha con, chìm đắm trong cái ôm muộn đến ba năm này. Đối với Tiểu Bảo, cái ôm rộng rãi ấm áp kia là một trải nghiệm mới lạ, nó thấy cũng không tồi, ngay sau đó lại nhớ đến lời mẹ dặn, không được gần người lạ. Nhưng, fan có tính là người lạ không nhỉ? Có phải quen biết rồi thì không là người lạ nữa?

Nó bèn hỏi: “Chú tên gì?”

Người đang ôm nó chợt sững lại một lát, nói bằng giọng trầm mà rõ ràng: “Chú là Trần Kinh.”

Hơn năm giờ chiều, Lâm Uyên xuống xe tại bến xe gần nhà trẻ, buổi trưa nhận được điện thoại của nhà, báo cha cô đột nhiên ngã đi, cô lập tức xin nghỉ, vội vàng tới bệnh viện. Bác sĩ chẩn đoán là biến chứng của bệnh tiểu đường, tiêm và uống thuốc theo dõi. Cô vì thế mà bận rộn suốt buổi chiều, lỡ mất cả buổi biểu diễn của con trai.

Trước cổng nhà trẻ, phụ huynh lần lượt dắt con đi ra, Lâm Uyên vừa vào cổng đã nghe thấy giọng non nớt quen thuộc: “Mẹ...”

Cô nhìn theo hướng giọng nói, thấy hai người một lớn một bé ngồi trên ghế gỗ dưới tán cây, đến khi nhìn rõ người bên cạnh Tiểu Bảo, Lâm Uyên lập tức hóa đá. Người đó cũng đang nhìn cô, trong mắt hiện lên niềm hạnh phúc không cách nào che giấu, còn cả sự ấm áp quen thuộc. Cô giật mình ngạc nhiên, lâu như vậy rồi mà cô vẫn còn nhớ.

Tiểu Bảo duỗi hai chân ra, trượt khỏi ghế một cách thành thạo, người bên cạnh vội đỡ nó, chỉ thấy Tiểu Bảo phui mông, không biết đã nói câu gì, người đó xách áo khoác và cặp sách nhỏ trên ghế lên đứng dậy.

Lâm Uyên hồi hộp chăm chú nhìn một loạt hành động, thấy người đó ung dung đứng thẳng, nắm chặt tay Tiểu Bảo bước đi khoan thai, mỗi một bước đều vững vàng nhanh nhẹn. Cô thờ phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng trời dậy một chút giận dữ trong lòng.

Một lớn một bé nhanh chóng đi đến, Tiểu Bảo nghiêng mặt vui mừng giới thiệu: “Mẹ ơi, đây là bạn mới của con, Trần Kinh.”

Lâm Uyên giật mình, nhìn Trần Kinh, hần cười nói như không có chuyện gì: “Dù sao vẫn tốt hơn là gọi bằng ‘chú’.”

Tiểu Bảo không hiểu lắm, kéo tay mẹ nói với Trần Kinh: “Đây là mẹ cháu, đẹp chưa?”

Trần Kinh cười với nó một cái rồi nhìn Lâm Uyên, khẽ nói: “Rất đẹp.”

Gương mặt Lâm Uyên nóng bừng, có cảm giác như bị đám người chọc ghẹo. Cô từng tưởng tượng rất nhiều cảnh tượng khi gặp lại con người này, nhưng điều duy nhất cô chưa từng nghĩ đến là sẽ được con trai mình giới thiệu cho đối phương. Cô bất lực thở dài từ tận đáy lòng, cúi đầu xuống, vừa khéo nhìn thấy hai người đang nắm tay nhau, buồn bực bỗng dâng lên, cô khom lưng nói với con trai: “Tiểu Bảo, chúng ta phải về nhà rồi, nói tạm biệt với bạn mới của con đi.”

Trần Kinh vội nói: “Cùng ăn com nhé!”

Lâm Uyên chẳng thèm ngó ngang tới, hần kiên trì tiếp tục: “Em cũng mệt cả ngày rồi, ăn com bên ngoài xong về sớm một chút để nghỉ ngơi không tốt sao?”

Thấy ánh mắt thích thú của con trai, không biết đã nghe lời ngon ngọt gì rồi, lòng cô biết có những chuyện không thể né tránh, bèn gật đầu đồng ý.

Trần Kinh gọi một bàn đầy thức ăn, ngoài những món hai mẹ con họ thích còn có mấy món ăn phương Bắc mà Tiểu Bảo chưa từng nếm. Tiểu Bảo không biết dùng đũa, tay trái cầm thìa, tay phải cầm đĩa bận rộn hết sức. Trần Kinh gấp mỗi món một ít đặt trước mặt nó, thỉnh thoảng cầm khăn giấy lau cái miệng chum chim bé xinh. Nhìn thế này quả là có chút đáng đáp của người cha hiền từ.

Tiểu Bảo ăn ngon miệng, nói chuyện vui vẻ, mở miệng là “Trần Kinh”, nghe thấy Lâm Uyên cứ cau mày, còn người bị gọi thẳng họ tên lại vui vẻ tiếp nhận. Chủ đề từ “Cửu vui vẻ” đến “Ultranman”, lại đến tấm ảnh nhỏ trên weibo, Trần Kinh chuyện gì cũng nói được, xem ra hần đã chuẩn bị trước rồi.

Nhìn hai cha con họ hòa hợp, Lâm Uyên vừa cảm thấy vui mừng, vừa có chút ảm ức, cô vất vả nuôi con trai mấy năm, mới một ngày đã bị hần thu phục rồi.

Bữa com kết thúc, Tiểu Bảo xoa cái bụng nhỏ tròn vo, ăn vạ nói không đi nữa. Lâm Uyên định bế nó nhưng bị Trần Kinh tranh trước, cô đành xách đồ

theo sau. Ra ngoài Trần Kinh gọi xe, bế đứa bé ngồi vào trong một cách tự nhiên, Lâm Uyển ngăn người rồi lại theo sau.

Xe vừa khởi động, Tiểu Bảo liền bắt đầu ngáp, chẳng lâu sau đã ngủ mất. Trần Kinh vẫn bế nó, lưu luyến hôn lên tóc, trán và đôi mắt đang nhắm, còn cả bàn tay đang nắm chặt của nó. Lâm Uyển ngồi một bên quan sát, không thể nói rõ là cảm xúc gì, trong lòng quặn thắt khó chịu, dứt khoát quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Một lúc sau nghe hần hỏi: “Hôm nay bác trai sao rồi?”

Cô bỗng bực bội, lập tức thâm oán trách kẻ phản bội bé nhỏ đang ngủ kia, miệng đáp: “Bị biến chứng, phải nằm viện theo dõi mấy ngày.”

Đến tầng dưới căn hộ, Lâm Uyển định bế lại Tiểu Bảo, Trần Kinh vội nói: “Nặng lắm, để anh.”

Lâm Uyển lạnh nhạt nói: “Tôi bế nó ba năm, quen lâu rồi.”

Trần Kinh ngăn ra, cô nhân cơ hội bế lấy đứa bé, cũng không tạm biệt, nhấc chân đi luôn. Trần Kinh hai bước đã đuổi đến nơi, giữ chặt cánh tay cô nói: “Uyển Uyển, chúng ta nói chuyện chút.”

Cô chẳng thèm nhìn hần, bình tĩnh trả lời: “Có gì đáng nói đâu, tôi mệt rồi, phải đi ngủ sớm chút.”

Trần Kinh cũng không ép cô, chỉ nói một câu: “Vậy anh đợi em.”

Cũng chẳng nói là đợi cô bằng cách nào.

Lâm Uyển vội vã lên tầng, đặt Tiểu Bảo trên giường, vắt khăn lau mặt cho nó, nhìn cái bụng căng phồng kia cô không yên tâm, lại nhẹ nhàng xoa cho nó một lúc. Khi tắm, cô nhìn gương hồi lâu, than thở năm tháng thật không công bằng với phụ nữ. Trở về phòng ngủ, chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào cô lại đến trước cửa sổ nhìn xuống, vừa nhìn đã thấy một người đứng thẳng dưới tầng, giữa ngón tay có ánh lửa đỏ, nâng lên hạ xuống.

Không cần nhìn thẳng mặt đã biết là hần.

Chỉ vì quen thuộc.

Lâm Uyển ngăn người một lúc rồi tắt đèn lên giường nằm. Tiểu Bảo luôn ngủ cùng cô, hằng ngày nghe tiếng thở ngắn nhẹ nhàng của nó cô mới có thể yên tâm chìm vào giấc ngủ. Nhưng hôm nay, âm thanh vốn rất êm tai này lại mất đi tác dụng. Sau một hồi trằn trọc, cô xuống giường đến trước cửa sổ nhìn thử, không thấy người đâu, nhìn kĩ lại lần nữa, chỗ ghế đá dưới hành lang có một ánh lửa đỏ mơ hồ. Cô khó hiểu cười một cái rồi trở lại tiếp tục cố gắng ngủ.

Lần này cuối cùng cô đã ngủ được, hơn nữa còn nằm mơ, trong mơ nghe thấy tiếng tí tách có tiết tấu vang lên, nghe kĩ là tiếng mưa rơi, cô giật mình thức giấc, lúc nhìn ra nơi đó đã là một mảng đen kịt.

Cô ngạc nhiên, đi rồi ư? Nhưng ngay lập tức nhớ ra phía trên hành lang là giàn dây leo, không có mái che... Nghĩ vậy cô lập tức quay người ra khỏi phòng, cầm chìa khóa thay giày rồi đi xuống.

Đi ra ngoài mới phát hiện không hề mưa, oán thán bản thân chẳng phân rõ nổi mơ hay thực, đồng thời vẫn đi về phía đó. Màn đêm che chở cho con người, còn cho con người sự tinh tế và dũng khí bị thu lại vào ban ngày.

Đi mãi đi mãi, ngửi thấy mùi thuốc, ngay sau đó một giọng nói quen thuộc vang lên: “Uyển Uyển?”

Đợi Lâm Uyển thích ứng với đêm tối, cuối cùng cũng nhìn rõ người trước mặt, thì ra hần chưa đi.

Chưa kịp mở lời đã hắt xì một cái, trên người mặc váy ngủ không tay, đêm mùa hạ cũng hơi lạnh. Trần Kinh đi tới choàng chiếc áo khoác vắt ở khuỷu tay lên người cô, trong nháy mắt không gian tràn ngập mùi của hần, quen thuộc đến mức khiến trái tim cô loạn nhịp. Lâm Uyển tránh né theo bản năng, nhưng bị hần dùng sức ôm chặt.

Vẫn bá đạo như vậy, cô khẽ thờ dài trong lòng.

Trần Kinh vui đùa vào cổ Lâm Uyển, ngửi mùi tươi mát của sữa tắm trên người cô, tham lam hít sâu hột hoi, thờ dài: “Thật tốt.”

Lâm Uyển vùng vẫy, thấp giọng quát: “Bỏ ra!”

Hần chẳng quan tâm, ngược lại còn siết chặt cánh tay, thì thầm bên tai cô: “Uyển Uyển, em tức giận là vì anh đến quá muộn, đúng không?”

Lâm Uyển sững người, không vùng vẫy nữa, hần tiếp tục nói: “Em đang đợi anh.”

Giọng nói chắc chắn khiến cô có cảm giác bị một con dao cùn xuyên vào tim. Tiếp đó hàng vạn cảm xúc tích lũy hơn một nghìn ngày đêm trào dâng, cuối cùng hóa thành một tiếng nức nở đầy ắp sự tủi thân.

Trần Kinh thấy vậy vội lên tiếng: “Xin lỗi em, Uyển Uyển.”

Không nói có khi tốt hơn, vừa nói vậy lại càng kích động Lâm Uyển, càng khiến cô tủi thân, không thể ngừng khóc nức nở. Trần Kinh đau lòng xoa lưng cô, lại xin lỗi: “Uyển Uyển, xin lỗi, anh cũng không biết lại ra nông nỗi này, anh tưởng chỉ mấy tháng thôi, nhiều nhất một năm có thể hồi phục.” Hấn ngừng lại một chút, “Không ngờ phẫu thuật lại thất bại...”

Tiếng khóc của người trong lòng bỗng dứt, ngay hít thở cũng trở nên nhẹ nhàng. Trần Kinh nhìn ánh đèn li ti trong tầng trệt đối diện, chậm rãi nói: “Mấy tháng sau tiến hành phẫu thuật lần hai, nhưng đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất nên hiệu quả không khả quan lắm. Sau đó đành nhờ vào các phương pháp như uống thuốc, châm cứu hỗ trợ điều trị, còn luyện tập phục hồi chức năng, mãi cho đến nửa tháng trước mới kết thúc...”

“Em tưởng anh không muốn sớm nhìn thấy em và con sao, ngay đến năm mơ anh cũng muốn đoàn tụ với hai người, nhưng lẽ nào phải ngồi xe lăn bị người khác đẩy đến trước mặt em? Hay là chồng gây nói với con trai, nhìn đây, tên thọt này chính là cha nó...” Hấn nói xong cười khổ sở, nhỏ giọng: “Anh không làm được.”

“Anh biết mẹ con em sống không dễ dàng, nhưng một phé nhân như anh ngoài việc gây thêm phiền phức ra thì chẳng giúp được gì, vậy nên, anh thà để em oán tới hận anh cũng sẽ không xuất hiện. Điều duy nhất anh có thể làm là phối hợp điều trị, tăng cường luyện tập, cố gắng bằng đôi chân của mình đến gặp mẹ con em sớm một chút...”

Lâm Uyển rất muốn nói gì đó, nghĩ một lát lại thôi, mỗi người đều có sự ngang bướng của riêng mình. Nghe hấn nói mãi nói mãi, ngữ khí bỗng trở nên nhẹ nhàng: “Từ khi phát hiện weibo của em, niềm vui lớn nhất mỗi ngày của anh là xem ảnh con trai, và cả những dòng ngắn ngủi về cuộc sống thường ngày của em, cảm thấy mình gần mẹ con em hơn rất nhiều.” Hấn vuốt ve mái tóc Lâm Uyển, nói từ tận đáy lòng: “Uyển Uyển, cảm ơn em.”

Không có tiếng trả lời, hấn liền tiếp tục: “Nhưng xem ảnh rồi lại càng nhớ hai mẹ con, nghĩ mà khó chịu.” Hấn nói đến đây, như do dự một chút mới tiếp tục: “Có một lần không nhìn nổi, anh đã đến đây.”

Lâm Uyển ngạc nhiên ngẩng đầu, thấy đôi mắt hấn lấp lánh trong màn đêm

Trần Kinh bình tĩnh: “Chờ cả buổi sáng trước cửa khu nhà, thấy em bế con ra ngoài, anh bảo tài xế theo sau.” Nhớ lại cảnh tượng ngày hôm đó, trên gương mặt hấn nổi buồn đã cuối trời, giọng nói xa xôi chậm rãi: “Hôm đó ánh nắng buổi bình minh rất đẹp, hai mẹ con đi công viên, em trái khế lên thăm cỏ, con thì bò tới bò lui bên trên. Xung quanh có một nhóm sinh viên đều chạy tới đùa với nó, khen nó đáng yêu...”

Trần Kinh nói xong nhìn Lâm Uyển, gương mặt cô đã ướt đầm nước mắt, hấn cười nói: “Khi đó anh rất tự hào, đó là con trai tôi.”

Lâm Uyển không thể kìm nén nổi nữa, hỏi bằng giọng mũi: “Anh ở đâu? Sao không ra mặt?”

Hấn chỉ dịu dàng nhìn cô, không nói gì.

Lâm Uyển giơ tay ra sức đánh lên ngực hấn, mắng: “Đồ ngốc, anh là đồ ngốc.”

Trần Kinh không cử động, mặc cho cô đánh thoải mái. Hấn nghĩ, như vậy mới là cuộc sống thật sự, có đắng cay ngọt bùi, có nước mắt đau thương. Ngày hôm nay, hấn đã mong mỏi suốt bốn năm.

Có một loại tình cảm sẽ bị thời gian xóa nhòa.

Có một loại lại được thời gian hàm thành chao, càng ngày càng đặc.

Hấn đối với cô, bắt đầu từ dục vọng, kết thúc từ ám ảnh, mặc cho thiên hạ oán trách, không màng tất cả kiên trì lâu đến vậy, và vẫn sẽ tiếp tục quyết không đổi thay.

Phản ứng của cô lúc này chính là sự hồi đáp tốt nhất dành cho hấn.

Người trong lòng cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, hấn lấy khăn tay lau nước mắt cho cô, Lâm Uyển giật lấy xì mũi rồi lẩm bẩm hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Trần Kinh liếc nhìn đồng hồ, nói: “Hai rưỡi.”

“Ồ, vậy anh về đi, còn có thể ngủ mấy tiếng.”

Trần Kinh không đáp.

Cô thờ dãi nói: “Ngày mai là thứ Bảy, ban ngày em phải tới bệnh viện đòi ca chăm sóc cha em. Anh, nếu anh có thời gian thì chăm sóc Tiểu Bảo nhé.”

Trần Kinh vẫn không đáp.

Lâm Uyển nghi ngờ ngẩng đầu, thấy hấn ngẩn ra, giống như chưa nghe thấy, lại giống như đang lúng túng. Cô đành xác nhận một chút: “Ngày mai có thời gian không?”

Nụ cười dần hé nở trên môi Trần Kinh, hấn nghiêm túc nói: “Có, đương nhiên là có, không chỉ ngày mai, anh còn có thời gian cả nửa đời còn lại dành cho em và con.”

Trong quá trình Tiểu Bảo học nói, chưa từng có người dạy cho nó nói từ “ba”.

Từ “ba” này nằm lẫn lộn trong một đồng những từ hoa, cỏ, chó, mèo nó học được từ những tấm thẻ tranh sống động. Đường như Lâm Uyên chưa từng nghe thấy nó nói từ này. Cho tới tận một ngày, dưới lầu có một cô bé cùng tuổi, người lớn trong nhà có việc bèn gửi sang nhà cô trông giúp, hai đứa bé ngồi trên thảm chơi trò xếp gỗ, trong lúc vô ý cô mới nghe được cuộc nói chuyện của chúng.

Cô bé kia kể chuyện cha mình thần thông ra sao, sau đó quay sang hỏi nó, “ba” cậu đâu?

Tiểu Bảo dùng giọng hết sức tự nhiên đáp lại, nhà mình không có “ba”.

Lâm Uyên xoay người, nước mắt không kiềm được rơi xuống.

Cô suy nghĩ cả ngày trời rồi nói với con trai mới hai tuổi: “Bảo Bảo, con cũng có ba, bất kỳ ai trên đời này đều có ba.” Tiểu Bảo ngây ngô hỏi: “Ba ở đâu?”

Lâm Uyên ôm chặt con, “Ba bị ốm, phải mất rất nhiều thời gian mới khỏe lên được, chờ con lớn thêm chút nữa là có thể gặp ba.”

Vài ngày sau đó, Tiểu Bảo cứ nhắc mãi từ “ba”, nhưng một hai tháng sau, nó hoàn toàn không đề cập đến khái niệm đó nữa. Lâm Uyên không biết là nó đã quên hay cố ý không nói. Mỗi tối bữa sáng hôm nay cô mới nhắc lại chuyện này, thử thăm dò thằng bé: “Người bạn mới hôm qua chính là ‘ba’.”

Tiểu Bảo giật mình, há hốc miệng nửa ngày, đôi mắt mở to, cả người đờ đẫn. Lâm Uyên lấy khăn giúp nó lau miệng, dịu dàng hỏi: “Sao thế, ba đến rồi không vui sao?”

Trên mặt Tiểu Bảo không hề có chút dấu hiệu nào của sự vui sướng, nó cúi đầu xoa hai bàn tay nhỏ bé vào nhau, ngập ngừng nói: “Ba xấu lắm” Lâm Uyên đang khó hiểu, nó lại lầm bầm: “Các bạn con nói ba mẹ họ ở cùng một phòng, không ngủ với trẻ con, ba còn bắt nạt mẹ nữa. Nếu như vậy con cũng không muốn có ba.”

Lâm Uyên nhìn vẻ mặt hoang mang của thằng bé, vừa buồn cười lại vừa có chút kinh ngạc, cô kiên nhẫn giải thích: “Ba con không giống với bọn họ, ba có chỗ ngủ riêng, không ở cùng chúng ta, còn nữa, ba cũng sẽ không bắt nạt mẹ.”

“Thật chứ?”

“Ừm.” Cô ôm con vào lòng, giảng giải cho nó: “Các bạn con chưa kể ba họ giỏi thể nào sao? Ví dụ như, ba rất khỏe, bế con bao lâu cũng không mệt, còn có thể cùng con chơi trò chơi, đá cầu này...”

Thấy Tiểu Bảo không có phản ứng gì, cô lại trêu nó: “Thôi bỏ đi, đợi lát nữa mẹ nói với ba là Tiểu Bảo không cần ba.”

Tiểu Bảo lập tức giữ lấy cánh tay cô sống chết lắc đầu.

Lâm Uyên cười xoa xoa đầu con, “Tiểu Bảo thật hiểu chuyện, sau này sẽ có thêm một người yêu thương con, thật tốt biết bao.”

Tiểu Bảo vươn tay ôm lấy eo mẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn vui trong lòng cô, nhỏ giọng: “Con muốn mẹ, cũng muốn ba, nếu chỉ được chọn một trong hai, chắc chắn sẽ chọn mẹ.”

Lâm Uyên ôm cơ thể bé bỏng kia, trong lòng day dứt. Con cô trước giờ chưa một lần được cảm nhận tình thương của ba, nghe giảng giải vài câu đã nhìn nhận vấn đề một cách phiến diện, có lẽ nó tự ám thị mình như vậy, có “ba” hay không cũng chẳng có gì to tát. Có ai ngờ được tâm tư trẻ nhỏ cũng không đơn thuần như người lớn vẫn tưởng.

Khi Lâm Uyên dẫn Tiểu Bảo ăn mặc sạch sẽ xuống lầu, Trần Kinh tinh thần phấn khởi đã sẵn sàng chờ bên dưới, trên người mặc trang phục thường ngày trông trẻ ra rất nhiều, dường như đồng thời gian bốn năm chưa từng chảy qua hần vậy. Đầu tiên hắn nhìn về phía cô mỉm cười dịu dàng, sau đó tầm mắt chuyển qua con trai, trong mắt tăng thêm vài phần yêu chiều, giọng nói nhẹ nhàng cất lên: “Tiểu Bảo, buổi sáng tốt lành...”

Về mặt này Lâm Uyên đã từng gặp, không ngờ thời gian trôi đi, về mặt đó lại được thể hiện với con trai mình. Tiểu Bảo chẳng hề nhiệt tình như hôm qua, chỉ giờ bàn tay nhỏ bé vẫy vẫy cho có lệ, “Hi, Trần Kinh.”

Lâm Uyên khẽ ho khan một tiếng, Tiểu Bảo lập tức sửa giọng gọi: “Ba.”

Khi nó cất tiếng Trần Kinh đã bước nhanh đến gần, tiếng “ba” này khiến hắn vô cùng xúc động, mừng rỡ khôn xiết. Đầu tiên là cảm kích nhìn Lâm Uyên, sau khi thấy cô gạt đầu như có như không, lại nhìn về phía con trai, hơi cúi người xuống, giọng nói không giấu được xúc động: “Con trai.” Rồi dang tay ra, “Đến đây, cho ba ôm một cái...”

Không ngờ Tiểu Bảo lại lùi một bước trốn sau lưng Lâm Uyên, hai người lớn đều giật mình sửng sốt, nụ cười như đông cứng lại trên khóe miệng Trần Kinh, tay vẫn sượng sùng đang giữa không trung. Lâm Uyên định thần, xoa đầu vỗ về thằng bé, nói với Trần Kinh: “Nó cần thời gian thích ứng, anh đừng vội vã.”

Trần Kinh ngơ ngác đứng thẳng dậy, gạt đầu, giống như đang suy nghĩ, đáp liên tục hai tiếng “được”.

Hôm nay Trần Kinh sắp xếp tài xế và xe riêng, ghế sau xe được bố trí chỗ ngồi an toàn cho trẻ con. Hắn đặt Tiểu Bảo ngồi vững ở đó, Lâm Uyên vượt vệ gương mặt thằng bé dặn dò: “Con ngoan, nhớ nghe lời ba.”

Tiểu Bảo ngoan ngoãn gật đầu.

Lâm Uyển đưa chiếc ba lô nhỏ cho Trần Kinh, khẽ dặn dò: “Trong này có nước, đừng mua đồ uống bên ngoài cho thằng bé, giữa trưa ăn cơm đừng đến Mc Donalds hay KFC, trước khi ăn phải nhớ nhắc con rửa tay...” Cuối cùng còn bổ sung một câu: “Đừng cho rằng thằng bé chỉ là đứa trẻ ba tuổi, hãy quan tâm đến cảm nhận của nó.”

Khi xe lăn bánh, Lâm Uyển hơi khom lưng, vẫy tay với con chào tạm biệt, Trần Kinh ngồi bên cạnh cũng may mắn ăn theo, được nụ cười của cô chiếu cố đến. Hắn đột nhiên có ảo giác dường như bọn họ chưa khi nào cách xa, còn kết hôn sinh con, lúc này Lâm Uyển cũng giống như mọi ngày, tiễn chồng và con trai mỗi sáng.

Trần Kinh bị chính tướng tượng của mình làm cho cảm động, ánh mắt dán trên người cô càng thêm lưu luyến không rời. Xe đã chạy rất xa mà cô vẫn đứng nguyên nơi đó, áo cổ chữ V không tay cùng tà váy dài hoa nhí màu cà phê phác họa những đường cong duyên dáng, làm hắn nhớ tới một câu thơ: “Uyển Uyển hoàng liễu ty, mộng mộng tạp hoa thủy”[2]. Cô thay đổi rất nhiều, cả khuôn mặt lẫn dáng hình dường như đầy đặn thêm một chút, khóe mắt chân mày cũng đậm thắm ôn nhu, toàn thân toát lên cảm giác dịu dàng bao dung của người mẹ cùng với sự quyến rũ mặn mà của phụ nữ trưởng thành. Tính cách dường như bình thản hơn nhiều, học được cách che giấu tâm trạng, từ trong đến ngoài như hoàn toàn lột xác làm hắn ít nhiều có chút lạ lẫm. Nhưng ngẫm đi ngẫm lại, đã trải qua bao đắng cay thăng trầm như vậy, thay đổi là lẽ bình thường.

[2] Tạm dịch là “Xanh xanh cành liễu mảnh, bạt ngàn rủ lá hoa”.

Và lại, cho dù cô thay đổi thế nào cũng vẫn là mẫu người mà hắn yêu thích.

Vẫn khiến hắn rung động như xưa.

Mãi đến khi xe rẽ ngoặt, bóng hình xinh đẹp kia mất hút, Trần Kinh mới đưa tay xoa xoa chiếc cổ hơi tê mỏi, chậm rãi quay đầu, lập tức đối mặt với đôi mắt to tròn đen láy của con trai, trong ánh mắt đó có sự tò mò thắc mắc, cũng không biết đã nhìn hắn bao lâu rồi. Đôi mắt ấy thật quen thuộc, giống như khi cô nhìn hắn, làm cho người ta bất giác đắm chìm trong đó, nhưng ánh mắt xuất phát từ đứa trẻ lùn cùn đáng yêu này lại cho hắn một cảm giác kỳ diệu. Càng buồn cười là, thằng bé kia đối diện với ánh mắt của hắn chừng nửa giây bèn lập tức quay đi chỗ khác.

Trần Kinh buồn cười hỏi: “Không phải hôm qua trò chuyện rất vui à, hôm nay sao lại tỏ ra xa lạ vậy?”

Tiểu Bảo nhìn chằm chằm lưng ghé phía trên, đối đáp đầu ra đáy: “Ngày hôm qua chú là bạn cháu, còn ngày hôm nay chú là ba.”

“Là ba không phải thân thiết gần gũi hơn sao?”

Tiểu Bảo cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ xíu của mình, nghĩ ngợi một lúc rồi thành thật nói: “Cháu cũng không biết.”

Trần Kinh ngẩn ra, con không biết cư xử với ba thế nào, đây là lỗi lầm của hắn. Hắn hơi suy tư, sau đó đưa tay khẽ nâng khuôn mặt nhỏ xinh của nó tuyên bố: “Vậy con cứ coi ba như bạn bè là được, giống hôm qua vậy, thích gì nói nấy.”

Ánh mắt Tiểu Bảo sáng lên, hỏi: “Có được không?”

Trần Kinh cười gật đầu: “Đương nhiên, chỉ cần con quen là tốt rồi.”

Tiểu Bảo vui vẻ chấp nhận đề nghị này, chỉ là vẫn cần điều chỉnh tâm lý một chút. Trần Kinh thừa lúc con trai im lặng không nói, bèn hỏi: “Mẹ của con có từng nhắc đến ba không?”

Tiểu Bảo lắc đầu, lòng Trần Kinh cũng trầm xuống, mặc dù đã chuẩn bị tâm lý vẫn không tránh khỏi thất vọng. Cho đến khi lại nghe thằng bé đính chính: “Hình như đã từng nói qua, nhưng con quên rồi.”

Lòng hắn lúc này mới thoáng dễ chịu một chút, xoa xoa đầu con, đúng là đứa bé hiểu chuyện, biết cách an ủi tâm hồn bị tổn thương của ba nó.

Tiểu Bảo tất nhiên không hiểu được trăm mối ngổn ngang trong lòng ba nó lúc này, nhớ đến việc mình thích thú nhất, vội vàng hỏi: “Ba biết nặn đất sét không? Bạn con nói ba bạn ấy làm cho bạn ấy một chiếc ô tô nhỏ.”

Trần Kinh nghe xong khinh khỉnh nói: “Có là gì, ba còn có thể làm cho con một chiếc ô tô thật lớn.”

Tiểu Bảo nghe xong bèn hứng trí: “Ô tô thật lớn?”

“Đúng vậy, ô tô thật lớn, biến hình, vui vui, brum brum...”

Tiểu Bảo nghe thấy tiếng hắn bắt chước động cơ sống động như thật, xuyết xoa tán phục nhưng không khỏi nghi ngờ: “Ba không nói dối chứ?”

Trần Kinh nhú mày, “Có phải nói dối hay không lúc đó sẽ biết.”

Vừa đi vừa tán gẫu, lúc xuống xe Tiểu Bảo đã không còn gượng gạo như ban đầu, để mặc Trần Kinh bế lên qua đám người. Mua xong vé vào viện hải dương học, Tiểu Bảo vừa thấy thú thú vị liền quên hết tất cả, mỗi lần nhìn thấy những loài cá hình dáng kỳ lạ nó đều hưng phấn khoa chân múa tay, ồn ào chia sẻ phát hiện mới của mình với người bên cạnh. Trẻ con hay tò mò, miệng không ngừng hỏi đây là cái gì, kia là cái gì? Trần Kinh kiên nhẫn giải đáp

từng câu, sau đó thỏa mãn nhìn con trai để lộ vẻ mặt sùng bái ngưỡng mộ.

Hắn rất xúc động, cảm giác làm ba vô cùng diệu kỳ. Những gia đình họ hàng của hắn cũng có trẻ con, hắn thích đến mấy cũng chỉ véo má trêu đùa một chút, chưa bao giờ nhẫn nại với chúng đến mức này, cảm giác thật khác khi mình đã làm cha. Thăng bé như một vầng thái dương nhỏ khiến hắn cam tâm tình nguyện quay xung quanh nó không biết mệt mỏi.

Giữa trưa khi ăn cơm, để vun đắp cảm tình với con trai, Trần Kinh đưa ra một sáng kiến nhỏ. Tiểu Bảo muốn ăn hamburger cánh gà, hắn liền đến Mc Donalds mua một đồng đồ ăn rồi dẫn nó tới nhà hàng Trung Quốc, giao hẹn với thăng bé: Đây là bí mật nhỏ giữa hai người, không được nói cho mẹ biết. Tiểu Bảo mỉm cười giảo hoạt gật đầu, với lấy cánh gà trong túi giấy, dùng ngón tay bóng nhẫy ngoắc với hắn.

Ăn xong bữa trưa Trung - Tây kết hợp, trước khi ra ngoài Trần Kinh muốn bé Tiểu Bảo, nó lại chớp chớp mắt thỏ thẻ nói: “Con có thể ngồi trên vai ba không?”

Trần Kinh vui vẻ trả lời: “Đương nhiên.”

Đặt Tiểu Bảo ngồi chắc trên vai, hắn nắm lấy tay nó vững vàng đứng dậy, lúc đầu bước đi rất chậm, sau đó nhanh dần, trêu thăng bé: “Có sợ không?”

Thăng nhóc lanh lảnh đáp: “Không sợ.”

Trần Kinh bước nhanh hơn, Tiểu Bảo thích thú cười khanh khách thành tiếng như được cười mây đạp gió, cảm giác ở trên cao thật không tồi, nhìn xuống dòng người xung quanh, nó đặc ý nói: “Ba, con cao hơn bọn họ.”

Cùng lúc đó, tại căn phòng trong bệnh viện, Lâm Uyển ngồi bên giường bóc quả bưởi.

Mấy năm nay cha đã gắng hết sức bù đắp cho cô, làm vô số việc lớn nhỏ, con người không phải cỏ cây, cô cuối cùng cũng bị làm cho cảm động, tình cảm cha con đã lạnh nhạt nhiều năm dần trở nên gần gũi ấm áp, những ngăn cách suốt mấy năm trong quá khứ cũng ngày một tiêu tan. Đi và đưa em trai cùng cha khác mẹ đều rất quan tâm đến cuộc sống của cô. Hồi mang thai Tiểu Bảo cô ăn uống không tốt, cơ thể suy nhược, đi đã đích thân xuống bếp hầm các loại canh giúp cô bổ sung dinh dưỡng. Mỗi lần khám thai đều đưa cô đến bệnh viện, giúp cô bớt phần lạc lõng cô đơn. Riêng với Tiểu Bảo lại càng tỉ mỉ hơn, trước khi sinh đã chuẩn bị cho nó rất nhiều quần áo đồ dùng, khi sinh xong cô lại mắc chứng trầm cảm, cũng may lúc đấy có đi ở bên chăm sóc. Khi Tiểu Bảo biết nói, cô liền dạy nó gọi bà ngoại, đi cảm động đến rơi nước mắt.

Em trai cô tên là Lâm Uy, so với cô nhỏ hơn chín tuổi, khuôn mặt giống cô như đúc, vô cùng thân thiết với người chị duy nhất là cô, hồi học cấp ba cứ cuối tuần lại đến thăm nom cô một, hai ngày. Bây giờ đã ra nước ngoài học đại học, nhưng đều gọi điện thoại hằng tuần. Tiểu Bảo rất thích người cậu nhỏ này, trong quá trình trưởng thành của bé trai, những người đàn ông bên cạnh có ảnh hưởng rất lớn, ba nó không có bên cạnh, nhưng may sao còn ông ngoại và cậu cũng có thể phần nào bù đắp sự thiệt thòi này.

Giờ đây, sự thấu hiểu của Lâm Uyển về tình cảm đã thêm phần khoan dung so với khi xưa.

Tình cảm, chỉ cần nó xuất hiện lúc người ta cần nhất, nó sẽ là sự thật, là thứ đáng được ghi nhận, đáng được trân trọng.

Đối với một người đã trải qua bao nhiêu thăng trầm mà nói, rũ bỏ những thứ đã qua, nắm chắc lấy hạnh phúc trước mắt mới là điều quan trọng nhất.

Lâm Uyển cứ suy nghĩ mông lung như vậy, cuối cùng cũng bóc xong bưởi, đặt vào đĩa hoa quả đưa tới trước mặt cha cô. Ông Lâm đặt tờ báo đang đọc dở sang một bên, đưa mắt nhìn ánh nắng tươi đẹp chiếu rọi ngoài cửa sổ, tiếc thay cho cô: “Thời tiết đẹp thế này lại phải ở đây với cha quả là lãng phí.”

Lâm Uyển cầm tờ báo đặt lên tủ đầu giường, khẽ nói: “Xem cha nói kia, thời tiết đẹp sau này còn đây, chờ ra viện con đưa cha đến vùng ngoại ô văn cảnh, Tiểu Bảo âm ỉ chuyện này nãy ngày nay rồi.”

“Vậy hôm nay chẳng phải vừa khéo?” Cha cô nói, “A Kinh đến rồi, cả nhà các con ra ngoài chơi không phải hay hơn đến đây ngửi mùi thuốc à?”

Lâm Uyển sùng sốt, “Làm sao cha biết anh ấy tới đây.”

“Sáng sớm đã đến đây rồi.” Ba cô nói xong, hất cằm về phía góc tường, “Này, chỗ thuốc bổ đó đều là cậu ta mang đến.” Lâm Uyển nhìn theo, những hộp quà xếp lên nhau như gò núi nhỏ, vừa nhìn cách đóng gói đã biết giá trị xa xỉ, hơn nữa cũng không phải là loại thuốc bổ thông thường mua bên ngoài. Vừa mới đến cô đã nhìn thấy, còn tưởng là quà cáp dưới cửa ba đưa đến. Ánh mắt cô vô thức dừng trên những chiếc hộp đó, vừa trách hắn nhiều chuyện, đồng thời cũng không kiềm chế nổi một chút vui mừng.

“Tiểu Bảo đã lớn bằng này, sức khỏe A Kinh nay cũng đã hồi phục, cha cũng đã quan sát tỉ mỉ, không hề có di chứng gì, hai đứa không phải nên tính đến bước tiếp theo sao?” Ông Lâm vừa nói vừa nhìn sắc mặt Lâm Uyển, thấy cô thất thần nhìn góc tường không nói, có chút lo lắng hỏi: “Uyển Uyển, rốt cuộc con thấy thế nào?”

Lâm Uyển bừng tỉnh, “À, anh ấy khỏe rồi, con cũng mừng thay cho anh ấy.”

Cha cô nghi hoặc: “Chỉ thế thôi?”

“Vâng, con cũng nói với anh ấy, có thể đến thăm thăng bé bất kì lúc nào.”

“Con không định quay lại với cậu ta?”

“Không ạ!”

“Tại sao? Không phải con vẫn luôn chờ cậu ta?” Ông Lâm thở dài một hơi, “Vài năm nay cha không nói gì là vì lo lắng cho sức khỏe cậu ta, không muốn con đi theo mà chịu liên lụy, nên đợi một thời gian xem sao. Dĩ con cũng mấy lần đề cập đến việc giới thiệu cho con vài người nhưng đều bị cha gạt đi. Bây giờ cậu ta đã bình phục rồi con còn có gì băn khoăn?”

“Chúng con không hợp nhau.” Lâm Uyên nhẹ nhàng trả lời.

Ông Lâm thở dài một hơi, hỏi: “Con đề bụng chuyện em trai cậu ta?”

Lâm Uyên kinh ngạc nhìn về phía ba mình, “Cha biết rồi?”

Ông Lâm ngượng ngùng nói: “Chuyện lớn như vậy phải biết sớm chứ, nhưng mãi đến hai năm trước cha nhờ người hỏi thăm bệnh tình A Kinh mới được biết việc này.” Nói tới đây ông bỗng ngừng lại, đắn đo một lát mới nói: “Cha không rõ giữa hai đứa có chuyện gì, nhưng nếu đã đến bước này, con cũng đã sinh rồi, cứ coi như vì Tiểu Bảo đi, con cũng nên suy nghĩ một chút.”

Vừa nghe đến đây lòng Lâm Uyên thất lại, đúng vậy, đứa con, vì đứa con mà những cặp vợ chồng bằng mặt không bằng lòng không thể ly hôn, dù ly hôn rồi cũng muốn hàn gắn lại. Nhưng nếu hôn nhân không hạnh phúc, đối với đứa bé chẳng phải cũng là một sự tổn thương sao? Cặp vợ chồng nào cũng se duyên vì thương yêu nhau, nhưng tình cảm có mặn nồng đến đâu năm tháng trôi qua cũng chưa chắc đã thuận buồm xuôi gió, huống hồ cô với Trần Kinh tồn tại vấn đề quá lớn lại chẳng có cơ sở tình cảm gì.

Tối hôm qua cô ngủ không yên, dù mơ hay không đều thấy bóng dáng hắt, bây giờ vừa nhắc đến chuyện này, những mệt mỏi chán chường liền ào ạt dâng lên, cô day day trán nói: “Con cũng không biết sau này sẽ thế nào, nhưng ít nhất hiện tại chưa tính đến, cứ thuận theo tự nhiên đi.”

Cha cô lại không nghĩ vậy: “Uyên Uyên, con cũng sắp ba mươi rồi, đàn bà thanh xuân có thì, đàn ông lại không như thế.” Cha cô nói xong ho khan một tiếng, “Con đừng nghĩ cha tính toán, đây là sự thật, hướng chỉ với điều kiện của A Kinh, không chừng có cả trăm ánh mắt đổ dồn để ý, con cứ buông xuôi như vậy, nếu cậu ta bị người khác cướp đi rồi thì con và Tiểu Bảo biết phải làm sao?”

Lâm Uyên cúi đầu không nói, ba cô liền tiếp tục: “Con người ấy à, chẳng có ai muốn phân vẹn mười, làm sao cậu ấy không có khuyết điểm gì cho được, nhưng chỉ cần cậu ta đối tốt với con, muốn ổn định gia đình thì đó chính là người đàn ông xứng đáng để con giao phó cả đời. Và lại, không phải con cũng có cảm tình với cậu ta ư? Bằng không làm sao lại giữ lại Tiểu Bảo? Con từng khuyên cha phải biết quý trọng người trước mắt, tại sao đến lượt mình lại nghĩ không thông?”

Người có tuổi thường hay nói nhiều, nhất là hai năm nay tình cảm giữa cha con đã dần dần trở nên thân thiết, ông Lâm nói chuyện cũng không hề dè chừng, lại đang nhàn rỗi bên nhân cơ hội tiến hành công tác giáo dục tư tưởng cho con gái. Lâm Uyên đành miễn cưỡng nghe, có đôi lúc cảm thấy những lời của cha cũng có lý, nhưng ngay giây tiếp theo đã lập tức phủ nhận nó...

Cho đến khi di động rung bần bật trong túi cô mới thở phào vì được cứu vớt, lấy di động ra nhìn, khỏe môi không tự giác cong lên. Là Trần Kinh gọi tới. Cô dặn cha một tiếng rồi đi ra cửa, đến cuối hành lang mới nhắc máy. Giọng nói hưng phấn của Tiểu Bảo truyền đến: “Mẹ, mẹ đoán xem con ở đâu?”

Cô bật cười, thằng bé quả là niềm vui bất tận của cô, nó có thể sử dụng những cách vô cùng đơn giản mà độc đáo giúp cô bớt căng thẳng, lo âu. Cô cười hỏi: “Viện hải dương học thú vị không?”

“Thú vị ạ, con nhìn thấy rất nhiều cá, còn có gấu Bắc Cực, chim cánh cụt, hải cẩu...” Tiếng trẻ con non nớt kẻ vanh vách, “Ba còn chụp cho con rất nhiều ảnh, lúc về sẽ khoe với mẹ.” Sau đó lại cảm thán một câu: “Ba thật lợi hại, cái gì cũng biết.”

Tay nắm điện thoại của Lâm Uyên hơi siết lại, buổi sáng còn tỏ ra lãnh đạm thờ ơ, bây giờ đã gọi tron tru như vậy, không biết Trần Kinh thủ đoạn cao minh, hay là sức mạnh huyết thống quá đáng sợ. Bên này cô hơi mất tập trung, bên kia lại hỏi: “Mẹ, khi nào thì mẹ về? Con đi đón mẹ!”

Cô bật cười, “Con đón mẹ?”

“Ha ha, con và ba cùng đi đón mẹ.”

Cúp máy xong, Lâm Uyên ngẩn người đứng trước cửa sổ. Những lời nói của cha cô ban nãy và cả dư vị từ cuộc điện thoại vừa rồi đang trôi nổi trong hành lang, khơi gợi quãng hồi ức nào đó tưởng rằng đã chôn sâu tận đáy lòng cô. Khoa học đã chứng minh, cho dù đau đớn khắc sâu đến đâu, chỉ cần bảy năm sẽ khỏi hẳn, bởi mọi tế bào trên cơ thể chúng ta sau bảy năm đều được tái tạo một lần. Tâm lý học lại chứng minh, sự tái sinh thực sự không phải là vết thương biến mất hay không bao giờ đau nữa mà là trong khổ đau tìm thấy ý nghĩa để tiếp tục sống.

Cô không biết bản thân mình có tính là đã khỏi hẳn hay không, nhưng mỗi khi hồi tưởng lại con ác mộng trong quá khứ đều bắt giấc rùng mình. Nhớ đến người mình đã từng yêu, nơi nào đó trong lòng dường như vẫn đau âm ỉ. Nhưng cô thật sự đã tìm được ý nghĩa sống của mình, cô cũng mừng vì bản thân mình còn sống, còn có thể hưởng thụ những tặng phẩm được gửi đến muộn màng của cuộc sống này.

Chính vì vậy cô mới không dám dễ dàng mang tương lai ra đánh cược.

Lúc đi chạy đến đây đúng vào giờ tan tầm, đường tắc khủng khiếp, đến bệnh viện đã sắp bảy giờ. Lâm Uyên ở cùng họ hàn huyền vài câu mới rời khỏi, vừa đi ra khỏi tòa nhà bệnh viện chợt nghe thấy tiếng gọi quen thuộc: “Cuối cùng mẹ cũng ra rồi!”

Cô quay lại nhìn, bên bồn hoa là một người đàn ông cao lớn, trong tay cầm một con búp bê nhỏ, thằng bé đang bám lấy hai tay người lớn cuộn tròn chân đu qua đu lại. Cô nhìn thấy đôi mắt hấn ánh lên niềm vui, trầm tĩnh mà nóng bỏng, lọt vào tai là tiếng reo vui như chuông bạc của con trai, như sợ người khác không biết hiện tại nó vui sướng bao nhiêu.

Phía sau là những rặng mây đỏ cuối chiều, những tòa nhà trắng, những rặng cây xanh, sát bên là những đóa hoa đua nhau khoe sắc, một lớn một nhỏ, một tĩnh một động, trông thật tươi đẹp hài hòa.

Lâm Uyển khẽ thở dài trong lòng, nếu đây là một phần tiền đặt cược, cô nghĩ mình đã bị xiêu lòng.

Nhìn thấy cô ngần ra, Tiểu Bảo bắt mắt kéo dài giọng: “Mẹ...” Giầy hai chân muốn xuống đất, Trần Kinh liền bế nó tiến nhanh về phía cô.

Tiểu Bảo ở trong lòng ba nó, từ rất xa đã vươn hai tay hướng đến, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập niềm vui và hạnh phúc vô ngần. Lâm Uyển lặng lẽ đứng tại chỗ, nhìn họ tiến đến gần như đang xem một thước phim quay chậm.

Bỗng một làn gió ủa qua, mang theo hương hoa thoang thoang.

Cô cảm nhận được, đó là hương vị của hạnh phúc.

Bên tai dường như có một giọng nói thăm thì, bắt đầu một lần nữa, được không?

Được không?

Bắt đầu một lần nữa?

Quên đi hấn là ai, chỉ cần nhớ một điều, hấn là ba của con cô.

Chỉ cần nghĩ như vậy, như vậy thôi... có lẽ sẽ càng hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Chí Mạng - Tập 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Ngoại Truyện 1

Trời cao, mây trắng, nước xanh, cát mịn.

Lâm Uyển xòe ô ngồi trên bờ cát, nhìn cách đó không xa một lớn một nhỏ đang chơi té nước.

Tiểu Bảo chỉ mặc một chiếc quần đùi, cái dáng lùn cùn ngâm dưới nước non nửa, ôm một chiếc súng bắn nước rất lớn màu sắc sắc sỡ, liều mạng bắn phá. Trần Kinh cầm súng rồng vừa trốn vừa tránh, thỉnh thoảng còn đầu hàng xin được khoan dung.

Hấn mặc một chiếc áo phông trắng và chiếc quần đi biển màu xanh lục, tóc ngắn ẩm ướt dán lại thành từng đám, tay và chân ướt đẫm nước hiện lên vẻ rục rờ khỏe mạnh dưới ánh nắng mặt trời, sáng khoái cười giống như một đứa trẻ to xác vô âu vô lo.

Nghe từng trận tiếng đùa vang, trên gương mặt Lâm Uyển lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Từ sau khi Trần Kinh xuất hiện, Tiểu Bảo thay đổi rất lớn, tính cách càng ngày càng cởi mở, cũng hoạt bát hơn nhiều, không ý lại cô như trước. Cô cảm thấy rất tốt, một đứa bé trai nên trưởng thành như vậy. Phải nói rằng Trần Kinh là một người cha không tồi, làm con của hấn quả thật rất hạnh phúc.

Con người này đã thay đổi rất nhiều. Trên một số phương diện nào đó có thể gọi là hoàn toàn lột xác.

Bây giờ mỗi lần hấn đến đây đều mang theo rất nhiều quà, tặng cho thằng bé đồ chơi đẹp, đồ ăn ngon. Quà tặng cô có khăn lụa, trang sức bạc nguyên chất, quyển sách cô từng vô ý nói rằng mình chưa mua được, thậm chí còn có cả một bộ sơn móng tay, so với đồng túi và giấy hàng hiệu trong tủ của căn hộ trước kia, những thứ này mới thật sự khiến cô động lòng.

Hấn còn dành nhiều thời gian và tâm sức với những người trong gia đình cô, tóm lại đã thành công dụ dỗ bọn họ đứng trên cùng một chiến tuyến. Mỗi lần gặp mặt họ đều thẳng thừng có, ám chỉ có, bảo cô đừng bỏ qua hạnh phúc, nên sớm đoàn tụ gia đình. Em trai cô còn cười nói cô được chiều chuộng mà sinh ra kiêu ngạo. Về khoảng thời gian quá khứ tối tăm kia, bọn họ đều cho rằng nên tha thứ, hoặc nói là nên nhìn thoáng ra. Đương nhiên, điều bọn họ biết được chỉ là một phần của sự thật...

Lại một loạt tiếng kêu nữa làm cô chú ý, chỉ thấy Trần Kinh đang bế ngang Tiểu Bảo, đứng chỗ nước sâu hơn một chút nhưng chưa lên quá đầu gối hấn. Tiểu Bảo đang khua tay loạn xạ, Trần Kinh chốc chốc lại hù dọa nó, làm bộ sẽ thả nó ra, Tiểu Bảo oa oa kêu to: “Mẹ ơi, cứu con với!”

“Ba là người xấu.”

Trần Kinh giả bộ tức giận, nhấc bông thẳng bé lên, cù nó một trận, Tiểu Bảo vừa cười vừa hét, cuối cùng xin tha: “Con sai rồi, ba là người tốt.”

Khung cảnh náo nhiệt hạnh phúc đó khiến Lâm Uyển cảm động, nhưng khi Trần Kinh ôm con đi đến trước mặt, nụ cười trên khóe môi cô đã tắt, những khát khao cháy bỏng trong mắt hần cô cũng lờ mờ như không thấy.

Đây là chút kiên trì của cô. Bởi họ sắp phải đối mặt với nhau không chỉ một sớm một chiều mà là cả đời người. Cô cần có đủ lòng tin và cảm giác an toàn mới có thể đem tương lai của bản thân và con trai giao cho hần.

Tắm rửa thay quần áo ở gian phòng trong bãi tắm, sau đó đến nhà hàng hải sản bên cạnh giải quyết bữa cơm chiều. Tiểu Bảo thích ăn tôm, Trần Kinh liền bóc vỏ cho nó đầy một đĩa, bây giờ cứ mỗi khi ăn cơm cùng nhau thì công việc này lại là của hần, không ai có thể giành được.

Lâm Uyển giữa chừng đi vào toilet, đến lúc về Tiểu Bảo thần bí sáp lại gần nói: “Vừa rồi con thấy đi bên kia liếc mắt đưa tình với ba.”

Cô sững sốt, lập tức phê bình: “Trẻ con không được nói lung tung.”

Tiểu Bảo phản bác: “Con không nói lung tung, rõ ràng đi đó quyền rũ ba con.”

Lúc này xung quanh đều nghe rõ, liền quay lại nhìn, bao gồm cả hai người bên cạnh đang trong diện tình nghi kia. Lâm Uyển không nhịn được, trừng mắt lườm Trần Kinh một cái, thấp giọng nói: “Trước mặt con trẻ nói chuyện phải giữ đúng chừng mực, đừng dạy nó hư...”

Trần Kinh gật đầu nói được, thái độ nhận sai vô cùng thành khẩn làm cô không còn gì để nói tiếp.

Một lát sau, hai người ngồi bên cạnh kia đứng dậy, Lâm Uyển bất giác nhìn theo bóng họ rời đi, cô gái đầu hai mươi, quần là áo lượt, chân dài trắng muốt như tuyết, hấp dẫn bao nhiêu ánh mắt đàn ông trên đường. Lâm Uyển thu lại tầm mắt, cổ họng như bị mắc phải thứ gì.

Bữa cơm trôi qua trong im lặng, nhân lúc thang máy xuống lầu, Trần Kinh soi qua bức tường đá sáng bóng vuốt lại tóc, sửa cổ áo.

Trong lòng Lâm Uyển dấy lên một sự bức bối khó hiểu, buột miệng mĩa mai châm chọc: “Đẹp lắm rồi, đàn ông bốn mươi tuổi đang đúng độ xuân, bây giờ anh đúng vào thời điểm chín nhất đấy.”

Trần Kinh cười cười, cúi đầu nói bên tai cô: “Còn có một câu, phụ nữ ba mươi chẳng khác gì bà đậu...”

Cảm giác được cơ thể cô bỗng nhiên cứng đờ, ý cười của hần càng đậm, thờ ra hơi nóng, hỏi: “Cho nên, em còn định chờ bao lâu nữa mới gật đầu đây?”

Lâm Uyển không nói không rằng, xác định phương hướng dưới chân, hung hăng giẫm mạnh một cái, Trần Kinh lập tức hít sâu một hơi, cho đến tận khi ra ngoài thang máy vẫn nhăn nhó xuyt xoa.

Trần Kinh gặp rắc rối liền cuống quýt tìm cách xin lỗi, gọi điện thoại Lâm Uyển không bắt máy, hần liền tặng hoa mỗi ngày, mỗi hôm một loại hoa mới. Nhưng Lâm Uyển vừa nhìn thấy hoa hồng, bách hợp, hoa thiên điều kiểu diễm xinh đẹp đã nghĩ đến khuôn mặt khả ố của Trần Kinh. Trong đầu nhớ lại câu nói chết tiệt kia, hần không thể quăng cả bó hoa vào thùng rác trước mặt người đưa hoa.

Trước khi ném đi cô bỗng nhìn thấy bên trong bó hoa kẹp một tấm thiệp nhỏ, bên trên có dòng chữ viết tay: Uyển Uyển, anh sai rồi, tha thứ cho anh nhé!

Không hề có chút thành ý nào. Lâm Uyển mắng thầm trong lòng, cũng quên mất mình đang định ném bó hoa đi.

Ngày hôm sau vẫn là hoa tươi, vẫn là tấm thiệp, nhưng bên trên lại viết một câu chuyện cười.

Liên tiếp mấy ngày, mỗi ngày đều là một truyện cười khác nhau.

Mỗi lần Lâm Uyển nhận được đều không muốn nhìn, nhưng lại không nhịn được, phụng phịu xem xong liền yên lặng cắm hoa vào bình, tiện tay quăng tấm thiệp nhỏ vào ngăn kéo. Chẳng buồn cười chút nào, vừa nhìn đã biết chép trên mạng xuống, không có thành ý. Nhưng thật ra hành động này vốn dĩ đã nhằm chán đến mức khiến người ta buồn cười rồi.

Trong thời gian đó, cô cũng càng thêm chú trọng chăm sóc nhan sắc. Thời gian soi gương mỗi ngày cũng nhiều thêm. Nếu so với năm, sáu năm trước nhất định là có thay đổi, nhưng khoảng cách với hai từ “bà đậu” còn vô cùng xa vời. Dù vậy cô vẫn đến cửa hàng mua về một đồng sản phẩm dưỡng da, tiện thể mua thêm vài bộ quần áo, trước khi ngủ còn đắp mặt, tập yoga, vứt hết cánh hoa hồng mà Trần Kinh tặng lấy ngâm nước tắm.

Một tháng trôi qua, tức giận trong lòng Lâm Uyển đã sớm tiêu tan nhưng Trần Kinh vẫn chưa lộ diện. Sáng sớm hôm nay, người đưa hoa của cửa hàng lại đứng giờ gõ cửa, Lâm Uyển nhìn thấy bó hoa trong tay cậu ta lập tức ngây ngẩn cả người, cậu ta đi rồi cô vẫn còn cầm hoa ngơ ngác đứng đó. Tiểu Bảo chạy lại, nhìn thấy mấy bông hoa đại màu tím tím thường, ghét bỏ nói: “Xấu thế!”

Lâm Uyển chớp đôi mắt hơi ướt, lẩm bẩm “Vậy sao, mẹ cảm thấy rất được.”

Cầm tấm thiệp nhỏ lên, bên trên viết: Cho dù em biến thành bã đậu, anh cũng sẽ là con heo chỉ chuyên ăn đậu phụ. Phía sau còn vẽ một hình đầu heo đơn giản.

Cô không nhìn được bật cười, nước mắt cũng theo cánh mi rung động. Tiểu Bảo khó hiểu nhìn cô chốc lát, lén chạy về phòng nhấc điện thoại, thành thạo ấn một dãy số, cố gắng thấp giọng nói: “Ba, mẹ vừa khóc vừa cười...”

Ở một thành phố khác, Trần Kinh cúp máy, chọn ra một chiếc cà vạt từ tủ quần áo, soi gương thật cẩn thận rồi huyýt sáo ra ngoài. Chẳng phải cô cảm thấy lửa to không đủ sao, vậy hẳn sẽ thêm củi, kích động cô, để cô thấy bất an một chút. Vừa hay gần đây có hai dự án cần hẳn trực tiếp chỉ đạo, tranh thủ mượn cơ hội kéo dài thời gian, thế này mới có thể nâng cao giá trị và sự tồn tại của hẳn được. Lần gặp sau nhất định sẽ có bước nhảy vọt bậc.

Hắn tự biến tự diễn bận rộn trong vui vẻ, Hường Dương tỏ vẻ khó hiểu bảo hẳn tự chuốc khổ vào thân. Rõ ràng lúc trước có cơ hội giữ Lâm Uyển ở lại, ngày hôm qua còn nhắc đến việc này, nói hẳn năm đó quá vô tư. Hẳn cười nói đó cũng là một loại ích kỷ. Thà nói không muốn cô thương hại, còn hơn nói là hẳn lo sợ. Tục ngữ có câu “năm lâu giường bệnh, con dần mất hiếu”, huống hồ là cô với hẳn không có quan hệ huyết thống, ngay cả quan hệ tình yêu cũng không có. Hẳn sợ, sợ chút cảm tình cô dành cho hẳn sẽ tiêu tan trong căn phòng bệnh ngột ngạt kia, cho nên mới quyết định ăn cả, ngã về không. Nếu hẳn không khỏi bệnh thì phải khiến cô nhớ đến hẳn, nhớ về hình ảnh khỏe mạnh, vững vàng không gì không làm được trước kia.

Đã gần hai tháng Trần Kinh không xuất hiện. Lâm Uyển cũng không biết người này đang làm trò gì. Trước kia hẳn gọi điện thoại cô không nhắc máy, bây giờ cô chần chẫn sẽ nhắc máy hẳn lại không gọi. Đáng giận nhất là đã liên tiếp ba ngày hẳn chưa gọi điện cho Tiểu Bảo, cả hoa cũng không gửi tới. Lúc ăn sáng, Tiểu Bảo lo lắng hỏi có phải ba không thích con nữa hay không?

Lâm Uyển thương con, cũng lo lắng người kia không biết có phải đã xảy ra chuyện gì liền gọi điện thoại, chuông reo hồi lâu rốt cuộc lại là phụ nữ nhắc máy, giọng nói ngọt ngào bảo hẳn bây giờ không tiện nghe.

Cổ họng Lâm Uyển như nghẹn lại, hơn nửa ngày mới khôi phục bình thường, trong lòng cảm thấy chua xót, nhưng thằng bé vẫn ở một bên tha thiết mong chờ, cô đành cố gắng trấn tĩnh nói, ba đang họp, tối sẽ gọi lại.

Hai ngày nay thời tiết lạnh, Tiểu Bảo húng hắng ho, hơn nửa tâm trạng cũng không tốt, cực kỳ lười ăn. Buổi tối Lâm Uyển làm thêm vài món, ôm nó dỗ dành nó mới miễn cưỡng ăn được hai miếng cháo, sau đó tức giận nói: “Ba hư lắm, con không bao giờ thêm chơi với ba nữa.”

Lâm Uyển gạt đầu phụ họa: “Được, chúng ta không thêm chơi với ba nữa.”

Lúc này chuông cửa lại vang lên, cô đặt thằng bé xuống ra mở cửa, từ mắt mèo nhìn thấy người bên ngoài bỗng sùng sốt. Trái tim thấp thỏm suốt cả ngày nay dường như đã được vỗ yên một cách dễ dàng.

Mở cửa, Trần Kinh cả người đắm gió sương bước vào, phía sau còn kéo theo một va li hành lý nhỏ. Thấy sự kinh ngạc trên khuôn mặt cô, hẳn giải thích: “Vừa xuống máy bay, đến gặp hai mẹ con trước.”

Lâm Uyển cũng để ý thấy khuôn mặt hẳn nhuộm màu môi mệ, chưa kịp mở miệng, Tiểu Bảo bên trong nghe thấy tiếng lập tức nhảy khỏi ghế giống như con thỏ nhỏ lao tới, hét to một tiếng “ba” liền nhào vào vòng tay Trần Kinh. Ngay cả Ni Ni nghe tiếng cũng chạy tới, ồn ào quanh chân Trần Kinh sủa vang.

Trần Kinh đáp lại một tiếng “Con trai”, liền khom lưng thuần thực ôm thằng bé vào lòng, nói “Ba nhớ con quá” sau đó thom thật kêu lên hai má con. Tiểu Bảo bị hẳn thom, cười khanh khách không ngừng, ngo ngoáy trốn tránh trong ngực hẳn, những điều không vui suốt mấy ngày nay trở thành hư không. Lâm Uyển ở một bên há hốc miệng nhìn.

Trần Kinh nâng thằng bé lên cao, xúc động nói: “Mấy ngày không gặp dài ra không ít nhỉ?”

Tiểu Bảo ôm cổ hẳn oán trách: “Đã bốn mươi chín ngày rồi.”

Trần Kinh sùng sốt, lập tức cười xin lỗi, “Nhớ rõ ràng như vậy cơ à, ba sai rồi, ba sẽ chịu phạt.”

Tiểu Bảo nói: “Được rồi, phạt ba cùng ăn cơm với con.”

Trần Kinh quay lại gạt đầu với Lâm Uyển, bế con vào phòng ăn, nhìn thấy bình hoa loa kèn hơi héo trong phòng khách hẳn liền mỉm cười. Lâm Uyển đứng tại chỗ một lát rồi kéo chiếc va li hẳn đặt ở cửa sát vào tường.

Ngồi vào bàn ăn, Trần Kinh đã cởi áo khoác cầm thìa đút cho con trai, Tiểu Bảo rất ngoan, đút một miếng ăn một miếng, đôi mắt đen láy sáng ngời chăm chăm nhìn ba nó. Lâm Uyển thất thần ngấm một lát mới nhớ ra hỏi: “Anh ăn chưa?”

Trần Kinh lắc đầu, cô không hỏi thêm, vào thẳng phòng bếp lấy thêm một bộ bát đĩa, hẳn ăn cơm ở đây cũng không phải lần đầu tiên. Thấy Trần Kinh chỉ lo đút cơm cho con, cô liền nhắc Tiểu Bảo tự mình ăn, Tiểu Bảo không nỡ rời khỏi lòng cha nó, bèn lấy đĩa của mình xiên một miếng sườn, đưa đến trước mặt Trần Kinh: “Ba, con cũng đút cho ba.”

Trần Kinh há miệng ăn, xoa xoa đầu con, nhồm nhoàm nói: “Con trai ngoan thật có hiếu.”

Không khí trên bàn ăn dần trở nên thoải mái, bên ngoài là màn đêm bao phủ, ba người ngồi quanh bàn ăn dưới ánh đèn sáng ngời, trông không khác gì so với những gia đình ba người trong thành phố này.

Thằng nhóc kia nhớ ba đến phát điên rồi, ăn xong vẫn như một cái cây nhỏ lười biếng cắm rễ trên người ba nó. Trần Kinh định lấy quả cho nó, nó lại nói ngọt như đường: “Ba chính là món quà lớn nhất.”

Sắp đến giờ đi ngủ mà nó vẫn ôm ba không chịu buông tay, nhất định muốn ba đi ngủ cùng. Nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Trần Kinh, Lâm Uyển cũng không nhẫn tâm đuổi hấn về khách sạn, bảo mình ngủ trên sofa là được. Trần Kinh tắm rửa sạch sẽ, lấy áo ngủ từ hành lý ra thay, ngồi bên giường kể chuyện cổ tích cho con trai.

Lâm Uyển ngồi ở phòng khách xem phim truyền hình, mở tiếng không quá lớn. Cửa phòng ngủ khép hờ, giọng nói đàn ông trầm thấp truyền ra làm mãi lâu sau cô mới có thể chú tâm vào nội dung bộ phim.

Không biết đã qua bao lâu, Trần Kinh đi ra ngồi xuống cạnh cô, trên người thoang thoang mùi sữa tắm thảo mộc hòa quyện với hơi thở đàn ông đặc trưng khiến cánh mũi cô bất giác động đậy.

“Phim hay không?” Hấn hỏi.

“Cũng được.” Lâm Uyển nhìn hấn một cái, “Còn chưa ngủ à, không mệt sao?”

“Không quen ngủ sớm như vậy.”

Lâm Uyển đang xem một bộ phim Hàn Quốc, cô đưa điều khiển cho hấn: “Anh đổi kênh khác xem đi.”

Trần Kinh nhận lấy điều khiển đặt lên bàn, cười nói: “Không cần, vài năm nay xem cũng không ít, dùng để giết thời gian cũng không tồi, tính ra phải hơn mười bộ.”

Lâm Uyển nghe mà xót xa trong lòng, khiến một người có quan niệm thời gian rõ ràng đi xem phim tình cảm để giết thời gian thì chắc phải là một hoàn cảnh bất đắc dĩ vô cùng... Ti vi chiếu gì cô đã sớm không còn để ý, cứ thế chìm đắm trong tưởng tượng của bản thân, thật lâu sau mới nghe một tiếng gọi khẽ: “Uyển Uyển.”

Cô quay mặt nhìn, đối diện với ánh mắt sáng rực của hấn, trong ánh mắt đó dường như có những đốm lửa đang nhảy nhót. Không khí giữa bọn họ lúc này đã hoàn toàn thay đổi, hơi oi bức, hơi nóng nực. Cũng không biết từ khi nào đã dựa vào gần như vậy, đùi hấn kề sát cô, cách một lớp vải cũng cảm nhận rõ ràng nhiệt độ cơ thể hấn, nóng như bàn ủi vậy.

Bất ngờ, nhưng lại giống như trong dự đoán, cô thấy mặt hấn tiến lại gần. Trái tim đập nhanh đến loạn nhịp, cực tuyệt, hay là tiếp nhận? Cô chưa kịp đưa ra đáp án, trước mặt bỗng tối sầm, cảm nhận được bờ môi hấn, rất mềm. Có chút xa lạ. Hấn chỉ nhẹ nhàng chạm vào rồi tách ra, sau đó lại tiến đến, giống như con thú nhỏ đang dò xét hít hà, nếm thử đồ ăn. Lại như mang theo ý bốn cột khiêu khích, quan sát phản ứng của cô, có lẽ đang chờ đợi sự đón nhận từ phía Lâm Uyển.

Hấn lặp lại vài lần, cuối cùng chuyển thành một nụ hôn sâu triền miên. Lâm Uyển đột nhiên trốn về phía sau, vừa thở hổn hển vừa hỏi: “Tại sao anh lại có hứng thú với bà đậu thể này?”

Trần Kinh cười ra tiếng, đưa tay nhắc cằm cô nói: “Vẫn giận sao, lòng dạ hẹp hòi. Chỉ là nói giỡn thôi mà?”

Lâm Uyển bĩu môi, ở đâu ra cái kiểu nói giỡn như thế, rõ ràng là công khai khiêu khích. Thấy hấn lại sắp đến, cô buột miệng nói ra chuyện làm cô băn khoăn suốt một ngày: “Sáng sớm em có gọi điện thoại cho anh.”

Trần Kinh cười, “Cuối cùng cũng chịu hỏi.”

Sau đó mỉm cười giải thích: “Sáng sớm hẹn người khác đi đánh golf, di động để trong phòng nghỉ, nhân viên nhắc máy, vì mới vào làm việc nên không rõ quy củ, anh đã nghiêm khắc phê bình cô ta rồi.”

Lâm Uyển im lặng không nói, thầm thở phào nhẹ nhõm.

Trần Kinh thấy cô không nói lời nào, quan sát cô hai giây, ngữ khí trở nên thoải mái: “Kể chuyện cười cho em nghe nhé.”

Hấn ôm lấy cô một cách tự nhiên, cùng nhau tựa vào ghế sofa, kể chuyện đầu ra đầu vào: “Chuyện kể rằng có một lão già gần năm mươi tuổi mới lấy vợ, cô dâu trẻ tuổi lại xinh đẹp khiến người xung quanh vừa hâm mộ vừa đố kỵ. Hừ, lão già này có tài có đức gì mà cưới được cô vợ tốt như vậy. Kết quả sáng sớm ngày hôm sau, bọn họ thấy cô dâu vịn tường đi ra, mắng một câu...” Hấn cố tình dừng lại ở điểm máu chốt, hỏi: “Em đoán xem cô ta nói gì?”

“Làm sao em biết được?” Lâm Uyển lườm hấn, cơ thể bị hấn ôm hơi mất tự nhiên.

“Cô ta nói...” Giọng hấn lạnh lạnh bất chợt phụ nữ: “Đồ lừa đảo, ông nói ông đã dành dụm ba mươi năm, tôi còn tưởng là dành dụm tiền!”

Lâm Uyển dịch người sang một bên, vẻ mặt ghét bỏ, “Không đứng đắn!”

Nhưng Trần Kinh quyết thể hiện cái không đứng đắn của mình đến cùng, miệng hấn tiến lại gần, xấu xa nói: “Em đừng chê, anh nghèo hơn ông ta, chỉ mới dành dụm được bốn năm.”

Mặt Lâm Uyển nóng bừng, vừa xấu hổ vừa giận dữ đẩy hấn. Bỗng nhiên hấn hít vào một hơi, ôm ngực lùi về sau làm Lâm Uyển giật mình, thấy hấn cau

mày, cô vội hỏi: “Không sao chứ?”

Trần Kinh nắm lấy bàn tay cô đặt trước ngực mình, hơi thở dồn dập, “Mau, mau xoa cho anh.”

Dường như cảm thấy cách một lớp vải chưa đủ gần, hắn luồn tay cô vào trong vạt áo. Lâm Uyển chạm phải cơ ngực rắn chắc nóng hằm hạp của hắn, đầu ngón tay hơi run lên, định rút lại liền bị hắn giữ càng chặt, dưới lớp cơ bắp, một trái tim đang đập loạn từng hồi mãnh liệt, như đang tấn công vào trái tim cô vậy.

Cô nghe thấy hắn thấp giọng hỏi: “Em cảm nhận được không?”

Lâm Uyển không hiểu: “Cái gì?”

“Nó đang đập vì em.”

Giọng hắn hơi khàn lại càng thêm quyến rũ. Lâm Uyển cảm giác trái tim mình cũng đập rất nhanh, con đê ngàn dặm xây đắp bao lâu nay đã lạng lẽ nứt vỡ thành một khe hở...

“Bây giờ có thể tiếp tục chứ?” Giọng Trần Kinh lại càng khàn hơn.

Lâm Uyển không nghe được giọng nói của mình, trong đầu là một mớ hỗn độn, chỉ có thể cảm nhận được từng nụ hôn đáp xuống. Trán, lông mày, khoe mắt, sống mũi, lần lượt được hắn đóng dấu một cách nhẹ nhàng, ấm áp và ẩm ướt, có cả vị dưa hấu... Cô rung động bởi từng giọt, từng giọt tình yêu của hắn, khi nụ hôn hắn sắp đáp lên môi, cô vội vàng ngăn lại: “Đợi chút!”

Trần Kinh dừng lại, vẻ mặt nghi hoặc, nét dịu dàng trong mắt nồng đượm không cách nào tan biến, cô xoa nhẹ hai má hắn, cảm giác được cơ thể hắn cứng đờ trong giây lát, lại lập tức thả lỏng, khoe miệng ngập tràn ý cười.

Ngón tay mềm mại men theo đường nét khuôn mặt góc cạnh của hắn trượt xuống từng chút, từng chút một, từ thái dương xuống đến cằm, lại tiến lên theo một hướng khác, dừng ở khoe mắt, hắn thuận theo nhắm mắt lại, hàng lông mi dài khẽ run lên dưới ngón tay cô. Cô nhẹ nhàng hít một hơi, sau đó dùng hai tay giữ lấy mặt hắn, khẽ rướn người, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên cánh môi kia.

Cơ thể người đàn ông bỗng chấn động mạnh, hai bàn tay lớn lập tức siết lấy vòng eo mảnh mai của Lâm Uyển, hành động vừa rồi của cô đã châm ngòi dục vọng được hắn kiềm chế lâu nay, hơi thở hỗn hển vang lên trong yết hầu, môi hắn đuổi sát môi cô như hình với bóng. Hắn vừa hôn cô, vừa kéo cô vào lòng, giữ cô thật chặt, chặt đến mức cô hít thở cũng thấy khó khăn. Loáng cái đã đổi từ phim tình cảm sang phim hành động, Lâm Uyển không nói gì, đúng là không thể đùa cợt với con sói đang đói này. Bởi vì kẻ sát hại, cảm nhận rõ nét phản ứng cơ thể của hắn, rắn chắc, nóng bỏng, nguy hiểm đè lên cô, mặt cô lại nóng hơn, vội nói: “Được rồi, được rồi, đừng quậy nữa.”

Trần Kinh đâu có chịu nghe lời cô, bướng bỉnh đáp: “Muộn rồi.”

Đề nhấn mạnh vào chữ “muộn” này, hắn cố ý cắn đầu lưỡi cô một cái, bàn tay giữ lấy eo cô nhẹ nhàng luồn vào bên trong, cô vừa tấm xong nên không mặc nội y, hắn bắt lấy khuôn ngực mềm mại của cô để như trở bàn tay, khẽ siết lấy nó.

Lâm Uyển la lên một tiếng, nhớ ra con trai đang cách một vách tường, cô vội nắm lấy bàn tay đang làm loạn trước ngực, thấp giọng cảm: “Không được.”

Trần Kinh ngẩng đầu, tức cười nhìn cô, lập tức bịt kín miệng cô, nuốt chửng cả câu “Tiểu Bảo đang...” mà cô đang dờ dang vào miệng. Bây giờ đừng nói là thằng bé, kể cả cha hắn có đến cũng không ngăn nổi hắn.

Một trận mưa hôn nóng bỏng khiến Lâm Uyển thua liên tiếp, sức lực như gần bị rút cạn, tứ chi mềm nhũn nửa ngồi nửa nằm trên sofa. Đột nhiên trước ngực lạnh cóng, ánh mắt mơ màng của cô chậm chậm tập trung nhìn thử, chỉ thấy bàn tay Trần Kinh vùi trong áo ngủ của cô, hình như đang nắm thứ gì đó, giữa khe ngón tay có cảm giác lạnh lạnh chầy ra.

Cô há hốc miệng, không thốt nổi một tiếng, chứng kiến hắn rút bàn tay ướt đầm nước dưa hấu ra nhanh nhẹn cời từng chiếc cúc. Ngay sau đó từng tấc, từng tấc da thịt cô lộ ra, ánh mắt Trần Kinh dần tối lại, yết hầu chao đảo, cúi đầu áp tới. Lâm Uyển bắt lực quay mặt đi, nhìn về phía hình ảnh mờ ảo trong ti vi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Chí Mạng - Tập 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Ngoại Truyện 2

Cảm giác mát lạnh ẩm ướt nhanh chóng lan tỏa, dường như thấm đẫm cả từng lỗ chân lông, khiến cả người cô run cầm cập. Có lẽ thứ khiến cô run cầm cập chính là đôi môi và chiếc lưỡi xảo quyệt nóng bỏng kia. Lúc bị hắn ngậm chặt đến đỉnh điểm, cơ thể cô run lên, cả người khẽ rướn trên sofa.

Chiếc lưới nóng ẩm vẫn đang khiêu khích cô một cách xấu xa, tiếng rên rỉ trầm thấp xuyên qua kẽ răng, vang lên trong sự kiềm chế, lại được tiếng ti vi lấn át. Đầu cô ngã về phía sau, hai tay nắm bừa lấy cơ thể hần, móng tay ấn sâu, bàn chân duỗi thẳng, từng dây thần kinh trên người đều hận không thể kéo dài đến giới hạn.

Song, đây còn chưa phải điều gay go nhất. Người đàn ông đáng ghét này bỗng biết tiết kiệm, không để lãng phí một chút nào, lưng cô áp vào tay vịn sofa nên cơ thể nghiêng lệch, miếng dưa hấu bị hần nghiền nát thành nước ép nhanh chóng trôi xuống dọc theo làn da mịn màng của cô, hần vội vàng đuổi theo, đi qua rón chột hơi ngừng lại, đầu lưới treu đùa xung quanh...

Bụng dưới của Lâm Uyên bỗng thắt chặt, hơi thở lúc này như ngừng lại. Ngay giây tiếp theo, mép quần ngủ đã bị hần kéo xuống bằng răng. Khi ý thức được mưu đồ của hần, trong đầu cô liền nổ “đùng” một tiếng. Cô theo bản năng nắm chặt tóc hần để ngăn cản, đáng tiếc tóc hần quá ngắn không thể nắm nổi. Hơi thở nóng bỏng phả lên làn da mềm mại, cô lo sợ như sắp khóc thành tiếng, vừa run rẩy vừa ghen ngào hét lên.

Lâm Uyên bị âm thanh vỡ vụn của bản thân làm giật mình, Trần Kinh cũng ngẩng đầu, sắc dục bao phủ trong mắt, hơi thở dồn dập ngắn dài, hỏi: “Em không muốn?”

Lâm Uyên cắn môi dưới, lắc đầu.

Hần giữ nguyên tư thế, trầm giọng ra lệnh: “Xin anh đi!”

Cô muốn ngồi dậy, nhưng bị hần dùng tay giữ eo không thể động đậy. Người đàn ông lặng im nhìn cô, ánh mắt nồng cháy. Dáng vẻ này của hần làm cô chột thấy hơi sợ hãi, thì ra sự ngang ngạnh của một người cho dù trong hoàn cảnh như thế nào, cũng lắm cũng chỉ ẩn nấp tạm thời chứ không thể mất đi.

Cô động đậy đôi môi một cách yếu ớt, khẽ gọi: “Trần Kinh.”

Hần không biến sắc, cô lại gọi: “Trần Kinh.”

“Trần Kinh, Trần Kinh, Trần Kinh...”

Mỗi lần gọi là người hần lại tiến lên một chút, gần cô thêm một chút, có lẽ hành động này đã làm hần mềm lòng, ánh mắt hần càng thêm dịu dàng, ý cười ngập tràn. Hần cọ chóp mũi mình vào mũi cô, nói như đang than thở: “Anh thích em gọi tên anh.”

Cô run rẩy vòng tay qua cổ hần, hần vung tay ra chọn lấy một trái nho lớn nhất từ đĩa hoa quả, cẩn thận bóc vỏ, đưa đến trước cánh môi khép hờ của cô. Cô ngậm lấy, vừa bắt đầu nhai thì lưới hần lại xông tới ngang ngược quấy nhiễu, lấy đi hạt nho rồi “ực” một tiếng, hần nuốt.

Cô nhìn chằm chằm yết hầu chuyển động của hần, cô bỗng hoảng hốt, lại nghe hần hỏi bằng giọng đặc ý: “Lợi hại chưa?”

“Còn có trò lợi hại hơn này.” Dứt lời, hần buông cô ra, đứng dậy rồi đi.

“Bụp” một tiếng, căn phòng tối om.

Bàn tay cô run run kéo lại vạt áo, sau lưng ẩm ướt rất khó chịu, đúng là mặc chẳng được mà cởi chẳng xong, cô bất giác chửi thầm người nào đó một câu.

Người bị cô chửi vừa đi vừa cởi áo, để lộ cơ thể cường tráng và một lớp mồ hôi mỏng trên người, trong ánh đèn lúc sáng lúc tối của ti vi, từng vùng cơ bắp ánh lên lấp lánh. Lâm Uyên dịch chuyển tầm mắt, cầm lấy điều khiển trên bàn tắt ti vi.

Hai người hoàn toàn chìm vào bóng tối, Trần Kinh đã tiến đến gần phía trước. Nóng bỏng nhào lên cởi áo cô, cô gờ tay ngăn lại theo bản năng, hần liền kéo quần ngủ cô xuống, động tác nhanh nhẹn mà ngang tàng. Ngay sau đó, cả người hần phủ lên cô, đáng vẻ vội vàng khác hần ban nãy.

Làn da Lâm Uyên tiếp xúc với không khí, cô giật mình lí nhí: “Lạnh.”

“Một lát là nóng thôi.” Trần Kinh thở hển hển nói.

Đồng thời, hần nhanh chóng trút bỏ những gò bó trên người mình, trong quá trình thực hiện, bàn tay hần cũng run rẩy, cứ như nhìn thêm một giây nữa thôi hần sẽ nổ tung. Mãn đạo đầu dài miên man trôi qua, cơ thể cô dần dần tan chảy như mưa xuân. Nhưng khi hần bắt đầu tiến vào, cô vẫn khẽ kêu đau, cơ thể đột nhiên co thắt lại.

Hần bắt lấy, đeo bám chiếc lưới ẩm ướt của cô, cảm dỗ vô cùng. Bàn tay hần khẽ vuốt ve, làm cho cô hoàn toàn tan chảy, đồng thời nhẹ nhàng dỗ dành bên tai, thả lỏng nào, đừng sợ. Khi cơ thể cô được thả lỏng lần nữa, hần liền tiến quân thần tốc chẳng hề báo trước.

Giây phút ấy, hần phát ra tiếng rên thỏa mãn, cô lại kêu lên đau đớn.

May mà hần chưa cử động ngay, sự đau đớn của cô dần chuyển thành đau xót, rồi cô cảm thấy nhịp đập khê khàng sâu trong cơ thể mình, nhịp đập đến từ hần, cô nhẹ nhàng đẩy hần bằng sức lực yếu ớt, không biết là đang xua đuổi hay thúc giục.

Hần ngoan ngoãn rút quân. Lúc lùi được một nửa, hần nhắc chân cô quẩn quanh thắt lưng mình, cố gắng đến cùng. Sau đó lại bắt đầu chuyển động trong tiếng kêu bất mãn của cô. Cô không còn cách nào khác, đành nắm lấy cánh tay hần, móng tay cắm xuống chẳng chút thương hại.

Trên trán Trần Kinh rất nhanh đã toát mồ hôi, khi cử động có một giọt rơi vào mắt Lâm Uyển làm cô cay mắt muốn rơi lệ. Cô bực mình giờ tay lau trán cho hắn, mồ hôi thấm ướt bàn tay cô.

Động tác của hắn càng ngày càng mạnh, tần suất càng ngày càng nhanh. Hắn nâng eo cô lên, khiến cô không còn đường thoái lui buộc phải dung nạp hắn hoàn toàn. Cô không chịu nổi, khẽ rên rỉ trong sự kiềm chế, sau khi bị đôi môi hắn quấy nhiễu, tiếng rên rỉ đã hóa thành tiếng ghen ngào. Trong sự va chạm, cô cảm thấy xương cốt toàn thân như rã rời, đầu óc mơ màng, chỉ nghe được tiếng thờ gấp điên cuồng của người nào đó và tiếng kéo kẹt của ghế sofa ma sát với mặt đất.

Một cảm giác lo sợ như làm chuyện xấu có tật giật mình trôi dạt trong lòng Lâm Uyển, hận không thể che giấu tất cả âm thanh, mà nỗi lo sợ bất an này thậm chí còn tăng thêm độ nhạy cảm của giác quan. Bỗng nhiên, từ cuối đốt xương sống lóe lên một tia lửa điện, luồng điện đó nhanh chóng lan tràn bao phủ toàn thân, nơi sâu nhất trong cơ thể thu hẹp mất kiểm soát. Hai chân đang vòng quanh thắt lưng người đàn ông bắt đầu siết chặt hơn, như thể muốn thay đổi cảm giác kích thích tuyệt diệu này.

Nhưng nó lại kích động đến Trần Kinh, hắn còn nghĩ đêm đầu tiên sau khi gặp lại phải thể hiện cho tốt một chút, kết quả là bị sự nhiệt tình bất ngờ của Lâm Uyển làm cho rối loạn, cô vừa kích động hắn đã vội vàng giao nộp vũ khí rồi.

Có điều hắn hồi phục lực lượng rất nhanh, không cho Lâm Uyển cơ hội phản đối, hắn bế cô đang mềm nhũn lên, đặt cô ngồi trên đùi mình, điều chỉnh góc độ, bắt đầu tấn công. Đến khi cô lấy lại sức lực đắm nhẹ hắn, hắn hùng hồn nói: “Cứ coi như một năm một lần, thì đến giờ cũng phải được bốn lần chứ!”

Lâm Uyển bị trói buộc bởi cánh tay rắn chắc của hắn, chỉ có thể véo hắn để giải tỏa bất mãn. Trần Kinh cong lưng vùi mặt vào ngực Lâm Uyển, ra sức hít hà hương thơm trên người cô. Bất thành linh, hắn cắn một cái lên ngực trái. Cô nổi câu đánh vào vai hắn, nhưng hắn mặc kệ, lại tiếp tục cắn một miếng vào sườn cô.

Lúc này Lâm Uyển bực thật rồi, lập tức kéo tai hắn đẩy ra, rít lên: “Anh tuổi con cún hả? Đau chết mất.”

Trần Kinh không tranh cãi, áp má lên vết cắn, trầm giọng nói: “Uyển Uyển, anh hận em.”

Lâm Uyển sùng sốt, bàn tay đang kéo tai hắn cũng đã buông, mơ hồ nói: “Em cũng hận anh.”

Trần Kinh ngẩng đầu, nhìn vào mắt cô, làm khẩu hình miệng nói: “Anh yêu em.”

Lâm Uyển không đáp, vì xung quanh tối om nên cô không nhìn thấy.

Trần Kinh dán vào ngực cô một lát mới tiếp tục động tác bên dưới, thậm chí còn mãnh liệt hơn cả vừa nãy. Nâng cơ thể cô lên rồi lại hạ xuống hết lần này đến lần khác. Mỗi lần đều ăn ý đến hoàn mỹ, mỗi lượt đều tràn ngập nỗi nhớ nhung. Nhớ nhưng đến cùng cực, hắn dùng tay vỗ về bản thân, dục vọng được giải phóng, nhưng nỗi nhớ lại càng ăn sâu vào xương tủy.

Có lúc hạnh phúc biết bao, cũng có lúc lo sợ mất mát vô cùng. Nếu hắn không yêu cô có lẽ sẽ tốt hơn.

Nhưng bây giờ một câu hắn muốn nói nhất vẫn là: Cảm ơn em

Ma sát mạnh mẽ đến nỗi mỗi lần đều va chạm đến nơi sâu nhất, trong đau khổ lại như được âm thầm an ủi, Lâm Uyển cắn môi, nuốt sự thôi thúc la hét xuống. Cô cảm nhận được sự bất ổn của Trần Kinh, cô không biết hắn đang nghĩ gì, lại như hiểu được hết thảy, hắn để lộ nét yếu đuối trong sự mạnh mẽ khiến cô càng mềm lòng, nên tới mức vừa khẽ chạm vào đã đau đớn.

Cô vươn tay vòng qua hắn, một tay vỗ lên lưng hắn, một tay ôm đầu hắn, hai má áp vào mái tóc ngắn mượt mồ hôi, không hiểu sao lại rơi nước mắt. Cô không cố gắng che giấu, mặc cho nước mắt tuôn rơi, tự nhiên chảy xuống mặt Trần Kinh. Động tác của hắn càng thêm gấp gáp, tần suất, hơi thở càng thêm nặng nề. Hắn ngẩng đầu, vội vã hôn cô điên cuồng. Một tay ôm lưng cô, một tay thăm dò phía dưới, tìm thấy một điểm nào đó mặt sau đùi cô, ngón tay dùng sức ấn xuống. Huyệt thừa phù này nghe nói là điểm kích thích hưng phấn cho phụ nữ.

Lâm Uyển bắt đầu rên rỉ mất tự chủ, trong cơ thể xuất hiện cảm giác kỳ lạ, như sóng gợn lăn tăn khuếch tán thành từng vòng, từng vòng. Cô biết, điều này báo trước chuyện gì. Cô vừa lo sợ vừa mong đợi, vừa hoảng hốt vừa mâu thuẫn. Nhắm chặt mắt, đầu ngả về phía sau, cảm thấy hắn đang gặm nhấm cổ mình, nhưng không còn đau đớn nữa. Mồ hôi tuôn ra như suối từ trong mái tóc, cổ họng ngày càng khô rát, giống như một con cá đã rời nước quá lâu, há miệng thờ hồn hèn.

Cô bồng cúi đầu, dốc toàn lực, tức giận cắn lên bả vai trần trụi của Trần Kinh. Một cảnh quen thuộc lướt qua trong đầu... nước mắt lại trào ra, những đau khổ, những hạnh phúc mà con người này dành cho cô đã vượt quá giới hạn chịu đựng của bản thân. Nếu có thể, cô thà trốn đến chân trời góc bể cũng không muốn xuất hiện trước hắn.

Sự mãnh liệt của cô không hề giảm so với khi xưa, rất nhanh đã nếm thấy vị máu tanh ngọt. Người đàn ông đang ôm cô đau đớn run lên, nhưng không rên rỉ một câu, mà còn thúc cô thật mạnh để trả thù.

Cô nức nở thành tiếng, nuốt vị tanh mặn trong miệng xuống. Cùng lúc cô ôm chặt lấy hắn, hắn cũng ôm chặt cô. Đôi môi nóng bỏng lang thang trên khuôn mặt hơi lạnh của cô, khẽ hôn lên từng giọt lệ. Cơ thể họ cùng run rẩy, hơi thở dồn dập liên tục không ngừng, càng ngày càng gấp gáp, đến một điểm giới hạn nào đó, bỗng đứt phăng như một dây cung đang kéo căng...

Thoát khỏi sự trói buộc, từ nhân gian vọt lên thiên đường.

Sáng sớm khi Trần Kinh tỉnh dậy, đứa nhỏ bên cạnh đang ngủ rất ngon. Hắn thom lên má con, thằng bé bị đám râu mới mọc trên cằm hấn đâm vào liền lều bàu tránh đi.

Hắn trở mình xuống giường vào phòng tắm đánh răng rửa mặt. Trong tiếng ù ù của máy cạo râu, hắn nhớ lại phong cảnh hữu tình đêm qua, khóe miệng bất giác cong lên. Tuy chưa ngủ được mấy tiếng nhưng tinh thần hắn vô cùng thoải mái. Người ta nói phụ nữ cần tình yêu tươi tắn, thật ra đàn ông cũng vậy. Nhìn mình trong gương như thế này, trông như trẻ ra đến vài tuổi vậy.

Lúc thay quần áo trông thấy vết thương trên vai trái, suýt nữa thì hắn quên mất việc này, bỗng chửi thề một câu, đúng là cô nàng nhẫn tâm.

Nhưng chính cô nàng nhẫn tâm này đêm qua bị hắn giằng vò đến một rừ vẫn lo lắng vết thương của hắn không được đựng vào nước, sai hắn đi tìm hộp cứu thương rồi bôi thuốc tiêu độc, lấy băng gạc quấn cẩn thận xong mới để hắn đi tắm. Động tác bàn tay thật dịu dàng, còn hỏi hắn có đau không. Hắn ra về đáng thương nói, đau chết mất. Cô cười nói đáng đời... Lúc đó hắn chỉ hận không thể đè cô xuống bồn tắm, hà hà, làm thêm lần nữa.

Phòng khách đã được thu dọn sạch sẽ, ánh nắng sáng ngời đáp lên sofa, lên thảm, không thấy chút vết tích khả nghi nào. Đến phòng bếp, Lâm Uyên đang quay lưng về phía hắn bận rộn trước kệ. Cô mặc áo len dài màu tím nhạt, quần tạp dề quanh thắt lưng, mái tóc vẫn tùy ý sau đầu, để lộ chiếc gáy trắng mịn, tay áo xắn lên cao, vẻ hiền lành hiện trong nét quyến rũ.

Trần Kinh nhớ đến một câu, vợ chồng hòa thuận, liền lấy đi động ra chụp một tấm từ phía sau lưng cô.

Lâm Uyên quay người lại mới phát hiện ra hắn, cô giật mình vỗ ngực quở trách: “Hâm à, sáng sớm ra đã ở đây dọa người.”

Dứt lời, cô liền quay người tiếp tục bận rộn, Trần Kinh đi đến ôm lấy cô từ phía sau, đặt cằm lên vai cô, giọng nói kèm ý cười: “Ngắm em mà, một lát không gặp đã nhớ đến phát điên, khó chịu đến phát rồ.”

Lâm Uyên cứng đờ người, cô không quen với kiểu thân mật này, vừa nhớ đến đêm qua là tai bắt đầu nóng bừng, phụng phịu đuổi hắn: “Xê ra chút, không thấy em đang bận à?”

Trần Kinh nói: “Để anh giúp em.”

Thấy cô đang bỏ mấy loại rau quả đã thái xong vào một chiếc bát, hắn hiểu ra, nhanh chóng tìm thấy sốt salad đưa đến trước mặt cô.

Lâm Uyên cầm đĩa bắt đầu trộn, chiếc bát lớn ngon mắt thật khiến người ta không thể kìm lòng, nhưng thứ khiến Trần Kinh không thể kìm lòng lại chính là người phụ nữ xinh đẹp trước mắt. Một sợi tóc lòa xòa sau tai cô nhẹ nhàng bay theo hơi thở của Trần Kinh, vành tai mịn màng càng ngày càng đỏ lên dưới sự chú ý của hắn, cổ áo cô hơi thấp...

Lâm Uyên lúng túng vì bị hắn kẻ sát, cảm giác được nhiệt độ của hắn bắt đầu tăng lên, cô vội giục: “Không phải muốn giúp sao, anh đi hâm nóng sữa...”

Trần Kinh không động đậy, ra điều kiện bên tai cô: “Em đồng ý một việc thì anh sẽ đi.”

Lâm Uyên không nghĩ nhiều, hỏi: “Việc gì?”

“Lấy anh nhé.”

Lâm Uyên bỗng ngừng tay, một miếng cà chua bắn ra ngoài, quẹt qua áo len cô rồi rơi xuống đất. Cô không có lòng dạ quan tâm, nhìn bát salad trước mặt, nói: “Em vẫn chưa chuẩn bị xong.”

Phía sau lặng đi một lúc, đôi tay đặt lên vai cô, nhẹ nhàng xoay cô lại. Cô đối diện với ánh mắt chân thành của người đàn ông, hắn nhìn vào mắt cô: “Được, anh chờ em.”

“Có điều, không được bắt anh chờ quá lâu, biết chưa? Có vấn đề gì chúng ta sẽ cùng giải quyết.”

Hắn nắm lấy hai bàn tay cô, để lên trước ngực, “Anh muốn mỗi ngày đều giống như bây giờ, buổi sáng vừa mở mắt đã thấy em và con ở bên, buổi tối kể chuyện cổ tích cho con nghe, nhìn nó chìm vào giấc ngủ, rồi xem phim truyền hình cùng em... Em không biết rằng lúc trời sắp sáng anh đã tỉnh dậy một lần, nhìn thấy em và Tiểu Bảo anh còn tưởng mình đang mơ, véo đùi một cái mới...”

Lâm Uyên khép hờ mắt, hàng mi run run, cắt ngang lời hắn: “Em biết.”

Trần Kinh cười, đưa tay cô lên miệng khẽ đặt vào đó một nụ hôn, nói: “Đúng rồi, còn có một chuyện.”

Hắn lấy từ trong túi quần một món đồ gì đó, nhấc tay phải cô nói: “Xem thử có vừa không, nếu không vừa còn mang đi đổi.”

Đến khi Lâm Uyên phát hiện đây là một chiếc nhẫn, hắn đã kịp đeo vào ngón áp út tay phải của cô. Chiếc nhẫn vừa khít, mặt đá kim cương lấp lánh rực rỡ dưới ánh mặt trời. Trần Kinh hài lòng vuốt ve ngón tay cô, “Không tồi, vừa vặn.”

Lâm Uyên định cười ra, liền bị hắn ngăn lại: “Cứ đeo đi.”

“Sao được chứ?”

“Coi như nhấn đấm hôn, sau này lại mua thêm.” Hấn hôn lên trán cô: “Được rồi, anh phải đi hâm nóng sữa đây.” Hấn quay người đi về phía tủ lạnh.

Lâm Uyên gơ tay ngắm nhìn, lấy lòng bàn tay xoa xoa, cảm giác ngọt ngào tinh tế trào dâng trong lòng, lại nhìn bóng hấn đi lại loanh quanh, cô chợt giật mình, sao mình đã đấm hôn rồi?

Ngoại truyện 2

Lịch bay vào buổi trưa, quay về thành phố đã xa cách bốn năm.

Một tuần trước Trần Kinh nói sắp đến sinh nhật ông ngoại rồi, hấn muốn để ông được nhìn thấy đứa cháu ngoại này. Trên đường, lòng dạ Lâm Uyên rối bời, chuyện cũ như một bộ phim ẩn nút tua nhanh, nhảy nhót chiếu trong đầu cô. Nghe tiếng thở nhè nhẹ của con trai trong lòng và tiếng lật tài liệu của người đàn ông bên cạnh, cô mới cảm thấy an tâm.

Xuống sân bay, Trần Kinh đưa hai mẹ con về căn hộ trước, còn mình tới công ty giải quyết nốt công việc.

Tiểu Bảo ngủ suốt trên máy bay, lúc này mới hoạt bát trở lại, tò mò quan sát “nhà của ba”.

Lâm Uyên ngăn người đứng giữa phòng khách, mỗi góc ngách đều thật quen thuộc, quen thuộc tới mức khiến cô có ảo giác chưa từng rời khỏi nơi đây. Mãi đến khi tiếng hét của con trai vọng ra từ phòng ngủ: “Mẹ mau đến đây xem!”

Cô đi tới, vừa mở cửa đã đứng sững tại chỗ.

Trên bức tường trần ngập ảnh chụp, từng tấm hình lớn nhỏ của cô, của Tiểu Bảo, còn có cả ảnh chụp chung của họ.

Đây là điểm khác biệt duy nhất so với trước kia.

Buổi tối cô hẹn Tư Tư và Mễ Lan đi ăn.

Mễ Lan vẫn xinh đẹp, nói chuyện làm việc vẫn hung hăng. Con gái Mễ Lan lớn hơn Tiểu Bảo hai tháng, hai đứa bé mới một lúc đã quen nhau, trò chuyện ríu rít, khí thế ngất trời. Tư Tư kết hôn xong mãi không mang bầu, sau mấy đợt điều dưỡng nửa năm trước đã sinh một cặp bé trai sinh đôi, đúng là không sinh thì thôi, sinh rồi lại hai hũ. Tư Tư sinh con xong tròn trĩnh hơn nhiều so với trước, thấy Lâm Uyên vẫn thon thả liền kêu phải giảm cân.

Giữa bữa Tiểu Bảo muốn đi vệ sinh, lúc rửa tay, bên cạnh có một cô gái cao gầy đang soi gương dặm phấn.

Tiểu Bảo lẩm bẩm: “Con là con trai mà.”

Lâm Uyên cười: “Khi nào con với tới bồn cầu thì có thể sang phòng bên cạnh.”

Ngẩng đầu soi gương mới nhận ra cô gái bên cạnh, đối diện với ánh mắt Lâm Uyên, cô gái kia cười hỏi: “Lâm tiểu thư còn nhớ tôi không?”

Lâm Uyên suy nghĩ một lát, bình tĩnh nói: “Trương tiểu thư, trùng hợp vậy.”

Trương Vận Nghi cúi đầu nhìn Tiểu Bảo hỏi: “Đây là con trai của Trần Kinh?”

Lâm Uyên gật đầu, nói với Tiểu Bảo: “Chào đi đi con.”

“Con chào đi.” Thằng bé chào bằng giọng non nớt.

Ánh mắt Trương Vận Nghi hơi tối lại, lập tức cười đáp: “Rất đáng yêu, rất giống anh ấy.”

Lâm Uyên xé khăn giấy lau tay, bé con định đi, Trương Vận Nghi như chưa trò chuyện đủ: “Lúc anh ấy nằm viện, tôi có đi thăm mấy lần.”

Lâm Uyên “ừ” một tiếng, “Cám ơn nhé.”

“Anh ấy không kể mấy năm nay anh ấy sống thế nào sao?”

“Lâm Uyên, cô yêu anh ấy không?”

Lâm Uyên bỗng cứng đờ, Tiểu Bảo ngo ngoáy bất an trong lòng cô, cô vẫn bế chắc con, quay người lại, nhìn thấy khóe miệng Trương Vận Nghi cong lên nụ cười mỉa mai, lập tức hóa thành sự thương hại: “Anh ấy thật là ngốc.”

Lâm Uyên mỉm cười, thản nhiên nói: “Trương tiểu thư, chuyện tình cảm như uống nước vậy, ấm lạnh tự biết, hướng hồ...” Cô ngừng một chút, hỏi ngược lại: “Sao cô chắc là tôi không yêu anh ấy chứ?”

Cô dứt lời liền nói với đứa bé trong lòng: “Chào tạm biệt đi đi con.”

Tiểu Bảo vẫy tay: “Con chào đi.”

Trương Vận Nghi cười nhạt, đến khi hai mẹ con khuất sau cánh cửa, cô quay người nhìn tấm gương. Người phụ nữ trong gương áo quần đẹp đẽ, nụ cười trên gương mặt lại đông cứng trông thật khó coi.

Chợt nhớ lại bốn năm trước, khi đó cô nói được làm được, bắt đầu theo đuổi Trần Kinh, cho dù hắn đã nằm trong phòng bệnh, tương lai không mấy tươi sáng. Nhưng cô không biết sự tự tin của mình từ đâu ra, cô tin hắn nhất định sẽ bình phục, Lâm Uyên cũng đi rồi, cô cảm thấy đó là cơ hội tuyệt vời của mình. Cô không màng sự phản đối của gia đình, không màng ánh mắt lạnh lùng của hắn, bỏ cả lòng tự trọng của mình để tiếp cận, dùng đủ trăm phương nghìn kế. Cô nhớ hồi đó hắn cũng thân nhiên nói: “Vừa đầm vừa xoa, không từ thủ đoạn, con người cô thật giống tôi, có điều đừng phí sức nữa, vô ích.”

Cô hỏi: “Người giống mình không phải càng hay hơn sao?”

Hắn lắc đầu: “Những gì cô có tôi cũng có, thứ tôi cần thì cô lại không thể cho tôi.”

Cuối cùng cô không nghĩ ra thứ hắn cần nhưng cô không thể cho hắn là gì. Mãi đến bây giờ cô mới hiểu ra, khi một người yêu một người, có thể viện trăm ngàn lí do, cũng có thể chẳng cần lấy một lí do.

Bất kể là kiểu yêu nào, đều không nên là kiểu yêu của cô.

Nghĩ đến đây, cô lấy di động trong túi, ấn một phím gọi nhanh: “Là tôi, chuyện hôm qua anh nói, tôi đồng ý.”

Bên kia lập tức truyền tới tiếng thở xúc động.

“Nửa tiếng sau đến đón tôi tại khách sạn Hoàng Thành, đeo nhẫn của anh.”

Dứt lời, cô vội cúp máy, ngẩng đầu nhìn mình trong gương, vẻ mặt kia lại hiện ra. Cô nhếch miệng mỉm cười với chính mình, đối với một người phụ nữ, gắng hết sức đi yêu một người đàn ông, rồi lại lấy một người đàn ông yêu mình sâu sắc, đây có lẽ chính là kết cục tốt nhất.

Lúc Trần Kinh trở về, Lâm Uyên đang ngồi trên sofa lên mạng bằng laptop của hắn, Tiểu Bảo ngồi trên ngựa gỗ nhỏ đứng đưa xem hoạt hình. Con ngựa gỗ đó trông ngốc ngốc dần dần nhưng rất vững chắc, ngồi lên cũng thoải mái, Lâm Uyên hỏi Trần Kinh: “Cái này anh làm à?”

Hắn ngồi cạnh cô lắc đầu, liếc nhìn thẳng bé nói nhỏ: “Có người hỏi, Tiểu Bảo có thể gọi nó một tiếng ‘chú’ không?”

Bàn tay gõ phím của Lâm Uyên bỗng dừng lại, im lặng một lát mới đáp: “Quan hệ của mấy người chẳng phải rõ ràng rành rành thế còn gì?”

Trần Kinh ôm vai cô, hôn lên mái tóc nói: “Cảm ơn em, Uyên Uyên.”

“Còn có một chuyện, mấy năm nay nó ở trong đó biểu hiện khá tốt, lần trước đã cứu sống người trong một tai nạn, có thể...” Hắn chăm chú nhìn Lâm Uyên, nhẹ nhàng nói: “Có thể sẽ được giảm án.”

Thấy cô vẫn bình thản, hắn chân thành nói: “Uyên Uyên, anh xin lỗi.”

Lâm Uyên thờ dãi: “Anh không cần xin lỗi vì điều này.”

Trần Kinh không nói gì nữa, chỉ lần tìm bàn tay cô, nắm chặt lấy.

Tiểu Bảo xem đến đoạn hài hước cứ khanh khách cười mãi, ánh mắt hai người liền bị thu hút, ngẩng đáng thẳng bé đang đưa, cả hai bỗng không hên trước mà cùng khẽ mỉm cười. Lâm Uyên nói: “Hôm nay em gặp một người,”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Chí Mạng - Tập 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Ngoại Truyện 3

Trần Kinh hỏi: “Ai thế?”

Cô nhìn thẳng mặt hắn nói: “Là phụ nữ.”

Trần Kinh nghĩ ngợi: “Trương Vận Nghi?”

Lâm Uyên “ừ” một tiếng, “Hình như cô ấy rất yêu anh.”

Trần Kinh bật cười, “Em ghen à?”

“Không.”

Hắn thất vọng lắm lắm: “Có phải anh quá kém cỏi, không thể khiến người phụ nữ của mình nổi cơn ghen...” Sau đó sấp đến bên tai cô thì thầm: “Xem ra tối nay anh phải cố gắng hơn rồi.”

Lâm Uyển quay mặt đi, véo một cái vào thắt lưng hắn.

Sáng sớm hôm sau, Trần Kinh đưa con đến chúc thọ ông ngoại.

Sự có mặt của Tiểu Bảo khiến tất cả mọi người đều bất ngờ, bà Viên xúc động, cục vàng của bà đã lớn đến thế này rồi. Tiểu Bảo vừa tới cũng không sợ người lạ, khôn khéo gọi: “Cụ ơi, chúc cụ phúc như đồng hải thọ tử nam sơn.”

Viên lão tướng quân ngắm nhìn thằng bé đáng yêu đẹp đẽ như búp bê sứ, vô cùng xúc động, mừng vui xong lại bắt đầu mắng Trần Kinh: “Thằng khốn, có con trai sao không nói sớm?” Rồi lại chỉ vào bố mẹ hắn gào lên: “Anh chị kết bè kết đảng giấu giếm ông già này, cháu mình ở bên ngoài mấy năm nay mà cũng không biết xót?”

Mấy người bị mắng đều cúi đầu không lên tiếng, Tiểu Bảo nghe tiếng gào thét vang như chuông cũng không hề sợ hãi, nói ngọt như đường: “Cụ ơi, cụ đừng giận.” Ông cụ vừa nghe thấy lập tức mặt mày rạng rỡ, xoa bàn tay nhỏ của nó, hỏi: “Nói cụ nghe, cháu tên gì?”

Thằng bé đứng thẳng nói: “Cháu tên Lâm Tiểu Bảo.”

Ông cụ sững sờ, hoài nghi nhìn Trần Kinh, Trần Kinh gãi đầu cười nói: “Sau này sửa, sau này sửa.”

Ông cụ “hừ” một tiếng, hỏi: “Mẹ đứa bé sao không đưa tới? Đã đến nước nào rồi mà còn che giấu?”

Người xung quanh cũng phụ họa: “Con đã lớn thế này rồi, hai đứa cũng nên liệ mà làm đi.”

Trần Kinh vội vàng nói: “Sắp rồi, sắp rồi.”

Viên lão tướng quân tức giận trừng mắt nhìn hắn, cúi đầu lại đổi sang vẻ mặt tươi cười hiền hậu nói với đứa cháu: “Bảo Bảo à, ba cháu hư lắm, đừng học theo nhé!”

Sau đó ông đích thân dẫn Tiểu Bảo dạo quanh khắp phòng, chỉ vào giá đồ cổ mà ông sưu tầm được, trêu nó rằng muốn thứ gì có thể chọn tùy thích, Tiểu Bảo đáp giòn tan: “Cháu muốn thứ quý nhất.”

Câu trả lời khiến tất cả mọi người trong phòng đều cười vang.

Buổi chiều Trần Kinh đến đón Lâm Uyển, cô đang ở trong sân nhỏ của bà ngoại, dùng gậy gỗ giữ chân bông phơi nắng, ngửi mùi nắng từ chiếc chăn, dường như lại quay về những tháng năm sống cùng bà ngoại.

Trần Kinh lái xe đưa cô đi, trên đường gặp tiệm hoa, hắn mua một bó hoa loa kèn lớn, nhìn lộ trình xe, Lâm Uyển hiểu hắn muốn đưa cô đi đâu.

Đến khu mộ, trước bia mộ quen thuộc đó, Trần Kinh khom người đặt hoa xuống, đứng bên Lâm Uyển im lặng suốt từ đầu đến giờ. Nhìn tấm ảnh chàng trai trẻ tuổi trên bia mộ, hắn nhủ thầm, “Xin lỗi.”

Dường như đã đứng đó rất lâu, nghe thấy tiếng ghen ngào khe khẽ bên cạnh, hắn rút chiếc khăn tay nhét vào tay cô, giữ chặt đôi vai đang hơi run rẩy, trầm giọng nói: “Em ở cùng cậu ấy một lúc, anh ra ngoài đợi em.”

Trần Kinh đứng ở chân núi, tựa vào cửa xe hút thuốc, sương mù vấn vương trước mắt, những cảm xúc trong lòng bỗng trào dâng không ngừng. Ngày đông ngán ngủ, mặt trời ngã nhanh về phía trời Tây, hút được hơn nửa bao thuốc Lâm Uyển cuối cùng đã đi ra.

Hắn vội vút đầu mẩu thuốc, dùng đế giày dập tắt, quay người tìm kẹo thơm miệng trong xe nhai một viên, rồi lách qua mở cửa xe cho Lâm Uyển.

Lúc rời khỏi, hắn quay đầu nhìn rừng cây tùng bách mọc kín trên núi, nói với người đó, yên tâm, tôi sẽ chăm sóc cho cô ấy.

Mắt Lâm Uyển hơi sưng, tay nắm chặt chiếc khăn màu xanh của hắn, một lát sau cô mới giọng gào nói: “Em muốn đến...”

“Anh biết, anh đưa em đi.” Trần Kinh nói.

Cô nghiêng đầu nhìn hắn, khẽ đáp “Vâng”.

Cô muốn đến nhà Vương Tiêu, cuối cùng cũng phải đối diện với tất cả những gì cô từng níu giữ, với bốn năm chạy trốn, đến thừa nhận sự ích kỉ của cô, cầu xin sự lượng thứ từ hai người lớn. Có hắn đi cùng chắc sẽ tốt hơn một chút.

Một lát sau, Lâm Uyển phá tan bầu không khí yên tĩnh: “Anh từng đến đây rồi?”

Trần Kinh gật đầu: “Sáu năm trước.”

Lâm Uyên nhớ lại cảnh tượng trong ngày mưa ấy, hỏi: “Lần đó là anh?”

Trần Kinh đối diện với ánh mắt cô qua gương chiếu hậu, gật đầu.

Bàn tay nắm chặt chiếc khăn càng siết mạnh hơn, cô như đang nói với chính mình: “Lúc sinh Tiểu Bảo, em khổ sở suốt mấy tiếng đồng hồ, đau đớn gần chết. Khi ấy liên nghĩ, không việc gì phải vội vàng, chỉ cần sống tiếp là được rồi. Có khoảnh khắc em thậm chí còn nghĩ, nếu được sống tiếp, em sẽ đi tìm anh...”

Trần Kinh nghe cô nhắc đến hoàn cảnh lúc đó, hần bồng xót xa. Nghe được câu cuối cùng, hần bồng quay sang nhìn cô.

“Cho dù anh khỏe mạnh hay không, cho dù người khác nhìn em như thế nào.” Lâm Uyên nói đến cuối câu, giọng bồng lí nhí: “Chỉ trong giây phút đứng giữa sự sống và cái chết con người mới có thể vứt bỏ tất cả, nghe theo lời mách bảo của trái tim.”

Trần Kinh cảm thấy máu trong cơ thể mình như đông cứng lại, nhưng hai bàn tay như có sinh mệnh của riêng nó, làm tròn bổn phận nắm vững vô lăng. Phải biết rằng trong thời gian chờ đợi ban nãy, tâm trạng hần hết sức rối bời, thậm chí còn có chút chán nản thất vọng, bất luận hần đã làm bao nhiêu thì trong tim Lâm Uyên, những điều đó đều không thể sánh kịp...

Tay phải bồng nóng bừng, chỉ thấy bàn tay trắng ngần của cô phủ lên tay hần.

Nghe cô dịu dàng nói: “Thì ra, em đã từng có quyết định dừng cảm như thế.”

Yết hầu Trần Kinh khẽ run lên. Hần đạp phanh xe, sau tiếng ma sát vì phanh gấp, chiếc xe dừng lại bên đường, lúc này hần thốt ra một câu hơi mất tự nhiên: “Em đang kiểm tra kỹ thuật lái xe của anh đây à?”

Lập tức nghe thấy một tiếng cười khẽ, hần chậm rãi quay sang như con rối, thấy người phụ nữ mà hần yêu nhất với đôi mắt ngấn lệ, đang mỉm cười với mình.

Ngoại truyện 3

Đến sinh nhật Trần Kinh, Lâm Uyên quyết định tặng hần một “món quà nhỏ”.

Sáng sớm ngày sinh nhật, Trần Kinh đã vội vàng gào ầm lên kéo cô đến phòng dân chính. Ra khỏi đó hần ôm bản chứng nhận màu đỏ be bé vào lòng, thoải mái như trút được gánh nặng: “Cái này mới gọi là thực tế.”

Trước khi lên xe, Trần Kinh mở cốp, Lâm Uyên kinh ngạc kêu lên, bên trong chỉ chít hoa hồng đỏ rực một mảng. Hần ôm vai cô nói: “Ba trăm sáu mươi lăm bông.” Rồi rút ra một bông trong đó đưa cho cô, cười ha ha nói: “Trần phu nhân, hãy để cuộc sống gia đình của chúng ta rực rỡ như thế này nhé!”

Cả ngày Trần Kinh đều ở trong trạng thái phấn khích, Lâm Uyên đang chọn thêm đồ trang trí cho căn nhà mới của họ, chốc chốc lại nhận điện thoại của hần, cũng chẳng có chuyện gì hần hỏi, toàn là “bà xã”, “vợ à”, “em yêu ơi”, cứ gọi luân phiên nhau, đúng là ấu trĩ không còn gì để nói.

Nhìn hần mơ mộng viễn cảnh tươi đẹp viên vông như cười mây đập gió, cô nhắc nhở: “Ngày con trai ra đời là ngày người mẹ khổ sở, anh nên về nhà cùng mẹ đón sinh nhật đi.”

Trần Kinh nói: “Được thôi, chúng ta cùng về nào, nàng dâu mới cũng phải diện kiến cha mẹ chồng nhỉ?”

Bà Viên nhận được tin con trai về nhà ăn cơm tối, vui mừng khôn xiết, đích thân xuống bếp chuẩn bị một bàn đầy thức ăn, bảo chồng về nhà sớm một chút. Trên bàn ăn, vừa nghe nói con trai đã lấy giấy chứng nhận kết hôn, hai người già còn hơi bức mình. Nhưng ngắm nhìn gia đình nhỏ ba người hòa hợp kia, ông bà lại an ủi bản thân, đây đã là kết cục đẹp nhất rồi, còn gì không thỏa mãn nữa đâu.

Nhân bầu không khí thoải mái trên bàn ăn, Trần Kinh khích lệ Lâm Uyên gọi hai người là cha mẹ. Họ vui vẻ đón nhận, sau bữa cơm, bà Viên cẩn thận lấy ra chiếc nhẫn vàng gia truyền của nhà họ Trần giao cho Lâm Uyên. Còn dặn dò, nếu A Kinh dám bắt nạt con, con cứ báo với mẹ, mẹ sẽ lấy chày cán bột của nhà ta đánh chết nó. Trần Kinh ở bên kinh ngạc, vũ khí của mẹ đã thăng cấp rồi ư, không dùng để giày vùi nữa sao?

Về hôn lễ, Trần Kinh chấp nhận đề nghị của Lâm Uyên, làm mọi thứ thật đơn giản, “đơn giản” của cô chính là... chẳng cần hôn lễ nữa.

Nhưng có việc vẫn cứ phải làm. Ví dụ như hai bên gia đình chính thức gặp mặt, ví dụ như dẫn Lâm Uyên đi nhận mặt người thân và bạn bè, dâng trà cho bề trên.

Lúc mở tiệc với mấy anh em, số người đã nhiều gấp đôi so với ngày trước, ai cũng dẫn theo người nhà, ngay cả Trần Tây cũng dắt theo bạn trai ôn tồn nho nhã, tự xưng là “người nhà dự bị” của cô.

Bầu không khí buổi tiệc náo nhiệt, nhao nhao chúc mừng đôi vợ chồng mới cưới, chúc Trần Kinh “khỏe tận cam lai”, “sau cơn mưa trời lại sáng”. Khéo thay, ngồi cạnh một bên Lâm Uyên vẫn là Phương Chính, anh ta trêu: “Vận mệnh quả là thần kì, lần đầu tiên gặp tôi đã có dự cảm tương lai người ngồi bên cạnh A Kinh chính là cô, xưa nay hần chưa từng nghiêm túc với người phụ nữ nào như thế, hồi đó bọn tôi ăn chơi lắm đó.”

Lâm Uyển nhẹ nhàng nói như gió thoảng mây bay: “Vậy sao, tôi chỉ nhớ, hồi đó anh còn nhờ tôi giúp một việc cơ mà!”

Phương Chính vội nuốt một tiếng: “Bà lớn nhà tôi đang ở đây đó.”

Trên đường về nhà, Trần Kinh vô cùng hào hứng kể cho cô mấy chuyện tình duyên của anh em.

Bà xã của Hướng Dương là mối tình đầu thời tiểu học. Hồi đó còn nhỏ nên không hiểu về tình yêu, cứ tan rồi lại họp đến tận cấp ba, gia đình cô gái chuyển ra nước ngoài. Không ngờ sau bao nhiêu năm như vậy hai người lại gặp nhau, phát hiện mình vẫn có chút cảm giác với đối phương, đương nhiên chỉ là sự thu hút về thể xác. Kết quả là tình một đêm phát triển thành tình n đêm, cuối cùng phải kết hôn vì bác sĩ bảo cưới. Theo giọng điệu của bà xã Hướng Dương thì là, “lần đầu tiên và lần cuối cùng của anh đều thuộc về em.”

Phương Chính thì nghe theo sự sắp đặt của gia đình, ban đầu hẳn cũng không cam tâm tình nguyện, ngày ngày ăn chơi trác táng làm bại hoại danh tiếng của mình, tính dọa người ta chạy mất dép. Kết quả là cô gái kia chấm hẳn, hẳn giờ trò xằng bậy thì người ta đứng cạnh xem, hẳn đi thuê phòng thì người ta ở phòng bên cạnh, trước khi hành sự gọi điện thoại nhắc hẳn đừng quên đeo bao, xong việc còn hỏi hẳn có cần uống chút thuốc bổ không... làm hẳn gặp trở ngại tâm lý suốt thì liệt dương. Cuối cùng hẳn đành xin tha, ngoan ngoãn hẹn hò với người ta.

Kỳ quái nhất là Đàm Hy Triết, dự tang lễ cụ nhà một người anh em, tiện thể chăm luôn vợ chưa cưới của người ta. Hẳn nói gì mà cô ấy cả người mặc đồ trắng đẹp như Tiểu Long Nữ, giống như thần tiên chứ không phải người phàm. Sau đó tự coi mình là Dương Quá, lừa gạt người khác để nâng nằng về tay, chẳng sợ cụ nhà họ tức giận bắt hẳn theo xuống mồ.

Lâm Uyển im bất, đây toàn là một đám người kì quái.

Trần Kinh nói: “Anh là người cuối cùng rồi hội.”

“Rời hội?”

“Rời khỏi hội đàn ông độc thân. Có điều, anh là người đầu tiên có con trai.”

“Cho nên...” Hẳn gật đầu đáp: “Vẫn là anh lợi hại nhất.”

Cuộc sống hôn nhân chính thức bắt đầu, con đáng yêu, vợ hiền lành, Trần Kinh rất mãn nguyện, điều duy nhất hẳn chưa vừa lòng chính là một số rắc rối trong cuộc sống đó.

Tiểu Bảo là một cái bóng đèn nhỏ hoạt động hết công suất, hai người chỉ có thể chờ nó ngủ rồi mới có thể thân mật trong phòng khách. Rõ ràng là vợ chồng hợp pháp mà cứ như tình nhân vụng trộm. Cứ như vậy rồi cuộc vẫn bị thằng bé bắt gặp một lần, nó sợ phát khiếp, xông đến đánh ba, còn kêu gào không cho ba bắt nạt mẹ con.

Lâm Uyển cam đoan hết lần này đến lần khác rằng chuyện không như con nghĩ, Tiểu Bảo vẫn bán tín bán nghi. Từ đó về sau, nó liên tục cường cứng cánh giác, mỗi khi Trần Kinh có mưu đồ bất chính, nó đều nhảy dựng lên “bảo vệ” mẹ. Trần Kinh khóc không ra nước mắt, có khổ mà không thể nói, chỉ có thể tắm nước lạnh giữa mùa đông để giải tỏa.

Cuối cùng vẫn là bà Viên xót con trai, thật ra là nhớ cháu trai, cứ vài hôm lại đón cháu qua ở mấy ngày. Thế là, Trần Kinh liền hát vang ca khúc giải phóng nông nô.

Kết quả của việc ca hát chính là sáng sớm một hôm nào đó, từ phòng vệ sinh vọng ra tiếng la hét của Lâm Uyển.

Trần Kinh lo lắng hỏi: “Sao thế vợ?” thì thấy một vật thon dài cô nắm chặt trong tay, hẳn lại hỏi: “Đây là cái gì?”

Lâm Uyển trừng mắt nhìn hẳn, tức giận đáp: “Không biết!”

Hẳn cầm lấy xem đi xem lại, rồi nhe nhón cười, ôm lấy cô từ phía sau, tự đắc hỏi: “Anh lợi hại chưa?”

Lâm Uyển bực mình không để ý hẳn, hẳn áp sát tai cô nói: “Sinh tiếp nhé?”

“Anh cảm thấy đây là con gái, chẳng phải em thích con gái sao?”

Lâm Uyển cứng họng, “Sao anh biết?”

Hẳn khẽ nói: “Thì là biết thôi.”

Nếu cái này cũng không nhìn ra, hẳn còn biết lấy gì để khoe khoang mình yêu cô như sinh mạng.

Trần Kinh không được chạm vào vợ, con trai cũng tự giác về giường nhỏ ngủ. Thì ra bà nội nói với nó, trẻ con ngủ cùng người lớn sẽ gây trở ngại cho họ trao đổi tình cảm, tình cảm của ba mẹ không tốt thì sẽ ly hôn, ly hôn rồi sẽ không thể gặp ba nữa...

Lâm Uyển nói, mẹ anh giỏi thật.

Trần Kinh nói, anh chỉ tò mò mẹ anh có nói chuyện chúng ta “trao đổi” như thế nào không.

Lâm Uyên lo lắng, hay là anh hỏi thử xem?

Kết quả Tiểu Bảo nói một câu làm hai người họ suýt thổ huyết. Tiểu Bảo nói, lúc ba mẹ trao đổi tình cảm có thể nhẹ nhàng chút không, mỗi lần như thế mẹ đều đau phát khóc.

Có kinh nghiệm mang thai một lần nên giờ Lâm Uyên trở nên rất bình thản. Nhưng Trần Kinh hết sức lo lắng, hằng ngày ôm sách hướng dẫn bà bầu, chú ý cái này kiêng dè cái kia. Mỗi lần khám thai tại hân dựng đứng lên còn dài hơn cả tai thỏ, ngay đến bác sĩ cũng trêu hân, nói rằng không phải họ đã sinh một đứa rồi sao? Lâm Uyên cũng nói, hay là anh sinh luôn hộ em cho xong. Trần Kinh bảo, anh thì không vấn đề, chỉ cần phá bỏ trở ngại sinh học là được.

Người cũng lo lắng hết như Trần Kinh còn có bà Viên. Hằng ngày bảo người đưa canh tắm bỏ tới, làm Lâm Uyên được yêu chiều đâm lo lắng. Lúc hai đứa bận rộn, bà Viên liền đón Tiểu Bảo về, ông nội vì cháu trai mà bỏ hết tất cả các buổi tiệc, về nhà thật sớm chơi cùng cháu, dạy cháu viết chữ, học thơ cổ. Trần Kinh không nhịn nổi, ghen tị nói, nếu hồi xưa ông cũng đối xử với anh em họ như với Tiểu Bảo...

Đến tháng thứ năm, chân Lâm Uyên bắt đầu sưng phù. Buổi tối Trần Kinh xoa bóp chân cho cô, cô kêu ca công việc mới làm chưa được mấy hôm đã phải nghỉ sinh rồi, sự nghiệp của em toàn bị anh hủy hoại.

Trần Kinh ngẩng đầu, cười nói anh sẽ bù đắp cho em, mở công ty cho em, em thấy sao, tự mình làm bà chủ, dù sao trình độ em cũng đủ rồi.

Lâm Uyên giật giật lông mày, sao anh biết, anh hiểu được chắc?

Trần Kinh nói, đương nhiên anh biết, bà xã của anh mà lại.

Thấy cô lờm lờm, hân bổ sung thêm, không phải em từng giành giải thưởng sao?

Lâm Uyên sờ lên mái tóc hơi dài trước trán hân, cái này anh cũng biết ư?

Hân cười, những gì liên quan đến em anh đều biết.

Lâm Uyên vui trong lòng hân, ngáp dài một cái nói, tóc hân phải cắt bớt đi chút rồi.

Hân nói, ngày mai em đưa anh đi nhé.

Hôm sau, cắt tóc xong, Trần Kinh lại kéo Lâm Uyên đến trung tâm mua sắm, chọn quần áo bà bầu cho cô. Lâm Uyên uể oải nhìn hân cầm từng bộ ướm lên người mình, cô bỗng nảy ra một ý, chỉ vào chiếc quần rực rỡ như cầu vồng nói, cái này không tồi.

Về nhà, cô liền lấy chiếc quần cầu vồng đó bảo hân, mặc cho em xem thử.

Trần Kinh không chịu.

Có mặc không?

Bà bầu không được tức giận, Trần Kinh cắn răng chịu đựng, được rồi, mặc thì mặc.

Hiệu quả khi mặc lên có thể tưởng tượng được, buồn cười khủng khiếp trông chẳng giống ai. Thấy Lâm Uyên ngồi trên giường cười nghiêng ngả, Trần Kinh tự nhủ, để chiều lòng vợ thì mình hi sinh một chút có là gì. Thế là hân chống eo, vẩy mái tóc dài trong gương, thò thò hông trông thế nào?

Lâm Uyên ngoắc ngoắc tay, cô em, lại đây hát một bài cho đại gia nghe.

Trần Kinh mau phóng qua, đại gia muốn nghe gì?

Lâm Uyên chớp chớp mắt, cứ hát bài “Lo lắng” đi.

Trần Kinh liền ra về đảo mắt bắt đầu hát. Lâm Uyên đùa đến mức suýt động thai, nhân tiện quay hết toàn bộ vào di động rồi uy hiếp hân, sau này anh dám đối xử không tốt với em, em sẽ tung nó lên mạng để nhân viên của anh xem thử một phương diện không để người khác biết của Tổng giám đốc Trần anh minh thần vũ.

Trần Tiểu Bối sẽ ra đời vào mùa xuân năm sau.

Trong quá trình sinh nở, Trần Kinh luôn ở bên, nắm chặt tay Lâm Uyên khích lệ cô. Mặc dù vẫn còn đau, nhưng đã thuận lợi hơn nhiều so với lần sinh đầu, chưa đầy một tiếng sau đã nghe thấy tiếng khóc lanh lảnh.

Y tá trao đứa bé đã tắm rửa sạch sẽ vào vòng tay Trần Kinh. Hân hết sức cẩn thận bế đến trước mặt Lâm Uyên, xúc động nói: “Em nhìn xem, con gái của chúng ta này, đúng là một thiên sư.”

Thật ra chỉ là một thứ bé đỏ hồng, tay chân quấy đạp vô thức, mí trên sưng phù nhưng trong mắt hân thì không gì đẹp đẽ bằng nó. Hân nắm lấy bàn tay nhỏ của con gái, dịu dàng hỏi: “Lúc sinh Tiểu Bảo cũng thế này à?”

Lâm Uyên yếu ớt cười gật đầu, nhìn thấy vết đỏ do cô cào trên tay hắn, hỏi: “Đau không?”

“Không đau.” Trần Kinh nói xong, cúi đầu hôn lên trán cô, “So với tội lỗi anh gây ra thì chẳng đáng nhắc đến.”

Mấy ngày sau, đứa bé đã thay đổi hình dáng, làn da trắng nõn, đôi mắt đen láy, lông mi thật dài, cái miệng nhỏ lúc nào cũng lấp lánh ánh nước. Trần Kinh gọi nó là Tiểu Mỹ Nữ, Tiểu Bảo khi giới thiệu với người khác đều nói, nhà con có bốn người, hai mỹ nữ, hai tuần nam.

Trần Kinh trở thành người đàn ông của gia đình, ngoài những bữa tiệc phá lệ và tiếp khách quan trọng ra thì đều ở nhà làm việc. Con gái vừa khóc, chẳng cần quan tâm còn bao nhiêu việc quan trọng dở tay, hắn liền lập tức buông xuôi, cho con ăn, tắm rửa, rắc phấn rôm, thay tã, hắn đều làm vô cùng thành thạo. Bà Viên lần đầu tiên trông thấy ngạc nhiên đến mức trở mắt đứng nhìn, người đàn ông bận rộn giống hệt nàng dâu nhỏ này là con trai mình ư?

So với hồi Tiểu Bảo còn nhỏ, Tiểu Bối yên lặng hơn nhiều, chỉ khi đói hay tè ướt khó chịu mới khóc làm nũng mấy tiếng. Lớn hơn chút thì biết cười, mỗi khi nhìn thấy thứ mới lạ, hoặc là khi ba gọi nó là Tiểu Mỹ Nữ, nó đều mỉm cười rất đáng yêu. Lớn thêm chút nữa, Tiểu Bối biết bò, hằng ngày bò tới bờ lu trên sân nhà, tự hào bò từ bên mẹ đang tập yoga sang chỗ anh trai đang chơi đồ chơi, rồi cuối cùng bò vào lòng ba đang lật xem báo. Buồn cười nhất là khi mọc răng, thấy cái gì cũng cho vào miệng, thứ con bé thường gặm nhất chính là ngón tay của ba mẹ và anh trai, thỉnh thoảng nhìn thấy bàn chân nhỏ mềm mại của anh trai cũng gặm mấy miếng.

Trời vào đông, Trần Tiểu Bối được tám tháng lại có thêm một kĩ năng, khi người lớn dắt tay đã có thể bước những bước nhỏ. Sáng sớm hôm nay, Lâm Uyên lại diu con bé luyện đi trong phòng khách. Tiểu Bảo cảm cúm suốt hai ngày mới khỏi, cuối cùng đã có thể xuống giường, nó vui mừng khôn xiết.

Vừa quay đầu liền nhìn thấy chiếc chuông gió mới màu sắc sỡ treo trước cửa sổ, Tiểu Bối với tay định lấy, Lâm Uyên bế nó lên, nó chạm vào một cái, nghe thấy tiếng lanh lanh vui tai lập tức vỗ bàn tay nhỏ cười khanh khách. Cười mãi cười mãi, bỗng nó quay lại, gọi một tiếng rất tự nhiên: “Ba.”

Tối qua Trần Kinh ở trong phòng con gái, quá nửa đêm mới ngủ, lúc này nghe thấy một tiếng gọi kia của con bé, hắn cứ tưởng mình đang nằm mơ. Hắn bước nhanh qua hỏi Lâm Uyên: “Vừa rồi em có nghe thấy không?”

Lâm Uyên lẩm nhẩm: “Hình như là đang gọi anh.”

Hai người về mặt mong chờ cùng nhìn về phía con gái, nhưng Tiểu Bối lại chuyển sự chú ý, dùng ngón tay đẩy đẩy nghịch chuông gió, nửa ngày trời mới nhớ ra phải cười một cái với Trần Kinh, phát âm rõ ràng: “Ba.”

Trần Kinh xúc động suýt nhảy cẫng lên, phấn khích nói: “Em nghe thấy chứ, con gái gọi anh kìa, con gái anh biết nói rồi...”

Hắn dứt lời liền ôm lấy hai mẹ con, hôn con gái một cái, rồi hôn vợ một cái, cảm động nói: “Uyên Uyên, cảm ơn em, bây giờ anh thật sự, thật sự quá hạnh phúc...”

Lâm Uyên vừa vui mừng vừa cảm động, khóe mắt ươn ướt vui vào ngực hắn.

Ba người đang rất xúc động, từ cửa sổ vọng tới tiếng giòn tan của Tiểu Bảo: “Ba, ba có điện thoại này!”

Trần Kinh buông vợ, chạy qua bế con trai hôn một cái, cười ha ha nói: “Con trai, em gái con biết nói này, vui không?”

Tiểu Bảo mừng rỡ hỏi: “Biết gọi anh không ạ?”

Trần Kinh đáp sấp rồi, rất nhanh sẽ biết thôi. Tiểu Bảo thờ dài, giờ di động đang rung bần bật lên, ra về ông cụ non: “Thôi ba cứ nghe điện thoại trước đi, không người ta lại phải đợi.”

Trần Kinh ra ban công mới nghe máy, là Trần Túy gọi đến.

Giọng cậu ta cũng rất hưng phấn: “Anh, nói cho anh một tin vui, em đã tìm được việc rồi, nhiếp ảnh gia ngoài trời của tạp chí Địa Lý, cool chưa?”

“Ô? Vậy chúc mừng cậu, có điều, công việc này sẽ không nguy hiểm chứ?”

“Anh yên tâm đi, thật ra là làm trợ lí trước, sau này có kinh nghiệm mới được chụp chính. Em thích công việc này, có thách thức, lại có ý nghĩa, trước kia lãng phí quá nhiều thời gian, bây giờ nhất định phải làm việc mà mình thích.”

“Vậy tốt rồi, tôi ủng hộ cậu.”

Bên kia bật cười sáng khoái, nghỉ ngơi một lát rồi hỏi: “Vậy chị dâu và bọn trẻ đều khỏe chứ?”

Trần Kinh nhìn về phía phòng ăn, Lâm Uyên đang dọn bữa sáng ra bàn, hai đứa Bảo, Bối ngoan ngoãn ngồi đợi. Hắn mỉm cười, giọng dịu dàng hơn mấy phần: “Họ đều khỏe.”

Hắn thu lại tầm mắt rồi mới nhớ ra, lại hỏi: “Phải rồi, cậu với cô bác sĩ đó thế nào?”

Trong thời gian Trần Tùy chịu phạt có quen biết với một nữ bác sĩ trong trại giam, hai người đều có chút ý tứ với đối phương, vừa nhắc đến việc này, giọng cậu ta liền thất vọng: “Vẫn ổn. Nhưng còn phải đợi xem sao, thành đạt tí chút rồi mới dám bày tỏ với người ta chứ.”

Cúp máy, Trần Kinh ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ, hít một hơi thật sâu.

Đưa em trai này cuối cùng đã trưởng thành rồi.

Cái giá phải trả cũng quá nặng nề.

Nhưng rồi hắn nhìn bầu trời trong xanh thăm nghĩ, vận mệnh vẫn còn nhân từ với họ, vậy nên, những ngày tháng sau này, mỗi ngày, mỗi giờ đều phải sống cho tốt, yêu chân thành, quý trọng nâng niu ân huệ mà vận mệnh dành cho họ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Chí Mạng - Tập 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.